

ข่าวประเสริฐเรียงโดยมัทธิว

เล่ม 2 (บทที่ 6-10)

โดย

โอลิเวอร์ บี กรีน

คำนำ

เล่มที่สองของอรรถาธิบายเกี่ยวกับ *ข่าวประเสริฐเรียบเรียงโดยมัทธีว* ครอบคลุมบทที่ 6 ถึง 10 ของ กิตติคุณเล่มนั้น คำเทศนาบนภูเขา ซึ่งได้ถูกเริ่มต้นในบทที่ 5 (ถูกรวมเข้าไว้ในเล่ม 1 ของอรรถาธิบายชุดนี้) ถูก สานต่อในบทที่ 6 และปิดท้ายในบทที่ 7 คำเทศนาขนาดยาวนี้ได้ถูกกล่าวเพื่อนำเสนอลักษณะเฉพาะตัวของ อาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก งานรับใช้ปวงชนของพระเยซูต่อไปถูกบันทึกไว้ในบทที่ 8 และ 9 พร้อมกับเรื่องราวการอัศจรรย์มากมายถูกรวมเข้าไว้ด้วย ในบทที่ 10 เรามีบันทึกเกี่ยวกับคำสั่งขององค์พระผู้เป็น เจ้าของเราที่มีแก่อัครทูตสิบสองคนนั้นก่อนที่พระองค์ทรงใช้พวกเขาไปประกาศและรักษาโรค นี่เป็นบทที่ สำคัญมากๆ โดยมีคำเตือนสติต่างๆสำหรับสิบสองคนนั้นเป็นหลักซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ตรัสด้วย และสำหรับยุค อาณาจักรนั้น อย่างไรก็ตาม ส่วนหลังของบทนี้นำเสนอหลักการต่างๆอันเป็นนิรันดร์ซึ่งเป็นจริงเสมอ และ ประยุกต์ใช้ได้ในทุกยุคสมัย

อัครทูตเปาโลบอกเราว่า “*พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการ สอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม*” (2 ทธ. 3:16) เพราะเชื่อเช่นนี้ เราจึงนำเสนอเล่มที่สองนี้ โดยอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดให้ความจริงต่างๆที่มีอยู่ ในเล่มนี้เป็นพรแก่จิตใจและชีวิตของผู้อ่านทั้งหลาย

-- ผู้แต่ง

บทที่ 6

6:1 “จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์เพื่อจะให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์

6:2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าชื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว

6:3 ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น

6:4 เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

6:5 เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าชื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว

6:6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

6:7 แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง

6:8 เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งใดซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว

6:9 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ

6:10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก

6:11 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้

6:12 และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น

6:13 และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

6:14 เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย

6:15 แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน

6:16 ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าชื่อใจคด ด้วยเขาแสวงทำหน้าให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว

6:17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขโลมทาตึรชะและล้างหน้า

6:18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

6:19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้

6:20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มีขโมยขุดช่องลักเอาไปได้

6:21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

6:22 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง

6:23 แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาทึบสักเพียงใด

6:24 ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

6:25 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ

6:26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ

6:27 มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ

6:28 ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย

6:29 และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดอกหนึ่ง

6:30 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่ออ่อนโยน พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นหรือนั่นหรือ

6:31 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม

6:32 (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้

6:33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน

6:34 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พอลูกอยู่แล้ว”

ในบทที่ 5 คำสอนของพระเยซูผ่านจากการกระทำไปยังเหตุจูงใจและดำเนินเช่นนี้ต่อไปในบทที่ 6

ในคำเทศนาบนภูเขา (ซึ่งถูกบันทึกไว้ในมัทธิว บทที่ 5, 6 และ 7) พระเยซูประทานลักษณะเฉพาะตัวต่างๆและสิทธิพิเศษต่างๆของเหล่าข้าราชการบริหารแห่งอาณาจักรพระเมสสิยาห์นั้น (บทที่ 5 ข้อ 3-12) พระองค์ทรงชี้ให้เห็นอิทธิพลและความรับผิดชอบของเหล่าข้าราชการบริหารแห่งอาณาจักรนั้น (บทที่ 5 ข้อ 15, 16) จากนั้นพระองค์ก็ตรัสถึงความสัมพันธ์ของพระองค์เองที่มีต่อพระราชบัญญัติด้านศีลธรรมและภารกิจของพระองค์ (บทที่ 5 ข้อ 17-20) พระองค์ตรัสถึงความสัมพันธ์ของพระองค์ที่มีต่อพระราชบัญญัติในลักษณะทั่วไปและจากนั้นทรงชี้ให้เห็นความเหนือกว่าของหลักศีลธรรมที่พระองค์ทรงกำชับให้ปฏิบัติเมื่อเทียบกับสิ่งที่ถูกสอนและถูกปฏิบัติโดยพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี, เหล่าผู้นำทางศาสนาแห่งสมัยนั้น พระองค์ทรงยกภาพประกอบเรื่องนี้โดยตรัสถึงการฆาตกรรม (บทที่ 5 ข้อ 21-26), การผิดประเวณีผิวเมียเขาและการหย่าร้าง (บทที่ 5 ข้อ 27-32), คำสัตย์ปฏิญาณต่างๆ (บทที่ 5 ข้อ 33-37), และคนอื่นๆหนึ่งที่ทำให้อีกคนบาดเจ็บเพื่อแก้แค้นสำหรับการถูกทำให้บาดเจ็บ (บทที่ 5 ข้อ 38-42) จากนั้นพระองค์ทรงบัญชาเหล่าข้าราชการบริหารแห่งอาณาจักรนั้นให้รักศัตรูทั้งหลายของพวกเขา (บทที่ 5 ข้อ 43-48)

คราวนี้ในบทที่ 6 พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ให้ระวังการทำการดีต่างๆเพื่ออวดแบบคนหน้าซื่อใจคด --- การกระทำที่ขอบธรรมต่างๆซึ่งเป็นแต่ภายนอกเท่านั้น พระองค์ทรงใช้ตัวอย่างสามแบบ: (1) การให้ทาน, (2) การอธิษฐาน, (3) การถืออดอาหาร

การงานที่ดีต่างๆจะต้องถูกกระทำเพื่อเห็นแก่การเห็นชอบของพระเจ้าแทนที่จะเพื่อการเห็นชอบและคำสรรเสริญของมนุษย์ สิ่งที่เรากระทำเพื่อคำสรรเสริญของมนุษย์ก็ถูกกระทำอย่างเปล่าประโยชน์ (บทที่ 6 ข้อ 1-18)

ส่วนท้ายสุดของบทที่ 6 กล่าวถึงความสำคัญของการรักพระเจ้าด้วยใจ, จิต, ความคิดและกำลัง โดยชี้ให้เห็นว่าเราจะต้องไม่กระวนกระวายหรือเป็นกังวลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆของโลก หากเรารักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ โดยแสวงหาอาณาจักรของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน ทุกสิ่งที่เหลือก็จะถูกจัดการเอง

การนมัสการแต่ภายนอกถูกประณาม

ข้อ 1: “จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์เพื่อจะ让他เห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์”

ในสำเนาคัดลอกกรีกส่วนใหญ่คำตรงนี้ที่แปลเป็น “ทาน” มีความหมายว่า ความชอบธรรม – ความชอบธรรมที่พระเยซูตรัสถึงในบทที่ 5 ข้อ 20 เมื่อพระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์”

“ทาน” (หรือ “ความชอบธรรม”) บ่งบอกถึงการกระทำดีต่างๆหรือการกระทำต่างๆที่ขอบธรรม ซึ่งรวมถึงการให้ทาน, การอธิษฐาน, และการถืออดอาหาร มันเป็นเรื่องธรรมดาที่คนอื่นๆหนึ่งที่รักพระเจ้าจะกระทำสิ่งต่างๆที่ขอบธรรม และการ “กระทำความชอบธรรม” ก็เป็นวลีหนึ่งที่ถูกใช้บ่อยในพระคัมภีร์ (ดู เพลงสดุดี 106:3, อิสยาห์ 58:2, 1 ยอห์น 2:29 และ 3:10) แต่เราจะต้องไม่กระทำการขอบธรรมต่างๆของเราเพียงเพื่อให้นักบุญเห็น นั่นไม่ได้หมายความว่างานที่ดีต่างๆของเราจะต้องไม่ให้นักบุญได้เห็นเลย เพราะว่าในมัทธิว

5:16 พระเยซูตรัสว่า “จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” ด้วยเหตุนี้การงานต่างๆของเราจึงจะต้องถูกระงับเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่เพื่อให้ได้คำสรรเสริญของมนุษย์แม้ว่ามนุษย์อาจเห็นหรือทราบถึงการงานที่ดีต่างๆของเราก็ตาม เราจะต้องไม่กระทำการงานที่ดีต่างๆโดยมีจุดประสงค์หรือแผนการที่จะให้ผู้คนที่ “เห็น” – หากแปลให้ครบถ้วนมากขึ้นก็คือ “โดยมีทัศนคติที่จะถูกมองดูหรือถูกจ้องมองโดยคนทั้งหลาย” คำกรีกกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้มาจากรากคำกรีกที่เราได้คำว่า “โรงละคร” (theatre) เมื่อเราคิดถึงโรงละครหนึ่ง เราก็มักคิดถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่พวกนักแสดงมาแสดง ไม่ว่าจะบนจอภาพยนตร์หรือในละครเวที โดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะให้พวกคนดูรับชม ดังนั้นเราจึงเห็นคนหน้าชื่อใจคิดว่า เป็น “นักแสดง” – ผู้หนึ่งที่เล่นบทบาทหนึ่ง และมีนักแสดงแบบนั้นอยู่มากมายในศาสนาทุกวันนี้!

คำสอนของพระเยซูตรงนี้ห้ามมิให้ผู้ใดแสวงหาความเด่นดังในสิ่งที่เขากระทำในนามของความเชื่อแบบคริสเตียน หากเขาทำสิ่งที่เขากระทำและให้สิ่งที่เขาให้เพื่อการประกาศให้ผู้คนที่ได้รับรู้และเพื่อจุดประสงค์ในการดึงดูดความสนใจมาที่ตัวเขาเอง ซึ่งทำให้เขาได้รับเสียงปรบมือจากผู้คนที่เขาจะไม่ได้รับบำเหน็จอะไรเลยสำหรับการดีต่างๆของเขา สิ่งใดก็ตามที่ถูกกระทำในนามของความเชื่อแบบคริสเตียนจะต้องถูกระงับเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

อย่าเข้าใจผิดผิดคนครับ มันไม่ใช่เรื่องผิดที่เหล่าเพื่อนมนุษย์ของเราจะชมเชยเราหากเราทำสิ่งหนึ่งที่ดีหรือชอบธรรมเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น ชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงโปรดอวยพรให้เขามั่งมีอาจถวายเงินก้อนโตเพื่อจุดประสงค์หนึ่งที่ชอบธรรม โดยถวายจากใจที่ถูกต้องต่อพระเจ้า และเหล่าเพื่อนมนุษย์ของเขาอาจชมเชยเขาสำหรับการถวายทรัพย์ของเขา โดยแสดงออกถึงความซาบซึ้งอย่างเปิดเผย แต่ขณะที่ชายผู้นั้นที่ถวายทรัพย์นั้นอาจได้รับคำชมเชยของคนอื่นๆ เขาก็มิได้ถวายเพื่อจุดประสงค์นั้น แต่เพื่อที่พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติและสง่าราศี

ความปรารถนาใดๆที่จะให้ผู้คนที่ยกย่องชมเชยสำหรับสิ่งที่เรากระทำก็ควรตกเป็นรองความปรารถนาที่จะให้พระเจ้าได้รับเกียรติ เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงเห็นชอบต่อการกระทำของเรา การทำให้ตกเป็นรองเช่นนั้นเป็นเรื่องยากมากๆเพราะความมั่งคั่งใหญ่โตสูงเป็นหลักการดั้งเดิมอย่างหนึ่งของสันดานมนุษย์; และความมั่งคั่งใหญ่โตสูงซึ่งเช่นเดียวกับความโกรธก็สามารถกลายเป็นสิ่งที่บาปหนักยิ่งนักได้ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงเตือนให้ระวังมันตรงนี้ ไม่มีที่ว่างเลยสำหรับความมั่งคั่งใหญ่โตสูงส่วนตัวในการรับใช้ของคริสเตียน ลูกา 17:10 บอกเราว่าแม้ในยามที่เราได้กระทำทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบัญชาเราแล้ว เราก็ควรกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น”

ผมรู้ว่ามิใช่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วบางคนถวายเงินก้อนโตด้วยใจที่ถูกต้อง มีผู้เชื่อบางคนที่ใช้ในสถานที่ต่างๆอันโดดเด่นและปรนนิบัติด้วยเหตุจูงใจที่ถูกต้อง พวกเขาได้รับการยกย่องชมเชย, ชื่อของพวกเขาก็ถูกติดไว้บนอาคารต่างๆ, องค์กรและงานมิชชั่นต่างๆถูกตั้งชื่อตามพวกเขา – แต่คนเหล่านี้ไม่ได้หลงระเหิงไปกับการยกย่องชมเชยดังกล่าว พวกเขาไม่ได้แสวงหาการเป็นที่รู้จักของผู้คน พวกเขาถวายหรือปรนนิบัติเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ใช่เพื่อคำสรรเสริญของมนุษย์ แต่นี่เป็นข้อยกเว้นแทนที่จะเป็นกฎ เราทั้งหลายเป็นมนุษย์

และเราต้องระวังความอ่อนแอแบบมนุษย์ต่างๆในสันดานของเราโดยการยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงควบคุมความทะยานอยากของเราอย่างเต็มที่ มิฉะนั้น เราก็คงไม่ได้รับบำเหน็จอะไรเลยจากพระบิดาของเรา ผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

ข้อ 2: “เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าชื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว”

“เหตุฉะนั้น” นำเสนอสิ่งที่ตามมาในฐานะเป็นการสรุปความจากสิ่งที่มาก่อนหน้า

“...เมื่อท่านทำทาน...” เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงหมายความว่าคนเหล่านั้นที่ประกาศตัวว่าเป็นสาวกของพระองค์ก็จะกระทำการงานต่างๆที่ขอบธรรม มันเป็นที่คาดหวังกันในทุกวันนี้ว่าเหล่าสาวกของพระเยซูเจ้าจะกระทำความชอบธรรม แต่เมื่อเรากระทำการขอบธรรมต่างๆของเรา เราก็จะต้องไม่ “เป่าแตร” เพื่อดึงดูดความสนใจมายังสิ่งที่เรากระทำอยู่ ไม่ว่าพระเยซูทรงหมายถึงแตรจริงๆหรือไม่ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ผมคงไม่ประหลาดใจเลยหากพวกคนหน้าชื่อใจคดบางคนในสมัยนั้นเป่าแตรจริงๆเวลาที่พวกเขาถวายทรัพย์ มีบางคนทุกวันนี้ที่ไม่เป่าแตร (แตรทองเหลือง) แบบนั้นแล้ว แต่การประโคมข่าวและเสียงอึกทึกครึกโครมของพวกเขาก็ดังยิ่งกว่าเสียงแตรใดๆ! และหากมันไม่ใช่เพื่อการประโคมข่าวและการประกาศให้สาธารณชนได้รับรู้ พวกเขาก็คงไม่ทำการดีเหล่านั้นที่พวกเขากระทำ สิ่งที่พวกเขากระทำในการงานขอบธรรมต่างๆเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ทัศนคติและจิตวิญญาณที่ทำให้พวกเขากระทำการงานเหล่านั้นก็เป็นสิ่งที่ผิด

พวกคนหน้าชื่อใจคดที่พระเยซูตรัสถึงนั้นก็ถวายทรัพย์ “ในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์” พวกเขาอยากที่จะแน่ใจว่าบรรดาคนที่ “ใช่” ในแวดวงศาสนาต่างรับรู้เกี่ยวกับความโอ้อวมาริของพวกเขาที่มีต่องานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นพวกเขาจึงถวายทรัพย์ของตนในพระวิหาร ซึ่งเป็นที่ๆพวกเขาจะถูกพบเห็นโดยพวกผู้นำทางศาสนาคนอื่นๆ หรือไม่ก็ในสถานที่สาธารณะที่เด่นๆสักแห่งตามท้องถนนซึ่งเป็นที่ๆผู้คนจะรู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่อย่างแน่นอน ดังนั้นพวกเขาจึงจะได้รับคำสรรเสริญสำหรับการถวายอย่างโอ้อวมาริของตนหรือสำหรับงานกุศลใดก็ตามที่พวกเขากำลังทำอยู่

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว” คำกรีกตรงนี้เป็นคำประสมและบ่งบอกถึงความครบถ้วน คนที่กระทำสิ่งที่พวกเขากระทำเพื่อให้คนยกย่องก็ได้รับบำเหน็จของตนครบถ้วนแล้ว เมื่อพวกเขาได้รับคำสรรเสริญของมนุษย์ หากบุคคลเช่นนั้นเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า เขาก็จะไม่ได้รับบำเหน็จใดๆเลยเมื่อเขาไปถึงสวรรค์เพราะเขาได้รับบำเหน็จนั้นที่เขาแสวงหาไปแล้วบนแผ่นดินโลก คนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติพระเจ้าเพื่อให้คนสรรเสริญก็จะได้ไม่ได้รับคำสรรเสริญของพระเจ้า เสียงปรบมือและคำชมเชยของมนุษย์คือบำเหน็จทั้งหมดที่พวกเขาจะได้รับ

ข้อ 3 และ 4: “ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น เพื่อท่านของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย”

พระเยซูทรงใช้คำสรรพนามอ้างอิงถึงบุคคลแบบเน้นย้ำอีกครั้ง – “ฝ่ายท่านเมื่อทำทาน” – ซึ่งตรงข้ามกับพวกคนหน้าซื่อใจคดเหล่านั้น

“อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น” ความหมายในที่นี้คืออะไร? นี่เป็นคำพูดเปรียบเปรยอย่างแนบเนียน แต่มันแสดงภาพของคนที่ถวายทรัพย์ในรูปแบบที่เสียบๆ, ไม่โดดเด่นอะไรจนถึงขนาดเมื่อมือขวาของเขาถวายทรัพย์ใส่จานนั้น มันก็ถูกระทำอย่างเสียบๆและด้วยความยำเกรงมากเสียจนแม้แต่มือซ้ายของเขาก็ไม่รู้ว่ามือขวาของเขาได้ถวายทรัพย์ไปแล้ว นั่นแหละคือจิตวิญญาณในแบบที่การกระทำที่ชอบธรรมต่างๆ ควรถูกปฏิบัติ

“...เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ” ความหมายตรงนี้ไม่เพียงแสดงออกถึงผลลัพธ์เท่านั้น แต่จุดประสงค์ในการถวายนั้นด้วย ทศนคติแห่งใจของคุณเป็นเช่นไร? คุณกำลังถวายเพราะอะไร? คุณเสาะหาที่จะให้คนสรรเสริญไหม หรือคุณเสาะหาที่จะถวายเกียรติพระเจ้าเท่านั้น? นี่ไม่ได้เรียกร้องให้การถวายทรัพย์ทุกอย่างหรือการช่วยเหลือทุกอย่างที่กระทำต่อคนยากจนต้องถูกระทำแบบลับๆตราบใดที่หัวใจและจุดประสงค์นั้นถูกต้อง คนเหล่านั้นที่ได้รับการช่วยเหลือ (หรือองค์กรนั้นที่ได้รับประโยชน์) อาจให้คำสรรเสริญมากเท่าไรก็ได้ ตราบใดที่ผู้ถวายนั้นมีเหตุจูงใจที่ถูกต้องในใจของเขา

“พระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย” นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงเห็นเฉพาะสิ่งที่กระทำในที่ลับเท่านั้น แต่ว่าพระองค์เองต่างหากทรงสถิตอยู่ในที่ลับ เรามองไม่เห็นพระองค์แต่พระองค์ทรงมองเห็นเรา พระองค์ทรงเห็นสิ่งที่เรากระทำ และพระองค์ทรงจดบันทึกไว้ คริสเตียนที่ถวายทรัพย์อย่างเสียสละหลายครั้งจากหัวใจแห่งความรักและความทุ่มเทต่อพระเจ้าจะได้รับบำเหน็จจากพระบิดาในสวรรค์ พระเจ้าทรงใช้คืน แม้ว่าพระวจนะไม่ได้บอกเราว่าเราจะได้รับการใช้คืนบนโลกนี้หรือในนิรันดร์กาลก็ตาม ผมมีความเชื่อว่าคนที่ถวายทรัพย์ในจิตวิญญาณที่ถูกต้องจะได้รับบำเหน็จในชีวิตนี้และจะได้รับบำเหน็จในนิรันดร์กาลด้วย ผมรู้ว่าตั้งแต่ผมได้รับความรอดพระเจ้าก็ทรงอวยพรผมอย่างบริบูรณ์เกินกว่าที่ผมจะจินตนาการหรือหวังว่าจะได้รับ เมื่อผมถวายทรัพย์อย่างเสียสละ ผมเชื่อด้วยว่าเหตุผลที่คริสเตียนจำนวนมากไม่มีมากกว่าที่พวกเขาได้อยู่จากมุมมองเกี่ยวกับเงินก็คือ เพราะว่าพวกเขาซีเหินยวและเห็นแก่ตัวต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์ของพวกเขาเหลือเกิน เราไม่สามารถ “ให้มากกว่าที่พระเจ้าทรงให้เรา” ได้ พระองค์ได้ประทานของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว – พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์

เมื่อเราให้อย่างจำกัดจำเขี่ย เราก็ได้รับอย่างจำกัดจำเขี่ย แต่เมื่อเราให้อย่างบริบูรณ์ อย่างเสียสละ พระเจ้าก็ทรงตอบแทนในหลากหลายวิธีผ่านทางพระพรต่างๆอันอเนกอนันต์ จากนั้น เมื่อเราไปถึงบ้านปลายแห่งการเดินทางของชีวิต จะมีบำเหน็จหนึ่งรอเราอยู่ในสวรรค์ เรามี “มรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทิน และไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย” (1 ปต. 1:4) บำเหน็จของเราถูกเก็บรักษาไว้อย่างแนบเนียนพอๆกับที่เราถูกเก็บรักษาไว้ – โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

มันเป็นความจริงที่ว่าศาสนาเทียมเท็จทั้งหลายเน้นเรื่องการให้ทาน และเพราะข้อเท็จจริงนั้นผมจึงกลัวว่าผู้เชื่อแท้จำนวนมากจะพลาดพระพรมากมายไปเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เน้นย้ำเรื่องการให้ทานมากพอ

ผมเชื่อว่าคริสเตียนแท้บางคน ซึ่งโดยปฏิกริยาตามธรรมชาติที่มีต่อคำสอนผิดของพวกนักศาสนา ไม่ได้เห็นคุณค่าที่ชนะแบบคริสเตียนที่สำคัญนี้อย่างที่พวกเขาควรจะเห็น มันไม่เพียงเป็นสิทธิพิเศษเท่านั้นที่จะให้ มัน เป็นหน้าที่ย่างหนึ่งด้วย เรื่องนี้ถูกสอนในข้อพระคำหลายตอนในพระวจนะของพระเจ้า:

สุภาจิต 19:17 กล่าวว่า “บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงยิ้ม และพระองค์จะทรงตอบแทนแก่การกระทำของเขา”

มัทธิว 10:42 สัญญาว่า “ผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบาปเหินจกหามิได้”

ใน 2 โครินธ์ 9:6-8 อัครทูตเปาโลสอนว่า: “นี่แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มีใช้ให้ด้วยนิกเสียดาย มีใช้ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ออกด้วยใจยินดี และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย”

1 ทิโมธี 6:17-19 บันทึกคำเตือนสติอีกประการของเปาโล: “จงกำชับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก อย่าให้มีใจถือมานะทูลู อย่าให้ความหวังของเขาอิงอยู่กับทรัพย์อันิจจัง แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เราใช้ด้วยความปีติยินดี จงกำชับเขาให้กระทำการดีให้ร่ำรวยในการดีนั้น ให้มีใจพร้อมที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง และสำสมไว้เป็นรากอันดีสำหรับตัวของตน เพื่อเวลาข้างหน้า เพื่อว่าเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้”

สุดท้าย ในฟิลิปปี 4:19 เราอ่านพระสัญญาอันเปี่ยมสุขข้อนี้: “และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์” (กรุณาศึกษามัทธิว 25:35-45 ในการเชื่อมโยงกับข้อพระคำเหล่านี้)

มีผู้กล่าวไว้ว่าสิ่งเดียวที่มนุษย์สามารถพกติดตัวไปสวรรค์ได้ก็คือสิ่งที่เขาได้ให้ไว้บนแผ่นดินโลก นั้นไม่ใช่พระคัมภีร์กล่าว แต่มันก็มีความจริงอยู่บ้างในคำกล่าวนั้น การงานต่างๆของเราไปก่อนเรา และการงานต่างๆของเราก็จะดำรงอยู่ต่อไปจนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จครบบริบูรณ์:

“ตั้งแต่นี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข” และพระวิญญูณตรัสว่า “จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หลุดพ้นจากความเหนื่อยยากของเขา และการงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป” (ว. 14:13)

ข้อ 5: “เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยื่นอธิษฐานในธรรมศาลา และที่มุ่มถน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบาปเหินจกเขาแล้ว”

หลักการทั่วไปที่ถูกนำเสนอในข้อ 1 (ที่ว่าการทำงานที่ดีต่างๆต้องถูกกระทำโดยปราศจากการประโคม ขำอันไม่เหมาะสมหรือการทำเพื่ออวดเอาหน้า) ประยุกต์ใช้กับการงานที่ดีทุกประการ – การให้ทาน, การอธิษฐาน, การถืออดอาหาร, สิ่งใดก็ตาม

“เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด” พระเยซูไม่ได้กำลังตำหนิพวกฟาริสีเหล่านั้นที่ยืนขณะที่พวกเขาอธิษฐาน แต่ที่พวกเขาอื่น “ในธรรมศาลาและที่มุกมณน” เพื่อที่คนอื่นจะได้เห็นและได้ยิน การอธิษฐานของพวกเขา

ดูเหมือนว่าการยืนเป็นท่าทางตามปกติสำหรับการอธิษฐานในบางกรณี นางฮันนาห์ยืนตอนที่นางอธิษฐานขอบุตร (อ่าน 1 ซามูเอล 1:26) กษัตริย์ซาโลมอนยืนตอนที่เขาถวายคำอธิษฐานของตนในการอุทิศถวายพระวิหาร (1 พงศ์กษัตริย์ 8:22) พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์เกี่ยวกับการยืนเมื่อพวกเขาอธิษฐาน (มาระโก 11:25) และทั้งฟาริสีและคนเก็บภาษีคนนั้นก็ยืนเพื่ออธิษฐาน (ลูกา 18:11-13) ความจริงที่พระเยซูกำลังประกาศตรงนี้ไม่ใช่เรื่องตำแหน่งของร่างกายในการอธิษฐาน แต่เป็นเจตนาของหัวใจ พระองค์ตรัสว่า “อย่าเป็นเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคดที่ชอบให้คนอื่นเห็น พวกเขาอธิษฐานโดยยืนอยู่ในธรรมศาลาต่างๆ เพื่อที่จะดึงดูดความสนใจมาที่ตัวเอง”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาไม่ได้มีจิตวิญญาณแห่งการอธิษฐาน ซึ่งเป็นการสนทนากับพระเจ้า พวกเขาเป็น “นักแสดง” ซึ่งเล่นละครอยู่ โดยแสดงออกถึงการคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม มันไม่ใช่เรื่องผิดที่จะยืนอธิษฐาน, มันไม่ใช่เรื่องผิดที่จะอธิษฐานในธรรมศาลา มันคือท่าทีของหัวใจที่พระเยซูทรงประณาม คนเหล่านี้อธิษฐานไม่เพียงในธรรมศาลาเท่านั้น แต่ตามมุกมณนที่คนผ่านไปมาที่คนอื่นสามารถมองเห็นพวกเขาได้จากทุกทิศทางด้วย พวกเขาชอบให้คนอื่นเห็นและยกย่อง

พระคัมภีร์พูดถึงท่าทางสามแบบในการอธิษฐาน: (1) ยืน – ดังที่กล่าวไปแล้ว; (2) *คุกเข่า* (2 พศต. 6:13; ดนล. 6:10; ลก. 22:41; กจ. 7:60; 9:40; 20:36; 21:5); (3) *หมอบกราบ* – ในความทุกข์ใจจากส่วนลึกหรือใต้ภาระหนัก (กตว. 16:22; มธ. 26:39) หรือในการนมัสการ (ยชว. 5:14; วว. 11:16) ดังนั้นผมขอกล่าวซ้ำว่า – ไม่ใช่ท่าทางในการอธิษฐานที่เป็นสิ่งสำคัญ แต่เป็นหัวใจ พระเจ้าทรงมองดูที่หัวใจ อาจมีบางครั้งที่เราจะยืนอธิษฐาน บางครั้งเราก็จะคุกเข่า และอาจมีบางครั้งที่ความทุกข์ใจจากส่วนลึกเกาะกุมจิตใจเราจนเราจะหมอบกราบในการอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า และจะมีบางครั้งอีกที่เรามีภาระหนักเหลือเกินจนเราอธิษฐานไม่ไหว ในเวลาเช่นนั้นเราอาจคุกเข่าลง หรือหมอบกราบลงบนเก้าอี้หรือบนเตียงเลย – และภายใต้สภาวะเช่นนั้นพระวิญญาณก็ทรงอธิษฐานเพื่อเราเพราะว่าพระองค์ทรงทราบภาระนั้นที่กำลังแบกอยู่ (อ่าน โรม 8:26,27)

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว” พวกเขาอธิษฐานเพื่อให้เห็นและยกย่อง และเมื่อพวกเขาได้รับความสนใจและคำสรรเสริญของมนุษย์แล้ว พวกเขาที่ได้รับบำเหน็จเดียวที่พวกเขาควรได้รับแล้ว จะไม่มีบำเหน็จใดเลยสำหรับพวกเขาในชีวิตโลกหน้า

ข้อ 6: “ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย”

ตรงนี้พระเยซูทรงทำให้เกิดการประยุกต์ใช้เป็นแบบส่วนตัว – “ฝ่ายท่าน (พวกท่านแต่ละคน) เมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน” คำกรีกที่แปลเป็น “ห้องชั้นใน” บ่งบอกถึงห้องเก็บของหรือห้องที่คนๆหนึ่ง

สามารถหลบไปพักได้และไม่ถูกรบกวน เช่น ห้องเก็บของหรือห้องเพดาน แน่แน่นอนว่าคริสเตียนแท้ทุกคนมีสถานที่ดังกล่าวสำหรับการอธิษฐาน! ตอนที่ผมเพิ่งบังเกิดใหม่ ผมก็ไม่ได้เข้าไปในห้องๆหนึ่งเพื่ออธิษฐาน บนไร่ของพ่อผมมีต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งมีลักษณะเหมือนร่ม โดยกิ่งก้านและใบของมันเกือบแตะถึงพื้นดิน ตลอดช่วงฤดูร้อนนี้เป็นสถานที่ที่วิเศษสำหรับการอธิษฐาน ผมไปที่นั่นใต้กิ่งก้านที่ให้ร่มเงาของต้นไม้ นั่น และมีความเป็นส่วนตัวเกือบสมบูรณ์แบบ ที่นั่นเองที่ผมใช้เวลาส่วนใหญ่ในการติดสนิทอันมีค่าอย่างกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในช่วงแรกๆของการเป็นคริสเตียนของผม

คำฮีบรูคำหนึ่งซึ่งมีความหมายคล้ายกันถูกแปลเป็น “ห้องชั้นใน” (inner chamber) คำเช่นนั้นถูกใช้ในอิสยาห์ 26:20 ที่พระเจ้าทรงเชิญชวนว่า “มาเถิด ประชาชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าไปในห้องของเจ้าและปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวเจ้าอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธจะผ่านไป” (ในภาคพันธสัญญาใหม่ คู่มือทิว 24:26 และลูกา 12:3)

“...และเมื่อปิดประตูแล้ว” ในภาษาเดิมบ่งบอกว่าประตูนี้ไม่เพียงจะต้องถูกปิดเท่านั้น แต่ถูกลั่นดาลหรือใส่กลอนด้วย ซึ่งให้ความเป็นส่วนตัวอันสมบูรณ์ เราพบภาพประกอบแบบตรงตัวของเรื่องนี้ในภาคพันธสัญญาเดิมเมื่อเอลีซาทำให้บุตรชายของหญิงชาวซูเนมคนนั้นกลับมีชีวิต อ่านเรื่องนี้ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 4:18-37

มันไม่จำเป็นที่เราจะต้องอธิษฐานในห้องๆหนึ่งที่ปิดประตู นี้ไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงตรงนี้ “ห้องชั้นใน” อาจเป็นสถานที่สักแห่งที่มีความเป็นส่วนตัวที่เราหาได้ในธรรมชาติก็ได้ ประเด็นก็คือ การอยู่ตามลำพังกับพระเจ้า พระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนและอธิษฐานในที่กลางแจ้ง บ่อยครั้งในภูเขาต่างๆ (มาระโก 1:35; 6:46; 14:32)

“พระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย” พระบิดาในสวรรค์ของเราทรงสำพัญญู พระองค์ทรงทราบความคิดและความมุ่งหมายต่างๆของหัวใจ และพระองค์จะทรงตอบคำอธิษฐานของเรา – อาจไม่ใช่ในแบบที่เราอยากให้พระองค์ตอบ แต่พระองค์จะทรงตอบ แม้หากว่าคำตอบคือ “ไม่” ก็ตาม ในยุคสมัยอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณนี้เรามีพระสัญญาที่ว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสู่สนิทอยู่ในเรา (นั่นหมายความว่าท่านบังเกิดใหม่แล้ว) และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว (นั่นหมายความว่าท่านยอมจำนนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า) ท่านจะขอลิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น” (ยอห์น 15:7)

ข้อ 7: “แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง”

โอ้ เราต้องฟังคำเตือนสตินี้จากองค์พระผู้เป็นเจ้าจริงๆ! ความหมายของ “คำซ้ำซากไร้ประโยชน์” ก็คือการพูดเรื่องเดิมซ้ำๆ หรือการกล่าวประโยคเดิมซ้ำโดยใช้คำพูดที่ต่างออกไป ประโยคหนึ่งอาจถูกกล่าวได้หลายแบบแต่ก็ยังมี ความหมายเหมือนเดิม เราพบตัวอย่างหนึ่งของเรื่องนี้ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 18:26 ที่พวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัล “ร้องออกพระนามพระบาอัล ตั้งแต่เวลาเช้าจนเที่ยงกล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระบาอัล ขอสดับพวกข้าพเจ้าเถิด” แต่ก็ไม่มีเสียงและไม่มีใครตอบ...”

คำข้าซากไร้ประโยชน์แบบนั้นยังมีคนพูดอยู่เหมือนเดิมในประเทศมุสลิมทั้งหลาย – เช่นเดียวกับในอเมริกา ตอนที่ผมเดินทางไปในอียิปต์, ซีเรีย, และประเทศอื่นๆที่ศาสนาอิสลามมีคนนับถือเยอะ ผมก็ได้ยินการร้องเรียกให้อธิษฐานและเห็นผู้ที่มีสการเหล่านั้นคุกเข่าเพื่อที่จะอธิษฐาน – ตามท้องถนน, ในทุ่งนา, ที่ได้ก็ตามที่พวกเขาอยู่ตจนถึงเวลาที่อธิษฐาน ชั่วโมงแห่งการอธิษฐานถูกประกาศจากหอคอยสูงและผู้คนสามารถได้ยินเสียงคำประกาศนั้นไปทั่วหมู่บ้านหรือนครนั้น ไม่ว่าผู้คนที่กำลังทำอะไรอยู่ในขณะนั้น พวกเขาจะหยุดเพื่อที่จะอธิษฐาน บางครั้งก็ยืน, บางครั้งก็คุกเข่า, โดยใช้ “คำข้าซากไร้ประโยชน์” เสมอ พวกเขาขึ้นต้นคำอธิษฐานของตนโดยการกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกในภาษาของพวกเขาว่า “พระเจ้ายิ่งใหญ่” จากนั้นพวกเขาก็กล่าวซ้ำวลีอื่นๆ ซึ่งบางวลีพวกเขาก็ถูกสั่งให้พูดซ้ำสามสิบครั้ง บางวลีก็หนึ่งร้อยครั้ง เกี่ยวกับพระเจ้าและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ยังมีศาสนาเทียมเท็จอื่นๆอีกซึ่งใช้คำข้าซากไร้ประโยชน์ โดยกล่าวคำพูดเดิมๆซ้ำแล้วซ้ำอีก หรือไม่ก็ท่องคำเหล่านั้นให้ครบจำนวนครั้งที่กำหนด

อย่างไรก็ตาม เราไม่ต้องไปหาพวกมุสลิมหรือศาสนาเทียมเท็จอื่นๆเลยเพื่อที่จะพบผู้คนที่ใช้คำข้าซากไร้ประโยชน์ในการอธิษฐาน ผู้เชื่อบางคนที่ยังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงก็กล่าวเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก ราวกับว่าพระเจ้าไม่ได้ยินพวกเขาในครั้งแรก ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามผมมิให้วิพากษ์วิจารณ์คริสเตียนคนอื่นๆเลย แต่ผมเชื่อว่าการอธิษฐานเป็นหนึ่งในพระพรยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา ผมไม่ได้กำลังป่าวประกาศว่าผมรู้วิธีอธิษฐานและคนอื่นๆไม่รู้วิธี แต่หลายครั้งผู้เชื่อทั้งหลายก็เริ่มคำอธิษฐานของตนโดยการประกาศต่อพระเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า, พระองค์ทรงยิ่งใหญ่, และพวกเขาใช้ถ้อยคำมากมายเพื่อนิยามพระเจ้าและดูเหมือนพยายามที่จะยกยอพระองค์ พวกเขาใช้คำอย่างเช่น “พระบิดาผู้ทรงเปี่ยมพระคุณ, ทรงพระกรุณา, ทรงรัก, ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา, และทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นของเราทั้งหลาย, ผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์เจ้าข้า” และคำพูดอื่นๆที่คล้ายกัน นอกจากนี้ผู้เชื่อจำนวนมากก็ทวนพระนามของพระบิดาซ้ำแล้วซ้ำอีกในการอธิษฐาน – สิบบ้าง, ยี่สิบบ้าง หรือห้าสิบบ้าง โดยขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาอธิษฐานนานขนาดไหน

เราไม่จำเป็นต้องเตือนความจำพระเจ้าว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่, ทรงอ่อนโยน, อุดกมลพระทัย, ประเสริฐ, กรุณา, และสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เราไม่จำเป็นต้องเตือนความจำพระองค์ว่าพระองค์ทรงสรรพคุณ, ทรงเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพทั้งสิ้น, ทรงอยู่ทุกแห่งหน พระเจ้าทรงรู้อยู่แล้วว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร, พระองค์ทรงรู้ว่าเราเป็นอย่างไร พระองค์ทรงอยากให้เราเข้ามาหาพระองค์ในจิตวิญญาณที่ถูกต้อง, ในพระนามของพระเยซู, และทูลพระองค์เรื่องคำขอต่างๆของเรา เราไม่จำเป็นต้องอธิษฐานโดยใช้ “คำพูดสวยหรู” คือคำอธิษฐานต่างๆที่ตกแต่งด้วยคำคุณศัพท์สวยๆ เราแค่ต้องพูดกับพระเจ้าเหมือนเด็กพูดกับพ่อของตน หรือเหมือนกับที่เราพูดกับหมของเรา, นายของเรา, หรือเพื่อนรักของเรา

เราต้องนมัสการพระเจ้าและสรรเสริญพระองค์ในการอธิษฐาน แต่เราไม่จำเป็นต้องใช้ “คำข้าซากไร้ประโยชน์” โดยใช้คำเดิมซ้ำๆแบบไร้ความหมาย จำไว้นะครับว่า พระเจ้าทรงเป็นห่วงคุณมากกว่าที่คุณเป็นห่วงตัวคุณเองตั้งล้านเท่า หากคุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า พระองค์ก็ทรงซื้อคุณแล้วโดยทางพระโลหิตของพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ พระองค์ทรงรักคุณด้วยความรักที่ไม่รู้สิ้นสุด และพระองค์ทรงเป็นห่วงทุกราย

ละเอียดแห่งชีวิตของคุณ พระองค์จะทรงฟังและตอบคำอธิษฐานของคุณโดยที่คุณไม่ต้องใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เลย

บ่อยครั้งเราได้ยินใครบางคนกล่าวว่า “เขา (หรือหล่อน) อธิษฐานไปเพราะจ้งเลย” อ่ะนะ มันอาจมีโครงสร้างที่สวยงาม, สวยงามจากมุมมองของคำคุณศัพท์ต่างๆและวลีสละสลวยทั้งหลาย – แต่จงจำไว้ว่าพระเจ้าทรงมองดูที่หัวใจและสำหรับพระองค์คำอธิษฐานที่งดงามคือ คำอธิษฐานที่มาจากหัวใจที่มุ่งตรงสู่พระเจ้า ไม่ใช่จากความคิดที่มุ่งตรงสู่มนุษย์ แน่แน่นอนว่ามีสถานที่สำหรับการอธิษฐานรวมในการประชุมนมัสการต่างๆของเรา ผมเชื่อในการอธิษฐานรวม และผมไม่เคยกล่าวคำเทศนาโดยที่ไม่อธิษฐานรวมก่อนเลย ไม่ว่าจะในคริสตจักร, โกดังเก็บสินค้า, คุก, ทัณฑสถาน, หรือบนมมถรถ ผมก็อธิษฐานก่อนผมเทศนา; แต่การอธิษฐานที่ได้ผลมากที่สุดที่คริสเตียนสักคนกระทำก็คือ ในที่ลับ ไม่ว่าจะหลังประตูที่ปิดอยู่หรือในที่แจ้ง, ตามลำพังกับพระเจ้า

พระเจ้าช่วยให้รอดของเราไม่ได้ทรงหมายความว่า การอธิษฐานอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมในตัวมันเอง เพราะว่าพระองค์เองก็ทรงอธิษฐานตลอดทั้งคืนในบางครั้ง (ลูกา 6:12) และพระองค์ก็ตรัสคำอุปมามากกว่าหนึ่งเรื่องเพื่อสนับสนุนความเพียรพยายามในการอธิษฐาน อาจมีบางครั้งที่ผู้เชื่อทั้งหลายทุกวันนี้จะอธิษฐานตลอดทั้งคืน แต่มันก็ไม่มีสิ่งรบกวนในการอธิษฐานเป็นเวลานานเพียงพอที่จะได้คำอธิษฐานยาวๆหรือการพูดซ้ำซากเยอะๆ การอธิษฐานแบบนั้นอาจเป็นการหน้าซื่อใจคดได้ จะมีบางครั้งสำหรับการอธิษฐานยาวๆ โดยอาจเป็นการอธิษฐานตลอดทั้งคืนก็ได้ แต่คำอธิษฐานไม่จำเป็นต้องยืดยาวเพื่อที่พระเจ้าจะทรงได้ยินและทรงตอบ

วลี “อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์” (“use not vain repetition”) ไม่ใช่คำแปลผิดในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ของเรา แต่มันก็ไม่ได้บอกถึงสิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงตรงนี้อ่างครบถ้วน คำกรีกที่ใช้ในวลีนี้มีความหมายว่าการพูดตะกุกตะกัก, ภาษาที่ไม่ชัดเจน หรือการพูดพาล่ามแบบสับสนใดๆ พระเยซูทรงบอกเราว่าอย่าทำ “เหมือนคนต่างชาติ” – และผมคิดว่าคุณจะเห็นด้วยว่าพวกคนต่างชาติ “พูดพาล่าม” ผมอาจกล่าวเสริมพร้อมกับจิตวิญญาณที่จริงจังและใจที่ถ่อมลงว่าเรามี “การพูดพาล่าม” ในการประชุมนมัสการต่างๆแบบโปรเตสแตนต์ของเราเหมือนกัน เหมือนกับที่พวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลพูดพาล่ามตั้งแต่เข้าจนถึงในโรงมหรสพในเมืองเอเฟซัสผู้คนเหล่านั้นก็ตะโกนนานสองชั่วโมงเช่นกันว่า “พระไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่!” (กิจการ 19:34) เมื่อฝูงชนกลุ่มใหญ่พูดคำเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก มันก็เป็น “การพูดพาล่าม” และนั่นคือความหมายที่ถูกแสดงออกของคำกรีกตรงนี้ พวกคนต่างชาติ “พูดพาล่าม” โดยคิดว่า “พูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง”

ข้อ 8: “เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งไรซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว”

จุดประสงค์ของการอธิษฐานไม่ใช่เพื่อบอกพระเจ้าถึงสิ่งที่เราอยากได้ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเราว่าเราต้องการสิ่งใดและพระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าเราจะตอบสนองความต้องการต่างๆของเรา (ฟป. 4:19)

พระองค์ทรงทราบความอยากต่างๆของเราเช่นกัน แต่พระองค์ไม่ได้ทรงสัญญาว่าจะจัดหาทุกสิ่งที่เราอยากได้อย่างที่เราอยากได้มัน

ใครบางคนอาจถามว่า “เนื่องจากพระเจ้าทรงทราบความต้องการต่างๆของเราและความปรารถนาเหล่านั้นแห่งใจของเรา แล้วทำไมต้องอธิษฐานล่ะ?” คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว: พระเจ้าทรงอยากให้เราของพระองค์เสนอคำทูลขอต่างๆของพวกเขาต่อพระองค์เพราะการทำเช่นนั้นบ่งบอกถึงความเชื่อและความไว้วางใจ มันแสดงออกถึงการพึ่งพาในส่วนของลูกของพระเจ้าที่มีต่อพระบิดาในสวรรค์

พระเจ้าทรงอยากให้เราอธิษฐานเพื่ออ้างพระสัญญาต่างๆของพระองค์ด้วยความล้มเหลวที่จะอ้างพระสัญญาต่างๆของพระองค์ก็แสดงออกว่าเราไม่เชื่อในพระสัญญาเหล่านั้น การแสดงออกถึงความเชื่อของเราเป็นการแสดงออกว่าเราเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงรักษาคำตรัสของพระองค์และตอบสนองความต้องการต่างๆของเรา

จากนั้นแน่นอนว่าเราอธิษฐานเพื่อขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรต่างๆที่เราได้รับแล้วและเพื่อนมัสการพระองค์สำหรับความประเสริฐและพระเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเรา แม้ว่าพระเจ้าทรงสัตย์พยาน, ทรงทราบทุกสิ่งในทุกเวลาเกี่ยวกับทุกคน พระองค์ก็ทรงอยากให้เราทูลขอพระองค์สำหรับสิ่งที่เราต้องการหรือปรารถนา พระองค์ทรงอยากให้เราเสนอคำทูลขอของเราโดยทางการอธิษฐาน

การอธิษฐานไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อให้พระเจ้าทราบถึงสถานะของเราหรือความต้องการของเรา แต่เพื่อให้มนุษย์เห็นถึงการที่เขาต้องพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงสำหรับทุกสิ่ง, เพื่อกระพือความปรารถนาในใจของเขาที่จะวางใจพระเจ้าและแสวงหาพระเจ้าเป็นอันดับแรกในทุกสิ่ง และเมื่อเราให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งและแสวงหาพระประสงค์ของพระองค์เหนือสิ่งอื่นใดในชีวิตของเรา สิ่งอื่นๆที่จำเป็นทั้งหมดก็就会被เพิ่มเติมให้ (มธ. 6:33) ยกอบบอกเราว่าเรา “ไม่มี” เพราะเรา “ไม่ได้ขอ” เราขอและไม่ได้รับเพราะเรา “ขอผิด” เพื่อที่เราจะ “หวังได้ไปเพื่อสนองราคาต้นทุนของเรา” (ยกอบ 4:2, 3)

มันไม่จำเป็นที่จะต้องผิดในการที่เราอธิษฐานเรื่องเดิมซ้ำ และเราก็ทำแบบนี้บ่อยๆเวลาที่เรามีภาระใจอย่างสุดซึ้งและจริงจัง การทำซ้ำไม่ใช่เรื่องผิด แต่ใจที่กระตุ้นให้เกิดการทำซ้ำต่างหาก – ใจที่ไม่ได้มุ่งเข้าหาพระเจ้า แต่ปรารถนาที่จะทำให้คนที่ฟังอยู่ประทับใจแค่นั้น จำไว้ว่าพระเยซูเสด็จเข้าไปในสวนเกทเสมนีและทรงอธิษฐานสามครั้ง โดยตรัสคำพูดเดิม (มธ. 26:39, 42, 44)

แต่ความแตกต่างระหว่างคำอธิษฐานของพระคริสต์ในสวนเกทเสมนีและคำอธิษฐานต่างๆของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีนั้นปรากฏชัดเจน: ความแตกต่างนั้นอยู่ระหว่าง “การพูดเยาะ” และการอธิษฐานเยาะ! คำอธิษฐานที่แท้จริงออกมาจากใจ มันถูกส่งตรงไปยังพระเจ้า และมันไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะทำให้ผู้คนประทับใจ

การเปิดเผยใหม่เกี่ยวกับการอธิษฐาน; คำอธิษฐานแบบอย่าง

ข้อ 9-13: “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก ขอทรงโปรด

ประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้ และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นที่หนี้ข้าพระองค์นั้น และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน”

นี่ถูกเรียกกันโดยทั่วไปว่า “คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่จริงๆแล้วมันเป็นคำอธิษฐานแบบอย่างที่พระเยซูประทานให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกพบในยอห์นบทที่ 17

คำอธิษฐานแบบอย่างที่ถูกให้ไว้ในข้อพระคำเหล่านี้ที่เพิ่งถูกยกมานั้นแบ่งออกเป็นสามส่วน: (1) คำนำ, (2) คำขอต่างๆ, (3) ส่วนสรุป

คำนำ: “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์”

คำขอที่หนึ่ง: “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ”

คำขอที่สอง: “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่”

คำขอที่สาม: “ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก”

คำขอที่สี่: “ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้”

คำขอที่ห้า: “ขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นที่หนี้ข้าพระองค์นั้น”

คำขอที่หก: “ขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย”

ส่วนสรุป: “เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน”

คำอธิษฐานแบบอย่างนี้หาใดเทียบไม่ว่าจะในหนังสืออธิษฐานเล่มใดก็ตาม มันหาใดเทียบในความงดงาม, หาใดเทียบในความครอบคลุม มันได้ถูกให้ไว้, มิใช่เพื่อถูกกล่าวซ้ำแบบคำต่อคำ, แต่เพื่อใช้เป็นแบบอย่าง การออกแบบของมันแสดงออกถึงท่าทีที่เราควรอธิษฐาน แต่เราต้องไม่ลืมว่าพระเยซูไม่ได้ประสงค์ให้คำอธิษฐานนี้เป็น “รูปแบบ” ที่ถูกใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ข้อพิสูจน์ถึงเรื่องนี้ถูกพบในข้อเท็จจริงที่ว่าเราไม่พบบันทึกในที่ไหนเลยที่ว่าพระเยซูหรือเหล่าสาวกของพระองค์เคยใช้ถ้อยคำเหล่านี้ที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้ ถึงแม้ว่าพวกเขาอธิษฐานบ่อยก็ตาม (กรูณาตีความมัทธิว 26:39-44; ลูกา 22:42; ยอห์น บทที่ 17; กิจการ 1:24) มีพระคำอีกหลายตอนที่พระเยซูและเหล่าสาวกอธิษฐาน แต่ไม่มีบันทึกไว้เลยว่าพวกเขาใช้ถ้อยคำแบบเดียวกับที่ให้ไว้ในคำอธิษฐานแบบอย่างนี้

คุณจะสังเกตเห็นว่าคำอธิษฐานที่ครอบคลุมนี้สั้นแต่ได้ผล มันแสดงความยำเกรงพระเจ้า ทุกคำล้วนเปี่ยมด้วยความหมาย คำขอสามอันแรกในคำอธิษฐานนี้เพื่อพระเจ้าและสง่าราศีของพระองค์ – และนี่ควรเป็นเป้าหมายหลักของเราในการอธิษฐาน คำอธิษฐานขออาหารประจำวัน (ความต้องการของร่างกายของเรา) ควรตามหลังคำสรรเสริญและการถวายเกียรติแด่พระเจ้า การเรียกว่า “พระบิดาของเราทั้งหลาย” เป็นคำเรียกที่

ตีเสมอ – แต่สิ่งที่ตามมานั้นไม่ตีเสมอเลย เพราะว่าพระบิดาที่เราอธิษฐานถึงนั้นทรงสถิตอยู่ในสวรรค์ และพระบิดาในสวรรค์ก็ทรงสมควรได้รับความยำเกรง, เกียรติยศ, และสง่าราศีทั้งสิ้น

พระคำตอนนี้ในพระวจนะของพระเจ้าถูกเรียกว่า “คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” จากบันทึกสมัยแรกๆ เหล่านักประวัติศาสตร์ประกาศว่าตั้งแต่ปี ค.ศ. 250 มาแล้วชื่อเรียกนั้นถูกใช้มาตลอดโดยพวกคริสเตียน

กรุณาสังเกตว่าคำอธิษฐานนี้ไม่มีการอ้างอิงถึงการทำหน้าที่คนกลางของพระผู้ทรงเป็นคนกลางของเราเลย คือพระเยซูคริสต์ มันไม่กล่าวถึงการทูลขอในพระนามของพระเยซู เพราะว่าพวกเขาวยังไม่ถูกเตรียมพร้อมสำหรับความจริงนั้น (กรุณาอ่านยอห์น 16:23-27)

คำอธิษฐานแบบนี้ เช่นเดียวกับส่วนอื่นๆอีกมากมายของพระวจนะของพระเจ้า ถูกปรับให้เข้ากับช่วงเวลาที่มีมันถูกกล่าวเป็นพิเศษ และการตีความและการประยุกต์ใช้คำอธิษฐานนี้ต้องถูกกระทำอย่างเหมาะสม ผมเชื่อว่าในอนาคตจักรยุคพันปีคำอธิษฐานนี้จะถูกใช้อีกครั้ง

กรุณาสังเกตด้วยว่าคำพหูพจน์ถูกใช้ตลอดทั้งคำอธิษฐานนี้ – “**พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย...ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้...ขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ทั้งหลาย...ขออย่านำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง...ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย**” นี้ดูเหมือนจะชี้ให้เห็นว่าคำอธิษฐานนี้ถูกใช้เพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับการอธิษฐานร่วมกันมากกว่าที่จะเป็นการอธิษฐานแบบส่วนตัว ดังนั้นมันจึงถูกบอกเป็นนัยว่าเราจะต้องอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อทุกคน, พี่น้องชายหญิงทุกคนในพระคริสต์, แทนที่จะอธิษฐานเพื่อตัวเราเองเท่านั้น

ในภาคพันธสัญญาเดิมเราพบพระคำตอนต่างๆซึ่งพูดถึงพระเจ้าว่าเป็นพระบิดาของเรา ยกตัวอย่างเช่น ในอิสยาห์ 63:16 เราอ่านว่า “แน่นอนพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้อับราฮัมมิได้รู้จักข้าพระองค์ และอิสราเอลหาจำข้าพระองค์ได้ไม่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาและพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล”

เพลงสดุดี 103:13 บอกเราว่า “บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น”

จากนั้นในพระราชบัญญัติ 32:6 คำถามนั้นถูกถามว่า “โอ ชนชาติโหดเหี้ยมและเบาความเอ๋ย ท่านจะตอบสนองพระเยโฮวาห์อย่างนี้ละหรือ พระองค์มิใช่พระบิดา ผู้ทรงไถ่ท่านไว้ดอกหรือ ผู้ทรงสรรค์ท่าน และตั้งท่านไว้แล้ว”

ก่อนสมัยของพระเยซูบนแผ่นดินโลกเคยมีคนมากมายที่มองว่าพระเจ้าเป็นบิดาของคนทั้งปวง และนั่นก็เป็นจริงในปัจจุบันเช่นกัน คนมากมายเชื่อว่าพระเจ้าเป็นบิดาของมนุษย์ทุกคนและมนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน แต่ไม่ได้ถูกสอนในพระคัมภีร์เลย พระเจ้าทรงเป็นบิดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง หากมองจากมุมมองของเนื้อหนัง พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิต พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงเป็นบิดาของมนุษย์ในฐานะเป็นสิ่งมีชีวิตอย่างหนึ่ง แต่พระเจ้าไม่ใช่บิดาของมนุษย์ทั้งปวงในฝ่ายวิญญาณ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของคนเหล่านั้นที่ได้รับการบังเกิดใหม่แล้วเท่านั้น ในที่นี้พระเยซูทรงนำเสนอความจริงอันมีค่ายิ่งที่เปรียบเทียบ

ความรู้สึกต่างๆของพ่อแม่ที่เป็นมนุษย์ที่มีให้แก่ลูกๆของพวกเขา นอกจากนี้ในมัทธิว 7:11 พระองค์ทรงถามว่า “เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์”

“ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์” พระเจ้าแม้ว่าทรงสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่ง ก็ทรงถูกนำเสนอในพระคัมภีร์ว่าทรงให้निเวศของพระองค์, ที่พำนักของพระองค์, อยู่ในสวรรค์ สวรรค์ชั้นที่สามเป็นพระนิเวศของพระบิดา ใน 2 โครินธ์ 12:1-4 เปาโลกล่าวถึงชายผู้หนึ่งที่ได้ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สามและเห็นและได้ยินสิ่งต่างๆที่ไม่ทรงอนุญาตให้พูดถึง พระเยซูตรัสว่า “ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ... เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 14:2) ใช่แล้วครับ พระเจ้าพระบิดาทรงมีบ้าน (พระนิเวศ) สวรรค์เป็นบ้านของพระองค์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่ง – ทรงอยู่ทุกที่ทุกเวลา

“ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” การ “เคารพสักการะ” อะไรบางอย่างคือการทำให้มันมีความศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์ ด้วยเหตุนี้พระนามของพระองค์จึงศักดิ์สิทธิ์ ความหมายตรงนี้ก็คือว่า “โอ พระเจ้าข้า ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เทิดทูนศักดิ์สิทธิ์อยู่ทุกหนแห่ง และได้รับเกียรติยศอันสมควรจากมนุษย์” เมื่อเราอธิษฐานอย่างจริงใจว่า “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” เราก็กาลังนมัสการพระเจ้าและแสดงออกถึงความปรารถนาของเราที่จะให้พระเจ้าเป็นที่สรรเสริญ, ได้รับเกียรติยศและสง่าราศีเหนือทุกสิ่ง พระองค์ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า...” สิ่งอื่นทั้งปวงเป็นอยู่เพราะพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ (ศักดิ์สิทธิ์)

“ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “อาณาจักร” เทียบเท่ากับคำภาษาอังกฤษสามคำของเรา: (1) kingdom, (2) reign, (3) kingship ด้วยเหตุนี้เราจึงอ่านได้ว่า “ขอให้การครองราชย์ของพระองค์มาถึง” แน่แน่นอนว่านี่หมายถึงการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกนี้ ยิวทุกคนที่ยำเกรงพระเจ้ากำลังรอคอยยศถีรียของตนที่จะเสด็จมาและครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิด (ศึกษามาระโก 15:43; ลูกา 23:51) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (และพระเยซูด้วย) ประกาศว่าอาณาจักรนั้นมาใกล้แล้ว (มธ. 3:2; 4:17) นี่เป็นการอ้างอิงถึงการครอบครองของพระเมสสิยาห์ในช่วงยุคพันปีนั้น, การครอบครองที่ยิวทั้งปวงที่ยำเกรงพระเจ้ารอคอย ด้วยเหตุนี้ สำหรับคนเหล่านั้นที่ฟังพระเยซูอยู่ คำอธิษฐานที่ว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่” จึงอ้างอิงเป็นพิเศษถึงการเข้ามาของอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก

มีการอภิปรายเป็นอันมากเกี่ยวกับว่าอาณาจักรนี้จะป็นอาณาจักรหนึ่งที่ปรากฏแก่ตา หรือเป็นอาณาจักรฝ่ายวิญญาณภายในใจของผู้เชื่อ พระคัมภีร์เปิดเผยความจริงที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไหม? อาณาจักรนั้นจะปรากฏแก่ตาบนแผ่นดินโลกไหม? หรือมันจะอยู่ภายในใจของมนุษย์? ให้เราดูพระวจนะของพระเจ้า และหากเราสามารถเห็นความจริงนั้นซึ่งถูกประกาศในพระวจนะ ก็ไม่มีเหตุผลที่จะสงสัยสิ่งที่พระวจนะเปิดเผย

ใน 1 โครินธ์ 15:20-28 เราอ่านว่า: “แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉนั้น การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉนั้น เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตาย

เกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา

“ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แต่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอำนาจทั้งหมดแล้ว เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่ายกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว **เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง**”

พระคำตอนนี้แสดงให้เห็นจนหมดข้อสงสัยว่าการปกครองแบบกษัตริย์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในพระบุตรของพระองค์คือเป้าหมายสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของความรอด เพื่อที่พระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง ด้วยเหตุนี้อาณาจักรแห่งสวรรค์จึงเป็นใจความหลักขั้นพื้นฐานของจริงแห่งพระวาทะของพระเจ้า เหล่าผู้เชื่อสมัยแรกๆ, วิสุทธิชนเหล่านั้นในหลายศตวรรษก่อนหน้าเรา, เชื่อในอาณาจักรหนึ่งที่น่าประหลาดแก่ตาบนแผ่นดินโลกนี้ พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” และสักวันหนึ่งพระประสงค์ของพระเจ้าจะถูกทำให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกับที่พระประสงค์ของพระองค์ขณะนี้กำลังถูกทำให้สำเร็จอยู่ในสวรรค์

คนมากมาย, เหล่าครูสอนพระคัมภีร์รวมถึงผู้เชื่อทั่วไป, หลงลืมที่จะเห็นความแตกต่างระหว่างอาณาจักรแห่งสวรรค์และอาณาจักรของพระเจ้า แต่เราต้องแยกแยะสิ่งหนึ่งจากอีกสิ่ง

อาณาจักรของ**พระเจ้า**มีความเป็นสากลและอยู่ฝ่ายวิญญาณ มันรวมถึงผู้เชื่อทุกคนในอดีต, ปัจจุบัน, และอนาคต (ลูกา 13:28, 29) เราสามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้โดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่เท่านั้น (ยอห์น 3:3-7) – และทุกคนที่บังเกิดอย่างแท้จริงโดยพระวิญญาณก็เป็นของอาณาจักรของพระเจ้า

อาณาจักรแห่ง**สวรรค์**เกี่ยวข้องกับพระเมสสิยาห์, คนกลาง, และดาวิด เป้าหมายของมันคือการสถาปนาอาณาจักรของเจ้าบนแผ่นดินโลกนี้ ซึ่งเมื่อถึงตอนนั้นพระบุตรของพระเจ้าจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครองราชย์ในความชอบธรรม – กษัตริย์องค์หนึ่งที่ปรากฏแก่ตาบนพระที่นั่งหนึ่งที่ปรากฏแก่ตาในอาณาจักรหนึ่งจริงๆ (ดู ลูกา 1:32, 33)

อาณาจักรของ**พระเจ้า**ไม่ได้มาพร้อมกับการแสดงออกให้เห็นภายนอก มันอยู่ภายใน เมื่อพวกฟาริสีถามพระเยซูว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อไหร่ พระองค์ก็ตรัสตอบว่า: “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้ และเขาจะไม่พูดว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ เพราะ ดูเถิด **อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย**” (ลูกา 17:20, 21) ในโรม 14:17 อัครทูตเปาโลประกาศว่า “เพราะว่าอาณาจักรของเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์”

อาณาจักรแห่งสวรรค์เกี่ยวข้องกับอวัยวะ มันจะมีการสำแดงของมันแบบครบถ้วน (ในสง่าราศี) บนแผ่นดินโลกนี้ มันจะผนวกรวมเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้าเมื่อพระคริสต์พระบุตรทรงครอบครองแล้ว จนกระทั่งพระองค์ทรงปราบศัตรูทั้งหมดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว เมื่อถึงเวลานั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็จะถูกส่งมอบแด่พระเจ้าพระบิดาและอาณาจักรนั้น (การครอบครองยุคพันปีของพระคริสต์) จะผนวกรวมเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าซึ่งเป็นนิรันดร์และไม่มีวันสิ้นสุดเลย

ผมได้ชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้วในการศึกษาของเราว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์” เป็นคำเรียกหนึ่งที่ถูกพบในกิตติคุณของมัทธิวเป็นหลักและมันหมายถึงการครอบครองแบบพระเมสสิยาห์ของพระเยซูคริสต์เจ้าบนแผ่นดินโลกนี้ จริงๆแล้วคำเรียกนี้อาจกล่าวได้ว่าหมายถึง การปกครองของฟ้าสวรรค์เหนือแผ่นดินโลก ในบทที่สองของดาเนียลเราอ่านว่า:

“ขณะเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ กระทบปฏิมากรที่ทำอันเป็นเหล็กปนดิน กระทบให้แตกเป็นชิ้นๆ แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ...และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น **พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์**” (ดนล. 2:34, 35, 44)

จากนั้นในดาเนียล 7:27 เราอ่านว่า: “และอาณาจักรก็บราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ชุมชนแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน”

ศาสตพยากรณ์ดาเนียลกล่าวชัดเจนว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์คือ อาณาจักรที่พระเจ้าแห่งสวรรค์จะทรงสถาปนาบนแผ่นดินโลกนี้หลังจากที่เหล่าศัตรูของพระเจ้าถูกทำลายแล้วโดยหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกมาจากภูเขามิใช่ด้วยมือ (นี่หมายถึงการถูกทำลายของระบบโลกของคนต่างชาติเหล่านั้นซึ่งพญามารเป็นเจ้าของและผู้ปกครอง ส่วน “หิน” ก้อนนั้นคือพระเยซูคริสต์เจ้า)

อาณาจักรซึ่งพระเจ้าแห่งสวรรค์จะทรงสถาปนาบนแผ่นดินโลกนี้คือ อาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้แก่เชื้อสายของดาวิด, อาณาจักรนั้นที่ถูกพรรณนาโดยเหล่าศาสตพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมและถูกยืนยันให้แก่พระเยซูผ่านทางคำประกาศนั้น (ลูกา 1:32, 33) เมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ผู้นำหน้าของพระเยซู, ปรากฏตัวขึ้น เขาก็เทศนาว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:2) ข่าวสารนี้เรื่องอาณาจักรนั้นได้ถูกประกาศจนกระทั่งชนชาติอิสราเอลปฏิเสธกษัตริย์ของตนและเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์เสีย

เมื่อพวกยิวปฏิเสธพระเยซูและเรียกร้องให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน พระเจ้าก็ทรงหันไปหาพวกคนต่างชาติ และนับตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์นั้นเป็นต้นมา พระองค์ก็ทรงเรียกชนกลุ่มหนึ่งออกมาจากประชาชาติทั้งปวงเพื่อพระนามของพระองค์ คริสตจักร, เจ้าสาวของพระคริสต์, ประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งปวงไม่ว่าพวกเขาจะมี

สัญชาติใดก็ตาม เมื่อเจ้าสาวครบจำนวนแล้วพระคริสต์จะทรงรับผู้คนของพระองค์ออกไปและพระเจ้าจะทรงจัดการกับอิสราเอลประชาชาติที่ถูกเลือกสรรตามที่ถูกประกาศไว้ในกิจการ 15:13-18:

“ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติดั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่นๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’”

อาณาจักรแห่งสวรรค์จะถูกสถาปนาขึ้นหลังจากการเสด็จกลับมาของกษัตริย์องค์นั้นในสง่าราศีทั้งสิ้นของพระองค์ พระองค์จะเสด็จกลับมาพร้อมกับเจ้าสาวของพระองค์และเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธ์ทั้งปวง เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อสิ้นยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้น (ในการเชื่อมโยงกับความจริงของพระคัมภีร์อันชัดเจนนี้ กรุณาศึกษามัทธิว 24:29 ไปจนจบบทที่ 25, และลูกา 19:12-27)

อาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้แก่ดาวิดและแก่เชื้อสายของเขาตั้งที่ถูกพรรณนาไว้โดยพวกศาสดาพยากรณ์ (ดู 2 ซามูเอล 7:8-17 และเศคาริยาห์ 12:8 เป็นตัวอย่าง) เข้ามาในบันทึกของภาคพันธสัญญาใหม่โดยไม่ถูกเปลี่ยนแปลง เหล่าศาสดาพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมและเหล่าผู้เขียนภาคพันธสัญญาใหม่ไม่ได้เห็นขัดแย้งกัน ในลูกา 1:31-33 ทูตสวรรค์กาเบรียลประกาศแก่มารีย์ว่าเธอจะเป็นมารดาของกษัตริย์องค์หนึ่งผู้ซึ่งจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบสืบๆไปเป็นนิรันดร์

กษัตริย์องค์นั้นได้ประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารีแล้ว พระองค์ทรงประสูติในเมืองเบธเลเฮมตามที่ถูกพยากรณ์ไว้โดยพวกศาสดาพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิม (อสย. 7:14; มคา. 5:2) (อ่านมัทธิว 1:18-25 และ 2:1)

ผู้นำหน้าของกษัตริย์องค์นั้นได้ประกาศว่าอาณาจักรนั้นมาใกล้แล้ว (มธ. 3:1,2) พระเยซูคริสต์เจ้าทรงประกาศว่าอาณาจักรนั้นมาใกล้แล้ว (มธ. 4:17) พวกอัครทูตประกาศว่าอาณาจักรนั้นมาใกล้แล้ว แต่ทั้งกษัตริย์องค์นั้นและอาณาจักรนั้นได้ถูกพวกยิวปฏิเสธเสียแล้ว ตอนแรกพวกเขาปฏิเสธอาณาจักรนั้นในทางศีลธรรม (มธ. 11:20-24) และต่อมาพวกเขาก็ปฏิเสธมันอย่างเป็นทางการ (มธ. 21:42, 43) แทนที่จะสวมมงกุฎพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขาและให้พระองค์ประทับบนพระที่นั่ง พวกเขากลับสวมมงกุฎหนามให้พระองค์และตรึงพระองค์เสียที่กางเขน

ในมัทธิว 16:18 กษัตริย์องค์นั้นทรงประกาศว่าพระองค์จะสร้างคริสตจักรของพระองค์ – ข้อลึกลับหนึ่งซึ่งถูกปิดซ่อนไว้มาตั้งแต่โบราณกาลแต่ได้ถูกเปิดเผยแล้วแก่อัครทูตเปาโลโดยพระวิญญาณบริสุทธ์และถูกอธิบายในเอเฟซัส 3:8-11:

“ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไมพบุลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้ และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า

ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ บัดนี้ทรงประสงค์จะให้เทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถานรู้จักพระปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าโดยคริสตจักร ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

การสำเร็จจริงของ “ข้อลึกลับ” นี้เกี่ยวกับคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ได้เริ่มต้นในวันฟื้นเทออสต์นั้นและสืบต่อมาในยุคปัจจุบัน; แต่เมื่อการสำเร็จจริงของข้อลึกลับนี้เสร็จสมบูรณ์แล้ว คริสตจักรก็จะถูกรับขึ้นไปในการรับขึ้นไปนั้นเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศตามที่ถูกพรรณนาไว้โดยเปาโลในจดหมายฉบับแรกของเขาที่ส่งถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเธสะโลนิกา:

“ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศอย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์” (1 ธส. 4:16-17)

เมื่อกษัตริย์เสด็จกลับมาพร้อมกับเจ้าสาวของพระองค์ พระองค์ก็จะฟื้นคืนอาณาจักรนั้นด้วยพระองค์เอง พระองค์จะทรงรวบรวมประชากรชาติอิสราเอลกลับมาจากที่สูญปลายแผ่นดินโลกและจะทรงครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี (มธ. 24:27-31; ลก. 1:31-33; กจ. 15:13-17; วว. 20:1-6)

เมื่ออาณาจักรแห่งสวรรค์ถูกสถาปนาบนแผ่นดินโลกภายใต้การปกครองของโอรสแห่งสวรรค์ของดาวิด มันก็จะมีเป้าหมายเพื่อฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก สิ่งทรงสร้างจะถูกช่วยให้พ้นจากคำแช่งสาปนั้น (โรม 8:18-23) แผ่นดินโลกอาจเรียกได้ในตอนนี้ว่าเป็นมณฑลหนึ่งแห่งอาณาจักรของพระเจ้า, มณฑลหนึ่งซึ่งได้กบฏต่อพระองค์แต่ซึ่งจะถูกบรรจุกลับเข้าไปใหม่เมื่อพระเยซูทรงส่งมอบอาณาจักรนั้นให้แก่พระบิดา บัลลังก์นิรันดร์นั้นเป็นของพระเจ้าและของพระเมษโปดก (วว. 22:1-3)

ยุคอาณาจักรนั้น (การครอบครองหนึ่งพันปีของพระคริสต์) ถือว่าเป็นยุคที่เจ็ดและยุคสุดท้ายซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินโลก มันเป็น “ยุคแห่งเวลากำหนดครบบริบูรณ์” (อฟ. 1:10) และคืออันเดียวกันกับอาณาจักรนั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่ดาวิดและเชื้อสายของเขา ช่วงเวลาแห่งการบีบบังคับและการปกครองแบบผิดๆมาถึงคราวสิ้นสุดเมื่อพระเยซูทรงขึ้นครองพระที่นั่งของดาวิดและอาณาจักรของเขา (อสย. 11:1-5) แต่ก่อนที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ แผ่นดินโลกจะถูกถาโถมในการพิพากษาซึ่งไม่เคยถูกพบมาก่อนเลยนับตั้งแต่การทรงสร้างมนุษย์ (มธ. 25:31-46; กจ. 17:31)

มันจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ในคำอธิษฐานแบบอย่างพระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่” เพราะว่าเมื่อถึงเวลานั้นความเหน็ดเหนื่อยและความอ่อนเปลี้ยที่โลกเคยรู้จักมาตั้งแต่อาดัมได้ทำบาปจะมาถึงคราวสิ้นสุดและจะเปิดทางให้แก่การหยุดพัก, สันติสุข, และบำเหน็จ: “และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์” (2 ธส. 1:7) “ฉะนั้นจึงยังมีการหยุดพักสำหรับชนชาติของพระเจ้า” (ฮบ. 4:9) เมื่อถึงเวลานั้นความมืดบอดและการถูกตีสอนของอิสราเอลจะมาถึงคราวสิ้นสุด พระคริสต์องค์ราชันย์จะทรงรวบรวมประชากรของพระองค์มาจากที่สูญปลายของแผ่นดิน

โลก พวกเขาจะถูกพากลับมายังแผ่นดินของตนและพวกเขาจะกลับใจเชื่อ (จงศึกษาโรม บทที่ 11 และเอเสเคียล 39:25-29)

“ใครเคยได้ยินสิ่งอย่างนี้บ้าง ใครเคยได้เห็นสิ่งอย่างนี้บ้าง แผ่นดินจะให้งอกขึ้นในวันเดียวหรือ ประชาชาติจะคลอตมาในครู่เดียวหรือ เพราะพอศิโยนปวศครรรค์ เธอก็คลอตบุตรทั้งหลายของเธอ” (อสย. 66:8) ใช่แล้วครับ มีวาระหนึ่งซึ่งจะมาเมื่อประชาชาติหนึ่งจะถูกให้กำเนิดในวันเดียว –ในครู่เดียว ประชาชาติอิสราเอลจะถูกรวบรวมอีกและถูกพากลับมายังแผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัมภายใต้พันธสัญญาหนึ่งที่ไม่อาจถูกทำลายได้เลย

“เวลากำหนดของคนต่างชาติ” จะสิ้นสุดลงในการถูกชนของปฏิมากรใหญ่ยักษ์นั้นและการสถาปนาอาณาจักรแห่งสวรรค์ตามที่ถูกระบุไว้ในดาเนียล 2:34, 35 และในวิวรณ์ 19:15-21 จากนั้นจะเป็นวันเปี่ยมสง่าราศีเมื่อจอมกษัตริย์และจอมเจ้านายจะทรงกำราบความชั่วร้าย, ความอธรรม, และความไม่ชอบธรรมทั้งสิ้น แผ่นดินโลกจะถูกเติมเต็มด้วยความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ สันติสุขจะครอบครอง สิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะถูกช่วยให้พ้นจากคำแช่งสาปนั้นและบุตรทั้งหลายของพระเจ้าจะถูกเผยให้ประจักษ์ (อสย. 11:6-9; رم. 8:19-21)

“แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้นถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระองค์) และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรค์สถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือสิ้นในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:4-7)

อาณาจักรของพระคริสต์ที่ปรากฏแก่ตาบนแผ่นดินโลก

เป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องทำให้เกิดขึ้น

ผมขอประกาศว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ที่ปรากฏแก่ตาโดยมีพระคริสต์เป็นกษัตริย์บนแผ่นดินโลกนี้เป็นเรื่องยืนยันที่เพียงพออย่างเดียวนั้นถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อพระสัญญาต่างๆของพระองค์ – และพระเจ้าไม่สามารถผิดพระสัญญาต่างๆของพระองค์ได้เพราะว่าพระองค์ทรงมุสาไม่ได้ (ทต. 1:2; ฮบ. 6:18) “...ถึงแม้ทุกคนจะพุดมูสาก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด...” (โรม 3:4) ด้วยเหตุนี้อาณาจักรของพระคริสต์ที่ปรากฏแก่ตาจึงเป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องทำให้เกิดเพื่อที่พระเจ้าจะทรงทำให้พระสัญญาต่างๆที่ทรงกระทำไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขานั้นสำเร็จจริง

แก่ลูกหลานเหล่านั้นที่เชื่อของอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ พระเจ้าได้ทรงสัญญาแผ่นดินนั้นซึ่งถูกระบุอย่างชัดเจนในปฐมกาล 15:5-7, 18:

“พระองค์ (พระเจ้า) จึงนำท่าน (อับราฮัม) ออกมากลางแจ้งและตรัสว่า “จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้” และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เราคือพระเยโฮวาห์

ที่ได้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า”...ในวันเดียวกันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับอับรามว่า “เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำฮีบตีไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส”

แต่พระสัญญาของพระเจ้าที่มีแก่อับรามได้ถูกกระทำก่อนพระราชบัญญัตินั้นถูกประทานให้ ดังนั้นพระสัญญานั้นจึงไม่ได้มีพื้นฐานอยู่บนพระราชบัญญัติ แต่บนพระคุณ ในปฐมกาล 12:1-3 เราอ่านว่า: “พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า”

อัครทูตเปาโล ผู้รับใช้ต่อคริสตจักร ก็ประกาศพระสัญญาของพระเจ้าที่มีแก่อับรามว่าเป็นพระสัญญาแห่งพระคุณเช่นกัน:

“ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘อับรามได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’...เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับรามและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้นไม่ได้มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ เพราะถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์ เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิดพระราชบัญญัติ ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับรามผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน” (โรม 4:3, 13-16)

เนื่องจากพระสัญญาของพระเจ้าที่มีแก่อับรามไม่ใช่โดยพระราชบัญญัติแต่โดยพระคุณ พระสัญญานั้นจึงไม่สามารถถูกลบล้างได้เพราะความล้มเหลวของชนชาติอิสราเอล พระสัญญานั้นไม่ได้มีเงื่อนไขอยู่บนความสัตย์ซื่อของประชาชาตินั้นแต่ได้ถูกกระทำโดยพระเจ้าในความชอบธรรม – พระสัญญาเนื่องนิത്യที่ไม่อาจถูกลบล้างหรือถูกทำลายได้เลย มันมีผลผูกพันไม่เปลี่ยนแปลงเพราะเห็นแก่เกียรติยศและความสัตย์จริงของพระเจ้า และเพราะเห็นแก่อับรามมิตรสหายของพระเจ้า “เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เรากำลังจะกระทำอยู่แล้ว ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่เจ้า แต่เพราะเห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเจ้าเข้าไปอยู่นั้น” (อสค. 36:22) (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาอ่านปฐมกาล 26:1-5 และเลวีนิติ 26:42)

อัครทูตเปาโลประกาศเช่นกันว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอกว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสู่หนัดในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย” (โรม 15:8)

พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าแน่นอนพอๆกับพระเจ้าเอง และพระคัมภีร์ก็กล่าวชัดเจนว่าพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่มีแก่อับรามและลูกหลานของเขาไม่อาจถูกทำลายได้เลย: “เพราะภูเขาจะพลาจากไป

และเนินจะคลอนแคลน แต่ความกรุณาของเราจะไม่พรากไปจากเจ้า และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะไม่คลอนแคลนไป” พระเยโฮวาห์ผู้มีความเมตตาต่อเจ้าตรัสดังนี้” (อสย. 54:10)

พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าแน่นอนพอๆกับวิถีของกลางวันและกลางคืน: “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าหักพันธสัญญาของเราด้วยวัน และหักพันธสัญญาของเราด้วยคืนได้ จนวันและคืนมาถึงตามเวลากำหนดไม่ได้ แล้วจึงจะหักพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้ จนท่านไม่มีโอรสที่จะเสวยราชย์บนพระที่นั่งของท่าน...ถ้าเรามีได้สถาปนาพันธสัญญาของเรากับวันและคืน และสถาปนากฎต่างๆของฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลกแล้ว เราจึงจะทอดทิ้งเชื้อสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากเชื้อสายของเขาให้ครอบครองเหนือเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ...” (ยรม. 33:20-26 บางส่วน)

พระสัญญาต่างๆของพระเจ้านั้นแน่นอนพอๆกับกฎของดวงอาทิตย์และดวงดาวต่างๆ: “พระเยโฮวาห์ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นสว่างกลางวัน และทรงให้ระเบียบตายตัวของดวงจันทร์ และทรงให้บรรดาดวงดาวเป็นสว่างกลางคืน ผู้ทรงกวมทะเลให้คลื่นกำเริบ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า “ถ้าระเบียบตายตัวนี้ต้องพรากไปจากต่อหน้าเรา แล้วเชื้อสายของอิสราเอลก็จะต้องหยุดยั้งจากการเป็นประชาชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิรันดร์” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ถ้าฟ้าสวรรค์เบื้องบนเป็นที่วัดได้ และรากฐานของพิภพเบื้องล่างเป็นที่ให้สำรวจได้ แล้วเราก็จะเหวี่ยงเชื้อสายอิสราเอลทิ้งไปเสียหมด ด้วยเหตุบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ” (ยรม. 31:35-37)

พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลคงอยู่เป็นนิรันดร์พอๆกับฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่: “เพราะฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งเราจะสร้าง จะยังอยู่ต่อหน้าเราฉันใด” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ “เชื้อสายของเจ้าและชื่อของเจ้าจะยังอยู่ฉันนั้น” (อสย. 66:22)

เกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้าในเรื่องอาณาจักรของพระคริสต์ที่ปรากฏแก่ตาบนแผ่นดินโลก เราอ่านในเพลงสดุดีว่า: “เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือกของเรา เราได้ปฏิญาณกับดาวิดผู้รับใช้ของเรา...เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเรา หรือพลิกเพลงถ้อยคำที่ออกไปจากริมฝีปากของเรา เราปฏิญาณด้วยความบริสุทธิ์ของเราเด็ดขาดว่า เราจะไม่มีสุათต่อดาวิด เชื้อสายของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ บัลลังก์ของเขาจะยืนนานอย่างดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา จะสถาปนาไว้อย่างดวงจันทร์เป็นนิรันดร์ และเหมือนสัทียานอันศักดิ์สิทธิ์ในท้องฟ้า” (เพลงสดุดี 89:3, 34-37)

คำพยากรณ์เหล่านี้เกี่ยวกับอาณาจักรของพระคริสต์ที่ปรากฏแก่ตาจะต้องถูกตีความแบบตรงตัว พวกมันไม่เคยถูกตั้งใจไว้ให้ถูกตีความเป็นฝ่ายวิญญานเลย *อาณาจักรของพระเจ้า* เป็นฝ่ายวิญญาน – มันอยู่ภายในผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว; แต่*อาณาจักรแห่งสวรรค์* จะมาตั้งอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ – อาณาจักรหนึ่งจริงๆพร้อมกับพระที่นั่งหนึ่งจริงๆและกษัตริย์องค์หนึ่งจริงๆ อาณาจักรนั้นจะคงอยู่เป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี และจากนั้นในแผนการของพระเจ้าอาณาจักรยุคพันปีนั้นจะผนวกรวมเข้าในอาณาจักรนิรันดร์นั้นและพระเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิรันดร์ ไปตลอดหลายยุคหลายสมัย

คุณอาจถามว่าทำไมผมถึงกล่าวถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์อย่างละเอียดถี่ถ้วนขนาดนี้ในคำอธิษฐานแบบอย่าง ผมทำเช่นนี้เพราะว่าท่ามกลางสมาชิกคริสตจักรหลายล้านคนในอเมริกาและทั่วโลก มีคนรู้น้อยมากเกี่ยว

กับการครอบครองจริงๆของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก น่าเศร้าแต่ก็เป็นเช่นนั้นที่ว่า อาณาจักรแห่งสวรรค์ได้ถูกตีความให้เป็นฝ่ายวิญญานโดยพวกนักเทศน์และเหล่าอาจารย์ส่วนใหญ่ เนื่องจากพระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่” ผมจึงคิดว่าเราควรทราบทุกสิ่งที่เราทราบได้เกี่ยวกับอาณาจักรนั้น ผมจึงให้ข้อพระคำที่แสดงให้เห็นว่าอาณาจักรของพระคริสต์ที่ปรากฏแก่ตาบนแผ่นดินโลกยืนยันเรื่องความสัตย์ซื่อของพระเจ้า – นั่นคือ พระเจ้าไม่สามารถผิดคำตรัสของพระองค์ได้และอาณาจักรนั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องทำให้เกิดเพื่อที่พระองค์จะรักษาคำตรัสของพระองค์ได้

ดังนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์ที่ปรากฏแก่ตาบนแผ่นดินโลกจึงตีความคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์แห่งพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และปราศจากอาณาจักรที่ปรากฏแก่ตานั้น ก็ไม่มีทางที่จะเข้าใจคำพยากรณ์เหล่านั้นได้เลย (จงศึกษาอิสยาห์ 9:6,7; 53:8-12; มีคาห์ 5:2; เศคาริยาห์ 9:9; 11:12; 12:10; เพลงสดุดี 16:10; บทที่ 22; มัทธิว 2:1; 21:1-11; ลูคา 1:31-33; 2:15; ยอห์น 19:31-42)

จากนั้นจงทำการเปรียบเทียบต่อไปนี้:

เปรียบเทียบ เพลงสดุดี 41:9 กับ ยอห์น 13:18

เปรียบเทียบ เศคาริยาห์ 13:7 กับ มัทธิว 26:31

เปรียบเทียบ เพลงสดุดี 35:11 กับ มัทธิว 26:59, 60

เปรียบเทียบ อิสยาห์ 50:6 กับ มัทธิว 26:67

เปรียบเทียบ เศคาริยาห์ 11:13 กับ มัทธิว 27:7-10

คุณจะพบว่าการเปรียบเทียบเหล่านี้ทั้งน่าสนใจและให้ความกระจ่างแจ้ง

และคราวนี้ผมขอถามคุณว่า เนื่องจากคำพยากรณ์เหล่านี้เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างตามตัวอักษรและอย่างครบถ้วนแล้ว เหตุใดเราจึงไม่ควรเชื่อว่าคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์จะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรเช่นกันเล่า? ไม่มีเหตุผลใดเลยที่จะตีความอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้นั้นบนแผ่นดินโลกและการครอบครองของพระคริสต์จากพระที่นั่งของดาวิดให้เป็นฝ่ายวิญญาน

ผมขอถามคุณว่า: พระเยซูทรงได้รับน้ำองุ่นเปรี้ยวฝ่ายวิญญานสำหรับดื่มขณะพระองค์ทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขนบนกลโกธาไหมครับ? หรือมันเป็นน้ำองุ่นเปรี้ยวจริงๆ? คำพยากรณ์นี้ถูกบันทึกไว้ในเพลงสดุดี 69:21 และถูกทำให้สำเร็จจริงในมัทธิว 27:48, มาระโก 15:36, และยอห์น 19:29

พวกทหารที่อยู่ใต้กางเขนนั่นเล่นพนันกันเพื่อที่จะได้เสื้อชั้นนอกไร้ตะเข็บตัวหนึ่งจริงๆ – หรือนี่เป็นเสื้อชั้นนอกฝ่ายวิญญาน? คำพยากรณ์นี้ถูกพบในเพลงสดุดี 22:18 และถูกทำให้สำเร็จจริงในมัทธิว 27:35 และยอห์น 19:23, 24

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงกระจัดกระจายชนชาติอิสราเอลไปยังที่สุดปลายแผ่นดินโลก “ในเชิงอุปมา” ดังที่ถูกระบุอย่างชัดเจนในพระราชบัญญัติ 4:27 ไหมครับ? และประชาชาตินั้นกระทั้งในตอนนั้นก็ “อยู่อย่างไม่มีกษัตริย์ และไม่มีเจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีกษัตริย์หรือเสาศักดิ์สิทธิ์ หรือเอโปด

หรือรูปพระ” ในเชิงอุปมาหรือคร่ำ? (ฮยย. 3:4) ทั้งประวัติศาสตร์ตามพระคัมภีร์และฝ่ายโลกต่างบันทึกการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับประชาชาติอิสราเอล

การเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ได้เกิดขึ้นจริงตามตัวอักษรแล้ว ไม่ใช่ในเชิงอุปมาหรือฝ่ายวิญญาณ ด้วยเหตุนี้เราจึงมีเหตุผลทุกประการที่จะเชื่อว่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์จะเกิดขึ้นจริงตามตัวอักษร เหมือนกับครั้งแรกนั้น พระคริสต์องค์หนึ่งจริงๆจะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้และสถาปนาอาณาจักรหนึ่งจริงๆ พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งหนึ่งจริงๆในกรุงเยรูซาเล็มและพระองค์จะทรงครอบครองเหนือแผ่นดินโลก – ไม่ใช่ในเชิงอุปมาหรือฝ่ายวิญญาณ แต่ตามนั้นจริงๆ การครอบครองของพระองค์จะเป็นของจริงพอๆกับการครอบครองของราชินีแห่งอังกฤษหรือราชาหรือราชินีองค์ใดในประวัติศาสตร์

ในด้านที่มาและลักษณะเฉพาะตัวนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เป็นของโลกปัจจุบันนี้ (ยอห์น 18:36) แต่แน่นอนว่ามันมีไว้สำหรับโลกปัจจุบันนี้ (มธ. 19:28) หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พวกสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนีหรือ” (กิจการ 1:6) พระเยซูมิได้ทรงตำหนิเหล่าสาวกที่ถามคำถามนั้นและพระองค์มิได้บอกพวกเขาด้วยว่า พวกเขาคิดผิดเพราะพวกเขามีแนวคิดตามแบบเนื้อหนังเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น พระองค์มิได้ปฏิเสธการมาของอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลกนี้ในความหมายที่ปรากฏแก่ตาตามที่พวกเขาหมายถึง พวกเขาคาดหวังให้พระองค์ประทับบนพระที่นั่งหนึ่งในเยรูซาเล็มและครอบครองในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา คำตอบของพระองค์ที่มีต่อคำถามของพวกเขามีความเกี่ยวข้องไม่ใช่กับข้อเท็จจริงเรื่องอาณาจักรหนึ่งจริงๆ แต่เกี่ยวข้องกับเวลาเมื่ออาณาจักรนั้นจะถูกสถาปนา พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่า “ไม่ใช่ฐานะของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์” (กิจการ 1:7)

ถ้อยคำของพระเยซูที่ลูกบันทึกไว้ในมัทธิว 8:11 พิสูจน์เพิ่มเติมอีกว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์จะถูกสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้เลย: “คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงกันกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์”

จากนั้นในมัทธิว 26:28,29 เมื่อพระเยซูทรงสถาปนาพิธีระลึกถึงการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ก็ตรัสถึงถ้อยนั้นว่า “นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีน้ำผลแห่งเถาองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา”

ในจดหมายฉบับที่สองของเขาส่งถึงชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น อัครทูตเปาโลเปรียบเทียบสง่าราศีแห่งพันธสัญญาเก่ากับสง่าราศีแห่งพันธสัญญาใหม่นั้น และพูดถึงความไม่เชื่อของชนชาติอิสราเอลในกาลแห่งความมืดบอดของประชาชาตินั้น:

“แต่จิตใจของเขาก็มืดบอดไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์ แต่ว่าตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ ขณะที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็บังบังใจของเขาไว้ แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็เปิดออก” (2 คร. 3:14-16)

คราวนี้จึงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับถ้อยคำของโมเสสในอพยพ 34:33, 34: “เมื่อท่านพูดจบแล้วก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านก็ปลดผ้าหน้านั้นออกเสีย จนกว่าจะกลับออกมา แล้วท่านออกมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังตามที่ท่านรับพระบัญชามาแล้วนั้น”

ตอนนั้นเปาโลกำลังตั้งตาคอยให้ถึงกาลสมัยหนึ่งเมื่ออิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งจะหันมาหาพระเมสสิยาห์ของพวกเขา เมื่อผ้าคลุมหน้านั้นจะถูกเอาออกไปเสียจากใจของพวกเขาและพวกเขาจะได้รับสง่าราศีและอิสราภาพที่แท้จริงตามที่ทรงสัญญาไว้แก่พวกเขาในพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับอับราฮัม ข้อพระคำที่เพิ่งยกมาจาก 2 โครินธ์นี้ เป็นคำพยานหนึ่งที่ชัดเจนว่าเปาโลคาดหวังความรอดในอนาคตของชนชาติอิสราเอลและอาณาจักรหนึ่งที่ปรากฏแก่ตาในอนาคต โมเสสเอาผ้าคลุมหน้าออกไปจากใบหน้าของเขาทุกครั้งที่เขาไปเข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ในทำนองเดียวกัน เมื่อชนชาติอิสราเอลหันมาหาพระเจ้า พวกเขาก็จะกลับใจเชื่อพระเยซู, พระเมสสิยาห์ที่แท้จริงของพวกเขา ผ้าคลุมหน้านั้นจะถูกเอาออกไปเสียจากดวงตาของพวกเขา และพวกเขาจะเข้าใจว่าสง่าราศีของโมเสสนั้นเทียบไม่ได้เลยกับสง่าราศีแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า

“พระวาหะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง...เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์” (ยอห์น 1:14, 17)

“ขอให้ขึ้นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” หากพระเยซูไม่ได้ประทับบนพระที่นั่งนั้นเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลกนี้แล้ว พระประสงค์ของพระเจาก็ไม่อาจถูกปฏิบัติบนแผ่นดินโลกได้เหมือนกับที่ถูกปฏิบัติในสวรรค์ トラバโตที่มนุษย์ครอบครองอยู่บนแผ่นดินโลกนี้และตราบโตที่ซาตานยังอยู่นอกเหนือไม่มีกันนั้น พระประสงค์ของพระเจาก็จะยังไม่ถูกปฏิบัติตามอย่างสมบูรณ์แบบบนแผ่นดินโลก คำทูลขอนี้เกี่ยวข้องกับความคิดที่ว่ามนุษย์ผู้มีศีลธรรมนั้นจะต้องปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าเหมือนกับในมัทธิว 7:21 และ 12:50 แน่แน่นอนว่ากาลสมัยหนึ่งจะมาถึงเมื่อทุกคนบนแผ่นดินโลกจะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าเพราะว่าเฉพาะคนชอบธรรมเท่านั้นจะอยู่บนแผ่นดินโลกนี้และความรู้เรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกจนน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ พญามารจะอยู่ในเวลานั้น โดยถูกคุมขังไว้ที่นั่นเป็นเวลาหนึ่งพันปี และมนุษย์จะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกนี้ บางคนปฏิบัติอยู่ในวันนี้ แต่คนเหล่านี้ก็มีจำนวนน้อย อย่างไรก็ตาม ในระหว่างการครอบครองยุคพันปีของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก “เขาทั้งหลายจะตีดาบของเขาให้เป็นฆาตโกลา และหอกของเขาให้เป็นขอลิต ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป” (อสย. 2:4) เมื่อนั้นพระประสงค์ของพระเจาก็จะถูกปฏิบัติบนแผ่นดินโลกเหมือนกับที่ถูกปฏิบัติในสวรรค์

พวกนักศาสนศาสตร์แบ่งแยกความหมายสามแบบของคำว่า “พระประสงค์”: (1) พระประสงค์ของพระเจ้าที่เป็นความมุ่งหมาย, (2) พระประสงค์ของพระเจ้าที่เป็นความปรารถนา, (3) พระประสงค์ของพระเจ้าที่เป็นคำบัญชา

พระประสงค์ของพระเจ้าที่เป็นความมุ่งหมายล้วนเกิดขึ้นจริงเสมอ – ไม่ว่าในสวรรค์, บนแผ่นดินโลกนี้, หรือในนรก

พระประสงค์ของพระเจ้าที่เป็นความปรารถนาไม่ได้เกิดขึ้นจริงเสมอบนแผ่นดินโลกเหมือนกับที่เกิดขึ้นจริงในสวรรค์ ยกตัวอย่างเช่น ความปรารถนาของพระเจ้าสำหรับกรุงเยรูซาเล็มก็คือที่ชาวกรุงนั้นจะรับความรอด (ลูกา 13:34) – แต่พวกเขาไม่ยอมมารับความรอด ชาวกรุงเยรูซาเล็มเหล่านั้นได้ปฏิเสธพระคริสต์ของพระเจ้า พระประสงค์ของพระเจ้าที่เป็นความปรารถนาก็คือ ที่คนทั้งปวงจะตัดสินใจรับความรอด (2 ปต. 3:9) แต่พวกเขาจะไม่ทำแบบนั้น คนเป็นอันมากปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพิณาศ

พระประสงค์ของพระเจ้าที่เป็นคำบัญชาถูกไม่เชื่อฟังโดยคนส่วนใหญ่ เคยมีอยู่กาลสมัยหนึ่งเมื่อพระเจ้าทรงมองข้ามความโหดเหี้ยมของมนุษย์ไปเสีย “แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่” (กิจการ 17:30) แต่มีหลายล้านคนที่จะอยู่ในนรกชั่วนิรันดร์เพราะว่าพวกเขาไม่ยอมกลับใจใหม่ พวกเขาไม่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าแต่ดำเนินตามความประสงค์อันดีร้ายของตนเอง พระเยซูองค์เดียวเท่านั้นทรงกล่าวได้ว่า “เราทำตามชอบพระทัยพระองค์ (พระบิดา) เสมอ” (ยอห์น 8:29) พระองค์ตรัสว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” (ยอห์น 4:34)

แต่ในสวรรค์, ในพระนิเวศของพระเจ้า, ทุกสิ่งเกิดขึ้นตามที่พระเจ้าทรงประสงค์และหวังไว้ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในพระนิเวศของพระเจ้าล้วนเป็นที่ชอบพระทัยอย่างสมบูรณ์แบบในสายพระเนตรของพระเจ้า เราจะต้องอธิษฐานขอให้เกิดขึ้นแบบนั้นบนแผ่นดินโลกนี้ – และมันจะเกิดขึ้น, สักวันหนึ่ง, แต่ไม่ใช่โดยอาศัยความสามารถของมนุษย์ มันจะเกิดขึ้นจริงผ่านทาง การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เท่านั้น เมื่อพระองค์ประทับบนพระที่นั่งของดาวฤกษ์และทรงครอบครองเหนือแผ่นดินโลกนี้ในฐานะกษัตริย์

“ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลเวลานี้” ดังนั้นในข้อ 11 จึงเริ่มต้นส่วนที่สองของคำอธิษฐานแบบอย่าง ซึ่งเป็นส่วนของคำอธิษฐานนั้นที่มีคำขอร้องต่างๆสำหรับตัวเราเอง โครงสร้างด้านไวยากรณ์เปลี่ยนแปลงตรงนี้ ประโยคก่อนหน้าเหล่านั้นอธิษฐานขอให้บางสิ่งเกิดขึ้นจริงตามการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า ประโยคที่ตามมาต่อไปนี้ขอร้องให้พระเจ้าประทานให้และให้อภัยโดยตรง

“ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลเวลานี้” ขนมปัง (อาหาร) มักถูกเรียกว่าเป็น “เครื่องค้ำจุนแห่งชีวิต” ตามที่ถูกใช้ตรงนี้ “ขนมปัง” หมายถึงอาหารโดยทั่วไป – ทุกสิ่งที่จำเป็นเพื่อการเลี้ยงและดำรงชีวิตฝ่ายร่างกาย (กรูณาอ่าน มาระโก 3:20, 2 เธสะโลนิกา 3:12, และสุภาพิต 30:8)

ผมไม่เชื่ออย่างที่บางคนสอนว่ามีการอ้างอิงตรงนี้ถึงการบำรุงเลี้ยงฝ่ายวิญญาณ ผมเชื่อว่านี่เกี่ยวข้องกับอาหารที่จับต้องได้จริงๆ – และหากถ้อยคำของพระเยซูสอนเราให้อธิษฐานขออาหารฝ่ายร่างกาย เราต้องยังอธิษฐานขออาหารฝ่ายวิญญาณมากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าไรเพื่อเสริมกำลังและค้ำจุนมนุษย์ที่อยู่ภายใน!

พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องขนมปังประจำวัน พระองค์ไม่ทรงสัญญาเรื่องขนมปังสำหรับหนึ่งสัปดาห์, หนึ่งเดือน, หรือหนึ่งปีล่วงหน้า แต่เมื่อเราให้พระองค์เป็นที่หนึ่งในทุกสิ่ง เราก็มั่นใจได้ว่าความต้องการต่างๆของเราจะได้รับการเติมเต็ม ผมสามารถกล่าวอย่างสัตย์จริงได้ว่าตั้งแต่พระเจ้าทรงช่วยผมให้ได้รับความรอด ผมก็

ไม่เคยขาดอาหารสักมื้อเลย บางครั้งอาหารก็ไม่ใช้ในแบบที่ผมชอบ แต่อาหารก็อยู่ตรงหน้าผมทุกมื้อ มีอยู่คราวหนึ่งในการรับใช้ของผมเมื่อผมมีเงินเหลืออยู่เพียงสิบห้าเซ็นต์ ด้วยเงินสิบห้าเซ็นต์นั้นผมซื้อแซนวิชอันหนึ่ง และน้ำอัดลม – และก่อนที่เวลาสำหรับอาหารมื่อถัดไปมาถึง ผมก็ได้รับอาหารอย่างบริบูรณ์จากคริสเตียนสองท่านในชุมชนที่ผมกำลังจัดงานฟื้นฟูอยู่ในขณะนั้น

พระเจ้าประทานสิ่งที่เราต้องการในวันนี้ให้แก่เรา พงษ์นี้จะจัดการตัวมันเอง นั่นไม่ได้หมายความว่าเราไม่ควรจะมีแผนการใดๆเลยสำหรับวันพรุ่งนี้ มันแค่หมายความว่าเราจะต้องไว้วางใจพระเจ้าว่าจะทรงเติมเต็มความต้องการต่างๆของเราแบบวันต่อวันตามที่พระองค์ทรงเห็นสมควร เมื่อพระเจ้าประทานมานาในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ก็ประทานครึ่งละแ่พอรับประทานสำหรับวันเดียว โมเสสสั่งชนชาติอิสราเอลว่า “ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิม ให้เก็บคนละโอเมอร์ ตามจำนวนคนมากน้อย ซึ่งพักอยู่ในเต็นท์ของตน’...แต่เมื่อเขาใช้โอเมอร์ตรวจคนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่ ทุกคนเก็บได้เท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี”

โมเสสบอกประชาชนให้เก็บไม่เกินกว่าที่พวกเขาจะต้องการสำหรับวันนั้นๆ พวกเขาจะต้องไม่เหลือมานาไว้จนถึงวันถัดไป แต่บางคนก็ไม่เชื่อฟังโมเสสและ “เก็บส่วนหนึ่งไว้จนรุ่งเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น” อย่างไรก็ตาม ในวันที่หก คือวันก่อนวันสะบาโต พวกเขาจะต้องเก็บมานาเป็นสองเท่า – เพียงพอสำหรับวันที่หกและเพียงพอสำหรับวันสะบาโต, วันแห่งการหยุดพัก “เมื่อเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามโมเสสสั่ง อาหารนั้นก็มิได้บูดเหม็นเป็นหนอนเลย” และในวันสะบาโตก็ไม่มีมานาตกลงมาเลย ยกเว้นแค่วันสะบาโต ชนชาติอิสราเอลได้รับอาหารอย่างเพียงพอสำหรับแต่ละวันเท่านั้น (อ่านอพยพ 16:14-27)

เหมือนกับที่พระเจ้าทรงดูแลชนชาติอิสราเอลแบบวันต่อวัน พระองค์ก็ทรงสัญญาแล้วว่า จะเติมเต็มความต้องการต่างๆของเราในแต่ละวัน – และพระองค์จะทรงกระทำ พระองค์อาจไม่ทรงเติมเต็มทุกความปรารถนาและทุกคำขอ แต่พระองค์จะทรงเติมเต็มความต้องการต่างๆของเรา

เมื่อพระเยซูทรงมอบหมายภารกิจและทรงใช้สิบสองคนนั้นไป (มธ. 10:1-15) พระองค์ก็ทรงสั่งพวกเขาว่า “อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในใ้ของท่าน หรืออย่ามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน” ชายเหล่านี้จะต้องไม่กังวลและถูกถ่วงด้วยเสื้อผ้าสำรอง- ไม่แม้แต่เงิน หรือเสื้อคลุมเพื่ออีกตัว พวกเขาจะต้องดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ โดยวางใจพระเยซูสำหรับความต้องการต่างๆของพวกเขา นั่นเป็นคำสั่งที่เฉพาะเจาะจงสำหรับอัครทูตสิบสองคนนั้น และมันมีไว้สำหรับกาลที่เฉพาะเจาะจงนั้น ในยุคสมัยแห่งพระคุณนี้มันแตกต่างออกไป; แต่ถึงกระนั้น เราจะต้องไว้วางใจพระเจ้าว่าจะทรงเติมเต็มความต้องการต่างๆของเราเมื่อเราให้อาณาจักรของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์มาก่อนในชีวิตของเรา

“ขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็หนี้ข้าพระองค์นั้น” ในพระคำข้อนี้ “หนี้” ถูกใช้ในเชิงเปรียบเทียบ มันไม่ได้หมายความว่าเราติดหนี้พระเจ้ากัอนหนึ่งจริงๆ แต่คำนี้ถูกใช้ในที่นี้เพื่อหมายถึงการละเมิดต่างๆ, ความบาปต่างๆ ลูกหนี้คือคนเหล่านั้นที่ติดค้างคนอื่นสำหรับการอ้างสิทธิ์บางอย่างในธุรกรรมการค้าในโลกธุรกิจ คนที่ซื้ออะไรบางอย่างจากอีกคนก็ถูกผูกพันโดยหน้าที่ที่จะต้องชำระเงิน

ตามสัญญา กล่าวตามตัวอักษรก็คือ ไม่อาจมีธุรกรรมอะไรแบบนั้นระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ได้เลย ด้วยเหตุนี้ คำกล่าวตรงนี้จึงต้องถูกใช้ในเชิงเปรียบเทียบ มนุษย์ได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของพระเจ้า, ได้ฝ่าฝืนข้อผูกมัดต่างๆแห่งพระราชบัญญัตินั้น; ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงต้องได้รับโทษของพระราชบัญญัตินั้น “หนี้” ตามที่ถูกใช้ตรงนี้นี้หมายถึงการกระทำผิดต่างๆต่อพระเจ้า, การกระทำผิดต่างๆซึ่งไม่มีผู้ใดนอกจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นตรีเอกานุภาพเท่านั้นทรงยกโทษให้ได้ ลูกา 11:4 เป็นข้อพระคำตอนหนึ่งที่สอดคล้องกับเรื่องนี้ และคำที่ถูกใช้ตรงนั้นก็ คือ “บาปทั้งหลาย”

ส่วนท้ายสุดของพระคำข้อนี้ – “เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็หนี้ข้าพระองค์นั้น” – บอกเราว่า ขนาดที่เราคาดหวังว่าพระเจ้าจะทรงยกโทษเรานั้นก็เท่ากับขนาดที่เรายกโทษเพื่อนมนุษย์ของเรา นั่นไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงยกโทษเราเพราะว่าเรายกโทษเพื่อนมนุษย์ของเรา แต่หมายความว่าไม่มีการไม่ยอมยกโทษในส่วนของเราที่จะกลายเป็นอุปสรรคต่อการที่เราจะได้รับการยกโทษ พระเจ้าทรงยกโทษเราเพราะเห็นแก่พระคริสต์และเพราะเห็นแก่พระคริสต์ผู้เดียวเท่านั้น (อฟ. 4:32) พระองค์ทรงยกโทษเราเพราะคุณความดีแห่งพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู แต่หากเราไม่ยกโทษคนเหล่านั้นที่ทำบาปต่อเรา ใจของเราก็ไม่ถูกต้องจำเพาะพระเจ้าและเราไม่จำเป็นต้องคาดหวังให้พระองค์ยกโทษบาปต่างๆที่เรากระทำต่อพระองค์เลย

ในมัทธิว 18:21-35 พระเยซูทรงให้โครงร่างและนิยามกฎของการยกโทษ เปโตรทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด”

จากนั้นพระเยซูทรงใช้ภาพประกอบเรื่องกษัตริย์องค์หนึ่งผู้ซึ่งในการคิดบัญชีกับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ ทรงพบชายคนหนึ่งที่เป็นหนี้พระองค์หนึ่งหมื่นตะลันต์แต่ไม่สามารถชำระหนี้ได้ ในตอนแรกกษัตริย์องค์นั้นทรงสั่งให้ขายตัวผู้รับใช้คนนั้นกับทั้งภรรยาของเขา, ลูกของเขา และบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นเอามาใช้หนี้ แต่เมื่อผู้รับใช้คนนั้นทรุดตัวลงและนมัสการพระองค์ โดยอ้อนวอนพระองค์ให้แสดงความเมตตาและมีความอดทนจนกว่าเขาจะใช้หนี้ได้ กษัตริย์ก็ทรงมีพระทัยเมตตาต่อเขาและยกหนี้ทั้งหมด

จากนั้นผู้รับใช้คนนั้นก็ออกไปและพบกับเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกันที่เป็นหนี้เขาหนึ่งร้อยเดนาเรียน “จึงจับคนนั้นบีบคอว่า ‘จงใช้หนี้ให้ข้า’”

เพื่อนผู้รับใช้คนนั้นของเขากราบลงแทบเท้าเขาและอ้อนวอนเขาให้มีความอดทนและให้เวลาเขาที่จะใช้หนี้ แต่แทนที่จะมีความอดทน หรือยกหนี้ให้เขาเหมือนกับที่ตนได้รับการยกหนี้ ผู้รับใช้คนแรกกลับให้ผู้รับใช้คนที่สองถูกจับขังคุกเสีย

คราวนี้เมื่อผู้รับใช้คนอื่นๆเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาจึงมาทูลกษัตริย์ จากนั้นกษัตริย์จึงเรียกผู้รับใช้คนแรกนั้นมาและตรัสแก่เขาว่า “เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ” และกษัตริย์องค์นั้นก็มอบผู้รับใช้คนนั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ทรมาณ “จนกว่าเขาจะใช้หนี้หมด”

จากนั้นพระเยซูก็ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง” นี่คือนิยามแห่งการยกโทษในอาณาจักรนั้น; แต่ถึงกระนั้น มันก็ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงยกโทษเรา เพราะว่าเรายกโทษผู้อื่น มันหมายความว่าหากเราไม่มีหัวใจที่เต็มใจที่จะยกโทษ ความไม่เต็มใจนั้นในส่วนของเราก็อยู่ตรงกลางระหว่างเรากับพระเจ้าและเราไม่ต้องคาดหวังให้พระองค์ยกโทษเราเลย (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาอ่านมาระโก 11:26, ลูกา 11:4, และเพลงสดุดี 18:25, 26)

“ขออย่านำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง” คำพูดของนี้คล้ายกับคำอธิษฐานของดาวิดในเพลงสดุดี 141:4: “ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์เอนเอียงไปหาความชั่วใดๆ หรือให้ข้าพระองค์สาละวนอยู่กับการชั่วร้ายร่วมกับคนที่ทำความชั่วช้า และขออย่าให้ข้าพระองค์กินของโอชะของเขา” ดังนั้นคำพูดของในที่นี้จึงมีความหมายว่า “ขออย่าทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกทดลองให้ทำบาปเถิด”

คำที่แปลตรงนี้เป็น “การทดลอง” มีความหมายว่าความทุกข์ลำบากหรือการทดสอบ – สิ่งใดก็ตามที่จะทดสอบคุณธรรมของเรา เราทราบว่าพระเจ้าไม่สามารถถูกล่อลวงด้วยความชั่วร้ายได้ และพระองค์ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดเลย (ยากอบ 1:13) ดังนั้นการทดลองในที่นี้จึงต้องถูกใช้ในความหมายเรื่องการทรงอนุญาต ดังนั้นคำพูดของนี้จึงถูกตีความได้ว่า “ขออย่าทรงทำร้ายข้าพระองค์ทั้งหลาย หรืออนุญาตให้ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกทดลองให้ทำบาปเลย ขออย่าทรงทดสอบข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยรู้ความอ่อนแอของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยรู้ว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเพียงฝุ่นดิน ขออย่าทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกทดสอบอย่างหนักเลย”

คำพูดของในคำอธิษฐานแบบนี้บอกเป็นนัยอย่างแน่นอนว่าพระเจ้าทรงควบคุมผู้ทดลองนั้นจนถึงจุดที่ว่าพระองค์ทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากการถูกทดลองได้หากเราอธิษฐานและมีความเชื่อในการช่วยให้พ้นของพระองค์ เปาโลเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อในเมืองโครินธ์ว่า: “ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้” (1 คร. 10:13)

นอกจากนี้ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาโรม 8:28-39 และตระหนักถึงความหมายอันถ่องแท้ของพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าเราเป็น “ยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักเรา”

มันไม่ใช่เรื่องผิดที่ผู้เชื่อคนหนึ่งจะอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ยากและการถูกทดสอบอันรุนแรงหากว่าท่านนั้นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มธ. 26:39) ดังนั้นหากการทนทุกข์ต่างๆ, ความทุกข์ลำบากต่างๆ, และการทดสอบต่างๆจะทำให้เราแข็งแกร่งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า, หากประสบการณ์เหล่านั้นจะทำให้เราเป็นคริสเตียนที่เกิดผลมากขึ้น เราก็ควรเต็มใจที่จะยอมถูกทดสอบ โดยมีความมั่นใจว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงส่งมานั้น พระองค์จะช่วยให้ผ่านพ้นไปได้ (ยากอบ 1:3)

“ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย” ในภาษาเดิมประโยคนี้อ่านว่า “ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้ายนั้น” ซึ่งหมายถึงผู้ชั่วร้ายนั้น คือพญามาร พระเยซูเองตรัสถึงพญามารว่าเป็น “มารร้าย” (มธ. 13:19) และใน 1 ยอห์น 2:13, 14 และ 3:12 มันก็ถูกเรียกว่าเป็น “มารร้ายนั้น” ความหมายของคำพูดของนี่ก็คือว่า “โอ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากอำนาจของพญามาร ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากบ่วงแร้วและการทดลองต่างๆของผู้ชั่วร้ายนั้น”

จำไว้นะครับ ผู้เชื่อที่รัก พระเยซูทรงเผชิญกับการทดลองทุกอย่างที่นรกจะโยนใส่พระองค์ได้ และพระองค์ทรงมีชัยชนะ พระองค์ทรงพิชิตพญามารแล้ว ด้วยเหตุนี้ “เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้” (ฮบ. 2:18)

“เพราะว่าเราได้มีมหาบุรุษที่ที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ” (ฮบ. 4:15, 16)

มีหลายวิธีที่พญามารทดลองผู้เชื่อทั้งหลาย แต่มันไม่ทดลองเราด้วยวิธีเดียวกันหมด กับบางคนมันก็มาในฐานะทูตสวรรค์แห่งความสว่าง กับบางคนมันก็มาในฐานะสิงโตคำราม มันทดลองบางคนผ่านทางค้นหาแห่งเนื้อหนัง, บางคนก็ผ่านทางความเยอหยิ่งแห่งชีวิต จงแน่ใจได้เลยว่าซาตานรู้ความอ่อนแอของทุกคน และมันทดลอง ณ จุดที่อ่อนแอที่สุด โดยบ่อยครั้ง ณ เวลาที่ไม่ถูกคาดคิดไว้มากที่สุด

พระเจ้าทรงพิชิตอับราฮัม (ปฐมก. 22:1-13) พระเจ้าทรงอนุญาตให้ซาตานทดสอบความอดทนของโยบ (โยบ 1:12; 2:6) พระเยซูทรงอนุญาตให้ซาตาน “ผีตรอน” เปโตรเหมือนข้าวสาลี – แต่พระองค์ทรงรับประกันเปโตรว่าพระองค์ได้ทรงอธิษฐานเผื่อเขาแล้วเพื่อความเชื่อของเขาจะไม่ได้ขาด (ลก. 22:31, 32) ดังนั้นจึงไม่มีความขัดแย้งกันเลยระหว่างคำพูดของตรงนี้ในคำอธิษฐานแบบอย่างกับข้อบังคับที่ถูกให้ไว้ในยากอบ 1:2 ที่เราอ่านว่า “พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ใน การทดลองต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น”

ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วที่เป็นคนถ่อมใจยอมไม่ไว้วางใจตัวเองเพราะว่าเขาารู้สึกตัวถึงแนวโน้มต่างๆที่ยังหลงเหลืออยู่ของเขาที่จะทำบาป และความอ่อนแอต่างๆของเขาในการเห็นยั้งตนเองไม่ให้ทำบาป ดังนั้นเขาจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าที่เขาจะไม่ถูกนำเข้าไปสู่การทดลอง แต่ที่เขาจะถูกนำอ้อมหลุมพรางต่างๆ, บ่วงแร้วต่างๆและการทดลองต่างๆของพญามาร พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” (มธ. 26:41)

มันถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่เราอธิษฐานว่า “ขออย่านำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง” แต่หากพระเจ้าทรงอนุญาตให้เราถูกทดลอง เราก็ชื่นชมยินดีได้ (ยากอบ 1:2) เพราะว่าเราถูกรับประกันได้ว่าพระองค์จะประทานผลกำไรเพื่อที่จะเอาชนะได้ด้วย (1 คร. 10:13) ดังนั้นเราจึงมีชัยชนะอันยิ่งใหญ่ – ไม่ใช่สำหรับตัวเราเองเท่านั้น แต่เป็นชัยชนะเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วย พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้หลีกเลี่ยงการถูกข่มเหงหากเป็นไปได้ (มธ. 10:23) แต่พระองค์ทรงบอกพวกเขาเช่นกันให้ชื่นชมยินดีเมื่อการข่มเหงตามทันพวกเขา:

“บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา เมื่อเขาจะติเตียนข่มเหงและนิทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสนทายากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน” (มธ. 5:10-12)

ใช่แล้วครับ ชัยชนะเหนือการทดลองและการข่มเหงนำมาซึ่งบำเหน็จนิรันดร์ “ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สู้ทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์” (ยากอบ 1:12) ในโรม 8:18 อัครทูตเปาโลประกาศว่า “เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยเในเราทั้งหลาย”

“เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดร์...” ความหมายตรงนี้ก็คือว่า “การครอบครองและการปกครองเป็นของพระองค์ พระองค์ทรงมีอำนาจควบคุมเหนือสิ่งทั้งปวงและทรงสั่งทุกสิ่งได้ตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชที่จะทำสิ่งที่ข้าพระองค์ทั้งหลายขอให้สำเร็จได้ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นฝุ่นดิน ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นสิ่งทรงสร้างที่ขัดสนและมีขีดจำกัด พระองค์ทรงมหิทธิฤทธิ์ ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้สิ่งทั้งปวงจึงเป็นไปได้สำหรับพระองค์” (แต่เราต้องจำคำพูดของพระเยซูไว้ด้วย: “อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”) เราไม่สามารถขอร้องพระเจ้าให้ประทานสิ่งต่างๆที่โง่เขลาหรือเหลวไหลและคาดหวังให้พระองค์ตอบคำอธิษฐานต่างๆของเราได้ แต่เมื่อคำขอต่างๆของเราเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเราและสง่าราศีของพระองค์ พระองค์ก็ทรงเต็มพระทัยและอยากประทานตามคำขอร้องต่างๆของเรา เรามีความมั่นใจว่าหากเราเข้าสนิทอยู่ในพระองค์และพระวาระของพระองค์เข้าสนิทอยู่ในเรา เราก็ขอสิ่งที่เราปรารถนาและพระองค์จะให้สำเร็จตามคำขอนั้น (ยอห์น 15:7) อย่างไรก็ตาม มันต้องเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติที่ว่าเมื่อผู้ใดเข้าสนิทอยู่ในพระเยซูและถ้อยคำของพระเยซูเข้าสนิทอยู่ในใจของเขา เขาก็จะไม่อธิษฐานคำอธิษฐานต่างๆที่โง่เขลา

“...สง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดร์” พระเจ้าทรงคู่ควรกับเกียรติยศทั้งสิ้น, คำสรรเสริญทั้งสิ้น, และสง่าราศีทั้งสิ้น พระองค์ทรงคู่ควรเพราะความประเสริฐของพระองค์, เพราะความเมตตาของพระองค์, เพราะว่าพระองค์ทรงอดกลั้นพระทัย, และเพราะว่าพระองค์ทรงทำสำเร็จเพื่อเราแล้วซึ่งสิ่งที่เราไม่อาจทำให้สำเร็จได้เพื่อตัวเราเอง ด้วยเหตุนี้เมื่อเราอธิษฐาน ไม่ว่าจะเป็คำขอร้องใดก็ตาม เราก็ต้องถวายเกียรติพระองค์ในทุกสิ่งที่เรากล่าว

ผู้เชื่อแท้ย่อมสรรเสริญพระเจ้าสำหรับอากาศที่เขาหายใจ น้ำที่เขาดื่ม แสงแดดที่จำเป็นเหลือเกินต่อชีวิต, สำหรับอาหารและเสื้อผ้า, สำหรับที่คุ้มศีรษะของเขา ทุกสิ่งที่มนุษยชาติมีล้วนถูกประทานให้โดยพระองค์ ผู้ทรงเป็นผู้ประทานของประทานอันดีเลิศและสมบูรณ์แบบทุกประการ: “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17)

สง่าราศี, เกียรติยศ, และคำสรรเสริญแต่พระเจ้าควรเป็นสิ่งแรกและสิ่งหลักที่เราแสวงหาเวลาที่เราอธิษฐาน ความปรารถนาต่างๆแห่งใจของเราไม่ควรถูกอนุญาตให้มาก่อนคำพูดที่แสดงออกถึงคำสรรเสริญ, สง่าราศี, และเกียรติยศแต่พระนามของพระองค์ แม้กระทั่งในการแสวงหาพระพรต่างๆจากพระองค์ ทั้งชั่วคราวและชั่วนิรันดร์ เราก็จะต้องทำเช่นนั้นเพราะการได้รับสิ่งเหล่านี้จะถวายเกียรติพระนามของพระเจ้า และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ نرمิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า” และในอวสานก็พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา, ปฐมและอวสาน พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เปี่ยมสง่าราศีเหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวและความทะเยอทะยานแบบโลกทุกอย่างจึงควรเป็นรองในคำอธิษฐานต่างๆของเรา และเมื่อพระเจ้าทรงดำรงตำแหน่งที่ถูกต้องในใจ, ชีวิต, และความปรารถนาต่างๆของเรา, เมื่อพระองค์ทรงเป็น “ทุกสิ่งในทุกอย่าง” ของเรา เมื่อนั้นเราก็สามารถรู้ได้ว่าคำอธิษฐานต่างๆของเราจะได้รับคำตอบเพราะว่าเราจะอธิษฐานในพระประสงค์ของพระเจ้าและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

“เอเมน!” คำๆนี้มีที่มาจากภาษาฮีบรูและมาจากคำกริยาหนึ่งในภาษาฮีบรูซึ่งบ่งบอกว่า “หนักแน่น, สัตย์จริงและสัตย์ซื่อ” มันมีความหมายว่า “อย่างแท้จริง, แน่นนอน, ขอให้เป็นอย่างนั้น”

ข้อ 14: “เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย”

จากทุกหัวข้อในคำอธิษฐานแบบอย่าง เรื่องนี้เท่านั้นถูกกล่าวถึงเป็นครั้งที่สอง โดยถูกเน้นย้ำและขยายความโดยการกล่าวถึงทั้งด้านบวกและด้านลบ นี่ควรทำให้เราคิดหนักเกี่ยวกับความสำคัญของการยกโทษหากเราอยากได้รับการยกโทษ ผมตระหนักว่าเป็นพื้นฐานด้านบัญญัติ มันอยู่ที่พระราชบัญญัติ ยุคแห่งพระคุณยังไม่ได้เริ่มต้นตอนที่คำสั่งนี้ถูกประทานให้ ภายใต้พระราชบัญญัติ การยกโทษมีเงื่อนไขอยู่บนจิตใจแบบเดียวกัน ผมยังประกาศเหมือนเดิมว่าหากเราเก็บงำการไม่ยกโทษไว้ในใจของเรา พระเจ้าก็จะไม่ยกโทษเราเพราะว่ามีสิ่งขวางกั้นระหว่างเรากับพระเจ้า แต่เมื่อพระองค์ทรงยกโทษเราจริงๆ มันก็ไม่ใช่เพราะว่าเราเต็มใจที่จะยกโทษ เราได้รับการยกโทษเพราะเห็นแก่พระคริสต์

กฎของการยกโทษในยุคแห่งพระคุณนี้ถูกพบในเอเฟซัส 4:32: “และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน **เพราะเห็นแก่พระคริสต์**”

ข้อ 15: “แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน”

หนึ่งในวิธีที่แน่นอนที่สุดในการเปลี่ยนศัตรูให้กลายเป็นมิตรก็คือ การแสดงออกถึงการยกโทษแบบคริสเตียน สมมติว่าคนหนึ่งได้ใส่ร้ายคุณและพูดเกี่ยวกับคุณในแบบที่น่าอาย หากคุณซึ่งมีจิตใจที่ถูกต้องไปหาคนๆนั้นและรับประกันเขาว่าคุณไม่คิดแค้นอะไรเขาเลย, ว่าคุณยกโทษให้เขาแล้วอย่างสิ้นสุดใจ, มันก็จะทำให้ใจของเขาอ่อนลง แม้ว่าเขาอาจทำผิดต่อคุณไปแล้วเจ็บสับสนใจครั้งก็ตาม แม้หากว่าใครบางคนปฏิบัติต่อเราในทางที่ไม่ดีและไม่ขอการยกโทษ เราก็จะต้องปฏิบัติต่อคนๆนั้นด้วยใจกรุณา ไม่ผูกใจเจ็บต่อเขา ไม่พยายามที่จะ “เอาคืน” เขา และทำดีตอบแทนชั่วหากมีโอกาส โดยการทำเช่นนั้นเราก็จะนำคนมาถึงพระคริสต์ได้ซึ่งไม่

อาจนำมาได้โดยวิธีอื่น ความกรุณาในส่วนของผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วให้คำตอบแทนในชีวิตนี้และในชีวิตหน้า

การทำเพื่ออวดภายนอกถูกตำหนิอีกครั้งโดยพระเยซู

ข้อ 16: “ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าที่เศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาสร้างทำหน้าที่ให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว”

นี่เป็นการประยุกต์ใช้ที่สามของหลักการทั่วไปเหล่านั้นที่พระเยซูทรงกำหนดเกี่ยวกับการทำให้คนเห็นในการนมัสการ – นั่นคือ การทำการงานที่ดีต่างๆเพื่อให้เห็นและให้คนยกย่อง, แทนที่จะกระทำการงานที่ดีต่างๆเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ในข้อ 2 ของบทนี้พระองค์ทรงเตือนให้ระวังการทำทานพร้อมกับการตีฆ้องร้องป่าวและการประโคมข่าให้ผู้คนรับรู้ เพื่อให้ผู้คนยกย่องชมเชย ในข้อ 5 พระองค์ทรงเตือนให้ระวังการอธิษฐานเพื่อให้เห็นและได้ยิน ในพระคำข้อนี้พระองค์ทรงกล่าวถึงการถืออดอาหาร

อาจารย์บางท่านสอนว่าพระคำข้อนี้กล่าวถึงการอดอาหารโดยทั่วไปเช่นเดียวกับการถืออดอาหารของแต่ละคนในความหมายทางศาสนา การถืออดอาหารเป็นเรื่องที่ปฏิบัติเป็นปกติท่ามกลางพวกยิวที่เคร่งศาสนา และพวกฟาริสีก็ภาคภูมิใจมากๆอย่างเห็นได้ชัดกับระบบการถืออดอาหารของพวกเขา ในลูกา 18:11, 12 ฟาริสีคนนั้นขอบคุณพระเจ้าที่เขา “ไม่เหมือนคนอื่น” และว่าเขาถืออดอาหาร “สัปดาห์ละสองหน” พวกนักศาสนาที่กลายเป็นพวกยึดถือรูปแบบปกติแล้วก็ทำสิ่งที่ตนสะดวกมากที่สุดกับการถือปฏิบัติต่างๆทางศาสนาของตน และประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ก็บอกเราว่าพวกฟาริสีถืออดอาหารในวันที่สองและวันที่ห้าของสัปดาห์ พวกเขาเลือกวันเหล่านั้นเพราะว่าประเพณีประกาศว่าโมเสสขึ้นไปบนภูเขาซีนายในวันที่ห้าของสัปดาห์และลงมาจากภูเขานั้นในวันที่สองของสัปดาห์ต่อมา

“เมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าที่เศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด...” การแปลตรงตัวของคำกรีกตรงนี้ประกาศว่า “อย่ากลายเป็นเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคด” ซึ่งบอกเป็นนัยถึงการกันบางวันไว้ต่างหากและการทำหน้าที่ให้มีลักษณะบางอย่าง – นั่นคือ ทำหน้าที่เศร้าหมอง

“...ด้วยเขาสร้างทำหน้าที่ให้ผิดปกติ...” ในบางโอกาสที่บุคคลหรือประชาชาติถูกข่มเหงหรือได้รับความทุกข์ยากอย่างหนัก มันก็เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของชนชาติอิสราเอลเสมอ (เช่นเดียวกับประชาชาติชาวตะวันออกอื่นๆด้วย) ที่จะแสดงความเศร้าโศกและการถูกดูหมิ่นเหยียดหยามโดยการแต่งกายในผ้ากระสอบและการเอาขี้เถ้ามาทาศีรษะและใบหน้า นั่นคือสิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงโดยการที่พวกคนหน้าซื่อใจคดเหล่านี้ทำหน้าที่ของตนให้ผิดปกติ พวกเขาเป็นนักศาสนาที่ถืออดอาหารสัปดาห์ละสองหนและทำหน้าที่เศร้าหมอง และสวมเสื้อผ้า เช่นนั้นและเอาขี้เถ้ามาทาหน้าของตนเพื่อบ่งบอกถึงความเคร่งศาสนาและความบริสุทธิ์ของพวกเขา พวกเขาทำสิ่งเหล่านี้เพื่อที่พวกเขาจะได้ “ให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร” พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นเพราะความถ่อมใจอย่างแท้จริงต่อพระพักตร์พระเจ้า

มีสำนวนที่กล่าวกันท่ามกลางพวกยิวว่า “คนที่ทำหน้าที่ของตนให้ดำ” – (สำนวนที่ใช้บ่อยท่ามกลางพวกนักเขียนยิวเพื่อหมายถึงการถืออดอาหาร) – “เพราะพระราชบัญญัติในโลกนี้ พระเจ้าจะทรงทำให้หน้า

ของเขาสว่างในโลกหน้า” ดังนั้นคนเหล่านี้จึงกำลังพยายามที่จะได้รับความดีความชอบโดยทางการงานต่างๆ ของมนุษย์

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว” คนเหล่านี้ที่ปฏิบัติความหน้าซื่อใจคด เช่นนั้นอาจได้รับคำสรรเสริญจากมนุษย์ แต่นั่นคือบำเหน็จทั้งหมดที่พวกเขาจะได้รับ แม้หากว่าพวกเขาได้รับความรอดแล้วอย่างแท้จริง พวกเขาก็จะไม่ได้รับบำเหน็จใดเลยในสวรรค์เพราะว่าพวกเขา กำลังพยายามทำให้คนประทับใจ ไม่ใช่เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราอาจสามารถทำให้ผู้คนคิดว่าเราเป็นคนที่เคร่งศาสนา แต่หากการทุ่มเทของเราไม่ได้ไปถึงหัวใจ เราก็คจะไม่ได้รับบำเหน็จใดเลยในโลกหน้า

พวกยิวมีการถืออดอาหารสี่หนที่เฉพาะเจาะจงในแต่ละปี: (1) พวกเขาถืออดอาหารเพื่อระลึกถึงการตกเป็นเชลยของกรุงเยรูซาเล็ม (2) พวกเขาถืออดอาหารเพื่อระลึกถึงการถูกทำลายของพระวิหาร (3) พวกเขาถืออดอาหารเพื่อระลึกถึงการเสียชีวิตของเกดาลิยาห์ (4) พวกเขาถืออดอาหารเพื่อระลึกถึงการเริ่มต้นของการโจมตีกรุงเยรูซาเล็ม (ตามคำกล่าวของโจเซฟัสและนักประวัติศาสตร์ท่านอื่นๆ การถืออดอาหารเหล่านี้ไม่ได้ถูกสั่งโดยพระเจ้า แต่เป็นการคิดขึ้นมาของพวกเขาเอง) นอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกเขายังมีการถืออดอาหารอื่นๆ อีกตลอดทั้งปี

ข้อ 17 และ 18: “ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขโลมทาศีรษะและล้างหน้า เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย”

พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้แต่งตัวในวันถืออดอาหารเหมือนกับที่พวกเขาแต่งในวันอื่นๆ ทั้งหมด นั่นคือ พวกเขาจะต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้าที่จะดึงดูดความสนใจมาที่ตัวเองอย่างไม่สมควรและประกาศให้คนอื่นรู้ว่าพวกเขา กำลังถืออดอาหารอยู่

“ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขโลมทาศีรษะ” (คำสรรพนามเอกพจน์ที่ถูกใช้ตรงนี้บอกเป็นนัยว่านี่เกี่ยวข้องกับ การถืออดอาหารแบบส่วนตัว – ของคนๆ หนึ่ง ไม่ใช่เป็นกลุ่ม)

การขโลมศีรษะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติท่ามกลางพวกยิว ซึ่งถูกปฏิบัติมาตั้งแต่สมัยแรกๆ ในประวัติศาสตร์ของพวกเขา (จงศึกษานางรูธ 3:3; 2 ซามูเอล 12:20; เพลงสดุดี 23:5, 92:10, 133:2; ปัญญาจารย์ 9:8; มัทธีว 26:7, และลูกา 7:46) การขโลมศีรษะถูกละเว้นไม่กระทำเมื่อคนๆ หนึ่งอยู่ในความทุกข์ใจอย่างหนักหรือเดือดร้อน (2 ซมอ. 14:2; ดนล. 10:3)

แล้วการถืออดอาหารในยุคแห่งพระคุณนี้ล่ะ? พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ราวกับว่าพระองค์ทรงเห็นว่าเป็นเรื่องแน่นอนว่าพวกเขาจะถืออดอาหารหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาแล้ว (นี่เป็นช่วงต้นๆ แห่งการรับใช้ของพระองค์ และแน่นอนว่าสิ่งต่างๆ อยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่าน) ในมัทธีว 9:15 ดูเหมือนว่าพระองค์จะเหมาเอาด้วยว่าเหล่าสาวกของพระองค์จะถืออดอาหารหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับไปหาพระบิดาแล้ว อย่างไรก็ตาม กรุณาหมายเหตุว่านั่นเป็นการถืออดอาหารแบบสมัครใจเสมอที่พระเยซูตรัสถึง ไม่มีร่องรอยใดเลยของการกำหนดวันหรือฤดูกาลของการถืออดอาหารในภาคพันธสัญญาใหม่

ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่การถือวัน, กฎและระเบียบข้อบังคับต่างๆ ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ *พระคริสต์ในผู้เชื่อ* - 365 วันต่อปี, ยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อวัน ไม่มีวันพิเศษใดๆที่จะต้องระลึกถึงในยุคสมัยของ คริสเตียน ผมไม่ได้กำลังกล่าวว่ามันเป็นสิ่งผิดที่จะถือวันอาทิตย์ หรือว่าเราไม่ควรถือวันอีสเตอร์ แน่แน่นอนว่าเรา ควรเก็บวันหนึ่งไว้เพื่อหยุดพักและระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับวัน ต่างๆหรือโปรแกรมต่างๆ ความเชื่อแบบคริสเตียนขึ้นอยู่กับพระคริสต์ในใจของคนๆนั้น

เมื่อผู้ใดถืออดอาหารในยุคสมัยแห่งพระคุณนี้ ผมก็เชื่อว่าเขาควรมีภาระใจ เตือดร้อนและเป็นทุกข์ใจ เหลือเกินเกี่ยวกับดวงวิญญาณทั้งหลายที่หลงหายจนเขาไม่มีความปรารถนาใดๆเลยสำหรับอาหาร ผมไม่เห็น ประโยชน์อันใดในการถืออดอาหารหากมันเป็นแค่การงดเว้นจากอาหารในเมื่อขณะเดียวกันเราก็กินและอยาก รับประทานอาหาร (ผมเชื่อว่าคริสเตียนทั้งหลายควรพอประมาณในทุกสิ่ง ซึ่งรวมถึงการรับประทานอาหาร ด้วย พวกเราส่วนใหญ่รับประทานมากเกินไปและเราจะดีกว่านี้เยอะในฝ่ายร่างกายและฝ่ายจิตวิญญาณหาก เรางดเว้นเสียจากการอิมมูนาสำราญมากเกินไปเช่นนั้น)

ในมัทธิว 9:15 พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่าการถืออดอาหารเป็นสิ่งที่ถูกต้องเฉพาะเมื่อสภาวะของ คนๆหนึ่งทำให้การถืออดอาหารเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่จะกระทำ ยกตัวอย่างเช่น มันคงเป็นเรื่องผิดปกติ ธรรมดาที่จะถืออดอาหารเมื่อเรามีความสุขสุดๆ ความรอดของเรานำความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวและ เปี่ยมด้วยสง่าราศีมาให้ เราควรมีความสุข, เราควรแสดงออกถึงความชื่นชมยินดี แต่อาจมีสักครั้งที่เรามีภาระ หนัก, ความทุกข์ใจอย่างหนัก เมื่อเราจะเว้นเสียจากการรับประทานอาหารเพราะว่าเราไม่มีความปรารถนาที่ จะรับประทาน ผมเคยตกอยู่ในสภาพนั้นมากกว่าหนึ่งหนตั้งแต่พระเจ้าทรงช่วยผมให้รอด

การถืออดอาหารเดียวที่ถูกเรียกร้องโดยพระราชบัญญัติของโมเสสคือ ในวันแห่งการลบมลทินตามที่ ถูกนิยามไว้ในเลวีนิติ 16:29-34 (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ อ่านเลวีนิติ 23:27, 29 และกิจการ 27:9 ด้วย) การ ถืออดอาหารอื่นๆทั้งปวงที่ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ไม่ว่าจะกระทำแบบทั้งประชาชาติหรือ ส่วนตัว ก็เป็นแบบสมัครใจมากกว่าที่จะอยู่ใต้คำบัญชา ผู้เชื่อจำนวนมากทำให้การถืออดอาหารเป็นเรื่องสำคัญ จนเกินจริง นี่เป็นหนึ่งในองค์ประกอบต่างๆของศาสนายูดาห์และเมื่อคริสเตียนทั้งหลายเน้นย้ำการถืออด อาหารมากเกินไป พวกเขาที่กำลังรวมศาสนายูดาห์เข้ามาในความเชื่อแบบคริสเตียน นี่เป็นความผิดพลาด

สิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงก็คือว่า เมื่อเราถืออดอาหาร เมื่อเราเว้นเสียจากอาหาร มันก็ควรถูกกระทำ ให้เป็นการแสดงออกถึงความถ่อมใจอย่างสุดซึ้งและความเศร้าโศกเสียใจ และไม่คิดที่จะทำให้คนที่อยู่รอบตัว เราประทับใจ ผู้เชื่อที่อยู่ใต้ภาระหนึ่งที่หนักพอที่จะทำให้เขาถืออดอาหารและอธิษฐานก็จะไม่ปรารถนาที่จะ ป่าวประกาศมัน เขาจะเข้าไปในสถานที่ลับของเขา อยู่ตามลำพังกับพระเจ้า และการถืออดอาหารของเขาจะ เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกที่มีต่อพระเจ้า, ความจริงใจในความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้า จึงจะทรงเห็นชอบกับการทำหน้าที่ผู้อารักขาเช่นนั้นและจะทรงตอบแทนการถืออดอาหารและการอธิษฐาน ของคนๆนั้น

กฎหมายแห่งอาณาจักรเรื่องทรัพย์สินสมบัติ

ข้อ 19: “อย่าสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ซึ่งโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้”

กล่าวในทางตำแหน่งแล้ว ผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ในสวรรค์แล้วตอนนี้ เรา “นั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6) เรา “ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3) เนื่องจากนี่เป็นความจริง ทรัพย์สินสมบัติของเราจึงควรอยู่ในสวรรค์เช่นกัน เพราะเห็นถึงข้อเท็จจริงนี้ ขณะนี้พระเยซูจึงทรงเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทรัพย์สินสมบัติและความมั่งคั่งแห่งแผ่นดินโลกนี้กับทรัพย์สินสมบัติและความมั่งคั่งแห่งสวรรค์ ทรัพย์สินสมบัติแห่งแผ่นดินโลกจะเสื่อมสลายไป ทรัพย์สินสมบัติแห่งสวรรค์คงอยู่ชั่ววันรันดร์

ในลูกา 12:16-21 พระเยซูประทานคำอุปมาเรื่องเศรษฐีโง่ – ชายผู้ที่ไร่นาของตนเกิดผลบริบูรณ์มาก, มากเกินกว่าที่เขาจะมีที่เก็บ ดังนั้นเขาจึงรื้อยุ้งฉางของตนและสร้างใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม เขากล่าวว่า “*ยุ้งฉางของเรา...ข้าวของเรา...สมบัติของเรา...*” โดยไม่เคยรับรู้เลยว่าทั้งหมดที่เขาเชื่อมั่นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ประทานให้แก่เขา ในความหมายที่แท้จริงนั้นมันไม่ใช่ของเขาเลยแม้แต่นิดเดียว แต่เป็นของเขาเพื่อที่จะถูกใช้เพื่อถวายเกียรติพระเจ้าเท่านั้น

เขาเก็บทุกสิ่งทีพระเจ้าได้ประทานแก่เขาอย่างบริบูรณ์โดยเขาทำเช่นนั้นอย่างเห็นแก่ตัว จากนั้นเขาก็กล่าวแก่จิตใจของตนว่า “*จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สินสมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด*” แต่จากนั้นพระเจ้ายกตรัสว่า “*เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า*”

จากนั้นพระเยซูทรงอธิบายให้พวกสาวกของพระองค์ฟังว่า “คนที่สะสมทรัพย์สินสมบัติไว้สำหรับตัว และได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้ายกก็เป็นเช่นนั้นแหละ”

ในระหว่างที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่บนแผ่นดินโลก พวกยิวเป็นพ่อค้า พวกเขาเป็นคนที่ชอบค้าขาย และพวกเขายังมีลักษณะเฉพาะตัวแบบเดิมอยู่หลายอย่างจวบจนทุกวันนี้ พวกเขารักเงินด้วยใจลุ่มหลง พวกเขาหลายคนยังเป็นอยู่เหมือนเดิม – และคนต่างชาติจำนวนมากก็เป็นเหมือนกัน สิ่งที่ถูกกล่าวตรงนี้ไม่เพียงใช้กับพวกยิวเท่านั้น แต่ใช้กับคนทั้งปวงของทุกยุคสมัยด้วย “*ด้วยว่าความรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น*” 1 ทิโมธี 6:10 ประกาศไว้เช่นนั้น

ในโคโลสี 3:1,2 เราถูกสอนว่า “*ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก*” คำสอนโดยทั่วไปตรงนี้ก็คือน่าเชื่อที่หลายจะต้องมีใจคำนึงถึง, และพากเพียรเพื่อให้ได้มาซึ่ง, *ทรัพย์สินสมบัติแห่งสวรรค์* เพราะว่าทรัพย์สินสมบัติอยู่ที่ไหน ใจก็ยึดติดอยู่ที่นั่น

เปโตรถวายสาธุการแด่พระเจ้าพระบิดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราคือพระเยซูคริสต์ “*ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วง*

โรย ซึ่งได้รับการไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย” (1 เปโตร 1:3-5)

“อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ คริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่สะสมวัตถุสิ่งของ พระเยซูไม่ทรงห้ามผู้เชื่อไม่ให้สะสมความมั่งคั่ง และมีคริสเตียนที่มั่งคั่งหลายคนที่ถูกพิศตัวให้แก่เหตุของพระคริสต์ แต่มันเป็นสิ่งผิดที่จะทำให้ความมั่งคั่งเป็นพระเจ้า ไม่ว่าจะเงินทอง, บ้านเรือน, และที่ดิน หรือสิ่งใดก็ตาม

พระเจ้าประทานของประทานในการทำเงินให้แก่คนบางคน ทุกสิ่งที่พวกเขาสัมผัสดูเหมือนจะกลายเป็นทองคำ ทุกธุรกรรมนำผลกำไรมาสู่พวกเขา ในทางกลับกัน มีหลายคนที่แค่พอหาเลี้ยงชีพได้ผ่านทางการทำธุรกิจของพวกเขา นี่ไม่ได้หมายความว่าคนๆหนึ่งเป็นคนที่ซื่อสัตย์มากกว่าอีกคน หรือว่าคนๆหนึ่งทำงานหนักกว่าอีกคน ไม่ใช่ทุกคนได้รับของประทานที่เป็นความสามารถในการทำเงิน มีบางคนที่ทำเงินเก่งที่ถวายเป็นเกียรติและคำสรรเสริญแต่พระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขามี และที่ถวายเป็นเกียรติก่อนโตแก่งานมิชชั่นต่างๆและเหตุอันควรอื่นๆ โดยใช้เงินของพวกเขาเพื่อช่วยเหลือและประกาศข่าวประเสริฐ ไม่เลยครับ มันไม่ใช่ความบาปที่จะทำเงิน มันไม่ใช่เงินที่เป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทุกอย่าง แต่เป็น*การรักเงิน*ต่างหาก คริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่รักเงินจนถึงขนาดที่พวกเขา “ทำเงินให้เป็นทรัพย์สมบัติ” โดยสะสมมันเพียงเพราะเห็นแก่ความร่ำรวยหรือบัญชีธนาคารที่มีขนาดใหญ่

“...ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้...” เช่นเดียวกับในประเทศชาวตะวันออกส่วนใหญ่ เสื้อผ้าที่สวมใส่โดยพวกยิว (โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราบนแผ่นดินโลก) มักไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงไปตามสมัยนิยม เพราะเหตุนี้เอง เสื้อผ้าจำนวนมหาศาลซึ่งน่าจะได้รับการตกทอดมาจากเหล่าบรรพบุรุษ จึงมักเป็นสัดส่วนที่ใหญ่โตของทรัพย์สินของๆคนๆหนึ่ง

ยกตัวอย่างเช่น โยเซฟให้เสื้อผ้าแก่พี่ๆแต่ละคนของเขา “คนละสำหรับ แต่ให้เงินแก่เบนยามินสามร้อยเหรียญกับเสื้อห้าสำหรับ” (ปฐมก. 45:22)

กษัตริย์แห่งซีเรียส่ง “เงินหนักสิบตะลันต์ ทองคำหนักหกพันเซเซล และเสื้อสิบชุด” ไปให้แก่กษัตริย์แห่งอิสราเอลในนามของนาอามานคนโรคนั้น (2 พงศ์กษัตริย์ 5:5)

ดังนั้นคนๆหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเขาเป็นคนมั่งมี จึงเป็นเจ้าของเสื้อผ้าหลายชุดมาก และเสื้อผ้าเหล่านี้ก็ตกอยู่ในอันตรายของการถูกทำลายโดยตัวมอดได้เสมอ

“สนิม” กัดกร่อนหรือกินโลหะ แต่ตรงนี้มันอาจถูกเข้าใจในความหมายแบบทั่วไปได้ – นั่นคือ สิ่งใดก็ตามที่กัดกินหรือทำลายทรัพย์สินก็อาจเรียกได้ว่าเป็น “สนิม” ยากอบ 5:2,3 ประกาศว่า “ทรัพย์สมบัติของท่านก็ผุพังไป และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นจะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน ...”

“...และที่ขโมยอาจขูดช่องลักเอาไปได้” ในภาษาเดิมนั้นคำตรงนี้ที่แปลเป็น “ขูดช่อง” กล่าวถึงกำแพงดินเหนียวซึ่งบ้านบางหลังถูกสร้างขึ้นมา โยบ 24:16 บอกเราเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ในความมืด “ขูด

เข้าไปในเรือนซึ่งเขาหมายไว้สำหรับตนเองในเวลากลางวัน” (โยบกำลังพรรณนาถึงคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุฆาตกรรม, การคบชู้, หรือการปล้น)

บางคนคิดถึง “ทรัพย์สินสมบัติ” ว่าเป็นเพียงทองคำ, เงิน, และอัญมณีมีค่าเท่านั้น ทรัพย์สินดังกล่าวย่อมไม่ “ขึ้นสนิม” อย่างแน่นอน และตัวมอดก็คงไม่ทำให้พวกมันเสื่อมค่า แต่ชโมยสามารถ “ขุดช่อง” และชโมยพวกมันไปได้ ดังนั้นแม้แต่ทองคำ, เงิน, และเพชรพลอยก็เป็นสิ่งที่เราไว้วางใจไม่ได้ในโลกนี้

ข้อ 20: “แต่จงสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มีชโมยขุดช่องลักเอาไปได้”

สิ่งต่างๆ ที่ทำลายในโลกนี้ไม่สามารถและต้องทรัพย์สินสมบัติที่เราสะสมไว้ในสวรรค์ได้ พวกมันจะอยู่ที่นั่นเมื่อเราไปถึงบ้านของเราในสวรรค์ เพราะว่าตัวมอดไม่สามารถทำลายพวกมันได้ สนิมไม่สามารถกัดกินพวกมันได้ และชโมยก็ไม่สามารถขุดช่องเข้าไปและลักพวกมันไปได้ ทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ของเราไม่มีทางถูกทำลายได้, คงอยู่ชั่วนิรันดร์, ถูกเก็บรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

“จงสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์” เราจะทำอย่างนี้ได้อย่างไร? เราสามารถสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้ในสวรรค์โดยการทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความชอบธรรมและโดยการทำทุกสิ่งที่เรากระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า (มธ.5:12, 46; 6:6; 2 คร. 4:17)

เราสามารถสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้ในสวรรค์โดยการใช้ทรัพย์สินของฝ่ายโลกในทางที่ถูกต้อง – ไม่ใช่เหมือนกับขุนนางหนุ่มผู้ร่ำรวยคนนั้น (มธ. 19:16-22), ไม่ใช่เหมือนกับชาวนาผู้โลภมากคนนั้น (ลูกา 12:16-20), ไม่ใช่เหมือนคนต้นเรื่อธรรมาผู้หนึ่ง (ลูกา 16:1-13) หากเราให้สิ่งที่เรามี แม้แต่น้ำเย็นสักแก้วหนึ่งในพระนามของพระเยซูและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราก็จะได้รับบำเหน็จ (มธ. 10:42)

ใน 1 ทิโมธี 6:17-19 เราอ่านว่า: “จงกำชับคนเหล่านั้นที่มีมั่งมีฝ่ายโลก อย่ายให้มีใจถือมานะทิฐิ อย่ายให้ความหวังของเขาอิงอยู่กับทรัพย์สินอันจีรัง แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เราใช้ด้วยความปีติยินดี จงกำชับเขาให้กระทำการดี ให้ร่ำรวยในการคืนนั้น ให้มีใจพร้อมที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง และสะสมไว้เป็นรากอันดีสำหรับตัวของตนเพื่อเวลาข้างหน้า เพื่อว่าเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้”

วิวรณ์ 14:13 บอกเราว่า “ตั้งแต่นี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข” และพระวิญญาณตรัสว่า “จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หยุดพักจากความเหนื่อยยากของเขา และการทำงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป”

บำเหน็จอันเปี่ยมสง่าราศีที่เราจะได้รับนั้นไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราสมควรได้รับเลย พวกมันเป็นของประทานแห่งพระคุณ หากไม่ใช่เพราะพระคุณแล้ว เราก็คงไม่ได้รับสิทธิพิเศษในการปรนนิบัติพระเยซูและตราครุฑทำงานหรือทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์เลย แต่พระเจ้าทรงเลือกที่จะเชื่อมโยงบำเหน็จเหล่านี้กับ (และตามสัดส่วนของ) การทำหน้าที่คนต้นเรื่อธรรมาและการทุ่มเทของเราที่มีต่อพระเยซูคริสต์เจ้า (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้กรุณาศึกษา 1 โครินธ์ 3:12-15)

ข้อ 21: “เพราะว่าทรัพย์สินสมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย”

ในพระคัมภีร์ใจไม่ได้ถูกกล่าวถึงตามแบบที่คนสมัยใหม่ของเราเกี่ยวกับหัวใจว่าเป็นศูนย์กลางแห่งความรู้สึกเท่านั้น ในพระวจนะของพระเจ้าใจเป็นที่ตั้งแห่งอำนาจทุกอย่างของจิตใจ – ความรู้สึก, เซาว์นปัญญา, ความมีเหตุผล, และเจตจำนง (การอ้างอิงถึงหัวใจมองว่าเป็นที่ตั้งแห่งเซาว์นปัญญาไม่เป็นที่รู้จักในพระคัมภีร์เลย) ข้อพระคำหลายตอนถูกเข้าใจผิดในทุกวันนี้เพราะว่าคนทั้งหลายไม่นึกถึงการใช้แบบนี้ การเชื่อมโยงในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่นี้ชวนให้เราคิดถึงความรู้สึกว่าถูกหมายถึงเป็นพิเศษ (แต่ไม่จำกัดเพียงเท่านั้น) เราต้องจำไว้ว่าความคิดต่างๆของคนๆหนึ่งเช่นเดียวกับความรู้สึกต่างๆของเขาจะอยู่ในที่ๆทรัพย์สินสมบัติของเขาอยู่ จึงเปรียบเทียบกับข้อนี้กับโคโลสี 3:2 ที่เปาโลบอกเราให้ “ฝังความคิดไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก”

จงสังเกตว่าคำสรรพนามเอกพจน์ถูกใช้สองครั้งในพระคำข้อนี้ – “ทรัพย์สินสมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” พระเยซูกำลังตรัสแก่คนทั้งหลายเป็นรายบุคคลตรงนี้ โดยทำให้นี้เป็นเรื่องส่วนบุคคลมากๆ มันขึ้นอยู่กับเราที่จะเลือกว่าทรัพย์สินสมบัติของเราจะอยู่ที่ไหน ซึ่งเป็นการกำหนดว่าใจของเราจะมีศูนย์กลางอยู่ที่ไหน หากเรารัก “สิ่งของต่างๆ” มากกว่าที่เรารักพระเจ้าและความสนใจต่างๆฝ่ายวิญญาณ ใจของเราจะมีศูนย์กลางอยู่ในสิ่งของต่างๆแห่งแผ่นดินโลก หากเรารักพระเจ้าเป็นอันดับหนึ่งและปรนนิบัติพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างเต็มใจและอย่างสัตย์ซื่อ ใจของเราจะมีศูนย์กลางอยู่ในสวรรค์และในสิ่งต่างๆที่คงอยู่ชั่ววันรันดร์

ผู้รับใช้ทั้งหลาย (ซึ่งรวมถึงตัวผมเองด้วย) ไม่ได้เทศนาเพียงพอเกี่ยวกับการทำหน้าที่คนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อ ประสพการณ์ที่แสนวิเศษที่สุดในโลกก็คือ การนำดวงวิญญาณทั้งหลายมาถึงพระคริสต์ และผมเชื่อว่าความรักแรกของพระเจ้าคือ การช่วยผู้หลงหายให้ได้รับความรอด แต่ผมก็เชื่อเช่นกันว่าเราควรเน้นย้ำความจริงของพระคัมภีร์อย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับความต้องการเหล่าคนต้นเรือนที่ดีและสัตย์ซื่อ, เหล่าทหารที่ดี, และเหล่าคนงานที่พึงพาได้สำหรับพระเจ้า เพื่อถวายเกียรติพระนามอันประเสริฐของพระองค์

ท่านผู้อ่านที่รัก ผมอยากรู้จริงๆว่าคุณกำลังสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้ในสวรรค์ – หรือว่าคุณกำลังสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้บนแผ่นดินโลก? คุณกำลังทำงานล่วงเวลาเพื่อที่จะ “ก้าวหน้า” ในชีวิตนี้ไหม? หากสิ่งของต่างๆแห่งชีวิตนี้เป็นความกังวลหลักของคุณ คุณก็ต้องตระหนักว่าสิ่งเดียวเท่านั้นที่คุณเอาติดตัวไปได้เมื่อคุณจากโลกนี้ไปจะเป็นสิ่งที่คุณได้กระทำเพื่อพระเยซูในโลกนี้ ไม่มีสิ่งใดจะสูญสลายในสวรรค์ ไม่มีสิ่งใดจะผุพังไป ไม่มีขโมยจะขูดช่องเข้าไปและลักสิ่งที่คุณมีอยู่ที่นั่นไปได้ มรดกในสวรรค์ของเรานั้น “ไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย” มันถูกรักษาไว้ในสวรรค์เพื่อเราทั้งหลาย (1 ปต. 1:4)

คนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วเป็น “ทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์” (โรม 8:17) ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องสำคัญที่เราจะกำกับดูแลใจของเราและเชื่อมต่อใจของเรากับสวรรค์ พระเยซูประทานเหตุจูงใจด้านศีลธรรมอันยิ่งใหญ่ในการรักษาความปรารถนาต่างๆของเราให้อยู่เหนือวัตถุสิ่งของต่างๆแห่งแผ่นดินโลก นั่นคือ ใจนั้นต้อง – และจะ – ไปในทิศทางของสิ่งที่เราให้คุณค่ามากที่สุด มนุษย์เราทั้งตัวจะถูกแปลงสภาพให้เหมือนกับสิ่งที่เขาปรารถนาและดำเนินชีวิต มนุษย์ให้ทรัพย์สินสมบัติของตนอยู่ที่ไหน ความคิดต่างๆของเขาก็จะอยู่ที่นั่นเป็นธรรมดา ดังนั้นสิ่งมีปัญญาที่ควรกระทำก็คือ ปลอ่ยให้ทุกสิ่งที่มีหน้าที่เป็น

แม่เหล็กดึงเราไปในทิศทางที่ถูกต้อง – ไปสู่สวรรค์ “ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข” (โรม 8:6) หากสิ่งต่างๆ ที่ดีที่สุดของเราอยู่ในสวรรค์ ความคิดและความสนใจต่างๆ ของเราก็จะอยู่บนสิ่งต่างๆ ที่อยู่เบื้องบนเช่นกัน แต่หากทรัพย์สมบัติชั้นดีที่สุดของเราคือทรัพย์สิ่งของฝ่ายโลก ใจของเราก็จะถูกผูกมัดอยู่กับแผ่นดินโลกโดยอัตโนมัติ

ข้อ 22 และ 23: “ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาที่บดบังเพียงใด”

“ตาเป็นประทีปของร่างกาย” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น ประทีป (ตรงตัวคือ “ตะเกียง”) เป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้ในมัทธิว 5:15 ซึ่งมีความหมายว่าแสงสว่างใดก็ตามที่พกพาได้ ตาเป็นประทีปของร่างกายเพราะว่ามันเป็นส่วนของร่างกายที่มองเห็น, ส่วนของร่างกายซึ่งให้ความสว่างแก่ร่างกาย

“ถ้าตาของท่านดี...” นี้หมายถึงดวงตาที่มองเห็นภาพๆ เดียวของวัตถุหนึ่งแทนที่จะให้เห็นภาพซ้อน การเห็นภาพซ้อนเป็นประสบการณ์ที่ชวนสับสน ภาพที่มัวๆ และพร่าเลือนปรากฏต่อสายตา ดังนั้นวัตถุที่มองเห็นนั้นจึงไม่ได้ถูกเห็นอย่างชัดเจนหรือหนึ่งๆ นี้ถูกพรรณนาในคำศัพท์ทั่วไปมากกว่าว่าเป็น “ตาไม่ดี” และปกติแล้วก็แสดงออกถึงความชั่วร้ายฝ่ายศีลธรรม ดังนั้นมันจึงถูกใช้ในมัทธิว 20:15 และในมาระโก 7:22

เนื่องจากตาที่ดีทำให้เห็นภาพๆ เดียวของวัตถุหนึ่ง ตาที่ดีจึงมองเห็นอย่างชัดเจนและไม่ทำให้เกิดความสับสนโดยการปนภาพๆ เดียวของมันกับภาพของวัตถุอื่นๆ ดังนั้นหากตาดี “ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง” – โดยได้รับความสว่างอย่างทั่วถึง

“แต่ถ้าตาของท่านชั่ว...” ตาที่ไม่ดีก็ทำให้เกิดภาพต่างๆ ของสิ่งเดียวกัน หรือปนวัตถุต่างๆ เข้ามาในภาพที่ถูกทำให้สับสน และขณะที่ตาดีก็มองเห็นอย่างที่เป็นจริง ตาที่ไม่ดีในทางปฏิบัติแล้วก็มองไม่เห็นอะไรเลย! ดังนั้นหากตานั้นชั่ว “ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด” – มืดอย่างทั่วถึง นี่เป็นความหมายที่ถูกนำเสนอตรงนี้ในถ้อยคำของพระเยซู

“ความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่าน” – ประทีปแห่งความคิด, ดวงตาแห่งจิตใจ – คือดวงตาที่อยู่ภายใน มันคือดวงตาแห่งจิตใจที่มองเห็นและตระหนักถึงความจริงและความงาม เราเรียกนี่ว่าเป็น “เหตุผล” หรือ “สำนึกผิดชอบ” หากตาแห่งจิตใจ, ตาที่อยู่ภายในนั้น, ไม่เห็นภาพแบบเดียวๆ มันก็จะเหมือนเหมือนกับตาที่ไม่ดีนั้น นั่นก็คือ หากตาของจิตใจเพ่งอยู่ที่สิ่งต่างๆ ซึ่งอยู่ในสวรรค์บางครั้งและบางครั้งก็เพ่งอยู่กับสิ่งต่างๆ ที่อยู่ฝ่ายโลก เราก็จะขาดแคลนอย่างน่าเศร้าในการรับรู้ความจริงและหน้าที่ต่อพระเจ้าอย่างชัดเจน ภาพเหล่านั้นก็จะถูกปนกันจนเรามองไม่เห็นสิ่งใดอย่างชัดเจนจริงๆ เลย พระเจ้าไม่ทรงยอมตกเป็นรองใครหน้าไหนทั้งนั้น ดังนั้นหากเราอยากปรนนิบัติพระองค์ เราก็ต้องปรนนิบัติพระองค์ด้วยใจ, ความคิด, และตัวตน เราต้องไม่กระวนกระวายเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่อยู่เพียงชั่วครว หากเราแสวงหาอาณาจักรของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน เราก็สามารถวางใจพระองค์ว่าจะทรงเติมเต็มความต้องการต่างๆ ฝ่ายโลกของเราได้ ใจนั้นต้องเพ่งด้วยการจับจ้องที่แน่วแน่และมั่นคงไปที่พระเจ้า ไม่ใช่ถูกชักนำให้ห่างออกไปโดยเป้าหมายและความ

กระวนกระวายต่างๆฝ่ายโลก “ให้เราฟังตอนสรุปความกันทั้งสิ้นแล้ว คือจงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์” (ปญจ. 12:13)

“เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาที่บดบังเพียงใด” เนื่องจาก “ความสว่าง” บ่งบอกถึงความคิดหรือหลักการต่างๆแห่งจิตใจของคนๆหนึ่ง หากหลักการเหล่านั้นมืดไป “ความมืดนั้นจะหนาที่บดบังเพียงใด” ตาฝ่ายร่างกายซึ่งนำความเคลื่อนไหวต่างๆของมนุษย์ และเมื่อเราเห็นใครคนหนึ่งเดินโดยไม่เท้าหรือมีอีกคนหนึ่งช่วยพยุง เราก็รู้สึกทันทีถึงความเห็นอกเห็นใจที่มีต่อคนๆนั้นที่สูญเสียการมองเห็นของเขาไปแล้ว ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าจริงๆ! แต่เมื่อตาที่อยู่ภายใน, จิตใจ, ถูกทำให้ตกต่ำลงและถูกทำให้มืดไป สถานการณ์นั้นก็น่าสงสารเหนือคำบรรยาย หากตาแห่งจิตใจจับจ้องอยู่ที่สิ่งต่างๆแห่งแผ่นดินโลกนี้ ความมืดนั้นก็มืดยิ่งกว่าและน่าเศร้ายิ่งกว่าความมืดบอดฝ่ายร่างกายสักเท่าใด!

มีหลายสิ่งที่สามารถทำให้ตาแห่งความคิดมืดบอดได้ – สิ่งต่างๆอย่างเช่น ความเกลียดชัง, ความเห็นแก่ตัว, ความโลภ, ความทะเยอทะยานฝ่ายโลก, และสิ่งอื่นๆอีกมากมายซึ่งมีเยอะเกินกว่าจะกล่าวถึงได้หมดในเวลาและพื้นที่ๆมีอยู่ตรงนี้ ในฐานะผู้เชื่อเราแต่ละคนควรถามตัวเองว่า: “ตาแห่งจิตใจของฉันเป็นตาที่ดี, จับจ้องอยู่ที่พระเจ้า, สวรรค์ และสิ่งต่างๆที่คงอยู่ชั่ววันรันดร์ไหม? หรือการมองเห็นฝ่ายวิญญาณของฉันเห็นภาพมัวๆและสับสน?” ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราให้มีตาที่ดีซึ่งจับจ้องอยู่ที่สวรรค์ด้วยเถิด!

ข้อ 24: “ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

แน่นอนว่าเป็นข้อเท็จจริงที่มั่นคงประการหนึ่งที่ว่าไม่มีผู้รับใช้คนใดสามารถปรนนิบัตินายสองคนไปพร้อมๆกันได้ มันเป็นไปได้ที่จะให้การรับใช้แบบเต็มวันแก่คนสองคนในวันเดียวกัน หากผู้รับใช้คนใดพยายามที่จะปรนนิบัตินายสองคน เขาก็จะปรนนิบัติคนหนึ่งเพราะความรักและอีกคนเพราะความเกลียด นั่นก็คือ เขาไม่สามารถให้ความทุ่มเทที่แท้จริงแก่นายสองคนไปพร้อมๆกันได้ ข้อเท็จจริงนี้เป็นที่เข้าใจโดยคนทั้งปวงที่มีหัวใจ มันเป็นกฎอย่างหนึ่งของธรรมชาติมนุษย์ ความรักสูงสุดของผู้รับใช้คนหนึ่งสามารถจดจ่ออยู่ที่นายได้ครั้งละคนเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงประกาศว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่สามารถเป็นผู้รับใช้ของพญามารได้ในเวลาเดียวกัน คนที่แสวงหาที่จะสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนแผ่นดินโลกไม่สามารถสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ได้ในเวลาเดียวกัน เพราะฝ่ายหนึ่งจะขัดแย้งกับอีกฝ่ายหนึ่งอย่างแน่นอน ความจงรักภักดีต้องมอบให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเท่านั้น

“เงินทอง” (แมมมอน) เป็นคำซีเรีย มันเป็นชื่อของรูปเคารพนั้นที่ถูกกราบไหว้ในฐานะเป็นพระแห่งความร่ำรวย ไม่มีบันทึกเลยว่าพวกยิวเคยกราบไหว้รูปเคารพที่ใช้ชื่อนั้น แต่พวกเขาใช้ชื่อนั้นเพื่อบ่งบอกถึงความมั่งคั่ง ความหมายตรงนี้ตามที่พระเยซูทรงใช้คำๆนี้ก็คือว่า: “ท่านไม่สามารถปรนนิบัติพระเจ้าที่แท้จริงและขณะเดียวกันก็สละวอนอยู่กับการได้มาซึ่งความมั่งคั่งของโลกนี้ได้” คนเราต้องเลือก เขาต้องปรนนิบัติ

พระเจ้าหรือไม่กี่เงินทอง เขาไม่สามารถปรนนิบัติทั้งคู่ไปพร้อมๆกันได้ เพราะว่าการรับใช้ที่ให้แกฝ่ายหนึ่งก็จะกำจัดการรับใช้ที่ให้แกอีกฝ่าย

วิธีเดียวที่แก้ความกระวนกระวายได้

การไว้วางใจในการทรงดูแลของพระบิดา

ข้อ 25: “เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของท่านว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร มิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เห็นพ้องตรงกันว่าข้อพระคำที่เหลือนอยู่ในบทนี้ถือได้ว่าเป็นพระคำตอนที่งดงามมากที่สุด ในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด (เราพบความจริงเดียวกันถูกนำเสนอในลูกา 12:22-31 โดยมีการใช้คำที่แตกต่างไปเพียงเล็กน้อย) ถ้อยคำของพระเยซูในพระคำตอนนี้กล่าวถึงความเข้าใจและแก้หัวใจ เกี่ยวกับใจความหลักต่างๆที่มีความสำคัญอย่างลึกซึ้งและเป็นสากล มนุษย์ทุกคนล้วนเป็นกังวลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ คือสิ่งต่างๆซึ่งเกี่ยวข้องกับหน้าที่ในการทุ่มเทต่อพระเจ้าแบบทั้งหมดและหนึ่งเดียวเท่านั้น นี่ถูกนำเสนอในทางที่ตรงข้ามกับความกระวนกระวายต่างๆฝ่ายโลก

มันไม่สมควรเลยที่คริสเตียนจะกระวนกระวายแม้ว่าจะออกปากว่าเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจาก็ตาม การประพฤติเช่นนั้นนำการเหยียดหยามมาสู่พระนามของพระเยซูเพราะว่ามันแสดงออกถึงการขาดความเชื่อ พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด” (มาระโก 11:22) และในฟิลิปปี 4:19 เราอ่านพระสัญญาว่า: “และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์” พระเจ้าไม่สามารถและจะไม่มีวันผิดคำสัญญาของพระองค์!

ผมไม่เห็นความบาปใดที่พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ให้ระวังบ่อยครั้งและอย่างจริงจัง มากไปกว่าความบาปเรื่องความกระวนกระวาย – การหวั่นพะวงที่อยู่ไม่สงบ, ที่หันเหความสนใจ, ที่ไม่ไว้วางใจเกี่ยวกับ “สิ่งของต่างๆ” แทนที่จะกังวลเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ หลายครั้งความบาปเรื่องความกระวนกระวายปล้นชีวิตนิรันดร์พร้อมกับความชื่นชมยินดีฝ่ายวิญญาณของมันไปจากคนยากจน เหมือนกับที่การรักเงินทองปล้นพระพรแบบเดียวกันเหล่านั้นไปจากคนมั่งมี

ขณะที่พระองค์ทรงอยู่กับเหล่าสาวกของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระเยซูก็ทรงบัญชาพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่ให้กระวนกระวายเกี่ยวกับสิ่งของต่างๆของโลกนี้ เราต้องยอมรับว่ามี*ความระมัดระวัง*เกี่ยวกับสิ่งของต่างๆฝ่ายโลกนี้ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้เชื่อ มีทัศนคติที่สมเหตุสมผลซึ่งเราจะต้องมีเกี่ยวกับสิ่งของต่างๆฝ่ายโลก แต่เราต้องระวังเกรงว่าเราจะมี “ความระมัดระวัง” เช่นนี้มากเกินไป

สิ่งที่พระเยซูกล่าวห้ามตรงนี้ก็คือ ความกระวนกระวายที่ทำให้ใจไม่สงบและทรมานซึ่งครอบครองความคิดจนถึงขนาดที่ว่าผู้เชื่อไม่สามารถปรนนิบัติพระเจ้าหรือชื่นชมยินดีกับสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญาณของตนได้ ความกระวนกระวายเช่นนั้นทำให้คริสเตียนเป็นคนไร้ค่าต่อเหตุของพระคริสต์และนำความคิดต่างๆที่ไม่ไว้วางใจและไม่เชื่อมาสู่จิตใจของเขา

เห็นที่เราจะต้องยอมรับในเรื่องนี้ พี่น้องที่รัก: ความกระวนกระวายต่างๆเป็นผลของความไม่เชื่อ และความไม่เชื่อเป็นการดูหมิ่นต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าพระองค์ทรงเติมเต็มความต้องการต่างๆของเรา การคลางแคลงใจว่าพระองค์ทรงสามารถหรือเต็มพระทัยที่จะรักษาคำสัญญานั้นก็เท่ากับเป็นการใส่เครื่องหมายคำถามไว้รอบสติปัญญาและความดีของพระเจ้าและการทรงจัดเตรียมของพระองค์ ในมาระโก 16:14 พระเยซูทรงตำหนิพวกสาวกของพระองค์อย่างเข้มงวดเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา:

“ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจคือดิ่ง ด้วยเหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว”

เมื่อพระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์มิให้ห่วงพะวงเกี่ยวกับชีวิตของพวกเขา หรือเรื่องอาหารและเครื่องดื่มหรือเสื้อผ้า พระองค์ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อทั้งหลายควรนั่งอยู่เฉยๆไม่ทำอะไรและคาดหวังให้พระเจ้าเลี้ยงดูพวกเขาเหมือนอย่างที่เราเชื่อที่พระเจ้าทรงเลี้ยงดูเอลิยาห์โดยพวกกานันน์ อาหารประจำวันต้องเป็นสิ่งที่ต้องลงแรง มิฉะนั้นคริสเตียนจะกลายเป็นความเหี้ยมหยามต่อพระนามของพระเยซูและเหตุแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน ความเกียจคร้านเป็นความบาปอย่างหนึ่ง ไม่มีคนที่เคารพตัวเองคนใดควรคาดหวังให้ผู้อื่นมาเติมเต็มความต้องการประจำวันต่างๆของเขาโดยการทำงานหนักของผู้อื่น เปาโลประกาศว่าคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมทำงานก็ไม่ควรรับประทาน (2 ธส. 3:10) น่าเศร้าที่ไม่มีคนอย่างเช่นเปาโลในตำแหน่งสูงๆในรัฐบาลทุกวันนี้!

ผมเชื่อในการดูแลคนยากจน และคนที่พิการจนไม่สามารถทำงานได้ก็ควรได้รับการดูแลโดยคนเหล่านั้นที่โอกาสเอื้ออำนวยมากกว่า แต่คนทั้งหลายที่ร่างกายครบสามสิบสองและสามารถทำงานได้ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะคาดหวังให้ผู้อื่นทำงานและเติมเต็มความต้องการต่างๆของตน พระเจ้าจะประทานความสามารถ, สติปัญญา, และพลังกำลังที่จำเป็นให้เพื่อที่เราจะหาเลี้ยงชีพตัวเราเองและคนที่เรารักได้หากเรายอมไว้วางใจพระองค์ – และหากถึงเวลาที่ร่างกายเราไม่เอื้อต่อการทำงานแล้ว พระเจ้าก็ยังทรงสามารถเติมเต็มความจำเป็นต่างๆประจำวันของชีวิตได้เหมือนกับที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แล้ว พระองค์จะทรงดูแลเราเมื่อเราไว้วางใจพระองค์ ทุกชั่วขณะ เราไม่จำเป็นต้องมีความคิดต่างๆที่กระวนกระวายสำหรับวันพรุ่งนี้ เพราะว่าวันพรุ่งนี้ของเราพักสงบอยู่กับพระองค์ “เป็นการเหนื่อยเปล่าที่ท่านลุกขึ้นแต่เช้ามืด นอนดึก และกินอาหารแห่งความเศร้าโศก เพราะพระองค์ประทานแก่ผู้ที่รักของพระองค์ให้หลับสบาย” (เพลงสดุดี 127:2)

ดาวิดเป็นพยานรับรองว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขาดสน” (เพลงสดุดี 23:1) ต่อมาดาวิดประกาศว่า “ข้าพเจ้าเคยหนุ่ม และเดี๋ยวนี้แก่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง หรือเชือกสายของเขาขาด” (เพลงสดุดี 37:25)

“อย่างกระวนกระวายถึงชีวิตของตน” มนุษย์จะยินดีสละสิ่งสารพัดที่ตนมีเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกแค่ไม่กี่วันหรือไม่กี่ชั่วโมง เขายอมจ่ายเงินของตน, ขายบ้านของตนและสิ่งสารพัดที่ตนเป็นเจ้าของ เพื่อที่จะซื้อการดูแลทางการแพทย์ที่อาจรักษาชีวิตของเขาให้อยู่ต่อไปอีกแม้เพียงนิดเดียว

แน่นอนว่ามีวิสุทธิชนบางคนผู้เป็นที่รักของพระเจ้า ซึ่งอาจนอนอยู่บนเตียงแห่งความทุกข์ทรมานและความเจ็บปวดซึ่งคิดถึงบ้านในสวรรค์อย่างแท้จริง พวกเขาพร้อมแล้วที่จะจากโลกนี้ไปและอยู่กับองค์พระผู้เป็น

เจ้า แต่คนทั่วไป ตราบใดที่เขาเป็นผู้ที่มีเหตุผล ก็ยึดติดชีวิตไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม กระนั้นพระเยซูก็ทรงบัญชาผู้เชื่อทั้งหลายไม่ให้กระวนกระวายถึงชีวิต พระเจ้าไม่ยอมให้เรากระวนกระวายเกี่ยวกับว่าเราจะมีชีวิตอยู่นานเท่าใดหรืออีกนานเท่าใดเราถึงจะไปพบพระองค์ เราต้องมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์สามารถทำให้ชีวิตของเรายาวขึ้นหรือสั้นลงได้ตามชอบพระทัยพระองค์

“ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ” ในยอห์น 4:34 พระเยซูทรงเป็นพยานรับรองว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” ใช่แล้วครับ ชีวิตเป็นมากกว่าอาหารฝ่ายร่างกาย, ของกินเพื่อตอบสนองความหิว เรากินเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่ชีวิตที่ได้รับการบำรุงเลี้ยงเช่นนั้นจะต้องถูกใช้ในการทุ่มเทและการปรนนิบัติแด่พระเจ้า อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วว่าที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอดทนสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอึดทนและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:11-13) เปาโลได้ค้นพบเมื่อนานมาแล้วว่าชีวิตเป็นมากกว่าอาหารและเสื้อผ้า เขากล่าวว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร” (ฟป. 1:21) ผู้เชื่อที่มีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าก็ไม่มีเวลากังวลเกี่ยวกับความต้องการต่างๆประจำวัน เขาหวังเฝ้ารอการรับใช้พระเจ้าและเต็มใจที่จะให้พระเจ้าดูแลเรื่องความต้องการต่างๆฝ่ายโลกของเขา

ข้อ 26: “จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกกหรือ”

“จงดูนกในอากาศ” ดูเผินๆในตอนแรก การเปรียบเทียบนี้ดูเหมือนอยู่ห่างไกล เราไม่คิดถึงพวกนกกว่าจะต้องหว่านหรือเกี่ยวเกี่ยว หรือ “สะสมไว้ในยุ้งฉาง” แต่สิ่งที่พระเยซูกำลังเน้นก็คือ การเฝ้าดูแลอันอ่อนโยนของพระเจ้าอยู่เหนือสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระองค์ – ทรงเอาใจใส่จนถึงขนาดที่ไม่มีนกกระจอกสักตัวร่วงลงสู่พื้นดินโดยที่พระองค์ไม่สังเกตเห็น (มธ. 10:29) สิ่งใดก็ตามที่นกกินก็อยู่ที่นั่นเพราะการทรงเลี้ยงดูของพระเจ้า ดังนั้น เนื่องจากพระเจ้าทรงเฝ้าดูแลสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระองค์มากถึงขนาดนั้น พระองค์จะไม่ทรงดูแลมนุษย์อย่างแน่นอนที่สุดหรือ ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างตามแบบพระฉายาของพระองค์?

สิ่งที่เราต้องเห็นตรงนี้ก็คือนั่นว่า พวกนกในอากาศและสิ่งมีชีวิตแห่งป่าและทะเลได้รับการเลี้ยงดูโดยปราศจากโครงการ, แผนการ, หรือความกระวนกระวายใดๆที่เป็นของพวกเขาเองเลย พระเจ้าทรงดูแลพวกมัน – และพระองค์จะทรงดูแลบุตรทั้งหลายของมนุษย์หากพวกเขาไว้วางใจพระองค์

“ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกกหรือ” ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระคริสต์ และด้วยความเชื่อเหล่านี้ทายาทของพระเจ้านั้นทะยานขึ้นสูงกว่าพวกนกในอากาศ! พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างของเรา, พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเจ้านายของเรา เราเป็นกรรมสิทธิ์ที่ถูกซื้อแล้วของพระองค์ พระองค์ได้ทรงซื้อเราด้วยราคาอันสูงยิ่งแห่งพระโลหิตของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ นอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา (แน่นอนว่าผมพูดถึงผู้เชื่อ

ทั้งหลาย) และเนื่องจากเราเป็นลูกๆของพระองค์, บุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของพระองค์, เราจึงมีค่ามาก ยิ่งกว่านกระจอกมากมาย

ฝูงนกในอากาศไม่เพียงมีความไว้วางใจอย่างเต็มที่ในการดูแลของพระเจ้าเท่านั้น พวกมันยัง “ร้องเพลงอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้” (เพลงสดุดี 104:12) โดยร้องเพลงอย่างสุดกำลังของพวกมันเพื่อถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้าผู้สร้างของพวกมันสำหรับการดูแลอันบริบูรณ์ของพระองค์เหนือพวกมัน หากเราสามารถทำให้ตัวเราเองตระหนักถึงความสำคัญของการพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงได้ เราเองก็ควรร้องเพลงและมีความสุขเช่นกัน โดยชื่นชมยินดีและเปี่ยมด้วยคำสรรเสริญ แทนที่จะหดหู่, กังวล, และกระวนกระวายเกี่ยวกับความห่วงพะวงต่างๆของโลกนี้และสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้!

ข้อ 27: “มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักคอกหนึ่งได้หรือ”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ต่างเห็นพ้องตรงกันว่าความหมายตรงนี้ก็คือ “มนุษย์คนใดสามารถเพิ่มหนึ่งศอกเข้ากับชีวิตของเขาได้?” มันไม่จำเป็นต้องหมายถึงความสูงของร่างกาย พระเจ้าทรงควบคุมชีวิตของเรา และพระองค์จะประทานวันทั้งหลายแก่เราที่พระองค์ทรงประสงค์ที่จะประทานแก่เรา จากนั้นเมื่อพระองค์ทรงพร้อมที่จะพาเราออกไปจากโลกนี้ เราก็ไม่สามารถเพิ่มอีกช่วงเวลาเดียวเข้ากับช่วงชีวิตของเราได้เลย! ผู้แต่งเพลงสดุดีร้องประกาศว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพระองค์ยาวสองสามฝ่ามือเท่านั้น ช่วงชีวิตของข้าพระองค์ไม่เท่าไรเลยเฉพาะพระพักตร์พระองค์ มนุษย์ทุกคนดำรงอยู่อย่างไรสาระแนที่เดียว” (เพลงสดุดี 39:5)

คำกรีกที่ถูกใช้ในวลีนี้อาจหมายถึงความสูงซึ่งอ้างอิงไปยังส่วนสูงหรือขนาดก็ได้ แต่มันก็มีความหมายได้ด้วยว่าระยะเวลาของชีวิต ดังนั้นไม่ว่าคุณจะมีกระวนกระวายขนาดไหนเกี่ยวกับเรื่องต่างๆของวันพรุ่งนี้ คุณก็ไม่สามารถเพิ่มอีกชั่วโมงเดียวเข้ากับชีวิตของคุณบนแผ่นดินโลกนี้ได้โดยการกังวลเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้!

ยากอบในถ้อยคำที่ได้รับการตลใจจากพระเจ้าก็ตำหนิการรักโลกและความกระวนกระวายเกี่ยวกับธุรกิจ, เงินทอง, และ “สิ่งของต่างๆ”:

“ดูเถิด ท่านที่พูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนั้นเมืองนี้ และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไร” แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำการสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น”” (ยากอบ 4:13-15)

เราทุกคนต่างรู้ว่า “หมอก” คืออะไร – ไอน้ำที่ออกมาจากกาดม่น้ำชา, หมอกในตอนเช้าตรู่ หมอกลอยขึ้นมา และมันลอยขึ้นมาอย่างไม่ทันไร มันก็หายวับไปในอากาศ หมอกปกคลุมเนินเขาทั้งหลายชั่วคราวหนึ่งในตอนเช้าตรู่ แต่พอดวงอาทิตย์ขึ้นหมอกนั้นก็ลอยหายพันตาเราไป ยากอบกล่าวว่าชีวิตของมนุษย์บนแผ่นดินโลกนี้ก็เป็นอย่างนั้น แม้หากว่าคนๆหนึ่งมีชีวิตอยู่ถึงเจ็ดสิบปีซึ่งเป็นส่วนที่เขาได้รับ ชีวิตของเขาบนแผ่นดินโลกก็เป็นเหมือนความว่างเปล่าตามที่พระเจ้าทรงนับเวลา กระนั้นหากช่วงเวลาไม่กี่ปีนั้นถูกใช้การเพื่อนำสง่าราศีมาสู่พระเจ้า คนที่ใช้ชีวิตของตนเช่นนั้นก็ได้สะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ที่จะคงอยู่ไปตลอดชั่ววันรันดร์กาล! ใน

ทางตรงกันข้าม หากยกคำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 16:26 “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งนี้ทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร”

ดังนั้นอย่าท้อใจไปเลย เพื่อนที่รักเอ๋ย หากคุณเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง “จงวางใจในพระเยซูฮิวาห์ และกระทำความดี ท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง” (เพลงสดุดี 37:3) “จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยซูฮิวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ” (เพลงสดุดี 37:5) – และพระองค์จะทรงทำให้สิ่งเหล่านั้นสำเร็จซึ่งจะทำให้เกิดผลดีต่อตัวคุณและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์! ความกระวนกระวายสักเท่าใดในส่วนของคุณจะไม่ทำให้ชีวิตของคุณยืดยาวขึ้นแม้เพียงชั่วขณะเดียวเกินกว่าเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับคุณ (ฮีบรู 9:27)

ข้อ 28 และ 29: “ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั้นด้าย และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง”

ดอกไม้แห่งทุ่งนา เช่นเดียวกับฝูงนกในอากาศ โตขึ้นมาเองโดยไม่มีคนดูแล ดังนั้นพวกมันก็แสดงถึงการทรงดูแลแบบจัดเตรียมของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เช่นกัน มีดอกไม้หลากหลายรูปแบบ แต่ตั้งแต่แบบที่ธรรมดาที่สุดไปจนถึงแบบที่อลังการมากที่สุดของดอกไม้สวยงามเหล่านี้ พวกมันก็ถูกตกแต่งโดยพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ กระนั้นมนุษย์ซึ่งถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระเจ้า โดยได้รับพลังในการใช้เหตุผล, อำนาจที่จะปกครองแผ่นดินโลกและมีอำนาจครอบครองเหนือมัน (ปฐมก. 1:28) ก็เป็นทุกข์ร้อนและวิตกกังวลเกี่ยวกับสิ่งที่เขา (หรือเธอ) จะสวมใส่! คนบางคนดูเหมือนจะเป็นห่วงเรื่องเสื้อผ้ามากกว่าเป็นห่วงเรื่องอาหารประจำวันเสียอีก ผมสงสัยจริงๆว่าพวกเขาเคยถูกคิดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่บ้างไหม ที่พระเยซูทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนเหลือเกินเกี่ยวกับการทรงดูแลของพระเจ้าเหนือแม้แต่บรรดาดอกไม้แห่งทุ่งนา?

ตอนนั้นเป็นช่วงอีสเตอร์ตอนที่ผมไปเยือนปาเลสไตน์เมื่อหลายปีก่อน ฤดูใบไม้ผลิเพิ่งเริ่มต้น แต่เนินเขาในแคว้นยูเดียก็ถูกปกคลุมไปด้วยดอกป๊อปปี, ดอกกลิลี, และดอกไม้อื่นๆอีกมากมายแล้ว ผมอดคิดถึงพระคำข้อนี้ไม่ได้ขณะที่ผมมองไปทั่วเนินเขาเหล่านั้นและเห็นความงดงามแสนอัศจรรย์ของบรรดาดอกไม้ป่าที่เบ่งบาน มันเป็นภาพที่ทำให้แทบลืมหายใจจริงๆ โดยเตือนความจำผมว่าพระเจ้าทรงตกแต่งบรรดาดอกไม้แห่งทุ่งนาอย่างอลังการจน “ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง”

เราต้องพิจารณาว่านี่อ้างอิงถึงซาโลมอน “เมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน” ก็น่าจะหมายถึงมากกว่าเสื้อผ้าอันเปี่ยมสง่าราศีของกษัตริย์, ฉลองพระองค์ของเขา มันรวมถึงตำแหน่งกษัตริย์ของเขา, ความมั่งคั่งและกิตติศัพท์ของเขาด้วย – ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการครองราชย์อันเปี่ยมสง่าราศีของเขาในฐานะกษัตริย์ กระนั้นพระเยซูก็ทรงบอกเราว่าพระเจ้าทรงตกแต่งบรรดาดอกไม้แห่งทุ่งนาด้วยความอลังการมากกว่าที่ซาโลมอนรู้จักในสง่าราศีทั้งสิ้นของเขา

ข้อ 30: “เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อน้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นหรือนะ?”

“หญ้าที่ทุ่งนา” ตรงนี้หมายถึงสิ่งใดก็ตามที่งอกขึ้นในป่า (หรือโดยปราศจากการเพาะเลี้ยง) ในทุ่งหญ้า ที่คำว่า “หญ้า” ถูกใช้ในการกล่าวถึงพวกดอกไม้ก็บอกเป็นนัยว่าดอกไม้เป็นการผลิตของพืชผัก กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันอยู่ท่ามกลางสิ่งเหล่านั้นที่งอกขึ้นเองในป่าและถูกใช้เพื่อเป็นเชื้อเพลิง พืชผักมักถูกเรียกว่า “หญ้า”

“...ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ” หญ้ามีอายุที่สั้น มันงอกขึ้นอย่างรวดเร็ว จากนั้นมันก็ตายและถูกเผาด้วยไฟ การถูก “ทิ้งในเตาไฟ” หมายถึงหญ้าที่ตายแล้วซึ่งถูกใช้เป็นเชื้อเพลิง ในประเทศชาวตะวันออกทั้งหลายผู้คนใช้วิธีอบอาหารที่แตกต่างกันไป (หรือหลากหลาย) (นี่ยังเป็นจริงในสมัยของพระเยซูบนแผ่นดินโลก) ในสมัยแรกๆ พวกเขาอบอาหารในทรายบ่อยๆ ความร้อนจากดวงอาทิตย์ทำให้ทรายอุ่น และการอบอาหารก็ทำได้จากความร้อนในทรายนั่น

จากนั้นเตาอบก็ถูกสร้างขึ้นมา – เตาอบที่เคลื่อนย้ายได้ ซึ่งทำจากดินเหนียวหรืออิฐ เมื่อเวลาผ่านไป การผลิตเตาหุงต้มก็ได้เริ่มต้นขึ้น พร้อมกับเตาอบที่ถูกรังไว้ในเตาหุงต้มที่ทำด้วยเหล็ก ในเวลาที่พระเยซูกำลังตรัสอยู่ตรงนี้ ชนิดของเตาอบที่ถูกใช้แพร่หลายมากที่สุดก็ถูกขุดในพื้นที่ดิน ขุดให้เป็นช่อง โดยให้มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณสามฟุตและลึกห้าฟุต จากนั้นวางหินหลายก้อนไว้ด้านล่างสุดของช่องที่ถูกขุดนั้น และวางไม้หรือหญ้าแห้งไว้บนก้อนหินเหล่านั้นและเผาไม้หรือหญ้าแห้งที่นั่น ไฟนั้นก็ทำให้ก้อนหินเหล่านั้นร้อน และเมื่อเอาชี้ออกไปแล้ว วางขนมปังบนหินที่ถูกทำให้ร้อนแล้วเหล่านั้นเพื่ออบ

ตอนที่ผมไปเยือนดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้น ชาวชนบทบางคนใช้เตาอบที่ทำจากดินเหนียวซึ่งถูกรองด้วยก้อนหินหลายก้อน กองไฟจะถูกก่อข้างใต้ดินเหนียวนั้น และแป้งบางๆถูกวางไว้ภายในเตาอบนั้น มันทำให้อาหารสุกได้อย่างรวดเร็วมากๆ

ความคิดที่ถูกนำเสนอในพระคำข้อนี้ก็คือว่าหากพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าแห่งทุ่งนา พืชผักที่อยู่ที่นี่วันนี้ และพຽນนี้ก็ถูกไฟเผา “โอ ผู้มีความเชื่อเล็กน้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ” ดอกไม้และต้นหญ้าไม่เพียงมีชีวิตที่สั้นมากๆเท่านั้น พวกมันไม่ทำงานเพื่อหาเลี้ยงตัวเองด้วย พวกมันไม่มีคลังให้สะสมทรัพย์สมบัติด้วย กระนั้นทั้งๆที่ดอกไม้และต้นหญ้านั้นอ่อนแอและเหี่ยวแห้งไปอย่างรวดเร็ว พวกมันก็ไม่มีวาระวนกระวายและความว้าวุ่นใจเพราะว่าพวกมันถูกตกแต่งและบำรุงเลี้ยงโดยพระเจ้าผู้ทรงเป็นตรีเอกานุภาพ และเนื่องจากพระเจ้าทรงดูแลสิ่งทรงสร้างที่เล็กน้อยเหล่านี้ของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงห่วงใยสวัสดิภาพของบุตรทั้งหลายของพระองค์ คือบรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วของพระองค์มากยิ่งกว่านั้นหรือ?

ดังที่ผมได้ชี้ให้เห็นแล้วตั้งแต่เราเริ่มต้นการศึกษาพระคำตอนนี้ นี้ไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนควรนั่งอยู่เฉยๆและคาดหวังให้พระเจ้าเอาอาหารมาวางไว้บนโต๊ะและแต่งตัวให้เราโดยที่เราไม่ทำอะไรเลย เราจะต้อง “สาละวน” จนกว่าพระเยซูเสด็จมาอีกที (ลูกา 19:13) นั่นหมายความว่าเราจะต้องทำกิจวัตรของพระองค์, โดยทำงานหนัก, นำวิญญาน, ทำสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำเพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระองค์ โดยให้ผลประโยชน์ต่างๆของพระองค์มาเป็นอันดับหนึ่งในชีวิตของเรา เมื่อเราทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งมันเป็นหน้าที่และสิทธิพิเศษของเราที่จะกระทำในฐานะลูกๆของพระเจ้า เราก็จะเป็นผู้ที่มีงานยุ่งและมีความสุขโดยไม่มีเวลาทุกข์ร้อนและวิตกกังวลเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่ร้องลงมา หากคุณศึกษาทั้งชีวิตของพระเยซูบนแผ่นดินโลกคุณก็จะสังเกตเห็นว่าพระองค์ทรงทำนุบำรุงทำนุบำรุงอยู่เสมอ และคนเหล่านั้นที่ดำเนินอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ก็งานยุ่งมากๆ

มนุษยชาติโดยทั่วไปมีความคิดเกี่ยวกับคุณค่าในแบบที่บิดเบือนไป มันยากที่มนุษย์จะตระหนักรู้ว่าอาหารอร่อยๆ, เสื้อผ้าดีๆ, และเงินในธนาคารไม่ใช่ตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จเสมอไป มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่พระเจ้าทรงมองดูที่จิตใจ ผู้เชื่อที่นิ่งงันในสายพระเนตรของพระเจ้าเมื่อเขามองเห็นสิ่งต่างๆ ในมุมมองที่ถูกต้อง – นั่นคือ เมื่อเขาไว้วางใจพระเจ้าสำหรับสิ่งสารพัดและไมโลภ “สิ่งของต่างๆ” หรือเป็นทุกข์ร้อนเกี่ยวกับสิ่งจำเป็นต่างๆของชีวิต การสวมใส่เสื้อผ้าและการประดับตกแต่งร่างกายจะไม่ทำให้เรานิ่งงันในสายพระเนตรของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป ดังนั้นให้เราไว้วางใจพระเจ้าสำหรับอาหารและเสื้อผ้าและสิ่งจำเป็นอื่นๆ และให้เราใส่ใจต่อสิ่งต่างๆของจิตวิญญาณ, สิ่งต่างๆซึ่งจะคงทนอยู่เป็นนิรันดร์ ให้เราอย่ามีความผิดในเรื่อง “ความเชื่อที่น้อย” เลย

ข้อ 31 และ 32: “เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้”

“เหตุฉะนั้น” – นั่นคือ เมื่อพิจารณาข้อสนับสนุนที่เพิ่งถูกนำเสนอไปนั้น – เราจะต้อง “ไม่กระวนกระวาย” (หรือวิตกกังวล) เกี่ยวกับว่าเราจะกิน ดื่ม หรือสวมใส่อะไร ดอกไม้แห่งทุ่งนาและนกในอากาศก็ไม่มี ความห่วงพะวงเช่นนั้น และเรามีค่ามากกว่าพวกมัน

“เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้” พวกต่างชาติ (พวกคนที่ไม่นับถือพระเจ้า) กระวนกระวายเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่ต้องจัดเตรียมของชีวิตนี้ – แต่พวกเขาไม่รู้จักพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ พวกเขาไม่รู้ว่าพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะเติมเต็มความต้องการต่างๆของลูกๆของพระองค์ แต่ผู้เชื่อทั้งหลายไม่มีข้อแก้ตัวเช่นนั้น ดังนั้นเหตุใดเราจึงควรอ่อนแอขนาดนั้นในความเชื่อเล่า?

“พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้” พระเจ้าทรงทราบเกี่ยวกับตัวเรามากกว่าที่เราจะรู้เกี่ยวกับตัวเราเอง พระองค์ทรงทราบความต้องการทุกอย่างของเราวันนี้, พระองค์ทรงทราบว่าวันพรุ่งนี้แต่ละวันจะนำอะไรมาบ้าง ดังนั้นมันจึงสมเหตุสมผลและถูกต้องที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะฝากทุกชั่วขณะของทุกวันไว้กับพระเยซู โดยยอมรับการทรงนำ, การปกป้องคุ้มครองและการดูแลของพระองค์ “...พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อที่เราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’” (ฮบ. 13:5, 6)

ดังที่ถูกลูกไปถึงไปแล้วภายใต้ข้อ 8 ของบทนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงทราบความต้องการต่างๆของเรา ก่อนที่เราจะขอลงสำหรับความต้องการเหล่านั้นเสียอีกไม่ได้หมายความว่าเราไม่จำเป็นต้องอธิษฐาน มีสามัคคีธรรมและการร่วมสนิทอันมีค่าอย่างยิ่งสำหรับผู้เชื่อเมื่อเขาสนทนากับพระเจ้า และพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงอยากให้เราสื่อสารกับพระองค์ แต่พระองค์ไม่ทรงอยากให้เรากระวนกระวายและพะวงว่าพะวงเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แล้วว่า จะเติมเต็มให้ พระองค์ทรงอยากให้เราที่มีความไว้วางใจที่สมบูรณ์แบบในพระองค์ โดยพักพิงในความเชื่อมั่นว่าพระองค์จะทรงรักษาพระสัญญาต่างๆของพระองค์

ข้อ 33: “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน”

“ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า...ก่อน...” ในพระคำข้อก่อนหน้าเราถูกบอกว่าพวกต่างชาติแสวงหา “สิ่งทั้งปวงเหล่านี้” – วัตถุข้าวของต่างๆ เช่น อาหาร, เสื้อผ้า, บ้านเรือน, ที่ดิน แต่ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า “และความชอบธรรมของพระองค์” ก่อน พวกต่างชาติปรนนิบัติพระเจ้า “สิ่งของต่างๆ” พวกเขาไม่รู้จักรู้จักพระเจ้าที่แท้จริง พวกเขาทำงานและดิ้นรนเพื่อทรัพย์สิ่งของต่างๆ เพราะว่ามันคือทั้งหมดที่พวกเขา รู้จักเกี่ยวกับชีวิต คริสเตียนทั้งหลายซึ่งรู้จักพระเจ้าที่แท้จริงควรให้สิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณมาก่อน

คุณเห็นไหมครับว่า พระเยซูไม่เพียงบัญชาเราทั้งหลายให้หลีกเลี่ยงความกระวนกระวายฝ่ายโลกเท่านั้น พระองค์ยังประทานบางสิ่งดีๆให้เรากระทำด้วยแทนที่จะเป็นทุกข์ร้อนและกระวนกระวาย พระองค์ทรงบอกเราให้แสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อนสิ่งอื่นทั้งปวงและจะไม่มีทั้งเวลาและความจำเป็นที่จะต้องกระวนกระวายเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่ทำให้ชีวิตสะดวกราบรื่นและนำความชื่นบานมาจากแง่มุมฝ่ายร่างกาย เพราะว่า “จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้” ให้แก่เรา เปาโลแนะนำว่า “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กีบการขอบพระคุณ” (ฟป. 4:6)

ขั้นตอนแรกในการแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก็คือ การบังเกิดใหม่ เพราะว่าหากไม่มีการบังเกิดใหม่ คนๆหนึ่งก็ไม่สามารถเห็นหรือเข้าไปในอาณาจักรนั้นได้เลย (ยอห์น 3:3, 5, 7) (กรูณาอ่าน 1 เปโตร 1:18-23 เช่นกัน) จากนั้น หลังจากบังเกิดเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าแล้ว, บังเกิดจากเบื้องบน, เราก็จะต้องแสวงหาความชอบธรรมของพระองค์ คราวนี้ไม่ได้หมายถึงความชอบธรรมซึ่งเป็นของเราโดยการยกให้ ซึ่งถูกยกให้แก่เราตอนที่เรบังเกิดใหม่แล้วโดยความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู ความชอบธรรมซึ่งพระเยซูทรงบอกเราตรงนี้ให้แสวงหาหมายความว่า เราจะต้องแสวงหาทางที่ถูกต้อง – ทางของพระเจ้า, ไม่ใช่ทางของเรา หากเรายอมจำนนต่อพระวิญญาณ พระองค์ก็จะทรงนำเราเข้าไปในทางทั้งหลายแห่งความชอบธรรม (ทางทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง) เพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซู

หลังจากถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยทางการยกให้ ผู้เชื่อทั้งหลายควร “ทิวและกระหาย” ความชอบธรรม (มธ. 5:6) แต่ความชอบธรรมของเราต้องเป็นมากกว่าการกระทำที่ปรากฏภายนอก มันต้องเป็นมากกว่า “ความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี” (มธ. 5:20) ความชอบธรรมที่เราต้องแสวงหาเกี่ยวข้องกับชีวิตที่อยู่ภายใน, จุดประสงค์และความปรารถนาของหัวใจ (มธ. 5:21-48) แน่นอนว่าเราควรปฏิบัติกรกระทำต่างๆที่ขอบธรรมและกระทำการชอบธรรมทั้งหลาย แต่เราควรทำสิ่งเหล่านี้เพื่อถวายเกียรติพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อที่จะให้คนยกย่อง (มธ. 6:1-18)

เราไม่ได้กลายเป็นลูกของพระเจ้าโดยการแสวงหาความชอบธรรม เรากลายเป็นลูกๆของพระเจ้าโดยการเชื่อ และเมื่อเราเชื่อ ความชอบธรรมของพระเจ้าก็ถูกยกให้แก่เรา กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นความชอบธรรมแก่เรา (1 คร. 1:30) อย่างไรก็ตาม มัทธิวเป็นกิตติคุณแห่งอาณาจักร และมันไม่ได้กล่าวถึง

ความชอบธรรมที่ถูกยกให้เป็นหลัก เราพบหลักคำสอนเรื่องการถูกยกไว้ในจดหมายฝากต่างๆของเปาโลเป็นหลัก ซึ่งพระเจ้าประทานข่าวสารแห่งยุคคริสตจักรนี้ให้แก่เขา ข้อเท็จจริงเรื่องความชอบธรรมที่ถูกยกให้มียูมาตั้งแต่เริ่มต้นการกลับใจใหม่ของมนุษย์และการยกโทษบาป แต่ความชอบธรรมที่ถูกยกให้ไม่ปรากฏในภาคพันธสัญญาเดิม หรือแม้แต่ในกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ดังที่มันถูกนำเสนออย่างชัดเจนในจดหมายฝากเหล่านั้นของเปาโล

อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ได้หมายความว่ากิตติคุณเหล่านั้นไม่มีข่าวสารใดเลยสำหรับเราในยุคแห่งพระคุณนี้ หนังสือทั้งหกสิบหกเล่มของพระคัมภีร์มีอะไรบางอย่างสำหรับเรา “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดีขึ้น และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม” (2 ทธ. 3:16)

ความจริงที่ถูกนำเสนอในข้อ 33 สรุปรวมหลักการยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่ถูกให้ไว้ในพระคำตอนนี้ซึ่งรวมข้อ 19 ถึง 34 เข้าไว้ด้วย – นั่นคือ หากเราให้สิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณมาก่อน สิ่งต่างๆฝ่ายโลกก็จะตามมา พระเยซูไม่ได้ทรงห้ามเราไม่ให้มีทรัพย์สินของต่างๆฝ่ายโลก แต่ทรงเน้นความจริงที่ว่าเราต้องให้อาณาจักรนั้นมาก่อนหากเราหวังว่าสิ่งต่างๆที่เป็นรองลงมาจะถูกเพิ่มเติมเข้าไป มันไม่ใช่เรื่องผิดที่คริสเตียนจะมีบ้านสวยๆ, แต่งตัวดีๆ, ขับรถเจ๋งๆ, และเพลิดเพลินกับความหรูหราบางอย่างของชีวิตนี้ – หากเขาให้พระเยซูมาก่อนในทุกสิ่งที่เขาพูด, กระทำ, หรือมี หากผู้เชื่อคนใดถวายแต่พระเจ้าซึ่งเวลา, เงินทอง, และการปรนนิบัติที่เป็นสิทธิโดยชอบของพระองค์ เขาก็มีสิทธิ์ได้รับสิ่งดีๆอันใดก็ตามของชีวิตที่มาถึงเขา

ผมไม่อยากจะให้ผู้ใดคิดว่าผมให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งในชีวิตของผมเสมอตั้งแต่ผมได้รับความรอด ผมทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าผิดหวังหลายครั้ง! แต่ผมกล่าวได้อย่างสัตย์จริงว่าความปรารถนาแห่งหัวใจของผมตั้งแต่วันที่ผมได้รับความรอดคือ การปรนนิบัติพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของผม และผมไม่เคยยอมให้บ้านเรือนหรือที่ดิน – ผลประโยชน์ใดๆที่เป็นวัตถุ – มาขวางทางผมไม่ให้ไปที่ไหนเมื่อไรก็ตามเพื่อจัดประชุมฟื้นฟูและนำวิญญาณเลยเท่าที่เป็นไปได้ในแง่ของมนุษย์ ผมได้เชื่อฟังการทรงเรียกของพระวิญญาณมาตลอดหลายปีแห่งการรับใช้ของผม และผมก็ทราบเช่นนี้: พระเจ้าทรงเลี้ยงดูผม, ให้ผมมีเสื้อผ้าสวมใส่, และทรงดูแลผมจริงๆ ผมไม่เคยทำงานเพื่อแลกกับเงินเดือนเลย ทุกสิ่งที่ผมมี, รับประทาน, หรือสวมใส่ในระหว่างหลายปีแห่งการประกาศข่าวประเสริฐของผมได้ถูกมอบให้แก่ผมโดยผู้คนของพระเจ้า เป็นความจริงที่ว่าผมไม่ได้มีทุกสิ่งที่ผมอยากได้ มีบางสิ่งที่ผมอยากได้ – แต่พระเจ้าทรงทราบว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับผม และพระองค์ไม่ประทานสิ่งเหล่านั้นให้ ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาต่างๆของพระองค์ พระองค์ทรงดูแลคนของพระองค์ และพระองค์ทรงเติมเต็มความต้องการต่างๆของพวกเขา

ข้อ 34: “เหตุฉะนั้น อย่างกระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พออยู่แล้ว”

บทนี้มาถึงจุดสูงสุดพร้อมกับคำบัญชาที่ถูกทวนซ้ำที่ว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่กระวนกระวายและห่วงพะวงเกี่ยวกับสิ่งจำเป็นต่างๆของชีวิตนี้ – คำบัญชาหนึ่งซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนพระสัญญาก่อนหน้านั้นที่ว่า

เนื่องจากพระเจ้าทรงห่วงใยเกี่ยวกับสวัสดิภาพของพวกนกก, ดอกไม้, ต้นหญ้าแห่งทุ่งนา พระองค์ก็จะทรงดูแล
ลูกๆของพระองค์เองอย่างแน่นอน และเราไม่จำเป็นต้องกระวนกระวายเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้

พระเจ้าทรงทราบทุกอย่างเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้ พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างมาตั้งแต่นิรันดรกาล
จนถึงนิรันดรกาล พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับทุกคน ตั้งแต่เริ่มแรกนั้นไปจนอวสานของกาลเวลา และยุค
สมัยต่างๆอันไม่รู้จบซึ่งรอคอยอยู่เบื้องหน้า พระองค์ทรงทราบความอ่อนแอต่างๆแบบมนุษย์ของเรา

“พระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคดี” (เพลงสดุดี 103:14) พระองค์ทรง
ทราบว่าไม่ว่าลูกๆของพระองค์จะอยู่ฝ่ายวิญญาณสักเท่าใด ในความเป็นมนุษย์ของพวกเขา พวกเขาก็มีแนว
โน้มที่จะกระวนกระวาย, เป็นทุกข์ร้อนและวิตกกังวล ดังนั้นพระองค์จึงประทานความมั่นใจแก่เราซ้ำแล้วซ้ำ
อีก, ความมั่นใจเกี่ยวกับความรักของพระองค์, ความห่วงใยที่มีอยู่เสมอของพระองค์สำหรับสวัสดิภาพของเรา,
และการดูแลของพระองค์ที่มีอยู่เหนือเรา “เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการ
กระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง”

“แต่ละวันก็มีทุกข์พอลงแล้ว” นี้ไม่ได้หมายถึงความชั่วร้ายทางศีลธรรม – นั่นคือ ความชั่ว, ความ
อธรรม, และการเสเพลในความหมายทั่วไปของความบาป มันหมายถึงความชั่วร้ายตามธรรมชาติ – ความทุกข์
ทรมาน, ความเศร้าเสียใจ, ความทุกข์ระทม, ความผิดหวัง, ความยากลำบากและน้ำตาของมนุษย์ สิ่งเหล่านี้จะ
มาในวันพรุ่งนี้ – และวันมะรืนนี้ และวันพรุ่งนี้ทั้งหมดจนกว่าจะถึงวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมายัง
แผ่นดินโลกนี้เพื่อครอบครองจากพระที่นั่งของดาวิด เมื่อนั้นความชั่วร้ายที่ถูกนำเข้ามาในโลกนี้ด้วยความบาปก็
จะหายไปหมดสิ้นและสันติภาพจะมา ความรู้เรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกและความชอบธรรม
จะปกครองโดยมีอำนาจสูงสุด!

“ความชั่วร้าย” (ความทุกข์) ถูกใช้ตรงนี้ในความหมายเดียวกับที่เราพบมันในอาโมส 3:6, ปัญญาจารย์
7:14 (ที่มันถูกแปลเป็น “ความทุกข์ยาก”), ปัญญาจารย์ 12:1, และในลูกา 16:25 ที่อับราฮัมกล่าวแก่เศรซฐี
คนนั้นว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว...” เศรซฐี
คนนั้นให้ “สิ่งของต่างๆ” มาเป็นอันดับหนึ่ง เขามีความสบาย, ตำแหน่ง, ความมั่งคั่ง ในทางกลับกัน ลาซารัส
ขอทานทนทุกข์ในชีวิตนี้ เขาเป็นโรคเรื้อน พวกสุนัขเป็นนางพยาบาลพวกเดียวที่เขามี – พวกมันมาเลียแผล
ของเขา ไม่มีใครให้อาหารเขา และเขาอ่อนวอนขอเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรซฐีผู้นั้น ความทุกข์เหล่านี้
ถูกกล่าวถึงว่าเป็น “ของเลว” ดังนั้นพรุ่งนี้จะนำความทุกข์, ความปวดร้าวใจ, ความยากลำบาก, และความ
เศร้าโศกซึ่งเป็นส่วนของมันมา – แต่ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องขอยืมจากวันพรุ่งนี้! ความทุกข์ของวันนี้ก็เพียง
พอแล้ว

โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายที่เป็นผู้เชื่อให้ไว้วางใจในพระองค์อย่างสิ้น
สุดใจและดำเนินชีวิตในความจริงแห่งถ้อยคำเหล่านี้โดยผู้เขียนเพลงนั้นด้วยเถิด:

ทุกลมหายใจข้าฯอยู่ในความรักใหญ่

ทุกลมหายใจข้าฯได้รับชีวิตใหม่

มองดูพระพักตร์จนใบหน้าข้าฯส่องใส

ข้าฯเป็นของพระองค์อยู่ทุกลมหายใจ

บทที่ 7

- 7:1 “อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ
- 7:2 เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะดวงให้เขา ด้วยทะนานอันใด ท่านจะได้รับดวงด้วยทะนานอันนั้น
- 7:3 เหตุไฉนท่านมองดูดวงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง
- 7:4 หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า ‘ให้เราเขียนดวงออกจากตาของท่าน’ แต่เหตุใด ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของท่านเอง
- 7:5 ท่านคนหน้าชื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเขียนดวงออกจากตาพี่น้องของท่านได้
- 7:6 อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย
- 7:7 จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน
- 7:8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ก็นำได้รับ คนที่แสวงหาก็ก็นำพบ และคนที่เคาะก็จักเปิดให้เขา
- 7:9 ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง
- 7:10 หรือให้ฐเมื่อบุตรขอปลา
- 7:11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์
- 7:12 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่านี่คือพระราชาบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์
- 7:13 จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก
- 7:14 เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย
- 7:15 จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่งหมุดจแกะ แต่ภายในเขาร้ายจากดุสนัขป่า
- 7:16 ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลงุ่นจากต้นไม้หนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม
- 7:17 ดังนั้นแหละต้นไม้อะไรทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้อะไรก็ย่อมให้ผลเลว
- 7:18 ต้นไม้อะไรจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้อะไรจะเกิดผลดีก็ไม่ได้
- 7:19 ต้นไม้อะไรทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ
- 7:20 เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา
- 7:21 มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้

7:22 เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยานกรรมในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ’

7:23 เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา’

7:24 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา

7:25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา

7:26 แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้างเรือนของตนไว้บนทราย

7:27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

7:28 ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

7:29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมอาจารย์

บทนี้เป็นการสานต่อของคำเทศนาบนภูเขา (มันยังเป็นบทปิดท้ายในคำเทศนาบนภูเขาด้วย) ในบทนี้พระมหาภคทรัพย์ทรงนำเสนอหลักการต่างๆ แห่งอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลก คือ อาณาจักรของพระเมสสิยาห์ ถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวแก่เหล่าสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในฐานะเป็นพวกยิวที่เชื่อ หลักๆ แล้วคือ พวกเขาเป็นตัวแทนของชนชาติอิสราเอลในความสัมพันธ์ของประชาชาตินั้นต่ออาณาจักรแห่งสวรรค์เมื่อมันถูกสถาปนาขึ้น

หลักการเหล่านั้นที่ถูกแจกแจงและคำสั่งเหล่านั้นที่ถูกให้ไว้ในที่นี้ถูกกล่าวแก่สาวกเหล่านั้นในฐานะเป็นเหล่าทายาทของอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก พวกมันไม่ได้ถูกให้ไว้เพื่อการปกครองคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่อย่างที่เป็นเช่นนั้น แม้ว่าข้อเท็จจริงที่ว่าพวกมันบริบูรณ์ไปด้วยความจริงฝ่ายศีลธรรมต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นจริงเสมอและใช้การอยู่เสมอแสดงให้เห็นว่าพวกมันมีความจริงฝ่ายวิญญาณอยู่จริงๆ สำหรับเราในยุคคริสตจักรนี้ก็ตาม

มีความแตกต่างอย่างแท้จริงระหว่างกฎหมายฝ่ายศีลธรรมและหลักการฝ่ายศีลธรรมซึ่งกฎหมายดังกล่าวมีพื้นฐานอยู่บนมัน ยกตัวอย่างเช่น พระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติแก่มอเสส และพระราชบัญญัติก็ประกาศว่า “เจ้าอย่าฆ่าคน” พื้นฐานของบัญญัติข้อนี้คือ หลักการฝ่ายศีลธรรมอันเป็นนิรันดร์ที่ว่าฆาตกรรมเป็นสิ่งผิด มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่มนุษย์จะฆ่าเพื่อนมนุษย์ของตน แต่พระเจ้าไม่เคยตรัสแก่คริสตจักรว่า “เจ้าอย่าฆ่าคน” พระองค์มิได้ให้คริสตจักรอยู่ได้ส่วนใดของพระราชบัญญัติเลย อย่างไรก็ตาม ทั้งๆ ที่ข้อเท็จจริงเป็นเช่นนี้ หลักการฝ่ายศีลธรรมของบัญญัติเรื่องฆาตกรรมก็สอนเราว่าฆาตกรรมเป็นสิ่งผิด และหลักการฝ่ายศีลธรรมนั้นก็ยังเป็นความจริงในวันนี้พอๆ กับตอนที่พระเจ้าตรัสบัญชาจากภูเขาซีนายและทรงเขียนพระราชบัญญัติของพระองค์บนแผ่นศิลาเหล่านั้น! ดังนั้นพระองค์ไม่ได้ทรงละเลยที่จะประทานหลักการต่างๆ ของพระราชบัญญัติแก่มอเสสแก่คริสตจักร แม้ว่าพระองค์มิได้ให้คริสตจักรอยู่ใต้พระราชบัญญัติก็ตาม

คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่อยู่ใต้พระคุณ “เพราะว่า**พระคริสต์**ทรงเป็น**จุดจบ**ของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4) ดังนั้น “บาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมีได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ” (โรม 6:14)

ทรงประณามการกล่าวโทษผู้อื่น

ข้อ 1 และ 2: “**อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด ท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานอันนั้น**”

“**อย่ากล่าวโทษเขา...**” การตัดสินที่ถูกต้องห้ามมิให้กระทำดังนี้ไม่ได้หมายถึงการตัดสินพิพากษาแบบทางการในศาลพิจารณาคดีต่างๆ เหมือนกับที่ “อย่าให้คำปฏิญาณ” (มธ. 5:34) ไม่ได้ห้ามการให้คำปฏิญาณในศาลแพ่ง

พระเยซูก็ได้ทรงห้ามการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอุปนิสัยและการประพฤติของคนอื่นๆ ด้วย เพราะว่า “การตัดสิน” ดังกล่าวเป็นสิ่งที่**ถูกต้อง**เสมอหากเรามีวิธีในการตัดสิน – นั่นคือ “ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา” (มธ. 7:16, 20) ยอห์น 7:24 บันทึกถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซู: “**อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด**” พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทอดพระเนตรเห็นจิตใจ แต่หากบุคคลใดตีแผ่เหล่า, เล่นการพนัน, พุดสบถ, และออกผลต่างๆแห่งความบาปเป็นปกติ เราไม่ได้กำลัง “ตัดสิน” คนๆนั้นเมื่อเรากล่าวว่าเขาเป็นคนบาป เพราะว่าคนๆนั้นที่**ทำบาป**อยู่ต่อไปเรื่อยๆก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า (1 คร. 6:9, 10)

พระเยซูเองทรงตำหนิความคิดผิดๆและความชั่วร้าย พวกอัครทูตก็กระทำเช่นกัน และเปาโลกำชับทิโมธีคนหนุ่มว่า “**จงประกาศพระวจนะ ให้เข้มแข็งเข้มแข็งที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน**” (2 ทธ. 4:2)

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “**อย่ากล่าวโทษเขา**” พระองค์ก็กำลังตรัสถึงการด่วนตัดสินผู้อื่นตามอำเภอใจ – การตัดสินที่มักไม่ยุติธรรม, ไม่มีใจกรุณา, ไม่มีมูลเหตุและไม่เป็นแบบคริสเตียนสุดๆ การปฏิบัติเช่นนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาอย่างน่าเศร้ากระทั่งในปัจจุบัน และผู้คนที่มีความโน้มเอียงที่จะด่วนตัดสินคนอื่นมากที่สุดก็เป็นเหมือนพวกฟาริสี พวกเขาแสดงตัวว่านับถือศาสนา – และจากนั้นก็ประณามผู้อื่น เหมือนอย่างฟาริสีคนนั้นประณามคนเก็บภาษีผู้นั้นในลูกา 18:9-14 กระนั้นพระเยซูก็ตรัสถึงชายสองคนนี้ว่า**คนเก็บภาษีคนนั้นก็กลับไปบ้านโดยเป็นผู้ชอบธรรม**แทนที่จะเป็นฟาริสีคนนั้น

“**...เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ**” นี้ไม่ได้หมายถึงการตัดสินซึ่งเพื่อนมนุษย์ของเราอาจตัดสินเราได้ หากเราตัดสินเขา เราต้องพิจารณาว่าการพิพากษาของ**พระเจ้า**สอดคล้องกับมุมมองของคำเทศนาทั้งหมดที่มีอยู่ในคำเทศนาบนภูเขา และคำเทศนาบนภูเขา**ก็สอนว่า**ในสิ่งสารพัดเราควรเคารพผู้อื่นเหมือนอย่างที่เราอยากให้ผู้อื่นเคารพเรา นั่นคือ หากเราไม่ยกโทษผู้อื่น เราก็ไม่ต้องหวังให้พระเจ้ายกโทษเรา (มธ. 6:15) หากเราไม่แสดงความเมตตาต่อผู้อื่น เราก็ไม่ต้องหวังให้พระเจ้ามีพระเมตตาต่อเรา (มธ. 5:7) พระเจ้าจะทรงปฏิบัติกับเราเหมือนอย่างที่เราปฏิบัติกับผู้อื่น เพราะว่าสิ่งต่างๆในชีวิตล้วนออกมาจากใจ และพระเจ้าทรงทอดพระเนตร

ดูที่จิตใจ ดังนั้นเราจะต้องไม่ตัดสินเพื่อนมนุษย์ของเรา และพระเจ้าจะไม่ทรงถูกบังคับให้ตัดสินเราในแบบเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม เราจะต้องไม่คิดว่าการที่เราแค่ไม่ตัดสินผู้อื่น แล้วเราก็จะไม่ถูกพระเจ้าตัดสิน ความจริงที่ถูกลำเสนอตรงนี้เป็นเพียงว่าหากเราไม่มีจิตใจที่ยกโทษต่อเพื่อนมนุษย์ของเรา เราก็ไม่อาจหวังให้พระเจ้ามีจิตใจที่ยกโทษต่อเราได้

“ท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร...ท่านจะดวงให้เขาด้วยพระนามอันใด” นำเสนอหลักการเดียวกัน ยกเว้นในขนาดที่รุนแรงกว่า มาตรฐานการตัดสินใดก็ตามที่เราใช้กับผู้อื่นก็จะถูกนำมาใช้กับเราเช่นกัน ในโรม 14:10 อัครทูตเปาโลถามว่า “แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเรา**ทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์**”

ลูกากล่าวถึงความจริงเรื่องเดียวกันโดยใช้ถ้อยคำที่แตกต่างออกไป ในลูกา 6:38 พระเยซูทรงอธิบายว่า “จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับดวงด้วยพระนามถ้วนยันต์แน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะดวงให้เขาด้วยพระนามอันใด จะดวงให้ท่านด้วยพระนามอันนั้น” (ประโยคสุดท้ายในพระคำข้อนี้ เช่นเดียวกับในข้อ 2 ของบทที่เราศึกษากันอยู่ เป็นคำสุภาพหนึ่งทีพวกยิวใช้บ่อยๆในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา)

มีพระคำตอนอื่นอีกมากมายในพระวจนะของพระเจ้าซึ่งห้ามการตัดสินผู้อื่นอย่างรุนแรงและไม่มีเหตุยกตัวอย่างเช่น ในกาลาเทีย 6:1 อัครทูตเปาโลบอกเราว่า “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรอบงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญูณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย”

ในโรม 2:1-3 เปาโลเขียนภายใต้การดลใจว่า: “เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติดู้อย่างเดียวกับเขา แต่เรา**รู้**แน่ว่าการที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติดูเหมือนเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้”

จากนั้นใน 1 โครินธ์ 11:31 เปาโลเตือนว่า “เพราะถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกทำโทษ”

ข้อ 3 และ 4: “เหตุไฉนท่านมองดูดวงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของตนเอง หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า ‘ให้เราเขี่ยดวงออกจากตาของท่าน’ แต่ดูเถิด ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของตนเอง”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ดวง” บ่งบอกถึงเศษไม้, ฟางชิ้นเล็กๆ, ขยะขนาดเล็กจิ๋ว – อนุภาคขนาดจิ๋วของสสารแปลกปลอมใดก็ตามที่จะทำให้ดวงตาของคนๆหนึ่งระคายเคือง ในทางกลับกัน “ไม้ทั้งท่อน” ก็บ่งบอกถึงไม้ชิ้นใหญ่ เช่น ท่อนไม้ที่ถูกใช้ในการทำเป็นโครงสร้างในการสร้างบ้าน แน่แน่นอนว่าสลักนี้มีลักษณะแบบกล่าวเกินจริง เหมือนกับในมัทธิว 19:24 ที่พระเยซูตรัสถึงอูฐที่ลอดรูเข็ม หรือในมัทธิว 23:24 ที่พระเยซู

ทรงกล่าวหาพวกพาริสี่ว่ากรองลูกน้ำออกและกลืนตัวอูฐเข้าไป อันเป็นการกล่าวคำพูดเปรียบเทียบแบบเกินจริง

มูลเหตุสำหรับการติเตียนตรงนี้ไม่ใช่ว่าคนอื่นๆหนึ่งเห็นความบกพร่องของอีกคน แต่เป็นการที่**ขณะที่มองเห็น**ข้อบกพร่องต่างๆของอีกคน (ไม่ว่าพวกมันจะเล็กขนาดไหนก็ตาม) เขากลับไม่พิจารณา**ข้อบกพร่องต่างๆของตัวเอง** (ซึ่งอาจใหญ่โตกว่าข้อบกพร่องของพี่น้องของเขาหลายเท่าเลย)

คนเหล่านี้ที่พระเยซูทรงเรียกว่าพวกคนหน้าซื่อใจคดคอยติดตามพระองค์อยู่ตลอด – คอยฟังและค้นหาบางสิ่งทีพวกเขาจะใช้กล่าวหาพระองค์และทำลายการรับใช้ของพระองค์ได้ พวกเขาสามารถเห็น**ฟางชิ้นเล็กๆ**ในดวงตาของพี่น้องคนหนึ่ง แต่ไม่ยอมที่จะคิดพิจารณาถึง**ไม้ท่อนขนาดใหญ่**ที่อยู่ในดวงตาของพวกเขาเองเลย

“เหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า ‘ให้เราเชี้ยผงออกจากตาของท่าน’” นั่นคือ “ท่านจะใช้คำพูดแบบไหนกล่าวเตือนความจำพี่น้องของท่านว่าเรามีเศษผงอยู่ในตาของเขา?”

“...แต่ดูเถิด **ไม้ท่อน**ก็อยู่ในตาของท่านเอง!” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ท่านจะรู้สึกมีเสรีภาพที่จะกล่าวโทษพี่น้องของท่านสำหรับความผิดพลาดเล็กๆของเขาได้อย่างไรในเมื่อตัวท่านเองมีความผิดพลาดที่ใหญ่โตยิ่งกว่าความผิดนั้นที่ท่านกำลังกล่าวโทษเขา?”

พระเยซูกำลังสอนอะไรตรงนี้? พระองค์กำลังเตือนความจำเราว่าเรามักจะเห็น “ผง” (การกระทำผิดเล็กๆ) ในชีวิตของเพื่อนบ้านของเราและมองข้ามการกระทำผิดที่ใหญ่โตกว่าเสียอีกในชีวิตของเราเอง ข้อบกพร่องเล็กๆในตัวผู้อื่นก็ปรากฏชัดแจ้งต่อเราขณะที่เราละเลยที่จะเห็นข้อบกพร่องที่ปรากฏชัดแจ้งในตัวเราเอง ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้พ้นจากจิตใจเช่นนั้นด้วยเถิด!

ข้อ 5: “ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเชี้ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้”

“คนหน้าซื่อใจคด” ถูกใช้ตรงนี้โดยมีความหมายเดียวกันกับในบทที่ 6 ข้อ 2 ที่บ่งบอกว่าคนเหล่านั้นที่เป็นแบบนั้นไม่ได้ถูกถือว่าโหดเหี้ยมเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ นั่นคือ พวกเขาไม่ได้เป็นเพียงคนที่หลอกตัวเองเท่านั้น ซึ่งไม่รู้จริงๆเกี่ยวกับไม้ท่อนที่อยู่ในตาของพวกเขา แต่พวกเขา**แสรัง**ทำเป็นว่าตัวเองไม่มีข้อบกพร่องใดๆเลย นี่สอดคล้องกับ “แต่ไม่ยอมพิจารณา” ในข้อ 3 ของบทนี้ พวกเขา**รู้ว่า** “ไม้ท่อน” อยู่ในตาของตนแต่พวกเขาก็ไม่พิจารณามัน การหลอกตัวเองมักไม่ค่อยมีอยู่จริงโดยปราศจากการมีความหน้าซื่อใจคดอยู่บ้าง – และในทางกลับกันด้วย

“จงชักไม้ท่อนออกจากตาของท่านก่อน...” เราไม่สามารถตัดสินผู้อื่นได้อย่างยุติธรรมจนกว่าเราได้ตัดสินตัวเองแล้วก่อน การแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆของตัวเองจะทำให้มันเหมาะสมมากขึ้นที่เราจะแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆของผู้อื่น “แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด...” การตระหนัก, การประเมิน, และการกำจัดข้อบกพร่องต่างๆของตัวเองยังช่วยให้เราสามารถตระหนักถึงข้อบกพร่องต่างๆและเห็นความต้องการต่างๆของผู้อื่นเช่นกัน

เหล่านักเทศน์ของพระเจ้าถูกสั่งสอนว่า “จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือน” (2 ทธ. 4:2) แต่เรายังถูกสั่งสอนให้เป็นคนที่ “ไม่มีข้อตำหนิ” (1 ทธ. 3:10) และ “จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ” (1 ทธ. 6:11) เช่นกัน เราถูกสั่งสอนให้เป็นผู้ที่ “ตำหนิ และไม่มีควมผิด เป็น ‘บุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า’ ในท่ามกลาง ‘ยุคที่คดโกงและวิปลาส’ ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาจุดดวงสว่างต่างๆในโลก” (ฟป. 2:15)

เมื่อพระเยซูทรงส่งสิบสองคนนั้นไปทำภารกิจแรกของพวกเขา พระองค์ก็ทรงสั่งสอนพวกเขาว่า “จงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา” (มธ. 10:16) พระเยซูยังทรงสอนอยู่ตลอดว่าเราไม่ควร “ปาก้อนหิน” ใส่ผู้อื่นนอกเสียจากว่าชีวิตของเราเองจะผ่านการทดสอบได้ เมื่อผู้หญิงคนนั้นที่ถูกจับฐานล่วงประเวณีถูกนำตัวมาหาพระองค์ พระองค์ก็ตรัสแก่คนเหล่านั้นที่นำตัวนางมาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” – และคนเหล่านั้นที่กล่าวหาหญิงนั้น ซึ่งถูกจิตสำนึกผิดชอบปรับโทษ ก็ถอยหนีไปและทิ้งนางไว้ตามลำพังกับพระเยซู (อ่าน ยอห์น 8:1-11)

แต่หลายครั้งประชาชนของพระเจ้าย่อมตระหนักถึงความบกพร่องต่างๆของตัวเองแม้ว่าพวกเขา กล่าวโทษความบกพร่องต่างๆที่เล็กกว่าในตัวผู้อื่นก็ตาม เราพบตัวอย่างหนึ่งของเรื่องนี้ในภาคพันธสัญญาเดิม ใน 2 ซามูเอล 12:1-14 ที่นาธันเล่าให้ดาวิดฟังเกี่ยวกับเศรษฐีคนนั้นที่มีฝูงสัตว์มากมาย กระนั้นก็ยังเอาลูกแกะตัวน้อยตัวเดียวของคนยากจนคนนั้นมาทำอาหารเลี้ยง เรื่องราวของพฤติกรรมเช่นนั้นทำให้ดาวิดโมโหมากจนเขากล่าวแก่นาธันว่า “ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตายแน่ และจะต้องคืนแกะให้สี่เท่า เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต” จากนั้นนาธันก็บอกดาวิดว่า “พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น” และเขาก็อธิบายให้ดาวิดฟังว่าพระเจ้าได้ประทานอาณาจักรหนึ่ง, และเหล่าภรรยา, และทรัพย์สมบัติ, และสิ่งสารพัดที่พระทัยกษัตริย์จะปรารถนาแก่ดาวิด – กระนั้นดาวิดก็ยังสั่งฆ่าอูรีอาห์คนฮิตไทต์เพื่อที่ตัวเอง, กษัตริย์แห่งอิสราเอล, จะได้นางบัทเชบาภรรยาของอูรีอาห์ (อ่าน 2 ซามูเอล บทที่ 11)

ดาวิดพร้อมที่จะสังหารชีวิตชายผู้หนึ่งที่ได้กระทำบาปในการขโมยลูกแกะของเพื่อนบ้านของตน – กระนั้นตัวเขาเองก็มีความผิดในบาปอันน่าเกลียดเหล่านั้น คือ การเล่นชู้และฆาตกรรม เขาสามารถมองเห็นดวงในตาของพี่น้องของเขาแต่กลับมองไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของเขาเอง เราทุกคนล้วนเป็นมนุษย์ เราทุกคนก็เป็นเหมือนดาวิด และหากไม่ใช่เพราะความเมตตาของพระเจ้าแล้ว เราทุกคนก็จะต้องอยู่ในนรกตลอดชีวิตนิรันดร

ประการแรก เราไม่มีสิทธิ์กล่าวโทษเพื่อนมนุษย์ของเราหากตัวเราเองมีความผิดในเรื่องข้อบกพร่องต่างๆที่ใหญ่โต (หรือใหญ่โตกว่า) พอๆกับข้อบกพร่องเหล่านั้นที่เรากล่าวโทษเขา ประการที่สอง เราจะไม่ได้รับผลดีใดๆเลยโดยการตำหนิหรือการชี้ให้เห็นข้อบกพร่องต่างๆของอีกคนในเมื่อเรา (อย่างคนหน้าชื่อใจคด) ก็มีข้อบกพร่องต่างๆที่ปรากฏชัดเจนของตัวเองซึ่งเราไม่ได้ทำอะไรเลยเกี่ยวกับพวกมัน พระเยซูทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าก่อนอื่นเราต้องเห็นและแก้ไขข้อบกพร่องและข้อด้อยต่างๆของตัวเองก่อนที่เราจะไปตัดสินข้อบกพร่องต่างๆและการกระทำต่างๆของผู้อื่น เมื่อเราทำเช่นนี้ ความประพฤติของเราก็จะไม่เป็นแบบคนหน้าชื่อใจคด

ข้อ 6: “อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย”

“สิ่งซึ่งบริสุทธิ์” ในที่นี้หมายถึงขนมปังหน้าพระพักตร์ซึ่งถูกใช้ในการนมัสการของพระวิหาร – หรือหมายถึงอาหารรูปแบบใดก็ตามซึ่งได้ถูกถวายบนแท่นบูชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อของเครื่องสัตวบูชาต่างๆ (ในภาคพันธสัญญาเดิมมันถูกเรียกว่า “เนื้อบริสุทธิ์” – ฮักกัย 2:12; ยรม. 11:15) แน่ใจว่ามันคงจะเป็นบาปใหญ่โตที่จะให้เนื้อเช่นนั้นแก่พวกสุนัข มีเนื้อบางอย่างที่โยนให้แก่พวกสุนัขได้ แต่ไม่ใช่เนื้อที่โลหิตถูกเอาออกมาจากมันในเครื่องสัตวบูชาที่ถูกถวายบนแท่นบูชา (อ่าน อพยพ 22:31)

ไม่มีการเปรียบเทียบกันระหว่าง “พวกสุนัข” ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้กับสัตว์เลี้ยงที่คูดอนอาจมีอยู่ในสนามหลังบ้านของคุณ พวกสุนัขในโลกตะวันออก – โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยของพระเยซู – ป่าเถื่อนมากกว่า, คุร้ายมากกว่า, ชอบเห่าหอนและกัดกัน, สร้างความรำคาญแก่ผู้คนอย่างมาก พวกมันวิ่งกันเป็นฝูง กินซากศพเป็นอาหาร ฆ่าพวกแกะและแพะ พวกมันเที่ยวไปตามท้องถนนของเมืองต่างๆ กินซากศพและเศษขยะ เช่นเดียวกับสุกร พวกมันถือว่าเป็นสัตว์มลทินและเป็นที่รังเกียจเป็นพิเศษต่อพวกยิว ในพระคัมภีร์ พวกมันมักถูกเชื่อมโยงกับการติเตียน, การเหยียดหยาม, หรือการรังเกียจ (กรุณาอ่าน 1 ซามูเอล 17:43; 24:14; 1 พงศ์กษัตริย์ 14:11; 21:19; 2 พงศ์กษัตริย์ 8:13; โยบ 30:1; สุภาพิต 26:11; อีสยาห์ 66:3; มัทธีว 15:26, 27; ฟิลิปปี 3:2; และวิวรณ์ 22:15)

“และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย” นี่เป็นการกล่าวซ้ำภายใต้อีกภาพเปรียบเทียบหนึ่ง นี่ทำให้คำสอนนี้มีความสำคัญมากขึ้นไปอีก เพราะว่าพระเยซูไม่จำเป็นต้องกล่าวสิ่งใดเว้นเพียงครั้งเดียวเพื่อทำให้มันเป็นเช่นนั้น ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัสซ้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระคำตอนเดียวกัน จึงเป็นเรื่องที่สำคัญมากๆ ต่อเรา

ใน 2 เปโตร 2:22 เราอ่านว่า “พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตามสุภาพิตซึ่งเป็นความจริงว่า “สุนัขได้กลับกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุกรที่ได้ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยลงไปนอนในปลักอีก” นี่เป็นเพียงอีกตัวอย่างหนึ่งของการเหยียดหยามที่พวกยิวมองสุนัขและสุกร ดังนั้นมันจึงไม่จำเป็นที่พระเยซูจะต้องอธิบายแก่พวกยิวว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอะไรที่ทรงห้ามพวกเขาไม่ให้สิ่งบริสุทธิ์ต่างๆแก่พวกสุนัขหรือโยนอัญมณีมีค่าต่างๆต่อหน้าพวกสุกร พวกสุนัขคงไม่สนใจสิ่งบริสุทธิ์ต่างๆ และพวกสุกรคงจะเหยียบย่ำอัญมณีต่างๆได้เท้าของพวกมันในโคลน

ในพระคำข้อก่อนหน้าเหล่านั้นพระเยซูทรงดำนิคนเหล่านั้นที่ชอบตัดสินเพื่อนมนุษย์ของตน, คนเหล่านั้นที่ชอบดำนิคนอื่นสำหรับข้อบกพร่องต่างๆซึ่งเล็กน้อยกว่าข้อบกพร่องต่างๆที่ตนเองมีอยู่ ในที่นี้ ซึ่งไม่มีการเชื่อมโยงกับสิ่งที่มาก่อนหน้า พระองค์ทรงเตือนให้ระวังการกระทำที่สุดโตรงในทางตรงกันข้าม – นั่นคือเราต้องไม่กล่าวโทษผู้อื่น แต่เราก็ไม่ควรเอาสิ่งบริสุทธิ์ต่างๆไปให้แก่คนเหล่านั้นที่ไม่เห็นคุณค่าของสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาน คนเช่นนั้นมีแต่จะปฏิเสธความจริงต่างๆอันบริสุทธิ์และเหยียบย่ำความจริงเหล่านั้นได้ผ่านการกระทำที่สุดโตรงและไร้ปัญญาทั้งสองอย่างนี้มักมาเจอกันบ่อยๆ หากพญามารไม่สามารถดื้อนคนหนึ่งให้ไป

ยังสุดโต่งในทิศทางหนึ่งได้ มันก็จะพยายามต่อต้านเขาให้ไปยังอีกด้านสุดโต่งที่เหลือ คนเหล่านั้นที่กล่าวโทษอย่างรุนแรงมากที่สุดก็มักเป็นผู้ที่ถูกหลอกง่ายที่สุด

เราสามารถใช้อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรงนี้เป็นคำเตือนให้ระวังความร้อนรนแบบผิดๆ ในการพยายามที่จะนำผู้คนมาถึงพระคริสต์เช่นกัน มีบางครั้งที่เราควรเป็นพยานแก่ผู้อื่น และมีบางครั้งที่เราควรเงียบเสีย มันไม่ใช่การถวายเป็นเกียรติพระเจ้าเสมอไปที่เราจะกล่าวคำพยานให้คนอื่นได้ยิน แน่แน่นอนว่าเราควรให้ชีวิตของเราเป็นพยานในทุกช่วงเวลาของทุกวัน แต่การพูดให้คนอื่นได้ยินก็ไม่ใช่เรื่องดีที่สุดเสมอไป บางครั้งการเงียบเสียก็ดีกว่า และพระวิญญาณจะทรงนำว่าเราควรพูดเมื่อไหร่ เราต้องปฏิบัติกับผู้ที่แตกต่างกันโดยใช้วิธีที่แตกต่างกันไป พระเจ้าทรงรักคนบาปทุกคนและมันเป็นความปรารถนาของพระองค์ที่คนบาปทุกคนจะตัดสินใจรับความรอด แต่มีบางครั้งที่เราจะทำให้เกิดสิ่งตีมากกว่าโดยการอธิษฐานอย่างร้อนรนและดำเนินชีวิตคริสเตียนที่เสมอต้นเสมอปลายต่อหน้าคนๆหนึ่ง มากกว่าที่จะพยายามอธิบายแผนการแห่งความรอดแก่คนๆนั้น ในเมื่อเขามีท่าทีต่อต้านพระเจ้าและมีแต่จะปฏิเสธความจริงอันบริสุทธิ์นั้นที่เราให้

ผมเชื่อในการประกาศข่าวประเสริฐตามบ้าน แต่ผมไม่เชื่อในทัศนคติที่เจ้าก็เจ้าการเวลาที่การประกาศข่าวประเสริฐเช่นนั้นกำลังดำเนินการอยู่ กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากคนเหล่านั้นที่กำลังทำการประกาศข่าวประเสริฐตามบ้านกดออกดีที่หน้าประตูบ้าน, ระบุจุดประสงค์ของการมาเยือนของพวกเขาและจากนั้นก็ได้รับเชิญให้เข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง พวกเขาก็ควรเข้าไปในบ้านหลังนั้นอย่างแน่นอนที่สุดและภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ กระทำสิ่งที่พวกเขาสามารถกระทำได้เพื่อเหตุของพระคริสต์ แต่ข่าวประเสริฐไม่สามารถถูก *ยัดเยียด* ให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใดได้ และหากคริสเตียนที่ไปเยือนบ้านหลังหนึ่งในความสนใจที่จะเผยแพร่ข่าวประเสริฐไม่ได้รับเชิญให้เข้าไปในบ้าน เขาก็ไม่ควรพยายามโต้เถียงหรือยัดเยียดข่าวสารของตนแก่คนๆนั้นที่ไม่อยากจะฟังมัน

ในการประชุมเต็นท์ของผมเมื่อหลายปีก่อน ขณะจัดงานฟื้นฟูทั่วกรุงในเมืองทางตอนใต้เมืองหนึ่ง ผมก็ได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากคนๆหนึ่งที่ไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของพระเจ้า (นิกอเทวนิยม) ซึ่งท้าทายผมให้โต้ว่าที่กันซึ่งเขาเสนอว่าควรถูกจัดในเต็นท์ที่ผมกำลังประกาศข่าวประเสริฐอยู่ เมื่อการประชุมนมัสการเริ่มต้นในคืนนั้น ผมก็อ่านจดหมายฉบับนั้นในที่ประชุมฟังและจากนั้นก็ขอร้องผู้เขียนจดหมายฉบับนั้นให้ออกมาข้างหน้าหากเขาอยู่ที่นั่นด้วย ในทันใดนั้น ชายคนหนึ่งก็ยกมือขึ้นและตะโกนว่า “ผมเป็นนิกอเทวนิยมคนนั้นเองแหละ”

ผมทูลขอพระเจ้าให้ประทานสติปัญญาแก่ผมและทำให้ผมใจสงบ และจากนั้นผมก็กล่าวแก่นิกอเทวนิยมคนนั้นว่า: “คุณครับ คุณเชื่อไหมครับว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง?” เขาตอบกลับมาว่า “ไม่ *ผมไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง*”

จากนั้นผมก็ถามเขาว่า “คุณเชื่อไหมครับว่าพระคัมภีร์เป็น *พระวจนะของพระเจ้า*?” เขาตอบกลับมาในเชิงปฏิเสธเหมือนเดิม

“คุณเคยใช้คำพูดหยาบคายไหมครับ?” ผมถามไป “เคยสิ เวลาที่ผมอยากจะใช้นั้นแหละ” เขาตอบกลับมา

“และคุณเอ๋ยพระนามของพระเจ้าโดยใช้กับคำพูดหยาบคายนั้นไหมครับ?” ผมถามเขา เขาตอบกลับมาว่า “ใช่ ผมใช้ คุณถามทำไม?” และผมกล่าวแก่เขาว่า “ทำไมคุณถึงใช้คำสบถในพระนามของพระองค์หนึ่งที่ไม่ได้ตัวตนอยู่จริงล่ะครับ?”

จากนั้นผมก็บอกชายคนนั้นไป ด้วยความสุภาพมากเท่าที่ผมจะทำได้ ว่าเขาไม่สามารถยืนบนธรรมาสันซึ่งได้ถูกทำให้บริสุทธิ์แล้วโดยคำอธิษฐานและการเทศนาพระวจนะของพระเจ้า และปฏิเสธพระเจ้าผู้ได้ทรงช่วยผมให้รอด, ประทานอุปกรรมที่ผมกำลังใช้อยู่ และโดยทางการรับใช้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกผมให้มาทำงานได้ช่วยดวงวิญญาณหลายพันดวงให้ได้รับความรอดแล้ว – และผมก็ปฏิเสธคำเชิญให้ได้ว่าที่ของเขา

หลังจากการประชุมนั้นสุภาพบุรุษท่านหนึ่งได้ออกมาข้างหน้าและตำหนิผม เขาบอกผมว่าผมน่าจะพยายามนำนักอเทวนิยมคนนั้นให้มาถึงพระเยซู และบางทีหากผมยอมให้เขาขึ้นมาบนธรรมาสันสำหรับการไถ่บาปที่นั่นที่เขาขอ ผมก็อาจภูมิใจเขาได้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย ผมตอบชายคนนั้นด้วยคำพูดเหล่านี้: “อย่าโยนไข่หมุกของท่านไปตรงหน้าสุกร อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข ชายคนนั้นที่ภาคภูมิใจเหลือเกินในความเชื่อแบบอเทวนิยมของเขาเคยอ่านและศึกษาพระคัมภีร์แล้ว และหากพระคัมภีร์ไม่ได้ทำให้เขาเชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง ผมก็แน่ใจว่าไม่มีสิ่งใดที่ผมจะกล่าวได้ที่จะทำให้เขาเชื่อ”

ผมต้องรับผิดชอบต่ออุปกรรมที่พระเจ้าได้ประทานแก่ผม เติมน้ำหลังนั้น, ที่นั่งเหล่านั้น, เครื่องมือเหล่านั้น, ธรรมาสันนั้น, หลอดไฟเหล่านั้น, ระบบลำโพงนั้น – สิ่งเหล่านี้ล้วนถูกซื้อมาด้วยเงินของพระเจ้า ซึ่งถูกให้แก่ผมโดยผู้คนของพระเจ้า ผมเป็นผู้ดูแลสิ่งของเหล่านี้และผมจะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับวิธีที่พวกมันถูกใช้งาน ดังนั้นผมจึงไม่อาจยอมให้นักอเทวนิยมคนหนึ่งมาเทศนาสั่งสอนเรื่องการไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของพระเจ้าโดยใช้อุปกรรมที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แต่พระเจ้าแล้วได้

ผมไม่ยอมเสียเวลาในการโต้เถียงกับพวกนักอเทวนิยม, พวกที่สงสัยเรื่องการมีอยู่จริงของพระเจ้า, “พวกนักคิดเสรี”, พวกพยานพระยะโฮวา, พวกมอร์มอน หรือพวกอื่นใดที่ปฏิเสธว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า, หนทางเดียวแห่งความรอด และว่าพระโลหิตของพระเยซูเป็นฤทธิ์เดชเดียวที่ชำระให้สะอาดได้ การเข้าไปอภิปรายกับคนพวกนั้นหรือการโต้แย้งกับพวกเขาคือการโยนไข่หมุกไปตรงหน้าพวกสุกรและการให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่พวกสุนัข

พระวจนะของพระเจ้าให้คำสั่งสอนที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ใน 2 ยอห์น 7-11 เราอ่านว่า:

“ผู้ล่อลวงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่อลวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำให้มาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่ ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น”

พระคำตอนนี้ไม่ได้บอกเราให้นำคนพวกนี้เข้ามาในบ้านของเราและพยายามชักจูงพวกเขาให้มาถึงพระคริสต์ ตรงกันข้ามเลยครับ เราจะต้องไม่เชิญพวกเขาเข้ามาในบ้าน, เราจะต้องไม่ใช้เวลาในการให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่พวกเขา, บรรดาไข่มุกแห่งชาวประเสริฐ ไม่มีประโยชน์อันใดในการพยายามที่จะทำให้พวกสุนัขเห็นคุณค่าของสิ่งต่างๆที่บริสุทธิ์ ไม่มีประโยชน์อันใดในการเสนออัญมณีอันมีค่า, ไข่มุกเม็ดหนึ่ง, ให้แก่สุนัขตัวหนึ่ง

นานๆทีนักอเทวนิยมหรือคนที่สงสัยเรื่องการมีอยู่จริงของพระเจ้าถึงจะถูกนำมาเห็นความสว่างแห่งความจริง ผมจำได้ว่าตอนที่ผมกำลังจัดงานฟื้นฟูในคริสตจักรแห่งหนึ่ง และพร้อมกับศิษยาภิบาลของคริสตจักรนั้นผมไปเยือนบ้านของนักอเทวนิยมคนหนึ่งซึ่งป่วยใกล้ตาย พวกเราไปที่บ้านหลังนั้นตามคำขอของภรรยาของชายผู้นั้น

เมื่อเราเข้าไปในห้องนอนของชายคนนั้นผู้ป่วยอยู่ ผู้รับใช้ก็เดินไปที่เตียง กุมมือของนักอเทวนิยมคนนั้นไว้อย่างอบอุ่น และกล่าวว่า: “ผมเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่ภรรยาคุณไปร่วมประชุม และเธอขอร้องผมให้มาและอธิษฐานกับคุณหากคุณจะอนุญาตครับ”

นักอเทวนิยมคนนั้น ซึ่งแม้ว่าจะป่วยหนัก ไม่ยอมให้ศิษยาภิบาลคนนั้นอธิษฐานต่อหน้าเขา และขอร้องเขาให้ไปเสีย ศิษยาภิบาลคนนั้นถามว่า “หากผมอธิษฐานเผื่อคุณไม่ได้ มีอะไรอย่างอื่นที่ผมจะทำให้คุณได้ไหมครับ?” พร้อมกับการกัดฟันในน้ำเสียงของเขาชายคนนั้นตอบว่า “มีสิ – คุณไปที่กองฟืนนั้นและตัดฟืนให้ภรรยาผมก็ได้ เธอต้องทำงานนั้นเองตลอดเลยตั้งแต่ผมป่วย”

บ้านนั้นอยู่ในชนบทและครอบครัวนั้นก็ยากจน พวกเขาหุงต้มอาหารโดยใช้ฟืน ซึ่งถูกเผาในเตาแบบโบราณ มันเป็นช่วงหน้าหนาว และบ้านหลังนั้นก็ได้รับความอบอุ่นจากกองไฟในเตาผิงเก่าๆ ผู้รับใช้คนนั้นรีบวางพระคัมภีร์ของเขา, ถอดเสื้อคลุมของตนออก, และรีบไปจัดการกับกองฟืนนั้น โดยเหวี่ยงขวานเป็นเวลาเกือบชั่วโมง พวกเราช่วยกันแบกกองฟืนนั้นเข้ามาในบ้านและเอามาใส่ในกองเก็บฟืนจนเต็ม โดยทิ้งฟืนที่เหลือซึ่งถูกตัดและพร้อมใช้งานแล้วในลานนอกบ้าน จากนั้นเราก็นำฟืนบางส่วนมาข้างในบ้านสำหรับเตาผิง จากนั้นศิษยาภิบาลท่านนั้นก็กลับมาที่ข้างเตียงของนักอเทวนิยมคนนั้นและถามเขาว่ามีอะไรอย่างอื่นอีกไหมที่เราจะทำได้เพื่อเขา และเขาก็กล่าวว่า “ไม่มีแล้ว ขอขอบคุณครับ แค่นั้นแหละ” ไม่มีการอ่านพระคัมภีร์ ไม่มีการอธิษฐานเผื่อในห้องของชายป่วยผู้นี้

หลายวันและหลายสัปดาห์ผ่านไป ในที่สุด ประมาณสองเดือนหลังจากที่ผมไปเยี่ยมบ้านของนักอเทวนิยมคนนั้น ผมก็ได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากศิษยาภิบาลท่านนั้นซึ่งบอกผมว่าเขามีประสบการณ์อันแสนสุขของการนำชายคนนั้นมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า! ขณะที่เขาอาการแย่งและความตายเข้ามาใกล้เรื่อยๆ เขาก็เริ่มถามคำถามต่างๆเกี่ยวกับคริสตจักร, พระคัมภีร์, และสิ่งต่างๆของพระเจ้า ในที่สุดเขาก็ขอร้องภรรยาของเขา – คริสเตียนคนหนึ่งที่อยู่ทิศตะวันออกของพระเจ้า – ให้ใช้คนไปตาม “นักเทศน์ที่ตัดฟืนคนนั้น” มา ศิษยาภิบาลท่านนั้นมานั่งข้างเตียงของชายป่วยใกล้ตายผู้นั้น และนำเขาผ่านเข้าประตูแห่งความรอดอย่างอ่อนโยนโดยใช้พระวจนะอันมีค่าประเสริฐของพระเจ้า

หากผู้รับใช้ท่านนั้นพยายามบังคับนักอเทวนิยมคนนั้นให้ฟังพระวจนะของพระเจ้าในการไปเยือนครั้งแรกที่บ้าน เขาก็คงทำให้เกิดความเป็นศัตรูซึ่งอาจจะยังหลงเหลืออยู่ และคงไม่มีโอกาสที่จะนำชายป่วยคนนั้น

ให้มาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้เชื่อ และพระองค์จะทรงให้เราทราบว่าเมื่อไรคือเวลาที่จะตัดพิน และเมื่อไรคือเวลาที่จะนำเสนอแผนการแห่งความรอด

บางครั้งวิถีเดียวของเราที่จะรู้ได้ว่าพระวิญญาณจะทรงให้เราทำอะไรก็คือ พุดออกไป – และจากนั้นก็ เป็นพยานต่อไปหรือหยุดเป็นพยานตามผลลัพธ์และโอกาสต่างๆ เหมือนกับที่พระเยซูทรงอธิบายไว้ในมัทธิว 10:12-14:

“ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลาย และไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมื่อนั้น จงสะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย”

เมื่อเปาโลและบารนาบัสเผชิญกับการต่อต้านจากพวกยิวมากเหลือเกินจนพวกเขาถูกขัดขวางในการประกาศพระวจนะของพระเจ้า พวกเขา ก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่ต่อต้านพวกเขาว่า: “จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสีย และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดุเถิด พวกเราจะบ่ยหน้าไปหาคนต่างชาติ” (กิจการ 13:46)

มีเวลาที่จะต้องพุดออกไป และมีเวลาที่จะต้องเงียบเสีย เมื่อเรากำลังปฏิบัติกับผู้คนที่แสดงออกอย่างชัดเจนว่าพวกเขาไม่สามารถที่จะเห็นคุณค่าสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณได้ เราก็ไม่ควรอธิบายความจริงอันลึกซึ้งต่างๆแห่งพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าแก่พวกเขา เมื่อเราต้องรับมือกับผู้ที่ทำตัวเหมือนพวกสุนัขหรือพวกสุกร เราก็ไม่ควรกล่าวถึงพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระเมษโปดกของพระเจ้า และเราไม่ควรพุดถึงพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า เพราะว่าคนเช่นนั้นมีแต่จะเหยียบย่ำไข่มุกเลอค่าเหล่านี้ลงใต้ฝ่าเท้า เราไม่สามารถเพิกเฉยคนเหล่านั้นที่หลงหายได้ – แต่เราก็ไม่สามารถยึดเยียดข่าวสารแห่งความรอดให้แก่พวกเขาและช่วยพวกเขาให้ “หันกลับมาและกัตรา” ได้เช่นกัน

วิสุทธิชนทั้งหลายไม่ใช่คนโง่เขลา เราเป็นผู้ครอบครองลักษณะแบบพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ภายในใจของเรา และพระองค์ทรงเป็นผู้แยกแยะความจริงทุกประการ พระองค์ทรงทราบใจของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นเราจึงต้องใช้สติปัญญาตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาเรา เราจะต้องไม่ตั้งตัวเป็นตุลาการ – แต่แน่นอนว่าเราสามารถตรวจสอบผลได้ และ “ท่านจะรู้จักเขาได้โดยผลของเขา”

หลักคำสอนของพระเยซูเรื่องการอธิษฐาน

ข้อ 7 และ 8: “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้รับ คนที่แสวงหาก็กพบ และคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา”

ข้อพระคำเหล่านี้นำเสนอสามรูปแบบที่แตกต่างกันของการทำให้ความต้องการต่างๆและความปรารถนาต่างๆของเราเป็นที่ทราบต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเรา:

1. “**จงขอ – แล้วจะได้**” เราจะต้องขอในพระนามของพระเยซูและตามพระประสงค์ของพระเจ้า ในยอห์น 14:13 พระเยซูทรงสัญญาเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร”

2. “**จงหา – แล้วจะพบ**” หากคำตอบไม่ได้มาถึงตอนที่เราขอ เราก็ต้องหา – แสวงหาสิ่งใดก็ตามที่อาจกำลังขัดขวางคำอธิษฐานต่างๆของเราอยู่, แสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้า, แสวงหาความปิติยินดีของพระเจ้า, และพากเพียรต่อไปในการอธิษฐาน

3. “**จงเคาะ -- แล้วจะเปิดให้แก่ท่าน**” นี้ถูกใช้เพื่อหมายถึงการเคาะประตู โดยขอให้มันถูกเปิด วิวรรณ์ 3:20 นำเสนอพระเยซูขณะกำลังเคาะประตูของดวงใจที่ถูกปิดอยู่ โดยทรงเคาะ, ขอร้องที่จะเข้าไปข้างใน หากผู้ใดจะยอมเปิดรับพระองค์ ในการอธิษฐาน เราจะต้องเคาะ – และเคาะอยู่ต่อไปจนกว่าพระเจ้าจะทรงตอบ และพระองค์จะทรงตอบ คำตอบอาจจะเป็น “ไม่ได้!” แต่หากเราพากเพียรในการอธิษฐาน พระเจ้าก็จะทรงตอบ

ในลูกา 11:5-8 พระเยซูประทานคำอุปมาเรื่องหนึ่งซึ่งให้ภาพประกอบเรื่องนี้อย่างชัดเจนมาก:

“ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาจากบ้าน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน’ ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า ‘อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้’

“เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ”

เพราะเราขอต่อไป, เพราะเราหาต่อไป, เพราะเราเคาะต่อไป พระเจ้าจะทรงตอบ “เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้รับ คนที่แสวงหาก็คพบ และคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา” พระเจ้าไม่ประทานสิ่งนั้นที่เราขอเสมอไป แต่เมื่อพระองค์ไม่ประทานสิ่งนั้นที่เราทูลขอ พระองค์ก็ประทานบางสิ่งที่ดีกว่าให้ มันอาจดูไม่ดีกว่าจากมุมมองของเรา แต่เราต้องจำไว้ว่า “**ทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลอันดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์**” (โรม 8:28) ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าประทานให้ในการตอบคำอธิษฐานต่างๆของเราก็จะดีต่อตัวเราและเป็นที่ยกย่องเกียรติแต่พระองค์ แม้ว่าเราอาจไม่สามารถแยกแยะจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายของพระองค์ในการประทานมันก็ตาม พระเจ้าไม่จำเป็นต้องอธิบายการกระทำต่างๆของพระองค์แก่เรา เราต้องวางใจพระองค์อย่างสิ้นสุดใจจนถึงขนาดที่ไม่ว่าจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายของพระองค์คือสิ่งใดก็ตาม เราก็จะยอมรับมันด้วยการขอบพระคุณเพราะว่ามันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเรา

ในยากอบ 4:3 เราอ่านว่า: “ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองราคะตัณหาของท่าน” เมื่อเราอธิษฐานขออะไรบางอย่างเพื่อสนองเนื้อหนัง เพื่อที่จะเอาไปสนอง “ราคะตัณหา” ต่างๆของเรา หรือเพื่อนำความพึงพอใจและคำสรรเสริญมาสู่ตัวเราที่เย่อหยิ่ง เราก็ไม่จำเป็นต้องคาดหวังคำตอบ แต่เมื่อเราขอในความเชื่อ ถูกนำพาโดยพระวิญญาณ และด้วยจุดประสงค์ที่ซื่อตรงเพื่อที่จะใช้สิ่งที่เราอธิษฐานขอ นั้นเพื่อที่พระนามของพระเจ้าจะได้รับเกียรติ พระองค์ก็จะประทานตามคำอธิษฐานของเรา “และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา” (1 ยอห์น 5:14)

ยอห์น 15:7 ให้พระสัญญาอันประเสริฐนี้แก่เราจากริมฝีพระโอษฐ์ของพระเยซู: “*ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา* (ซึ่งหมายความว่าท่านทั้งหลายบังเกิดใหม่แล้ว) *และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว* (ซึ่งหมายความว่าท่านทั้งหลายอุทิศตัวต่อพระเจ้าแล้ว) *ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น*” ผู้เชื่อที่ใจของตนสอดคล้องอย่างลงตัวกับพระประสงค์ของพระเจ้าจะไม่ประสบความสำเร็จยากลำบากเลยในชีวิตการอธิษฐานของเขา

ข้อ 9 และ 10: “*ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง หรือให้งูเมื่อบุตรขอปลา*”

ก้อนหินที่มีลักษณะกลมและเรียบก็อาจมีรูปร่างคล้ายกับขนมปังแถวหรือขนมปังก้อน แต่พ่อแม่คนใดเล่า หากลูกของตนขอขนมปัง จะให้ก้อนหินแบบนั้นแก่ลูก? คงไม่มีพ่อแม่ที่มีหัวใจคนใดทำแบบนั้นอย่างแน่นอน

ในสายตาของเด็กเล็กๆคนหนึ่ง ปลาตัวหนึ่งอาจมีรูปร่างคล้ายกับงูตัวหนึ่ง แต่คงไม่มีพ่อแม่คนใดจะพยายามหลอกลูกโดยการยื่นงูที่มีพิษถึงตาให้แก่ลูกแน่ๆ! กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เมื่อลูกคนใดขออาหาร คงไม่มีพ่อแม่คนใดจะให้ยาพิษที่มีอันตรายถึงตายแก่ลูกคนนั้นซึ่งจะฆ่าเขาแทนที่จะบำรุงเลี้ยงเขา เช่นนั้นแหละ พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราก็จะไม่ประทานสิ่งซึ่งดูเหมือนสวยงามและมีประโยชน์ แต่ในความเป็นจริงนั้นมีอันตรายและมีอำนาจทำลายล้างแก่ลูกของพระองค์

พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าพ่อแม่ฝ่ายโลกและพระองค์ทรงรักได้อย่างลึกซึ้งมากกว่า พระองค์ทรงอ่อนโยนต่อลูกๆของพระองค์มากกว่าบิดาฝ่ายโลกคนใดจะรักได้ พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่า จะเติมเต็มความต้องการต่างๆของเรา (ฟป. 4:19) และพระองค์ทรงทราบความต้องการต่างๆของเราดีกว่าที่เราทราบ พ่อแม่ฝ่ายโลกไม่ให้สิ่งที่ลูกขอแก่ลูกเสมอไป แต่กลับให้สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับลูก ลูกๆบางครั้งก็อยากได้สิ่งต่างๆที่อาจทำให้พวกเขาพิการหรือทำลายพวกเขา และในกรณีดังกล่าวพ่อแม่ก็ให้สิ่งที่ เป็นประโยชน์แก่ลูกแทน อัครทูตเปาโลอธิษฐานสามครั้งขอให้ “หนาม” ในเนื้อของเขาถูกเอาออกไป พระเจ้าไม่ได้เอาหนามนั้นออกไป แต่ทรงตอบเปาโลว่า “*พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว* เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น” และเปาโลชื่นชมยินดีในความอ่อนแอต่างๆของตน เพื่อที่ฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้สถิตอยู่บนตัวเขา (อ่าน 2 โครินธ์ 12:7-10)

ข้อ 11: “*เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์*”

ในข้อนี้พระเยซูทรงเตือนความจำเราว่าแม้แต่พ่อแม่ที่ดีที่สุดก็ยังอ่อนแอและไม่คู่ควร พวกเขาไม่สมบูรณ์แบบและหลายครั้งก็ลำเอียงรักลูกคนหนึ่งมากกว่าอีกคน แต่พระเจ้าไม่ใช่ผู้ที่ไม่สมบูรณ์แบบและพระเจ้าไม่ทรงเลือกปฏิบัติ พระองค์ทรงบริสุทธิ์, ชอบธรรมและยุติธรรม

ถึงกระนั้น “*ผู้เป็นคนชั่ว*” – เสื่อมทรามอย่างที่พ่อแม่ฝ่ายโลกเป็น – พวกเขาไม่ให้สิ่งต่างๆแก่ลูกที่จะทำร้ายและเป็นอันตรายต่อลูก พ่อฝ่ายโลก “*ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน*” และมีความชื่นชมยินดีใหญ่ยิ่งในการให้สิ่งต่างๆแก่ลูกของตนซึ่งจะทำให้พวกเขามีความสุข, สุขภาพดีและแข็งแรง

หากนี่เป็นความจริงเกี่ยวกับมนุษย์ที่ตายได้, พ่อแม่ฝ่ายโลก, พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราจะ
ประทานของดีแก่ลูกๆของพระองค์เมื่อพวกเขาทูลขอ “ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด”? ไม่มีมนุษย์คนใดรักได้เหมือน
อย่างที่พระเจ้าทรงรัก ไม่มีมนุษย์คนใดมีสติปัญญาได้อย่างที่พระเจ้าทรงมีพระปัญญา ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถ
มองเห็นอนาคตล่วงหน้าได้เหมือนอย่างที่พระเจ้าทรงมองเห็น และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถวางแผนเพื่อลูกๆ
ของพระองค์ได้เหมือนอย่างที่พระเจ้าสามารถวางแผนและทำให้สำเร็จตามจุดประสงค์ของพระองค์ในชีวิตของ
ลูกๆของพระองค์ โดยมาตรฐานการเปรียบเทียบใดก็ตาม พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ทรงเหนือกว่าพ่อแม่ฝ่ายโลกทั้ง
หลาย หลายครั้ง พ่อแม่ก็อยากทำบางสิ่งเพื่อลูกๆของตนซึ่งตัวพวกเขาไม่มีเงินพอที่จะทำได้ แต่พระบิดาผู้สถิต
ในสวรรค์ของเราทรงเป็นเจ้าของฝูงสัตว์บนภูเขาตั้งพันยอด (เพลงสดุดี 50:10) และความมั่งคั่งของจักรวาลก็
เป็นของพระองค์! พระองค์ทรงสามารถจริงๆที่จะเติมเต็มทุกความต้องการของลูกทุกคนของพระองค์

พระเยซูเจ้าทรงเชิญชวนเราให้แสดงความเป็นส่วนตัวในคำทูลขอต่างๆของเรา ต่อไปนี้เป็นข้อพระคำ
เจ็ดข้อซึ่งใช้คำสรรพนาม “ข้าพระองค์”:

คนบาปที่สำนึกผิดถูกเชิญชวนให้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้
เป็นคนบาปเกิด” (ลูกา 18:13)

วิสุทธิชนถูกเชิญชวนให้อธิษฐานว่า “ขอทรงรักษาข้าพระองค์ดังแก้วตา ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้
ภายใต้ร่มปีกของพระองค์” (เพลงสดุดี 17:8)

นักเรียนที่ปรารถนาอยากได้สติปัญญาก็ถูกเชิญชวนให้อธิษฐานว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง
กระทำให้ข้าพระองค์รู้จักพระมรรคาของพระองค์ ขอทรงสอนวิถีของพระองค์แก่ข้าพระองค์” (เพลงสดุดี
25:4)

ทหารที่ถูกหลงใจก็ถูกเชิญชวนให้อธิษฐานว่า “ขออย่าให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้ไซโยเหนือข้า
พระองค์” (เพลงสดุดี 25:2 วรรคหลัง)

สาวกที่วุ่นวายใจถูกเชิญชวนให้อธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย” (มธ. 14:30)

ผู้เชื่อที่ปรารถนาการทรงขึ้นว่าอธิษฐานว่า “ขอทรงนำข้าพระองค์ไปในมรรคานิรันดร์” (เพลงสดุดี
139:24 วรรคหลัง)

คนใกล้ตายที่ไม่เคยมีโอกาสดลายเป็นคริสเตียนจนกระทั่งชั่วขณะก่อนใกล้ตายของตน ก็ถูกเชิญชวน
ให้อธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์” (ลูกา 23:42)

การมุ่งมั่นในการอธิษฐานที่จริงใจ, จริงจังและใจเชื่อคือ การเติบโตในฝ่ายวิญญาณ คำอธิษฐานที่
จริงใจ แม้บางทีอาจจะถูกตะกัก ของผู้เชื่อคนหนึ่งคือดนตรีอันไพเราะในพระกรรมของพระเจ้า พระองค์ทรง
เชิญชวนลูกๆทุกคนของพระองค์ให้ทำให้คำทูลขอต่างๆของตนเป็นที่ทราบ: “จงทูลเรื่องความปรารถนาของ
ท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ” (ฟป. 4:6)

คำอธิษฐานควรประกอบด้วยคำทูลขอ, คำวิงวอน, และการอ้อนวอนเพื่อ เราเสนอคำทูลขอของเราต่อ
พระเจ้าเกี่ยวกับพระพรส่วนตัวต่างๆ เราวิงวอนขอการทำให้พระสัญญาต่างๆของพระองค์สำเร็จต่อเรา เรา
อ้อนวอนเพื่อผู้อื่น – เราควรอธิษฐานเพื่อกันและกัน

การอธิษฐานจะขจัดความเชื่อยชาในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณออกไปและจะนำชีวิตชีวาและสุขภาพฝ่ายวิญญาณมาให้ บางครั้งลูกๆของพระเจ้าก็ดำเนินชีวิตในแบบที่ทำให้พวกเขาอยู่ในตำแหน่งที่พระเจ้าไม่สามารถตอบคำอธิษฐานต่างๆของพวกเขาได้และในหลายๆที่เดชของพระองค์ไม่อาจแตะต้องพวกเขาได้ เช่นใน 1 เปโตร 3:7 ความบาปในคำยพักนั้นได้ขัดขวางคำอธิษฐานต่างๆของโยชูวา (ยชว. 7:10-12) จนกระทั่งผู้ละเมิดเหล่านั้นถูกจัดการเสีย (อ่านโยชูวา บทที่ 7) *ความไม่เชื่อ*จะขัดขวางคำอธิษฐาน เพราะว่า*ความเชื่อ*คือเงื่อนไขที่ถูกผูกติดอยู่กับการทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จว่าจะทรงตอบคำอธิษฐาน: “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์” (ฮบ. 11:6)

“คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ” (ลูกา 18:1) ล้อแห่งการทำหน้าที่คนต้นเรือนหมุนได้อย่างราบรื่นมากขึ้นเยอะเมื่อพวกมันถูกหล่อลื่นโดยการอธิษฐาน และหากเราอยากเป็นคนต้นเรือนที่ดีเพื่อพระเจ้า หากเราอยากเดินอย่างเกิดผลเพื่อพระองค์ เราก็กต้อง “อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 ธส. 5:17) นี้ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องคุกเข่าหรือเงยหน้าขึ้นมองฟ้าสวรรค์อยู่ตลอดเวลา แต่หมายความว่าเราจะต้องอยู่ในทัศนคติของการอธิษฐาน โดยเชื่อมต่อกับพระสุรเสียงของพระเจ้าและไม่มีสิ่งใดคั่นกลางระหว่างเราและการร่วมสนธิของเรา กับพระองค์

กฎทองคำ

(สรุปย่อเรื่องความชอบธรรมในภาคพันธสัญญาเดิม)

ข้อ 12: “เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่านี่คือพระราชาบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์”

ทุกสิ่งที่พระเยซูทรงสอนก่อนหน้านั้นในคำเทศนาบนภูเขา นำขึ้นไปสู่และให้ข้อสนับสนุนสรุปย่อนี้เกี่ยวกับความชอบธรรมในภาคพันธสัญญาเดิม “เหตุฉะนั้น” – นั่นคือ เพราะคำกล่าวที่มาก่อนหน้า คำกล่าวที่ตามมาจึงเป็นความจริง (หรือ*ควรเป็นความจริง*) ในชีวิตของบุคคลที่ปรนนิบัติพระเจ้า นี่คือการคิดคุณแห่งอาณาจักร แต่พวกเราที่เป็นอวัยวะต่างๆแห่งพระกายของพระคริสต์สามารถได้รับประโยชน์จากคำสั่งสอนที่ถูกให้ไว้ตรงนี้ตามที่พระเยซูประทานกฎของพระองค์ซึ่งถูกเรียกกันโดยทั่วไปว่า “กฎทองคำ”

พระองค์ตรัสว่า “จงเอาใจเขามาใส่ใจเรา และจากนั้นจงปฏิบัติต่อเขาเหมือนอย่างที่ท่านอยากให้เขาปฏิบัติต่อท่านภายใต้สถานการณ์เดียวกัน” นี่คือการปฏิบัติต่อกันสำหรับดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม – ข้อบังคับหนึ่งซึ่งพร้อมใช้งานและใช้การได้และถูกต้องอยู่เสมอ แน่แน่นอนว่าเราควรปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนอย่างที่เราอยากให้พวกเขาปฏิบัติต่อเรา โลกจะวิเศษขนาดไหนหากมนุษย์ทุกคน*ปฏิบัติตามกฎทองคำ*จริงๆ! ในความเป็นจริงแล้ว มันจะเป็นยุคพันปี จะไม่มีการตกเป็นทาส, ไม่มีสงคราม, ไม่มีการตรากตรำทำงานและเหน็ดเหนื่อย, ไม่มีการทะเลาะวิวาท, ไม่มีการจับปล้น, ไม่มีการฆ่ากัน, ไม่มีความอยุติธรรม จะมีแต่*ความรักอันบริสุทธิ์* – ความรักในรูปแบบที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ภายในใจของมนุษย์ “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) เราได้ยินเยอะเกี่ยวกับ

ความรักทุกวันนี้ แต่ความรักที่เรากำลังได้ยินนั้นไม่ใช่ความรักแบบที่กระตุ้นคนๆหนึ่งให้ปฏิบัติสิ่งที่ถูกกล่าวใน พระคำข้อนี้

หนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่จะดำเนินชีวิตตามกฎเช่นนั้น (และนี่ควรเป็นระเบียบปฏิบัติของผู้เชื่อทุกคน) ก็คือ การรักพระเจ้าด้วยใจ, จิต, ความคิด, และกำลัง *เมื่อนั้น* มันก็จะเป็นไปได้ที่จะดำเนินชีวิตตามสิ่งที่พระเยซู ทรงประกาศตรงนี้ได้ในระดับหนึ่ง หากกฎนี้ของการดำเนินชีวิตถูกปฏิบัติโดยคนทั้งปวงที่เรียกตัวเองว่าเป็น คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว เราก็จะนำพาชาวแห่งความรอดไปยังที่สุดปลายแผ่นดินโลกและหลายล้านคนจะ เชื่อว่าพระคริสต์เคยทรงพระชนม์อยู่ – *ใช่แล้วยังทรงพระชนม์อยู่* คำอธิษฐานของผู้เชื่อแต่ละคนควรจะเป็น “โอ พระองค์เจ้าข้า ขอทรงสอนข้อบังคับอันเรียบง่ายและงดงามนี้แห่งความรักแก่ข้าพระองค์ ขอทรงจารึก มันไว้บนดวงใจของข้าพระองค์และโปรดช่วยเหลือข้าพระองค์ที่จะดำเนินชีวิตอย่างเต็มเปี่ยมตามกฎนี้ทุกวัน ขณะที่ข้าพระองค์ใช้ชีวิตปะปนกับผู้อื่นด้วยเถิด”

การถือปฏิบัติตาม “กฎทองคำ” นี้จะทำให้เราเป็นคนที่ไม่ลำเอียงและยุติธรรมในการปฏิบัติกับเพื่อน มนุษย์ของเรา ความเห็นแก่ตัว, ความใจจัดใจดำ, การฆาตกรรม, การลักขโมย, และการปฏิบัติอื่นๆอีกมากมาย ที่ไม่ชอบธรรมก็จะถูกทำลายไปอย่างสิ้นเชิง ใครบางคนเคยกล่าวว่าสำหรับการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องนั้นกฎ ทองคำเป็นเหมือนล้อถ่วงดุลเป็นสำหรับเครื่องจักร นั่นหมายความว่ากฎทองคำ หากถูกนำไปปฏิบัติ จะป้องกัน ไม่ให้เกิดความไม่เชื่อตรงและความผิดปกติทุกประการในโลกธุรกิจเช่นเดียวกับในการดำเนินชีวิตฝ่ายศีลธรรม

“*เพราะว่านี่คือพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์*” นี่คือสรุปย่อและสาระสำคัญของภาค พันธสัญญาเดิมทั้งหมด ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงมาลาคีย์ – สรุปย่อที่หาได้เทียบซึ่งแสดงออกถึงทุกสิ่งที่ “*พระราช บัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์*” ต้องการ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระราชบัญญัติและคำของศาสดา พยากรณ์สำเร็จ (มธ. 5:17) และพระองค์ประทานข้อบังคับหนึ่งเดียวในที่นี่, กฎที่ใช้การได้อันเรียบง่ายข้อ เดียว, สำหรับการกำกับดูแลความประพฤติของเราในฐานะคริสเตียน ข้อบังคับนี้คือการประยุกต์ใช้หลักการที่ ว่า “ท่านจงรักเพื่อนบ้านของท่านเหมือนรักตัวเอง” และมันทำงานร่วมกับ “ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านด้วยสิ้นสุดใจของท่าน, และด้วยสิ้นสุดจิตของท่าน, และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน” ใน มัทธิว 22:40 พระเยซูทรงประกาศว่า “พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อ นี้”

เห็นได้ชัดว่าพระเยซูไม่ได้หมายความว่าอะไรตรงๆว่าข้อกำหนดทั้งหมดของ *พระวจนะของพระเจ้า* (ที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ทุกประการ) ถูกสรุปย่อในกฎทองคำนี้ แต่เป็นเพียงข้อกำหนดทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับ หน้าที่ของเราที่มีต่อ *เพื่อนมนุษย์* ของเรา เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’” (กท. 5:14)

โลกกล่าวว่า “จงปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ของท่านเหมือนอย่างที่เขาได้ปฏิบัติต่อท่าน” จงให้ความกรุณา ตอบแทนความกรุณา จงแก้แค้นตอบแทนการทำให้บาดเจ็บ” แต่พระเยซูตรัสว่า “จงปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ ของท่านเหมือนอย่างที่ท่านอยากได้รับการปฏิบัติ จงยกโทษและอดกลืน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เหมือนอย่างที่ถูก แสดงออกในคำกล่าวทั่วไปท่ามกลางพวกยิวในสมัยของพระเยซูบนแผ่นดินโลกที่ว่า “สิ่งใดที่ท่านเกลียด อย่า

ทำสิ่งนั้นต่อผู้อื่น” หนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่จะเริ่มต้นดำเนินชีวิตตามความจริงที่ถูกให้ไว้ในที่นี้คือ การบังเกิดใหม่และถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

มนุษย์ที่ปราศจากพระเจ้านั้นเห็นแก่ตัว, เย่อหยิ่ง, ไม่ได้ปฏิบัติกับผู้อื่นอย่างง่ายตายเหมือนอย่างที่ท่านอยากได้รับการปฏิบัติ แต่เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในใจ ทุกสิ่งก็ถูกเปลี่ยนแปลงเพราะว่าเมื่อนั้นเขาก็กลายเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่านั้นล่องไป ดุเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

สองทางนั้น

ข้อ 13 และ 14: “จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย”

ในที่นี้ เหมือนที่พระองค์ทรงปฏิบัติเป็นประจำ พระเยซูทรงใช้ภาษาที่ทุกคนเข้าใจได้ พระองค์ทรงเปรียบเทียบหนทางสู่ชีวิตกับทางเข้าผ่านทางประตูหนึ่ง – ประตู “แคบ” และประตู “กว้าง”

“จงเข้าไปทางประตูแคบ” คำว่า “แคบ” ในที่นี้หมายถึง เข้าไปยาก การประยุกต์ใช้ตรงนี้มี ความหมายว่าทางไปสู่สวรรค์นั้นแคบ – และแม้ว่าความรอดเป็นของประทานของพระเจ้า, ไม่ใช่เกิดจากการกระทำต่างๆ, พระเจ้าพระบิดาก็ทรงซื้อการไถ่ของเรามาได้อย่างยากลำบากผ่านทาง การทนทุกข์, การสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์

พระเยซูทรงเป็นทางนั้น พระองค์ทรงเป็นประตูนั้น และหากพระองค์มิได้ทรงจัดเตรียมทางนั้นและ จัดหาประตูนั้น ก็คงไม่มีทางเข้าไปในสวรรค์สำหรับเรา ทางเข้าสู่สวรรค์นั้นเป็นทางแคบ และเราไม่พบทางนั้น โดยบังเอิญ เราต้องตัดสินใจอย่างชัดเจนที่จะเข้าไปในทางแคบนั้นและจากนั้นเราต้องแสวงหาทางแคบนั้นตาม ที่มันถูกให้ไว้ในพระวจนะของพระเจ้า มี “ทางต่างๆ” มากมาย แต่ “ทางต่างๆ” ทั้งหมดนั้นนำไปสู่ความตาย:

“มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนจะถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางต่างๆของความมรณา” (สภษ. 16:25) ทางแห่งชีวิตมี หนึ่งเดียวเท่านั้น

ดาวิดก็เขียนถึงสองทางนั้นเช่นกัน เขาประกาศว่า “บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นก็เป็นสุข แต่ความปีติยินดีของผู้นั้น อยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ เขาไตร่ตรองถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน เขาจะเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็จะไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขา กระทำก็จะจำเริญขึ้น

“คนอธรรมไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนแกลบซึ่งลมพัดกระจ่ายไป เหตุฉะนั้นคนอธรรมจะไม่ยั่งยืน อยู่ได้เมื่อถึงการพิพากษา หรือคนบาปไม่ยืนยงในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทราบทาง ของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรมจะพินาศไป” (เพลงสดุดี 1)

“เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ” ในการคิดถึงสองทางนั้นที่พระเยซูตรัสถึง ในที่นี้ ผมก็มักคิดถึงถนนสองสาย – สายหนึ่ง ซึ่งเป็นถนนแคบๆในชนบทแบบที่ผมเคยใช้เดินทางโดยรถเกวียน บนไร่นาของพ่อผมตอนที่ผมยังเป็นเด็ก ส่วนอีกสายหนึ่งนั้นเป็นถนนกว้างที่มีไฟส่องสว่างแบบซูเปอร์ไฮเวย์

หรือถนนที่ไม่จำกัดความเร็ว บนถนนสายชนบทเส้นนั้นรถอีกคันก็วิ่งแข่งไม่ได้ ไม่มีที่พอให้รถวิ่งแข่ง ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดพยายามที่จะแซงหน้าคนอื่น และทุกคนก็กำลังเดินทางไปในทิศทางเดียวกันเพราะว่าไม่มีจุดให้เลี้ยวกลับ มันไม่ใช่ถนนที่ราบเรียบ มันมีการขึ้นเนินและลงเนินอยู่ในถนนเส้นนั้น ใช่ครับ มันแคบ และมีคนไม่เยอะที่เดินทางอยู่บนถนนเส้นนี้

ในทางกลับกัน ทางหลวงที่เป็นถนนสายกว้างนั้นให้ทั้งความสะดวกในการเดินทางและความเร็ว ทางหลวงบางเส้นนั้นกว้างขนาดมีหกถึงสิบสองช่องจราจร โดยให้โอกาสคนที่มีรถวิ่งเร็วที่สุดที่จะแซงหน้าทุกสิ่ง บนถนนเส้นนั้นหากเขาปรารถนาที่จะแซง ทางหลวงทั้งหลายถูกส่องสว่างอย่างเจิดจ้า – โดยไฟหน้ารถของนักเดินทางเหล่านั้น หากไม่ใช่โดยวิธีอื่น ความสะดวกต่าง ๆ นั้นมีให้ตลอดการเดินทาง – อาหาร, เครื่องดื่ม, แผนที่ถนน, สิ่งใดก็ตามที่นักเดินทางผู้นั้นปรารถนา ใช่แล้วครับ ทางหลวงที่เป็นทางกว้างนั้นเชิญชวนให้มา เราสามารถเดินทางจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่งได้ในเวลาอันสั้นโดยการใช้ทางหลวง และในหลายพื้นที่มีฝูงชนมากมายที่เดินทางด้วยความเร็วสูง โดยขับไปตามโค้งสบายๆของทางหลวงที่ลาดยางและสวยเส้นนั้น

ถนนสายกว้างที่นำไปสู่ความพินาศก็เป็นแบบนี้ *“คนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก”* หลายล้านคนทุกวันนี้กำลังไปตามทางกว้างนั้น โดยไม่กลัวถึงอนาคต ใช้ชีวิตเพื่อตอนนี้เท่านั้น การไปนรกเป็นเรื่องง่าย ที่คนๆหนึ่งต้องกระทำก็คือ *แค่ปฏิเสธพระเยซู!* คุณไม่จำเป็นต้องมาเหล่า, คุณไม่จำเป็นต้องฆ่าคน, คุณไม่จำเป็นต้องเล่นชู้หรือขโมยสิ่งใดเลย แค่ทำตามสบาย, ผ่อนคลาย, และเดินทางไปในทางกว้างนั้น *แค่ไม่ทำอะไรเลยเกี่ยวกับพระเยซู* – และคุณก็จะลงเอยในนรก: *“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า”* (ยอห์น 3:18)

มีทางเดียวเท่านั้น แม้ว่าอาจมี “ทางต่างๆ” มากมาย พระเยซูทรงประกาศว่า *“เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา”* (ยอห์น 14:6) แต่คนส่วนใหญ่ชอบเส้นทางที่มีการต่อต้านน้อยที่สุด ด้วยเหตุนี้คนจำนวนมากจึงไปตามทางกว้างที่นำไปสู่ความพินาศ หลายล้านคนกำลังเดินทางไปในทางกว้างของ “ศาสนา” มีศาสนาเยอะแยะจำนวนมากในโลกนี้ และหลายศาสนาก็น่าดึงดูด ศาสนาส่วนใหญ่ก็มีความจริงอยู่บ้างในหลักคำสอนของพวกมัน แต่มีศาสนาแท้จริงหนึ่งเดียวเท่านั้น – *ความเชื่อแบบคริสเตียน* พระเยซูตรัสว่า *“จงตามเรามา – และเราจะให้เจ้าแบกกางเขน จงมากับเรา – และพวกเรา จะเทียมแอกเข้าด้วยกัน จงทนทุกข์กับเรา – และเจ้าจะครอบครองกับเรา”* มนุษย์ไม่ชอบคิดเกี่ยวกับการทนความทุกข์ยาก พวกเขาไม่ชอบคิดเกี่ยวกับกางเขนหรือแอก พวกเขาอยากได้ทาง “ง่ายๆ”, ทางที่มีการต่อต้านน้อยมากหรือไม่มีการต่อต้านเลย ดังนั้นพวกเขาจึงเลือก “ทางต่างๆ” ของศาสนาอันหลากหลายซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทางกว้างนั้นที่นำไปสู่ความพินาศ

คนอื่น ๆ ก็เดินตาม “ทางต่างๆ” แห่ง *ความมั่งมี* ขุนนางหนุ่มผู้ร่ำรวยคนหนึ่งที่วิ่งมาหาพระเยซู ชบกราบลงต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์และถามพระองค์ว่าเขาจะรอดได้อย่างไร ก็เต็มใจที่จะวางใจพระเยซูด้วยจิตวิญญาณของเขาแต่ไม่ใช่ด้วยทรัพย์สิ่งของของเขา เมื่อพระเยซูทรงสั่งเขาให้ขายทรัพย์สิ่งของๆเขา, ยกเงินให้

แก่คนยากจน, และแบกกางเขนตามพระองค์ไป ชายหนุ่มผู้นั้นก็ “เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สินของเป็นอันมาก” (อ่าน มาระโก 10:17-22)

มี “ทางต่างๆ” อยู่มากมายและหลากหลายซึ่งคนเดินทางไปบน “ทางกว้าง” นั้นได้ และพญามารก็ทำให้แน่ใจว่าทางเหล่านั้นส่วนใหญ่เข้าถึงจุดและเชิญชวนให้เข้ามา พวกเขาเสรีนิยมและพวกเขามักกล่าวว่ามันเป็นความคิดที่คับแคบที่จะสอนว่าคนเราต้องรับการบังเกิดใหม่เพื่อที่จะได้รับความรอด พวกเขาบอกว่าหากคนๆหนึ่งมีความจริงใจในสิ่งที่ตนเชื่อ ศาสนาของคนๆนั้นก็ดีพอๆกับศาสนาของคนอื่น แต่ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว นี่ไม่ใช่ความจริงเลย ตามที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าว พระเยซูทรงเป็น**ทางนั้น** และทุกคนที่อยากเข้าในสวรรค์โดยทางอื่นก็เป็นขโมยและโจร (ยอห์น 10:1, 9) คนเหล่านั้นที่เดินทางไปในทางกว้างก็กำลังไปตามเส้นทางแห่งความมั่งง่ายและการบำรุงบำเรอตัวเองไม่ว่าเส้นทางนั้นจะนำไปสู่แห่งหนใดก็ตาม พวกเขาไปตามความอยากต่างๆและสั่นตามเนื้อหนังของตน คนเหล่านั้นที่ไปตามทางแคบนั้นกำลังดำเนินชีวิตตามพระวจนะของพระเจ้าแม้ว่าคนส่วนใหญ่เรียกพวกเขาว่า “พวกประหลาด...พวกใจแคบ...พวกบ้าศาสนา” ก็ตาม พวกเขาดำเนินตามความเชื่อมั่นแห่งจิตใจของตนตามที่พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์ พวกเขา “*เพียรเข้าไปทางประตูแคบ*” (ลูกา 13:24)

พระเยซูทรงเตือนให้ระวังพวกครูสอนเท็จ และพวกผู้พยากรณ์เท็จ

ข้อ 15: “*จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่งห่มดุกแคะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า*”

นี่ไม่ใช่เหตุบังเอิญที่ถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซูถูกกล่าวทันทีหลังจากคำประกาศของพระองค์เกี่ยวกับสองทางนั้น เพราะว่าในการแสวงหา**ทางแคบ**นั้นคนเราอาจถูกชักจูงให้หลงโดยพวกครูสอนเท็จได้ – หรือพวกผู้รับใช้เทียม มีครูสอนเท็จอยู่ท่ามกลางพวกยิวในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา, คนทั้งหลายที่ภายนอกดูน่าเลื่อมใส, เครื่องศีลธรรม, แต่ภายในใจนั้นพวกเขาเป็น “สุนัขป่า” (มธ. บทที่ 23) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในที่นี้พระเยซูทรงหมายถึงพวกคนหน้าซื่อใจคดที่ดูน่าเลื่อมใส แต่ในมัทธิว บทที่ 24 พระองค์ทรงเตือนเกี่ยวกับพวกครูสอนเท็จและพวกผู้พยากรณ์เท็จในสมัยที่เรามีชีวิตอยู่เช่นกัน:

“ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป...จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป...ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า ‘ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ’ ก็จงอย่าเชื่อ” (มธ. 24:4-26 บางส่วน)

ในกิจการ 20:28-31 อัครทูตเปาโลเตือนผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองเอเฟซัสเกี่ยวกับ “สุนัขป่าอันร้าย”:

“เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงได้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน”

พวกครูสอนเท็จได้มาถึงในแคว้นกาลาเทียเรียบร้อยแล้ว และเปาโลก็เขียนไปหาคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้น โดยประกาศความประหลาดใจของเขาที่ว่าพวกเขาบางคนได้ฟังคำสอนเท็จ ในกาลาเทีย 1:6-9 เราอ่านว่า:

“ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผันหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไปพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง” (กรุณาอ่าน กาลาเทีย 2:4 และ 5:12 เช่นกัน)

เปโตรให้คำเตือนที่จริงจังเกี่ยวกับพวกครูที่ละทิ้งความจริงที่จะปฏิเสธการไถ่โดยพระโลหิตนั้น พวกเขาจะเทศนาข่าวประเสริฐที่ปราศจากพระโลหิตและคนจำนวนมากจะตามพวกเขาไป:

“แต่เราได้มีผู้พยากรณ์เท็จท่ามกลางประชาชนทั้งหลายด้วย เช่นเดียวกับที่จะมีอาจารย์เท็จท่ามกลางท่านทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะแอบเอาลัทธิที่ออกนอกกลุ่มนอกทางอันจะนำไปสู่ความหายนะเข้ามาด้วย และจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง จะมีหลายคนประพฤติตามทางแห่งการสาปแช่งของเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย และด้วยความโลภเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อค้ำกำไรจากท่านทั้งหลาย การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เนิ่นช้า และความหายนะของเขาก็จะไม่หลับไหลไป” (2 ปต. 2:1-3)

กระทั่งก่อนสิ้นสุดศตวรรษแรกแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน พวกปฏิบัติต่อพระคริสต์ (พวกครูสอนเท็จ) ได้รุกรานเข้ามาในชุมชนต่างๆของคริสเตียนแล้ว ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนไว้ว่า:

“ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิบัติต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช้พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่น่าประหลาดแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช้พวกของเราทุกคนไม่” (1 ยอห์น 2:18, 19)

ยอห์นยังเตือนด้วยว่าเราไม่ควรเชื่อทุกวิญญาณ แต่ควรทำให้แน่ใจว่าวิญญาณเหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่:

“ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกอย่างวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกไปในโลก โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้มัน (พญามาร) ที่อยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4:1-4)

จากนั้นในจดหมายฝากฉบับที่สองของยอห์น เขาเตือนด้วยคำพูดที่ชัดเจนให้ระวังการคบหาสมาคมใดๆกับพวกครูสอนเท็จ ใน 2 ยอห์น 7-11 เราอ่านว่า:

“เพราะว่ามีผู้ล่องลงเป็นอันมากออกไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่ ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย *เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น*”

ใน 2 โครินธ์ 11:13-15 เปาโลกล่าวถึงพวกครูสอนเท็จและพวกผู้พยากรณ์เท็จว่าเป็นผู้รับใช้ที่ถูกแต่งตั้งโดยพญามาร:

“เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้เหตุฉะนั้น จึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ภัยที่สุขของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา”

มีผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐอยู่จำนวนมาก แต่ขณะที่เหล่านักเทศน์ที่แท้จริงของพระเจ้ากำลังเทศนาความจริงอันบริสุทธิ์อยู่นั้น พวกผู้พยากรณ์เท็จหลายพันคนทั่วโลกก็กำลังเทศนาคำสอนผิดและเผยแพร่ยาพิษผ่านทางหน้ากระดาศที่ถูกตีพิมพ์

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูตรัสถึงพวกครูสอนเท็จเหล่านี้ว่านุงห่ม “หนังแกะ” ก็หมายความว่าพวกเขามีรูปลักษณ์ภายนอกของคริสเตียน พวกเขาอ้างตัวว่าเป็นผู้ติดตามพระเยซู และหลายครั้งก็กล่าวอ้างดังกล่าวก็ถูกโฆษณาโดยการสวมใส่ “เสื้อคลุมทางศาสนา” บางชนิด, เครื่องแต่งกายที่แยกตั้งพวกเขาไว้ต่างหากในฐานะเป็นนักศาสนาที่ทำงานเต็มเวลา พวกเขาอาจเป็น – และบ่อยครั้งก็เป็น – ผู้มีการศึกษาสูง พร้อมกับใบปริญญาต่างๆจากโรงเรียนสอนศาสนา เมื่อตัดสินจากรูปลักษณ์ภายนอกทั้งสิ้น พวกเขาก็ดูเหมือนจะเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐ – แต่ภายในนั้น, ในใจของพวกเขา, พวกเขายังไม่ได้กลับใจใหม่, พวกเขาไม่ใช่ผู้ติดตามแท้จริงของพระเยซู พวกเขาแค่กำลังสวมใส่เครื่องแต่งกายเหล่านั้นและเลียนแบบผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระคริสต์อยู่เท่านั้น เหมือนกับที่สุนัขป่าตัวหนึ่งอาจสร้างความเสียหายในฝูงแกะได้ พวกครูสอนเท็จก็สามารถ

ก่อความเสียหายใหญ่โตในชีวิตของคนเหล่านั้นที่ฟังพวกเขาและปฏิบัติตามคำสอนต่างๆของพวกเขาได้เช่นกัน
สุนัขป่าเป็นสัตว์ที่ทำอันตรายถึงตาย เจ้าเล่ห์และมึนกำลังมาก ผู้พยากรณ์เท็จก็ทำอันตรายถึงตายและเจ้าเล่ห์
เช่นกัน และเขามีอำนาจมากเพราะว่าเขาได้รับพลังจากพญามาร

ข้อ 16: “ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลลงจากต้นไม้หนามหรือ หรือว่าเก็บผล
มะเดื่อจากต้นผักหนาม”

“ท่านจะรู้จักเขาได้...” ดังนั้นเราจึงเห็นว่ามันเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อจะดูพวกผู้พยากรณ์เหล่านี้ ออกถึงแม้ว่า
พวกเขาจะปรากฏตัวโดยอำพรางตัวเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐก็ตาม พระเยซูทรงบอกเราว่าผลของ
พวกเขาจะเป็นพยานรับรองสันดานที่แท้จริงของพวกเขา พวกเขาอาจแต่งกายเหมือนผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา พวกเขาอาจยืนอยู่ในธรรมาสน์เดียวกับธรรมาสน์ที่ผู้รับใช้คนหนึ่งของเราพระเยซูคริสต์เคยยืน พวกเขา
อาจดูเคร่งศาสนาอย่างลึกซึ้ง – แต่ผลของพวกเขาก็จะเป็นพยานรับรองความจริงหรือความเท็จแห่งรูป
ลักษณะภายนอกของพวกเขา เราไม่ตัดสินต้นไม้ต้นหนึ่งโดยชนิดของใบที่มันงอกออกมา แต่โดยชนิดของผลที่
มันให้ออกมา แน่แน่นอนว่าหากต้นไม้ต้นหนึ่งออกผลเป็นลูกพิษ คงไม่มีใครเรียกมันเป็นอย่างอื่นนอกจาก ต้นพิษ
หลักการเดียวกันนี้ก็จริงในแง่ฝ่ายวิญญาณ ผู้รับใช้คนหนึ่งอาจดูดี เขาอาจจัดการประชุมนมัสการได้
อย่างสง่างาม เขาอาจทำให้ผู้ฟังของเขา “รู้สึกดี” โดยวิธีที่เขาเทศนา แต่การประชุมนมัสการนั้นออกผลในรูป
แบบใด? นั่นแหละคือบททดสอบที่แท้จริงของผู้รับใช้คนหนึ่งและงานรับใช้ของเขา

“มนุษย์เก็บผลลงจากต้นไม้หนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม” เราไม่เก็บผลไม้ชนิด
หนึ่งจากต้นไม้ชนิด และผลที่ถูกเก็บมาจากต้นไม้ต้นหนึ่งก็เป็นผลแบบนั้นเพราะต้นที่ออกผลนั้น สิ่งต่างๆ
ของชีวิตล้วนออกมาจากใจ (สภษ. 4:23) และเมื่อคนๆหนึ่งกระทำสิ่งต่างๆซึ่งเป็นของโลกและพญามาร ผลของ
คนๆนั้นก็กำลังเป็นพยานรับรองว่าเขาเป็นคนแบบใดในใจของเขา นั่นคือ ผลที่เขาแสดงออกมาบอกเราว่าเขา
ไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระคริสต์แต่เป็นของซาตาน

ยากอบ 3:11, 12 ถ้ามคำถ้ำนี้ที่ว่า “บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้
หรือ ฟันงอทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อ
ได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้” มนุษย์ออกผลต่างๆซึ่งประกาศว่าพวกเขาเป็น
คนแบบใดในใจของตน

ข้อ 17: “ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว”

“ผลดี...ผลเลว” – ไม่มีพื้นที่ตรงกลาง ต้นไม้ดีจะออกผลดี และต้นไม้เลวก็จะออกผลเลว

“เลว” ในพระคำข้อนี้หมายความว่าต้นไม้ต้นนั้นไม่เคยเป็นต้นไม้ดีเลย เราอาจคิดว่าต้นไม้ต้นนั้นเคย
เป็นต้นไม้ดีมาก่อนและได้กลายเป็นต้นไม้เลว แต่คำๆนี้ในภาษากรีกบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าต้นไม้ต้นนั้นไร้
ประโยชน์มาตั้งแต่แรกแล้ว มันไม่เคยออกผลอะไรที่รับประทานได้หรือมีประโยชน์เลย)

ข้อ 18: “ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้”

พระคำข้อก่อนหน้ากล่าวข้อเท็จจริงเกี่ยวกับธรรมชาติ พระคำข้อนี้สอนเราอย่างชัดเจนว่าข้อเท็จจริงนี้จะเป็นอื่นไปไม่ได้จากองค์ประกอบของสิ่งต่างๆ จงหมายเหตุการเปรียบเทียบระหว่างถ้อยคำของพระเยซูในที่นี้และในมัทธิว 12:33-35 ที่พระองค์ตรัสว่า:

“จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของต้นไม้ก็ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลวและผลของต้นไม้ก็เลว เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน โอ ชาตินูร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วมก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว”

ข้อ 19: “ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ”

ในการเชื่อมโยงกับถ้อยคำของพระเยซูตรงนี้ จงเปรียบเทียบถ้อยคำของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาตอนที่พวกฟาริสีและพวกสะดูสีมาหาเขาเพื่อที่จะรับบัพติศมา เขากล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า:

“ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “โอ เจ้าชาตินูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่างนี้ก็เหมือนเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ” (มธ. 3:7-10)

ผู้คนเหล่านั้นเข้าใจว่าพระเยซูทรงหมายถึงอะไรเมื่อพระองค์ตรัสถึงการโค่นต้นไม้และการโยนมันเข้าในกองไฟ เจ้าของสวนผลไม้ไม่ยอมให้ต้นไม้ที่ไม่เกิดผลอยู่ต่อไปในสวนผลไม้ นั่น หากต้นไม้ใดไม่ออกผลดี พวกเขาก็ฟันมันทิ้งเสีย, ทำลายมัน, และปลูกอีกต้นแทนที่มัน

ข้อ 20: “เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา”

มีความเห็นที่แตกต่างกันท่ามกลางเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ว่า “ผล” ที่เราใช้ตัดสินอีกคนหนึ่งนั้นเป็นตัวแทนของ *ชีวิต* หรือ *คำสอน* ของคนๆนั้น หลายคนเชื่อว่าผลเหล่านั้นชี้ไปยังหลักคำสอนที่คนๆหนึ่งสอน แต่ผมเชื่อว่าเมื่อเราเปรียบเทียบข้อความในข้อพระคำต่างๆที่เหลือของบทนี้ เราจะเห็นว่าการประยุกต์ใช้นั้น ใช้นับทั้งการงานต่างๆและชีวิตของคนๆหนึ่ง ผมเชื่อว่าพระเยซูกำลังตรัสตรงนี้ถึงชีวิตประจำวันและอุปนิสัยส่วนตัวของคนๆหนึ่ง และผลกระทบของหลักคำสอนที่คนๆนั้นสอน

พระเยซูทรงนำเสนออย่างชัดเจนข้อเท็จจริงที่ว่าพวกผู้พยากรณ์เท็จแสรังทำตัวเป็นผู้พยากรณ์แท้, สมาชิกแห่งฝูงแกะที่แท้จริงของพระเจ้า พวกเขาโอ้อวดในการดำเนินชีวิตที่ถูกเสแสร้งว่าบริสุทธิ์และคำสอนที่ถูกต้อง แต่ชีวิตภายในของพวกเขาไม่บริสุทธิ์และคำสอนของพวกเขาไม่ถูกต้อง พวกเขาให้ความจริงเพียงพอที่จะอำพรางพิษร้าย, คำโกหกต่างๆของพญามาร, ที่พวกเขานำเสนอ เราเห็นสิ่งนี้ในคำพูดที่ถูกกล่าวเกี่ยวกับผู้รับใช้ที่โดดเด่นบางคน ผู้คนกล่าวว่า “มันเป็นความจริงที่ว่าเขาร่วมสามัคคีธรรมกับพวกเสรีนิยมและยอมให้พวกสมัยใหม่สนับสนุนเขา แต่ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงก็คือว่าเขาทำงานกับพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่ คุณก็ต้องยอมรับว่าเขาเทศนาข่าวประเสริฐ”

ท่านที่รัก พญามารรู้เกี่ยวกับข่าวประเสริฐมากกว่าที่นักเทศน์หลายคนรู้เกี่ยวกับข่าวประเสริฐ และมันสามารถกล่าวคำเทศนาอันเกิดผลมากมายได้ – แต่นั่นก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่ามันคือพญามาร! คนมี

การศึกษาหลายคนสามารถสอนบทเรียนชีวิตได้ – นั่นคือ เหมือนกับที่คนส่วนใหญ่มองว่าบทเรียนหนึ่งถูกสอนเป็นอย่างดี แต่ตลอดทางนั้น คนๆนั้นอาจหย่อนเมล็ดพันธุ์แห่งคำสอนผิดสองสามเรื่อง, แทรกความคิดเห็นของตัวเองเป็นครั้งคราวหรือประกาศข้อความที่ว่า “มันอาจเป็นแบบนี้” หรือ “บางทีมันก็เป็นแบบนี้” นิดหน่อย ซึ่งเป็นการเพาะการตีความผิดๆในความคิดของคนเหล่านั้นที่ฟังเขา แน่ใจว่าพญามารสามารถทำงานได้อย่างสัมฤทธิ์ผลมากขึ้นภายในคริสตจักรแห่งหนึ่งมากกว่าที่มันจะทำงานได้จากภายนอก ด้วยเหตุนี้พวกครูสอนเท็จจึงมีอยู่เสมอมาและจะมีอยู่เสมอไปจนกว่าพระเยซูเสด็จมาและทรงแยกของจริงออกจากของปลอม

ตามที 1 เปโตร 2:6 ว่าไว้ ลูกที่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงของพระเจ้าสามารถตรวจจับคำสอนผิดได้: “เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เรารวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ได้รับความอภัย’” พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเปิดเผยพวกครูและนักเทศน์ที่สอนผิดๆ

ขวานและไพร่คอยเหล่าคนชั่ว ไม่ว่าพวกเขาจะดูเป็นคนดีสักเท่าใดในชีวิตนี้ ในฐานะเป็นตัวแทนของต้นไม้ พวกเขาอาจออกใบสวยๆ, มีใบดกมกรื่น – แต่ใบก็ไม่สร้างรายได้ ใบเหมาะสำหรับให้ร่มเงาสบาย แต่ต้นไม้ที่ให้ร่มเงามีแนวโน้มที่จะทำให้ผู้คนเป็นคนเกียจคร้าน พระเยซูกำลังมองหาต้นไม้ต่างๆที่ออกผล (ยอห์น 15:1-16) และเมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อพิพากษาในความชอบธรรม พระองค์ก็จะทรงแยกของจริงออกจากของปลอม

เราอาจควรพิจารณาตรงนี้ว่า ไม่ใช่แค่คนเหล่านั้นที่หว่านพิษร้ายเท่านั้นที่จะถูกฟันทิ้งเสีย แต่คนเหล่านั้นที่ “เป็นหมัน” ด้วย – คนเหล่านั้นที่ไม่ออกผลใดๆเลย จากแง่มุมฝ่ายวิญญาณ การฟังความจริงแต่ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังความจริงนั้นก็อันตรายพอๆกับการรู้จักความจริงและยังเทศนาคำสอนผิดหรือเท็จ มนุษย์ทั้งหลายจะถูกพิพากษาโดยองค์ตุลาการผู้ชอบธรรม ไม่ใช่เพราะสิ่งที่พวกเขาทำเท่านั้น แต่เพราะสิ่งที่พวกเขาน่าจะได้กระทำและมีได้กระทำด้วย คนที่มีโอกาสหลายครั้งที่จะรับการบังเกิดใหม่ แต่กลับปฏิเสธโอกาสเหล่านั้นเสียจะถูกพิพากษาเพราะโอกาสเหล่านั้นที่เขาได้ปฏิเสธเสีย

จงสังเกตว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดให้เราฟันทิ้งต้นไม้เหล่านั้นและเผามันในไฟเสีย แต่มันเป็นสิทธิพิเศษของเราที่จะแยกแยะระหว่างของจริงและของปลอม พระเจ้าทรงทำให้ผู้เชื่อมีความรู้เพื่อที่จะช่วยเราให้พ้นจากอิทธิพลของพวกครูสอนเท็จ หากคุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า ผมก็ขอรับรองคุณว่าอย่าเปิดรับต่อหลักคำสอนเท็จหรือยอมให้พวกครูสอนผิดเข้ามาในบ้านของคุณและอธิบายหลักคำสอนของพวกเขา มันเป็นเรื่องอันตรายที่จะเปิดรับความคิดต่อคำสอนผิด เราถูกบัญชาไม่ให้ร่วมสามัคคีธรรมกับการงานต่างๆแห่งความมืดอันปราศจากผล แต่เราจะต้อง “ออกมาจากท่ามกลางคนเหล่านั้น” และแยกออกไปไว้จำเพาะพระเจ้า (อ่าน เอเฟซัส 5:11 และ 2 โครินธ์ 6:14-17) เราถูกห้ามไม่ให้ต้อนรับผู้ใด – อาจารย์, นักเทศน์, มิชชันนารี, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรือสมาชิกธรรมดา – เข้ามาในบ้านของเราหากเขาสอนหลักคำสอนอื่นใดนอกจากหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์เจ้า และเราได้รับคำเตือนว่าหากเราขอพรให้คนเช่นนั้น เราก็เป็นผู้มีส่วนในการกระทำต่างๆที่ชั่วร้ายของเขา (2 ยอห์น 7-11) ใช่ครับ เราสามารถดูออกว่าใครเป็นครูสอนเท็จและพวกผู้

พยากรณ์เท็จ และในฐานะเป็นลูกของพระเจ้าเราจะต้องไม่ยอมฟังคำสอนเท็จของพวกเขา เมื่อคริสเตียนแท้คนใดได้ยินผู้รับใช้คนหนึ่งที่สอนผิด เขาก็ไม่ต้องฟังนานเลยกว่าที่เขาจะตรวจจับคำสอนผิดได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงรับประกันว่าผู้เชื่อต้อกว่านั้นเป็นเมล็ดพันธุ์ที่มีพิษที่กำลังถูกหว่านโดยผู้พยากรณ์เท็จคนหนึ่ง

ภัยของการกล่าวยอมรับโดยปราศจากความเชื่อ;

จุดจบของผู้พยากรณ์เท็จ

ข้อ 21: “มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้”

มันเป็นเรื่องอันตรายที่จะกล่าวยอมรับว่าเป็นผู้เชื่อขณะที่ใจไม่มีความเชื่อที่ช่วยให้รอด ในข้อ 21 ถึง 23 พระเยซูทรงเตือนถึงความพินาศและจุดจบของพวกคนหน้าซื่อใจคดและพวกผู้พยากรณ์เท็จ และพร้อมกับคำเตือนที่ซึ่งซึ่งนี้พระองค์ทรงกล่าวปิดท้ายคำเทศนาบนภูเขา

“มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’” – นั่นคือ มิใช่ทุกคนที่ประกาศว่าตนเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์ – “จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์” มีแค่คนจำนวนน้อยเท่านั้น, กล่าวในแง่ร้อยละ, จะได้เข้าในอาณาจักรนั้น ลูกากล่าวคำประกาศแบบเดียวกันนี้ แต่ใช้ถ้อยคำที่แตกต่างออกไป ในลูกา 9:59-62 เราอ่านว่า:

“พระองค์ (พระเยซู) ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า “จงตามเรามาเถิด” แต่คนนั้นทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า” อีกคนหนึ่งทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดเอามือจับคันท่อนแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า”

เราไม่กล้าตัดสิน การพิพากษาเป็นของพระเจ้า แต่เมื่อเราตรวจสอบผลของเหล่าสมาชิกของคริสตจักรทั้งหลายในชุมชนของเรา สมาชิกเหล่านั้นก็คนกันที่เราสามารถไว้วางใจได้วันอาทิตย์แล้ววันอาทิตย์เล่า เดือนแล้วเดือนเล่าตลอดทั้งปี? ก็คนพร้อมเสมอที่จะทำงาน, อธิษฐาน, ถวาย, ไป --- หรืออยู่ต่อ, หากจำเป็น? ก็คนพร้อมเสมอที่จะรับตำแหน่งที่มีเกียรติหรือต้อยต่ำ? หากกล่าวในแบบส่วนตัวมากขึ้น คุณรู้จักกี่คนที่คุณจะให้เขาอธิษฐานเผื่อหากคุณรู้ว่าชีวิตของคุณขึ้นอยู่กับคำอธิษฐานอันจริงจังของผู้ชอบธรรม? มีคนที่ตามทางของพระเจ้าหลายคนที่ดำเนินชีวิตที่แยกออก แต่ในแง่ร้อยละ ผมสงสัยจริงๆว่าสมาชิกคริสตจักรก็คนกันเป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและรู้จักพระเจ้าในความรอดที่แท้จริง?

การพูดซ้ำที่ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า” บ่งบอกถึงความจริงจัง คนมากมายทุกวันนี้เป็นผู้ที่จริงจังและจริงใจในกิจกรรมทางศาสนาทั้งสิ้นของพวกเขา – แต่พญามารทำให้พวกเขา *่วนอยู่กับบรรดา* กิจกรรมทางศาสนาของพวกเขาเหลือเกินจนพวกเขาไม่มีเวลาที่และแสงทองคำพระผู้เป็นเจ้า, กลับใจจากบาปต่างๆของพวกเขา, และบังเกิดใหม่อย่างแท้จริง! สมาชิกคริสตจักรจำนวนมหาศาลสาละวนอยู่กับ “ศาสนา” เหลือเกินจนพวกเขาไม่มีเวลาเหลือที่จะปรนนิบัติพระเยซู ในหลายกรณีเหลือเกินทุกวันนี้ คริสตจักรต่างๆกำลัง

พยายามที่จะทำงานของรัฐบาล, องค์กรเพื่อสังคมต่างๆ และกลุ่มทางโลกอื่นๆอีกมากมาย คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่มีภารกิจหนึ่งเดียว – นั่นคือ การออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งพระเยซูได้สั่งไว้ (มธ. 28:19, 20)

สำหรับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่รับเชื่อแต่ปากแต่ไม่ได้เชื่อที่ใจ เราควรพิจารณาเรื่องของหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นตามที่ถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 25:1-13 หญิงพรหมจารีทั้งสิบคนนั้นออกไปพบกับเจ้าบ่าว: พวกเขาทั้งสิบคนเอาตะเกียงไปด้วย และขณะที่พวกเขารอเจ้าบ่าวอยู่นั้น ทั้งสิบคนก็หลับไป แต่หญิงพรหมจารีโง่ห้าคนนั้นไม่ได้เอาน้ำมันสำหรับตะเกียงของตนไปด้วย และเมื่อมีเสียงร้องประกาศว่า “คูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว” หญิงพรหมจารีโง่เหล่านั้นก็กล่าวแก่หญิงพรหมจารีที่มีปัญญาเหล่านั้นว่า “ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่”

หญิงพรหมจารีที่มีปัญญาเหล่านั้น ซึ่งได้อาน้ำมันไปเพียงพอสำหรับตะเกียงของตน ก็ตอบกลับไปว่า: “ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า” ขณะที่พวกเขาหญิงพรหมจารีโง่ไปซื้อน้ำมันสำหรับตะเกียงของตน เจ้าบ่าวก็นมาถึง และหญิงเหล่านั้นที่พร้อมแล้วก็เข้าไปในงานสมรสกับเขา – *และประตูก็ถูกปิดเสีย!* หญิงพรหมจารีโง่ห้าคนนั้นยืนอยู่ข้างนอกร้องว่า “ท่านเจ้าข้าๆ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย” เจ้าบ่าวตอบกลับมาว่า “เราไม่รู้จักพวกเจ้า!”

มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่คนๆหนึ่งจะร้องอย่างเคร่งศาสนาว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า” แต่ก็ไม่มีการที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าในใจของเขา พระเยซูทรงถามพวกฟาริสีและพวกคนหน้าซื่อใจคดเหล่านั้นว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ แต่ไม่กระทำตามที่เรากล่าวนั้น” (ลูกา 6:46) แน่นอนว่านี่เหมือนกับการตรัสว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ แต่ไม่กระทำตามความประสงค์ของเรา?” มันคือการทำตัวแบบปากไม่ตรงกับใจที่จะเสแสร้งว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า – แต่ก็ไม่ใช่ฟังพระวจนะของพระองค์ พฤติกรรมเช่นนั้นเป็นผลของความไม่เชื่อ หลายพันคนบนแผ่นดินโลกทุกวันนี้ประกอบพิธีกรรมและรูปแบบทางศาสนาหลายอย่าง, กล่าวคำสวดภาวนาต่างๆและทวนซ้ำหลักข้อเชื่อต่างๆ, กล่าววว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า” และ “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” – แต่พวกเขาที่ไม่รู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด คนที่รู้จักทางนั้นแต่ก็ปฏิเสธที่จะวางใจพระเยซูและรับความรอดจะทนทุกข์การลงโทษอันแสนสาหัสในนรกมากกว่าพวกคนป่าผู้ไม่เชื่อที่ยินพระนามของพระเยซู!

การพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า” นั้นยังไม่พอ คุณอาจเชื่อพระคัมภีร์ คุณอาจเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า และเชื่อว่าพระเยซูเคยมีชีวิตอยู่, ได้สิ้นพระชนม์, และเป็นขึ้นมาอีก คุณอาจเชื่อด้วยหัวสมองของคุณ – แต่คุณเชื่อด้วยหัวใจต่างหากซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม (โรม 10:10) ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้ที่จะมีความรู้ที่หัวสมองและยังไม่มีพระคริสต์ในหัวใจของคุณอยู่เหมือนเดิม – และความเชื่อแบบคริสเตียนก็คือ “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) เมื่อบุคคลใดบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง เขาก็อยู่ในพระคริสต์ (โรม 8:1; คส. 3:3)

พระเยซูทรงอธิบายว่าไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า” จะได้เข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ “แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้” เนื่องจากเราจำเป็นต้องปฏิบัติตามพระทัยของพระเจ้าหากเราอยากเข้าไปในอาณาจักรนั้น เราจึงอยากทราบอย่างแน่นอนว่าพระประสงค์ของพระเจ้าคืออะไรและเราจะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ได้อย่างไร มีพระคำตอนใดบ้างไหมที่บอกเราว่าพระประสงค์ของพระเจ้าคืออะไร? แน่นอนว่ามีพระคำตอนดังกล่าว! ในยอห์น 6:38-40 เราอ่านถ้อยคำของพระเยซู:

“เราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ... เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรามา **นั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์** และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

พระประสงค์ของพระบิดาถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนในที่นี้ พระประสงค์ของพระองค์ก็คือ ที่เราจะเชื่อในพระเยซูผู้ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อตอบสนองพระราชบัญญัติของพระเจ้า, ความชอบธรรมของพระเจ้า, ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า, และเพื่อชำระหนี้บาปและทำให้การไถ่คนบาปเป็นจริงได้ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า, เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า, และเพื่อกระทำพระราชกิจที่พระเจ้าได้ประทานแก่พระองค์ให้เสร็จสิ้น พระองค์ทรงกระทำพระราชกิจนั้นสำเร็จครบถ้วนแล้วและทรงทำให้พระเจ้าพระบิดาพอพระทัยอย่างครบบริบูรณ์แล้ว ด้วยเหตุนี้พระประสงค์ของพระบิดาสำหรับเราทั้งหลายก็คือ ที่เราจะเชื่อในพระบุตรของพระองค์ เรากลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าโดยการเชื่อในพระเยซูและต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเรา:

“แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12, 13)

พระเจ้าทรงรักเราเพราะเห็นแก่พระคริสต์, พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32) และหนทางเดียวที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้อยู่ในพระคริสต์ เราเป็นที่ยอมรับ “ในพระองค์ผู้ทรงเป็นที่รัก” เท่านั้น (อฟ. 1:6) นั่นแหละคือหนทางเดียวที่เราจะเห็นพระเจ้าในสันติสุขได้

ข้อ 22: “เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า ‘**พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ**’”

“คนเป็นอันมากจะกล่าวว่า...” คุณสามารถใส่คนหลายพันคน, หลายหมื่นคนหรือหลายแสนคนเท่าที่จะใส่ได้ในคำเดี่ยวนั้น, “คนเป็นอันมาก” โดยมาตรฐานต่างๆของเรา ไม่กี่พันคนก็คงเรียกว่า “คนเป็นอันมาก” ได้อย่างแน่นอน แต่ตามที่พระเจ้าทรงคิดและเห็น จะต้องใช้กี่หมื่นคนกันถึงจะเรียกได้ว่า “คนเป็นอันมาก”?

“เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า...” อาจมีหลายสิ่งที่คุณจะไม่มีวันกระทำในชีวิตนี้ พวกเขาอาจไม่เคยร่วมประชุมกับคริสตจักรเลย พวกเขาอาจไม่เคยคุกเข่าลงและร้องทูลต่อพระเจ้าเลย พวกเขา

เขาอาจไม่เคยยอมรับว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งเลย! แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่คนที่ไม่นับถือพระเจ้าทุกคนที่มีชีวิตอยู่และตายไปจะถูกบังคับให้กระทำ:

“เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า”’ ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า” (โรม 14:11, 12)

แน่นอนพอๆกับที่ว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง หัวเข่าทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อพระองค์ในวันหนึ่งและลิ้นทุกลิ้นจะกล่าวยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เพื่อนที่ยังไม่ได้รับความรอดผู้เป็นที่รักครับ คุณอาจไม่เคยคุกเข่าลงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าขณะที่คุณยังมีชีวิตอยู่เลย แต่ “ในวันนั้น” คุณจะคุกเข่าลงต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ (“วันนั้น” เป็นคำหนึ่งที่ถูกใช้บ่อยในภาคพันธสัญญาเดิมโดยพวกศาสดาพยากรณ์ มันบ่งบอกถึงวาระแห่งการพิพากษา, การสำเร็จครบถ้วนของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์และวันแห่งการพิพากษาซึ่งตกแก่มนุษย์ กรูมาศึกษา ลูกา 10:12, 2 เธสะโลนิกา 1:10, 2 ทิโมธี 1:12, 18 และ 4:8, และวิวรณ์ 16:14)

ในที่นี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเริ่มต้นสั่งสอนเหล่าผู้ฟังของพระองค์เกี่ยวกับวันใหญ่นั้นแห่งการพิพากษาเมื่อพระองค์จะทรงเป็นผู้พิพากษา ในยอห์น 5:22-27 เราอ่านว่า:

“เพราะว่าพระบิดาไม่ได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา ... เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์”

จงสังเกตว่า “คนเป็นอันมาก” เหล่านั้นจะกล่าวอะไรแก่พระเยซู “ในวันนั้น”:

“พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ?”

“พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์”

“พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์”

สามสิ่ง ซึ่งทั้งหมดถูกกระทำในพระนามของพระเยซู แต่สามสิ่งนี้ไม่ช่วยให้รอด การพยากรณ์หมายถึงการบอกล่วงหน้า แต่มันยังหมายถึงการกล่าวออกไปซึ่งสิ่งที่ถูกบอกล่วงหน้าด้วย ดังนั้นผู้รับใช้, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ, มิชชันนารีและครูสอนรวีทุกคนพยากรณ์เพราะว่าเขา (หรือเธอ) กำลังกล่าวออกไปซึ่งสิ่งที่ถูกบอกล่วงหน้า แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าคนเหล่านี้ได้รับความรอด มีผู้รับใช้หลายคนในธรรมาสน์ทั่วโลกวันนี้ที่อ่านพระคัมภีร์, เทศนาคำเทศนา, ซึ่งมีการฝึกอบรมและการศึกษาของผู้รับใช้และที่ยืนเพื่อให้สิ่งที่พวกเขาตั้งใจว่าเป็นข่าวสารของข่าวประเสริฐ – แต่คนเหล่านี้ก็ไม่ได้ได้รับความรอด คนใดก็ตามที่ได้รับการศึกษามาเป็นอย่างดี

สามารถสอนชั้นเรียนรวีได้จากมุมมองทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพระคัมภีร์ โดยให้คำบรรยายที่ดีเกี่ยวกับใจความหลักบางเรื่องในพระคัมภีร์ แต่คนเหล่านี้จำนวนมากที่สอนและเทศนาและอธิษฐานและทำงานก็ไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย

ยิ่งไปกว่านั้น มันเป็นไปได้ที่พวกปีศาจจะออกไปจากเหล่าคนชั่วผ่านทางงานรับใช้ของคนๆหนึ่งที่อ่านพระวจนะของพระเจ้าและประกาศพระวจนะนั้น ถึงแม้ว่าตัวผู้สอนเองอาจไม่ได้บังเกิดใหม่ก็ตาม พระวจนะของพระเจ้าคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอด พระวจนะของพระเจ้าคือสิ่งที่มีชีวิตและเปี่ยมด้วยฤทธิ์และคมกว่าดาบสองคมใดๆ พระวจนะนำมาซึ่งความเชื่อ ด้วยเหตุนี้เมื่อพระวจนะถูกอ่าน ถึงแม้ว่าคนที่อ่านพระวจนะนั้นอาจไม่ใช่คริสเตียน คนเหล่านั้นที่ฟังก็สามารถได้รับพระวจนะ, ถูกชุบให้เป็นขึ้นในใจของพวกเขา, และเมล็ดพืชซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่าก็งอกเงยขึ้นไปสู่ชีวิตนิรันดร์ ใช่แล้วครับ มันเป็นไปได้ที่คนที่ไม่รอดจะอ่านพระคัมภีร์, กล่าวคำบรรยาย, และบางคนในผู้ฟังเหล่านั้นของเขากลับใจเชื่อ คนไม่เชื่อสามารถได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และโดยทางพระวจนะนั้นเขาก็ถูกชักนำให้มาถึงพระคริสต์และได้รับความรอดโดยทางความเชื่อ ถึงแม้ว่าคนที่กล่าวข้อความนั้นจากพระวจนะตัวเขาเองอาจไม่ได้รับความรอดก็ตาม

“ได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ข้าพระองค์ทั้งหลายถวายเงินเยอะเยอะ ข้าพระองค์ทั้งหลายสร้างงานมิชชั่นต่างๆ ข้าพระองค์ทั้งหลายสนับสนุนงานมิชชั่นต่างๆ ข้าพระองค์ทั้งหลายซื้อรถบัสสำหรับชั้นเรียนรวี ข้าพระองค์ทั้งหลายทาสิอาคารคริสตจักรและปูพรมใหม่ ข้าพระองค์ทั้งหลายทำสิ่งพิเศษหลายอย่าง และข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำการเหล่านั้นในพระนามของพระเยซู พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะมาไล่ข้าพระองค์ทั้งหลายแบบนี้ไม่ได้แน่นอน!”

ข้อ 23: “เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา’”

“เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย!” คำกรีกตรงนี้ที่แปลว่า “ไม่เคย” มีความหมายว่า “ไม่เคยแม้สักครั้งเดียว” มันเทียบเท่ากับคำว่า “ไม่มีวัน, ไม่มีทางเด็ดขาด” ของเรา ดังนั้นคนเหล่านี้จึงไม่ใช่คนที่ครั้งหนึ่งเคยได้รับความรอดและจากนั้นก็สูญเสียความรอดของตนไป พวกเขาไม่เคยรู้จักพระเยซูครั้งหนึ่งและจากนั้นก็ไปเสียจากพระองค์ พวกเขาไม่เคยได้รับความรอดเลยแม้แต่ชนิดเดียว พระเยซูกำลังตรัสว่า “เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าในฐานะลูกที่บังเกิดใหม่ของพระเจ้าเลย เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าในฐานะประชากรของเราเลย” พระองค์ทรงรู้จักพวกเขาในฐานะเป็นบุคคลและพระองค์ทรงรู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่ แต่พวกเขาไม่เคยเป็นลูกๆของพระองค์โดยการบังเกิดฝ่ายวิญญาณเลย

ในยอห์น 10:14 พระเยซูทรงประกาศว่า “เรา...รู้จักแกะของเรา และแกะของเรารู้จักเรา” ในกาลาเทีย 4:9 เปาโลประกาศว่าผู้เชื่อทั้งหลายรู้จักพระเจ้าและพระเจ้าทรงรู้จักผู้เชื่อเหล่านั้น ใน 1 โครินธ์ 8:3 เปาโลกล่าวเช่นกันว่า “แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น” ดังนั้นขอให้เรายอมรับเถิดว่า: คนเหล่านี้ไม่เคยรู้จักพระเยซูในการยกโทษบาปเลย และพระองค์ไม่เคยรู้จักพวกเขาในฐานะลูกๆของพระองค์เลย ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้ที่จะทำสิ่งยิ่งใหญ่ต่างๆสำเร็จในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าแต่ก็ไม่ใช่ลูกของพระเจ้า!

คนมากมายเข้าร่วมกับคริสตจักรด้วยเหตุผลหลายประการ – เพื่อเข้าสังคม, เพื่อธุรกิจ, เพื่อ “กลับเนื้อกลับตัวใหม่” – แต่พวกเขาก็ไม่ได้บังเกิดใหม่ พวกเขาได้รับการล้างชำระในอ่างบัพติศมาแต่พวกเขาไม่ได้ถูกล้างชำระในพระโลหิต น้ำไม่ชำระให้สะอาดจากความบาป พระโลหิตของพระเยซูต่างหากที่ชำระให้สะอาดจากความบาป (1 ยอห์น 1:7) มันไม่ใช่ น้ำในพิธีบัพติศมาที่ทำให้เราเข้ามาอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า แต่เป็นบัพติศมาของพระวิญญาณต่างหาก: “เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมีใช้ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่” (1 คร. 12:13)

“จงไปเสียให้พ้นจากเรา...” ทุกคนที่อ่านข้อความเหล่านี้จะได้อยู่วันหนึ่งจะได้ยินพระเยซูตรัสว่า “ดีมาก – จงเข้าปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด” หรือ “จงถอยไปจากเราเข้าไปในความพินาศเป็นนิตย์!” มันเป็นข้อเท็จจริงที่มั่นคงที่ว่าทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า, ทุกลิ้นจะกล่าวยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และทุกคนจะต้องให้การเกี่ยวกับตัวเองต่อพระเจ้า ดังนั้นหากคุณไม่ทราบจนหมดข้อสงสัยว่าคุณได้รับการชำระให้สะอาดโดยพระโลหิตแล้ว ผมก็ขอวิงวอนคุณ ณ บัดนี้ให้ “แนใจเรื่องการทรงเรียกและการทรงเลือกของท่านทั้งหลาย” (2 เปโตร 1:10)

“เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า” ในภาษากรีกประโยคนี้อ่านว่า “เจ้าทั้งหลายผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ; เจ้าทั้งหลายผู้เป็นคนไร้พระราชบัญญัติ” (กรุณาอ่าน 1 ยอห์น 3:4) เท่าที่เกี่ยวข้องกับความดีแบบมนุษย์ มีคนที่ไม่รอดจำนวนมากที่กระทำความดีมากมาย พวกเขาบริจาคเงินให้แก่การกุศลต่างๆ, พวกเขาช่วยสร้างโรงพยาบาลต่างๆ, พวกเขาส่งคนหนุ่มสาวเข้าวิทยาลัย, พวกเขาบริจาคเงินก้อนโตให้แก่คริสตจักรและโรงเรียนหลายแห่ง แต่ไม่ว่าคุณหนึ่งจะทำดีมากขนาดไหน หากเขาไม่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า เขาก็กำลังกระทำความชั่วช้า สิ่งใดก็ตามที่ไม่ถูกสร้างขึ้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจาก็ไม่ได้มาจากความเชื่อ และ “การกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

รากฐานสองชนิด

ข้อ 24 และ 25: “เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา”

“เหตุฉะนั้น” ซึ่งกลับไปยังสิ่งที่เพิ่งถูกกล่าวขณะที่พระเยซูสรุปย่อคำเทศนาของพระองค์ตรงนี้ (ข้อ 24 ถึง 27 นำเสนอสรุปย่อของสิ่งที่ถูกกล่าวไปแล้วในคำเทศนาบนภูเขา, สรุปย่อโดยรวมของเนื้อหาทั้งหมด)

“ผู้ใด” (ผู้ใดก็ตาม) รวมทุกคนและไม่ได้ตัดทิ้งผู้ใดเลย พระคัมภีร์ไม่ได้สอนเรื่องการลบลมหินบาปแบบจำกัด พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาปของคนทั้งโลก (ยอห์น 3:16; 1 ยอห์น 2:2) “ผู้ใดที่จงร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (โรม 10:13)

“ผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเรา...” คำเหล่านี้ คือพระวจนะของพระเจ้า ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะ (โรม 10:17) เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ (อฟ. 2:8) ด้วยเหตุนี้

คนที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและกระทำสิ่งที่พระวจนะบอกเขาให้กระทำจึงเปรียบเสมือน “*ผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา*”

เราทุกคนกำลังก่อสร้างอยู่ ไม่ว่าจะเรารู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ทุกวันที่เราดำเนินชีวิต เรากำลังก่อสร้างสำหรับนิรันดรกาล – ความพินาศนิรันดร หรือบำเหน็จนิรันดรในสวรรค์ นี่ไม่ได้หมายความว่าเราได้รับความรอดโดยการงานต่างๆ แต่เราจะได้รับบำเหน็จสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนของเรา ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าเรารอดแล้วหรือไม่รอด เราก็กำลังก่อสร้างอยู่ คนที่ได้อินและรับพระวจนะของพระเจ้าก็กำลังสร้างบนศิลา – พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นศิลา

ศิลานี้ หรือภาพเงาของศิลานี้ ถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาเดิมหลายครั้ง ในอพยพ 17:6 พระเจ้าทรงบัญชาโมเสสให้ตีศิลานั้น และน้ำที่ไหลออกมาจากศิลานั้นสำหรับบรรดาผู้เดินทางเหน็ดเหนื่อยได้ดื่ม ในกันดารวิถี 20:8 โมเสสได้รับบัญชาให้พูดกับศิลานั้นเพื่อที่มันจะให้ น้ำแก่ฝูงชนดื่ม แน่แน่นอนว่าศิลานั้นเป็นภาพเงาถึงพระเยซูคริสต์เจ้า, พระศิลาแห่งความรอดของเรา

ในเพลงสดุดี 28:1 ดาวิดร้องทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ศิลาของข้าพระองค์...” ในเพลงสดุดี 31:2, 3 ดาวิดอธิษฐานว่า “ขอพระองค์ทรงเป็นศิลาเข้มแข็งของข้าพระองค์... พระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์...” ในเพลงสดุดี 61:2 เขาอธิษฐานว่า “...ขอทรงนำข้าพระองค์มาถึงศิลาที่สูงกว่าข้าพระองค์” ในเพลงสดุดี 62:2 ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า...” จากนั้นในเพลงสดุดี 89:26 เขาร้องทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ และเป็นศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์”

ใน 1 โครินธ์ 10:4 เปาโลประกาศว่าเหล่าบรรพบุรุษชาวอิสราเอล “ได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลา นั่นคือพระคริสต์” ในมัทธิว 16:18 พระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า “...บนศิลานี้ เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้” พระเยซูทรงเป็นศิลาซึ่งคริสตจักรถูกสร้างขึ้นบนนั้น

ดาเนียลกล่าวถึงหินก้อนนั้น และหินก้อนนั้นที่เขาพูดถึงคือพระเยซู ในดาเนียล 2:34 เราอ่านเกี่ยวกับหินก้อนนั้นซึ่งถูกตัดออกมามีไขด้วยมือ ในมัทธิว 21:44 พระเยซูทรงประกาศว่า “ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะต้องบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง” เปโตรพูดถึงหินก้อนนี้ว่าเป็น “ศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ไม่ได้รับความอับอาย” (1 ปต. 2:6) ลูกา 20:17 พูดถึงหินก้อนนั้นซึ่งพวกช่างก่อสร้างได้ปฏิเสธเสียแต่ซึ่งถูกทำให้เป็นศิลามุมเอกแล้ว

ใช่แล้วครับ พระเยซูเจ้าทรงเป็นศิลานั้น รากฐานเดียวที่จะต้องก่อสร้างบนนั้น: “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์” (1 คร. 3:11)

“*ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนั้น*” – แต่บ้านของผู้ที่มีสติปัญญานั้นมิได้พังลงเพราะว่ามันถูกก่อรากอยู่บนศิลา จงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสถึงหลังคา, ผนัง, หรือหน้าต่างของบ้านหลังนี้ พระองค์ตรัสถึงรากฐานเท่านั้น คนที่มีสติปัญญาจะวางรากฐานที่ดีและมั่นคงเพื่อสร้างบ้านของตนบนนั้น มันไม่ใช่

หลังคา, เพดาน, หน้าต่าง, หรือผนังที่เป็นตัวตัดสินชี้ขาดความแข็งแรงของสิ่งปลูกสร้างนั้น มันคือรากฐานนั้นต่างหาก

นี่ให้ภาพประกอบข้อเท็จจริงที่ว่าคนๆหนึ่งอาจดำเนินชีวิตที่ดีและสะอาดฝ่ายศีลธรรมและยังไม่ได้รับความรอดอยู่ดี มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างการดำเนินชีวิตที่ดีและการดำเนินชีวิตที่**ชอบธรรม** หนทางเดียวที่จะกลายเป็นผู้ชอบธรรมคือ การบังเกิดใหม่ เพราะว่าความชอบธรรมเป็น**สิ่งที่ถูกยกให้** เราไม่ได้บรรลุถึงความชอบธรรมโดยทางการงานที่ดีต่างๆ แต่โดยทางการยกให้ “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่า (ทรงยกให้) เป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (โรม 4:3) และพระคุณที่**ช่วยให้รอดก็รักษาไว้ในความรอด**เช่นกัน พระเจ้าทรงสัญญาแก่ลูกทุกคนของพระองค์ว่า “พระคุณของเราก็เพียงพอสำหรับเจ้า” พายุหลายลูกจะมา ลมจะพัด น้ำท่วมจะซัดสาดใส่เรา – แต่หากเราถูกวางรากฐานมั่นคงบนพระศิลานิรันดร์, พระเยซูคริสต์เจ้า, บรรดาพายุแห่งนรกก็จะทำลายเราไม่ได้

ข้อ 26 และ 27: “**แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ทิ้งเสาสร้างเรือนของตนไว้บนทราย ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก**”

ยอห์นผู้เป็นที่รักทำให้คำกล่าวนี้หนักแน่นมากยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขาให้เขียนถ้อยคำเหล่านี้:

“ถ้าเรายอมรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าย่อมมีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าย่อมได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมุสา เพราะเขาไม่ได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” (1 ยอห์น 5:9-13)

“**ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม**” ก็ตรากหน้าพระเจ้าว่าเป็นผู้มูสาเพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อคำพยานที่ถูกให้ไว้ในพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์, พระเยซูคริสต์เจ้า คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าด้วยหูของตนแต่ไม่ยอมฟังด้วยหูของมนุษย์ภายใน ที่จะให้เขาไม่เคยได้ยินแผนการแห่งความรอดตามที่ถูกเปิดเผยในพระคัมภีร์ก็คงดีกว่าด้วยซ้ำ เราได้รับบัญชาให้เป็น**คนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น**และ “ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น” ซึ่งเป็นการหลอกลวงตัวเราเอง (ยากอบ 1:22)

ในถ้อยคำของพระเยซู คนที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและจงใจปฏิเสธมันเสียก็เปรียบเสมือน**ผู้ทิ้งเสา** “สร้างเรือนของตนไว้บนทราย” นี่เป็นภาพประกอบที่ดีและเข้าใจง่าย อันที่จริงแล้ว ทรายเป็นแค่เศษเล็กจิ๋วของศิลาที่ถูกชะล้างโดยน้ำของแม่น้ำสายต่างๆและมหาสมุทรต่างๆจนดินชั้นบนสุดหรือผงคลีดินทั้งหมดถูกชะล้างออกไปและเหลือแต่เม็ดเล็กๆเท่านั้น ทรายเป็นสิ่งที่สวยงาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามแนวชายฝั่งซึ่ง

เป็นที่ๆมันทอดตัวอยู่เป็นสีขาวและสะท้อนแสงระยิบระยับของดวงอาทิตย์ แต่ทรายก็เป็นสิ่งที่ไวใจไม่ได้เช่นกัน มันเปลี่ยนรูปร่างไปมา มันม้วนตัวและกระจายตัวไปตามกระแสน้ำและกระแสลม คนที่ก่อสร้างบนทรายก็กำลังเชิญชวนหาหนะให้เข้ามาและไม่มีใครที่มีสามัญสำนึกจะสร้างบ้านหลังหนึ่งโดยมีแค่ทรายเป็นรากฐานรองรับอยู่ข้างใต้มัน

คนมากมายก่อสร้างบน “ศาสนา” มีศาสนาที่น่าดึงดูดอยู่มากมาย และเกือบทุกศาสนาก็ยอมรับบางส่วนของพระวจนะของพระเจ้า แต่พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า, ออกมาจากลมหายใจของพระเจ้า, และหากเรายอมรับบางส่วนของพระคัมภีร์ เราก็ต้องยอมรับทุกส่วนของพระคัมภีร์ หากเรากล่าวว่าเราเชื่อส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์แต่ไม่เชื่ออีกส่วนหนึ่ง จริงๆแล้วเราก็กำลังกล่าวว่าเราไม่เชื่อส่วนใดของพระคัมภีร์เลย พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นรากฐานเดียวเท่านั้นที่เราสามารถสร้างบนนั้นและมั่นใจได้ว่าบรรดาพายุชีวิตจะไม่ทำลายอาคารนี้ได้ พระเยซูทรงเป็นพระวาหะในกายเนื้อหนัง (ยอห์น 1:1, 14) และไม่มีรากฐานอื่นใดอีกที่จะก่อสร้างเพื่อคงอยู่ชั่ววันรันดร์ได้ เหมือนกับที่ดวงอาทิตย์ขึ้นในยามเช้าและตกในยามเย็น พายุลูกต่างๆก็จะมาสักวันหนึ่ง – และคนเหล่านั้นที่ได้สร้างบนทราย, คนเหล่านั้นที่ไม่ได้กำลังยืนอยู่บนพระเยซูคริสต์เจ้า, ก็จะล้มลง และการล้มลงของพวกเขาจะใหญ่โตยิ่งนัก!

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงกระทำหรือจัดเตรียมให้ นั่นก็ยิ่งใหญ่:

ความรักของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ (อฟ. 2:4)

พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดด้วยความรอดอันยิ่งใหญ่ (ฮบ. 2:3)

พระเจ้าประทานความชื่นชมยินดีใหญ่ยิ่งแก่เรา (ลูกา 2:10; กิจการ 8:8; 15:3; 1 ปต. 1:8)

พระเจ้าทรงเสริมพลังเราและรักษาเราไว้ด้วยฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ (กิจการ 4:33; 1 ปต. 1:5)

พระเจ้าประทานการร่วมสนิทนอันแสนหวานพร้อมกับความปิติยินดีเป็นอันมาก (เพลงซาโลมอน 2:3)

พระเจ้าประทานสันติภาพอันยิ่งใหญ่ (เพลงสดุดี 119:165)

พระเจ้าผู้ได้ทรงกระทำสิ่งใหญ่โตต่างๆ (เพลงสดุดี 71:19) วันหนึ่งจะเสด็จมาพร้อมกับพระบุตรของพระองค์และจะทรงรับเราให้ไปอยู่กับพระองค์เอง (ทิตัส 2:11-15)

แต่ท่านที่รัก จงจำไว้ว่า – แน่นอนพอๆกับที่ความรักของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่, แน่นอนพอๆกับที่พระคุณของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ การพิพากษาของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่พอๆกันและความพินาศที่พระองค์จะทรงเทออกเหนือคนชั่วก็จะใหญ่โต! ทันทีหลังจากการถูกรับขึ้นไปของคริสตจักรเมื่อคนชอบธรรมทุกคนจะถูกรับตัวออกไปจากแผ่นดินโลก ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งจะมาสู่ชาวแผ่นดินโลกทั้งปวง – ความทุกข์ลำบาก “อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย” (มธ. 24:21)

เปโตรบอกเราว่าท้องฟ้าจะล่งไปด้วยเสียงอันดังสนั่น (2 ปต. 3:10) นี้จะเกิดขึ้นเมื่อสิ้นยุคพันปีก่อนการเริ่มต้นของนิรันดร์กาลแห่งนิรันดร์กาล เมื่อเราจะมีท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่งจะเป็นบ้านของบรรดาผู้ที่ถูกไถ่แล้ว โลกธาตุเหล่านั้นจะละลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า โลกกับบรรดาการงานของโลกจะถูกเผาไหม้ และท้องฟ้าจะระเบิดออก และจะล่งไปด้วยเสียงอันดังสนั่น

ยอห์นผู้เป็นที่รักบอกเราว่าจะเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ดวงดาวต่างๆจะร่วงลงมา ภูเขาต่างๆจะสั่นสะเทือน และเกาะต่างๆจะถูกเคลื่อนออกจากที่ของพวกมัน บรรดาคนใหญ่คนโต – เหล่านายทหารและกษัตริย์หลายองค์ – จะอ้อนวอนพระเจ้าให้ทรงปล่อยให้ภูเขาและโชดหินต่างๆล้มทับพวกเขาเพราะว่า “**วันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว** และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า?” (วิว. 6:12-17)

การพิพากษาที่ตามหลังการพิพากษาอันน่ากลัวถูกเทออกลงบนแผ่นดินโลกขณะที่ยอห์นผู้เป็นที่รักบันทึกข้อความที่ได้รับการคลางแคลงใจที่พระเจ้าประทานแก่เขาขณะที่เขาใช้เวลาโดดเดี่ยวหลายปีบนเกาะปัทมอสในฐานะผู้ถูกเนรเทศ คุณจะพบมันถูกบันทึกไว้ทั้งหมดในหนังสือวิวรณ์ สดุดท้ายแล้ว เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเทศน์แห่งพระพิโรธของพระเจ้า “**มีพระสุรเสียงดังออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารแห่งสวรรค์ว่า “สำเร็จแล้ว”**” (วิว. 16:17) จากนั้นในวิวรณ์บทที่ 20 ยอห์นบอกเล่าเกี่ยวกับ**พระที่นั่งใหญ่สีขาว** (ข้อ 11) ซึ่งเหล่าคนชั่วจะถูกพิพากษาหน้าพระที่นั่งนั้น

ใช่แล้วครับ **พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่** พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ในความรัก, ยิ่งใหญ่ในพระคุณ, ยิ่งใหญ่ในความเมตตา, ยิ่งใหญ่ในสิ่งสารพัดที่พระองค์ได้ทรงกระทำ, กำลังกระทำอยู่, และจะทรงกระทำเพื่อลูกๆของพระองค์; แต่ที่ยิ่งใหญ่พอๆกันก็คือ การพิพากษาที่จะถูกเทออกเหนือแผ่นดินโลกนี้และซึ่งถูกกำหนดไว้มาตลอดชั่วนิรันดร์กาลสำหรับคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธความรักของพระองค์และหันหลังของตนให้พระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ผู้ได้ทรงชำระค่าแห่งการไถ่ของเราเรียบร้อยแล้ว! ผมขอกล่าวซ้ำว่า – การไม่เคยได้ยินพระวจนะอันประเสริฐของพระเจ้าและแผนการแห่งความรอดก็ยิ่งดีกว่าการได้ยิน – และปฏิเสธสิ่งที่พระองค์ทรงยื่นเสนอ!

ข้อ 28 และ 29: “**ต่อมาครั้งพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์**”

“**ต่อมาครั้งพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว...**” คำเทศนานี้สิ้นสุดลงแล้ว องค์ผู้รับใช้ทรงสิ้นสุดคำเทศนาของพระองค์แล้ว พระเยซูทรงเป็นเจ้าของแห่งนักเทศน์ทั้งปวงและคนเหล่านี้ไม่เคยได้ยินคำเทศนาแบบนี้มาก่อนเลย! มีผู้กลับใจเชื่อบ้างไหม? ไม่มีบันทึกเลยว่ามีใครสักคนก้าวออกมาข้างหน้าและทูลพระเยซูว่า “ข้าพระองค์อยากติดตามพระองค์” ทุกถ้อยคำที่พระองค์ตรัสเป็นความจริงของพระเจ้า แต่แม้แต่ความจริงที่ถูกเทศนาอย่างสมบูรณ์แบบเช่นนั้นก็ต้องถูกรับในใจของผู้ฟังหากมันจะต้องนำมาซึ่งความรอด

“**ประชาชนก็อัศจรรย์ใจ**” นั่นคือทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่หัวใจของคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระเยซูตรัสคำเทศนาบนภูเขาจันทรหรือ? และเหตุใดพวกเขาจึง “อัศจรรย์ใจ” เล่า? ผมเชื่อว่ามีอยู่สองสิ่งเกี่ยวกับคำเทศนาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ทำให้พวกเขาอัศจรรย์ใจ: (1) **แก่นสาร**แห่งคำสอนของพระองค์ – พวกเขาไม่เคยได้ยินหลักคำสอนแบบที่พระองค์ประกาศเลย: และ (2) **วิธีการ**แห่งการสอนของพระองค์ – พวกเขาไม่เคยได้ยินผู้ใดพูดเหมือนกับที่พระเยซูตรัส

ถ้อยคำของพระองค์เป็นสิ่งใหม่สำหรับพวกเขา พระองค์มีได้ตรัสสิ่งที่พระองค์ตรัสโดยอาศัยสิทธิอำนาจของผู้อื่น แต่ทรงประกาศพระองค์เองครั้งแล้วครั้งเล่าว่าทรงเป็นผู้ที่มีฤทธิ์เดช พระองค์ประทานแก่พวกเขาซึ่งสิ่งที่พระราชาบัญญัติได้กล่าวไว้ – และจากนั้นก็ทรงเสริมว่า “แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า...” ซึ่งเป็นการ

ประกาศพระองค์เองว่าทรงเป็นองค์ตุลาการ, พระเมสสิยาห์, ผู้ที่ทรงสัญญาไว้ เหมือนกับที่แม่แต่พวกศัตรูของพระองค์ก็กล่าวยอมรับในเวลาต่อมาว่า “*ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย*” (ยอห์น 7:46)

มีครั้งอื่นๆอีกเมื่อพระเยซูทรงทำให้พวกผู้ฟังของพระองค์อัศจรรย์ใจ ในมาระโก 1:21, 22 เราถูกบอก ว่า “พอถึงวันสะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน *เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมาจารย์ไม่*”

ในบทเดียวกันนั้น เราได้รับการบอกเล่าเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่ถูกผีโสโครกเข้าสิง และผีที่อยู่ภายในตัว เขาก็ร้องออกมาว่า “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปลอ่ยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเรา หรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” จากนั้นพระเยซูทรงสำทับวิญญาณชั่วนั้นและสั่งมันให้ออกมาจากชายผู้นั้น “และเมื่อผีโสโครกทำให้คนนั้นชกและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา *คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า “การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน”* (มาระโก 1:23-27) ในเหตุการณ์ตอนนี้พวกผียืนยันว่าพระเยซูทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า แต่ถึงแม้ว่าประชาชนเหล่านั้นอัศจรรย์ใจและตกตะลึง พวกเขาก็ไม่ยอมรับพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาและเชื่อพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าจริงๆเมื่อพวกผีกล่าวยอมรับพระองค์และคนทั้งหลายไม่ยอมรับ!

ในมัทธิว 22:23-33 เราอ่านเกี่ยวกับการสนทนากันระหว่างพระเยซูกับพวกสะดูสีเกี่ยวกับหลักคำสอน เรื่องการเป็นขึ้นจากตาย และเมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนเสร็จแล้วในหัวข้อนั้น ผู้ลงชนที่ได้ยินพระองค์ก็ “ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์”

“*พระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ*” ไม่มีข้ออ้างเลยสำหรับพวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่ที่จะไม่ยอมรับพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง ความจริงนั้นถูกนำเสนออย่างชัดเจนแล้วในคำเทศนาบนภูเขา ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงสั่งสอนด้วย*สิทธิอำนาจ*หมายความว่าพระองค์ทรงสั่งสอนด้วย*ฤทธิ์เดช* ถ้อยคำของพระองค์เป็นถ้อยคำซึ่งเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช และเมื่อทรงยกข้อความจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมพระองค์ก็ทรงเสริมเสมอว่า “แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, องค์พระผู้พิพากษาคนทั้งปวง (จงหมายเหตุมัทธิว 5:17-44 และ 7:21 เป็นพิเศษ)

แท้จริงแล้ว ประชาชนเหล่านั้นตระหนักถึงบางสิ่งในพระองค์ซึ่งพวกเขาไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย – สิทธิอำนาจ, ฤทธิ์เดชที่ไม่เคยถูกพบเห็นในพวกอาจารย์มีอาชีพของพวกเขา พระเยซูมิได้ทรงตั้งคำถามต่างๆ หรือกล่าวด้วยความลังเลใจเลย และพระองค์มิได้ชี้พวกเขาให้ไปหาสิทธิอำนาจอื่นด้วยเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่*มี*สิทธิอำนาจ พระองค์ตรัสอย่างกษัตริย์, พร้อมกับฤทธิ์เดช, และถ้อยคำของพระองค์ก็ทะลุทะลวงจิตใจของพวกเขาและทำให้พวกเขาอัศจรรย์ใจ; แต่ฝูงชนมหาศาลนั้นไม่ได้เปิดหัวใจของตนต่อข้อความของพระองค์และพวกเขาปฏิเสธพระองค์ในตัวตนที่แท้จริงของพระองค์

พวกธรรมาจารย์สอนพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาถือว่ามันเป็นกิจธุระที่จะอธิบายและประยุกต์ใช้คำสอนต่างๆของพระคัมภีร์ – ร่วมกับประเพณีต่างๆและการตัดสินใจต่างๆของพวกเขา ซึ่งพวกเขาเพิ่มเข้ากับคำสอนต่างๆของตน กล่าวอีกนัยหนึ่ง แทนที่จะอ่านคำพยากรณ์ต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมและ

เชื่อคำพยากรณ์เหล่านั้นตามที่พวกมันถูกเขียนไว้ พวกเขากลับตีความพระคัมภีร์และสร้างหลักคำสอนต่างๆ ของตนโดยอิงสิทธิอำนาจของบรรดาครูในอดีตแทนที่จะเป็นถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น แต่ในขณะที่พวกธรรมาจารย์ยกคำพูดของบรรดาครูในอดีตอย่างต่อเนื่อง พระเยซูตรัสด้วยสิทธิอำนาจและทรงถือว่าพระองค์เองต้องรับผิดชอบต่อข้อความเหล่านั้นที่ถูกกล่าวว่าเป็นความจริง พระองค์มิได้ถามว่าคนอื่นสอนหรือกล่าวอะไร พระองค์กล่าวข้อความต่างๆของพระองค์ว่ามาจากพระเจ้า

ยิ่งกว่านั้น พระเยซูมิได้ทรงลังเลที่จะประกาศว่าลิขิตชั่ววินัยนตร์ของมนุษย์หนึ่งขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของคนๆนั้นที่มีต่อพระองค์เอง (มธ. 7:23) พระองค์ตรัสชัดเจนว่า “การทำความคิดต่างๆ” ไม่พอที่จะช่วยให้รอดได้ การร้องทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า” ไม่เพียงพอ “การพยากรณ์” ไม่เพียงพอ คนเราต้องปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ และพระประสงค์ของพระบิดาก็คือ ที่คนทั้งหลายจะเชื่อพระบุตรของพระองค์, พระเยซู ประชาชนเหล่านั้นอัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ ซึ่งแน่นอนว่าตรงข้ามกับคำสอนของพวกธรรมาจารย์ พวกเขาไม่อาจปฏิเสธฤทธิ์เดชแห่งถ้อยคำของพระองค์ได้ แต่พวกเขา มิได้กล่าวยอมรับพระองค์ให้เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

มีอาจารย์และนักเทศน์จำนวนมากทุกวันนี้ที่ท่าเหมือนกับที่พวกธรรมาจารย์ได้กระทำ พวกเขาไปหาเหล่าอาจารย์มหาวิทยาลัยของตนหรือเหล่าผู้นำประจำนิกายของตนสำหรับการตีความข้อพระคัมภีร์ต่างๆ แทนที่จะยอมรับพระวจนะของพระเจ้าให้เป็นสิทธิอำนาจสุดท้าย พวกเขากลับไปหา “เหล่าบิดาจารย์” แทนที่จะไปหา**พระบิดา** “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า...” (ปฐมก. 1:1) “ในเริ่มแรกนั้น**พระวาท**ทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาททรงอยู่กับพระเจ้า และ**พระวาททรงเป็นพระเจ้า**” (ยอห์น 1:1) พระวจนะของพระเจ้าถูกปักแน่นเป็นนิรันดร์ในสวรรค์ (เพลงสดุดี 119:89) มนุษย์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงมันได้ “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” เป็นอันจบเรื่อง และแทนที่จะแสวงหาสิ่งที่ “เหล่าบิดาจารย์” ประจำนิกายเชื่อและสั่งสอน เราควรค้นดูในพระราชาบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ, พระวจนะที่ไม่ถูกแก้ไขของพระเจ้า, ความสว่างที่นำความรอดมาสู่หัวใจที่มีมิติ

แม้ว่าคำเทศนาบนภูเขาเป็นกิตติคุณแห่งอาณาจักรนั้น เราก็จำเป็นต้องฟังถ้อยคำของพระเยซูตามที่ถ้อยคำเหล่านั้นปรับใช้กับเราได้ในปัจจุบัน เราจำเป็นต้องฟังพระองค์เมื่อพระองค์ทรงตกเดือน, ตำหนิ, และเตือนว่า “ประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย” เราจำเป็นต้องฟังพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเตือนว่า “คนเป็นอันมากจะกล่าวแก่เราในวันนั้นว่า *พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า* – แต่พวกเขาจะไม่ได้เข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า” เราจำเป็นต้องฟังพระองค์เมื่อพระองค์ทรงหนุนใจเราให้อิच्छวน – “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่งาน”

จากนั้นเราต้องชื่นชมยินดีในความมั่นใจอันเปี่ยมสุขที่ว่าผู้ใดก็ตามที่ฟังคำตรัสของพระเยซูและประพฤติตามคำตรัสเหล่านั้นก็กำลังสร้างบนศิลานั้น และเมื่อบรรดาพายุแห่งนรกซัดกระหน่ำเราและพลังแห่งผู้ที่ถูกแช่งสาปปลาโถมเข้าใส่เรา เราก็จะไม่ล้มลง

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคำเทศนาบนภูเขา มันเป็นกิตติคุณแห่งอาณาจักรนั้น แน่ทีเดียว แต่มันก็มีอะไรหลายอย่างที่จะทำให้กำลังใจเราเพื่อที่จะดำเนินชีวิตในแบบที่คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วควรดำเนินชีวิต เราควรอธิษฐานทุกวันขอให้พระเจ้าทรงทำให้เรามีรสเค็ม เพื่อที่ทุกสิ่งที่เราพูดและกระทำจะทำให้ผู้อื่นกระหายหาความชอบธรรม เราต้องรักษาตะเกียงของเราให้ลุกจ้าอยู่เสมอ เพื่อที่คนอื่นๆจะได้เห็นพระเยซูในการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา

บทที่ 8

- 8:1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป
- 8:2 คุณเถิด มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทำให้ทรนงค์บันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้”
- 8:3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า “เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย
- 8:4 ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย”
- 8:5 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์
- 8:6 ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก”
- 8:7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย”
- 8:8 นายร้อยผู้นั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค
- 8:9 เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”
- 8:10 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้นก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนมากเท่านี้แม้ในอิสราเอล
- 8:11 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงกันกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์
- 8:12 แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่เสด็จออกไปในที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”
- 8:13 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า “ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น” และในเวลาอันเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ
- 8:14 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้
- 8:15 พระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย
- 8:16 พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย
- 8:17 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า ‘ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป’
- 8:18 ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป

8:19 ขณะนั้นมีธรรมาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น”

8:20 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ”

8:21 อีกคนหนึ่งมาพบพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน”

8:22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด”

8:23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป

8:24 คุณเกิด เกิดพายุใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่

8:25 และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว”

8:26 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อเล็กน้อย” แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป

8:27 คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

8:28 ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟาโกไปถึงแดนกาตาราแล้ว มีคนสองคนที่มีผีสิงได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาคร่ำครวญ จนไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้

8:29 คุณเกิด เขาร้องตะโกนว่า “พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ”

8:30 ไกลจากที่นั้นมีฝูงผู้ใหญ่มากกำลังหากินอยู่

8:31 ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า “ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด”

8:32 พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า “ไปเถิด” ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร คุณเกิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น

8:33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น

8:34 คุณเกิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาก็อ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา

ในบทนี้เราพบการอัศจรรย์กลุ่มหนึ่งที่โดดเด่น หลังจากได้เล่าเรื่องคำเทศนาบนภูเขาเสร็จสิ้นแล้ว มัทธิวก็นำกลับมาเล่าเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นก่อนคำเทศนานั้น ขณะนั้นพระเยซูกำลังท่องเที่ยวทั่วแคว้นกาลิลี โดยมี “คนหมู่มาก” ติดตามพระองค์ไป (มธ. 4:23-25) เพราะทรงพระเมตตาต่อฝูงชนมหาศาลนั้น (มธ. 5:1) พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปยังภูเขาสูงนั้นและตรัสคำเทศนาที่ถูกรับบันทึกไว้ในบทที่ 5, 6 และ 7 ซึ่งเรารู้จักในชื่อคำเทศนาบนภูเขา มันเป็นคำเทศนาขนาดยาว และมันถูกให้ไว้เพื่อนำเสนอลักษณะเฉพาะตัวของอาณาจักรแห่ง

สวรรค์บนแผ่นดินโลกและเพื่อแก้ไขความคิดผิดๆของพวกยิวเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นและการครอบครองของพระเมสสิยาห์

เมื่อคำเทศนาบนภูเขาถูกกล่าวจบ พระเยซูก็เสด็จลงมายังหุบเขาเบื้องล่างอีกฝูงชนหมู่ใหญ่ยังติดตามพระองค์ไปอยู่ และเมื่อพระองค์มาถึงหุบเขานั้นแล้วพระองค์ก็ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆที่พิเศษอีกและพิสูจน์โดยฤทธิ์เดชในการกระทำสิ่งมหัศจรรย์ของพระองค์ว่าพระองค์ทรงสั่งสอนและตรัสด้วยสิทธิอำนาจอย่างแท้จริง เหมือนกับที่ถูกประกาศไว้ในมัทธิว 7:29 พวกยิว – โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกธรรมาจารย์, พวกผู้ใหญ่ และพวกปุโรหิต – น่าจะทราบจากการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์แล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ในยอห์น 14:11 พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงเชื่อเราเถิดว่าเรายู้อยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเกิด”

สิทธิอำนาจที่พระองค์ทรงใช้สั่งสอนและลักษณะเฉพาะตัวของการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำน่าจะเพียงพอแล้วที่จะเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของพระองค์จนหมดข้อสงสัยแก่ผู้ใดก็ตามที่ได้ศึกษาคำพยากรณ์เหล่านั้นแห่งภาคพันธสัญญาเดิม – โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่พระองค์ได้ทรงแจกแจงกฎเหล่านั้นสำหรับอาณาจักรนั้นที่พระองค์จะทรงปกครอง

พระเยซูทรงรักษาคนโรคเรื้อน

ข้อ 1 และ 2: “เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป ดุเถิด มีคนโรคเรื้อนมานับการพระองค์แล้วทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้”

เรื่องราวเกี่ยวกับการอัศจรรย์เดียวกันนี้ถูกบอกเล่าในมาระโก 1:40-45 และในลูกา 5:12-14 เราได้หมายเหตุแล้วว่าเมื่อพระเยซูเสด็จลงมาจากภูเขา ฝูงชนหมู่ใหญ่ก็ยังติดตามพระองค์อยู่ “ดูเถิด มีคนโรคเรื้อนมา...” ลูกา 5:12 บอกเราว่าชายผู้นี้ “เป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว” ลูกายังบอกเราด้วยว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น “ในเมืองหนึ่ง” เราไม่ถูกบอกว่ายานคนหนึ่งที่ “เป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว” สามารถฝ่าฝูงชนที่ติดตามพระเยซูเข้ามาใน “เมืองหนึ่ง” นั้นได้อย่างไร และเราไม่ถูกบอกด้วยว่าชายโรคเรื้อนคนนั้นทราบได้อย่างไรว่าพระเยซูกำลังเสด็จมาทางเขา โรคเรื้อนเป็นโรคที่น่ากลัวที่สุดของมนุษยชาติ และมันก็ติดต่อได้ง่ายเหลือเกินจนหากว่าใครก็ตามเข้าไปใกล้คนโรคเรื้อนคนหนึ่ง คนโรคเรื้อนคนนั้นต้องถอยห่างออกไปและร้องบอกว่า “มลทิน! มลทิน!” แต่แม้ว่าข้อเท็จจริงเป็นเช่นนี้ คนโรคเรื้อนคนนี้ก็ยังมาหาพระเยซู เขาไปที่นั่นได้อย่างไรหรือเขาทราบได้อย่างไรว่าจะพบพระเยซูได้ที่ไหนไม่ใช่เรื่องสำคัญ เรื่องสำคัญก็คือการอัศจรรย์เรื่องที่เขาได้รับการรักษาให้หาย!

โรคเรื้อนสำแดงตัวมันเองออกมาบนผิวหนัง มันมีลักษณะคล้ายกับโรคที่เราเรียกว่า *ซึ้กกลาก* ใดๆก็ตาม มันไม่ปรากฏในลักษณะเดียวกันเสมอไป – และก่อนที่มันปรากฏบนผิวหนัง มันก็ฝังรากลึกกลงไปในกระดูกของคนๆนั้นแล้ว ซึ่งส่งผลต่อไขกระดูกและข้อต่อของร่างกายคนๆนั้น รอยจำต่างๆเริ่มปรากฏในทันที และเชื่อกันว่าบางครั้งพวกมันปรากฏตอนที่คนๆหนึ่งที่ติดโรคเรื้อนเกิดโมโหอย่างฉับพลันหรือหวาดกลัวอย่างฉับพลัน (กรุณาอ่าน กันดารวิถี 12:10 และ 2 พงศาวดาร 26:19)

ตามที่ผู้รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้กล่าวไว้ มีโรคเรื้อนอยู่สามชนิด: (1) โรคเรื้อนขาว, (2) โรคเรื้อนดำ, (3) โรคเรื้อนแดง รอยจำของโรคเรื้อนปกติแล้วปรากฏบนใบหน้าก่อน ใกล้กับดวงตาหรือจมูก และเพิ่มจำนวนมากขึ้นตามความรุนแรงของโรค จนในที่สุดรอยจำนั้นปกคลุมไปทั้งตัว แต่ไม่ว่าโรคเรื้อนจะปรากฏในรูปแบบใด มันก็เป็นโรคที่น่ากลัวและทำอันตรายถึงตายได้ มันไม่ได้ฆ่าคนที่เป็นอย่างรวดเร็วเสมอไป คนที่เป็นโรคเรื้อนอาจมีชีวิตอยู่ได้นานยี่สิบหรือสามสิบปี หรือจนถึงห้าสิบปี โรคเรื้อนสืบทอดทางพันธุกรรมเช่นเดียวกับติดต่อกันได้ผ่านทางสัมผัส และสามารถถูกส่งต่อไปยังชั่วอายุที่สามและสี่ ดังนั้นคนๆหนึ่งจึงอาจเกิดมาพร้อมกับโรคเรื้อนและอาจมีชีวิตอยู่จนถึงอายุห้าสิบปี – หลายปีแห่งความทุกข์ระทมที่ไม่อาจบรรยายเป็นภาษามนุษย์ได้อย่างครบถ้วน

เหมือนกับระยะสุดท้ายของโรคมะเร็ง โรคเรื้อนคือ ความมรณาที่มีชีวิต เมื่อโรคนี้ทวีความรุนแรงมากขึ้น นิ้วมือก็หลุดออก บางครั้งแขนข้างหนึ่งก็หลุดออกตรงข้อศอก หรือมือข้างหนึ่งเปื่อยเน่าและหลุดออกตรงข้อมือ ทั้งร่างกายเปื่อยเน่าไปที่ละน้อยๆ ชีวิตของคนโรคเรื้อนคือชีวิตแห่งความเจ็บปวดและความอับอาย

โมเสสผู้ได้รับคำสั่งจากพระเยโฮวาห์ ให้ข้อปฏิบัติต่างๆ เพื่อแยกแยะโรคเรื้อนจากโรคอื่นๆ ทั้งหมด และข้อปฏิบัติเหล่านี้ถูกบันทึกไว้ในเลวีนิติ บทที่ 13 ในสมัยนั้นคนใดที่ถูกคิดว่าเป็นโรคเรื้อนจะต้องถูกแยกออกต่างหากจากชุมชนอิสราเอลจนกว่าจะตัดสินชี้ขาดได้ว่าเขาเป็นโรคเรื้อนจริงๆ หรือไม่ หากไม่เป็น บุโรหิตก็ประกาศว่าเขาสะอาดและเขาก็กลับเข้ามาในชุมชนคนได้ แต่หากเขาถูกตัดสินว่าเป็นโรคเรื้อน บุโรหิตก็จะต้องประกาศว่าคนๆนั้นไม่สะอาด เขาจะต้องถูกส่งตัวออกไปอยู่ตามลำพังนอกค่ายนั้น และเสื้อผ้าที่เขาเคยสวมใส่จะต้องถูกเผาไฟเสีย

อย่างไรก็ตาม มีบัญญัติหนึ่งเช่นกันสำหรับการชำระคนโรคเรื้อนให้สะอาด (อ่านเลวีนิติ บทที่ 14) และหากคนโรคเรื้อนคนใดถูกพบว่าได้รับการชำระให้สะอาดหรือหายจากโรคเรื้อนของตนแล้ว บุโรหิตก็ประกาศว่าคนๆนั้นสะอาดและเขาถูกรับเข้ามาในค่ายได้อีก เราจะศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ “การชำระให้สะอาด” นี้ต่อไปอีกนิดหน่อยในบทนี้

ในภาคพันธสัญญาเดิมเราพบข้อพระคำตอนต่างๆ ซึ่งประกาศว่าโรคเรื้อนบางครั้งก็เป็นการพิพากษาที่เฉพาะเจาะจงจากพระเจ้า ซึ่งถูกส่งมายังบุคคลต่างๆ ที่ได้กบฏต่อพระเจ้า (พวกยิวเรียกโรคเรื้อนว่าเป็น “นิ้วของพระเจ้า”) เมื่อมิเรียมและอาโรนวิจารณ์โมเสส พระเจ้าก็ส่งโรคเรื้อนมายังมิเรียม (กตว. 12:10) แต่โมเสสอธิษฐานเพื่อนาง และพระเจ้าทรงรักษานางให้หาย อ่านเรื่องราวทั้งหมดในกัณฑ์ดารวิถึ บทที่ 12 (กรุณาอ่านพระราชบัญญัติ 24:8, 9 เช่นกัน)

ในพระคัมภีร์ โรคเรื้อนเป็นภาพอย่างหนึ่งของความบาปและคนโรคเรื้อนก็เป็นภาพอย่างหนึ่งของผู้ที่ตายแล้วในความบาป ในเพลงสดุดี 51:7 ดาวิดอธิษฐานว่า “ขอทรงชำระข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด” ซึ่งบ่งบอกว่าเขาเห็นตัวเองว่าเป็นคนโรคเรื้อนในฝ่ายวิญญาณหลังจากได้กระทำความบาปอันชั่วร้ายเหล่านั้นคือ การเล่นซู้และการฆ่าคน และเขาอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงชำระเขาให้สะอาดจากบาปต่างๆ ของเขาและคืนความชื่นบานในความรอดแก่เขา

มาระโกบอกเราว่าคนโรคเรื้อนคนนี้ที่มาหาพระเยซู “คุกเข่าลง” และทูลวิงวอนขอรับการรักษาให้หาย ลูกาบอกเราว่าเขาได้มาหาพระเยซู “ซบหน้าลงถึงดิน” และทูลขอการรักษายให้หาย ข้อพระคำของเราในมัทธิวบอกเราว่าคนโรคเรื้อนผู้นี้มาหาพระเยซู “และนมัสการพระองค์” ซึ่งจริงๆ แล้วรวมสิ่งที่กิตติคุณเล่มอื่นๆ กล่าวเอาไว้ด้วย ไม่มีข้อสงสัยในเรื่องความจริงใจแห่งการร้องขอของคนโรคเรื้อนผู้นี้เลย ดังนั้นจึงไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเขาอาจจะคุกเข่าลงต่อหน้าพระเยซู หรืออาจเพราะภาระหนักแห่งความปรารถนาของเขาที่จะรับการรักษาให้หายเขาก็อาจก้มกราบลงต่อหน้าพระองค์เลยก็เป็นได้

“พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้” คนโรคเรื้อนผู้นี้เรียกพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า (องค์พระผู้เป็นเจ้า)” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาตระหนักว่าพระองค์ไม่ใช่คนธรรมดา เขาไม่ได้กล่าวว่า “ถ้าพระองค์ทำได้” เหมือนกับบิดาผู้สิ้นหวังคนนั้นในมาระโก 9:22 สิ่งที่เขากังวลก็คือ ความเต็มพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขากล่าวว่า “เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้” นี่เป็นการแสดงออกถึงความเชื่ออันยิ่งใหญ่ของเขา จนสังเกตว่าเขาไม่ได้กล่าวว่า “หากพระองค์ประสงค์ พระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์ดีขึ้นได้” เขากล่าวว่า “พระองค์สามารถทำให้ข้าพระองค์สะอาดได้ – หายดีเป็นปลิตทิง, หายดีร้อยเปอร์เซ็นต์”

มันก็เป็นเช่นนั้นกับคนบาปที่มาหาพระเยซูพร้อมกับความรู้ที่ว่าพระเยซูทรงช่วยเขาให้รอดจากบาปต่างๆ ของเขาและชำระเขาให้สะอาดจากความชั่วช้าได้ คนโรคเรื้อนคนนั้นได้มาหาพระเยซูฉันทัด *คนบาป* ก็ต้องมาหาพระเยซูฉันทัด (พระเยซูได้เสด็จมาแล้ว พระองค์ได้ทรงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำได้แล้วในการที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปต่างๆ ของเราตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ – กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น บัดนี้มันขึ้นอยู่กับคนบาปแล้วที่จะมาหา **พระองค์**)

คนบาปต้องมาหาพระเยซู โดยเชื่อว่าพระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยให้รอดได้ – แต่ขอบคุณพระเจ้าที่คนบาปไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า “หากมันเป็นพระประสงค์ของพระองค์” เพราะว่าเรารู้ว่ามันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะช่วยทุกคนที่ยอมมาหาพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ให้ได้รับความรอด มันไม่ใช่พระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเลยที่ผู้ใดจะต้องพินาศ แต่ที่คนทั้งปวงจะมาถึงการกลับใจใหม่และได้รับความรอด (2 ปต. 3:9)

พระวจนะของพระเจ้ากล่าวชัดเจนมากมายว่า “ผู้ใดที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (โรม 10:13) พระเยซูทรงสัญญาว่า “ผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย” (ยอห์น 6:37) คนบาปไม่จำเป็นต้องอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า หากมันเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยเถิด” เมื่อเราอธิษฐานเผื่อบรรดาคนที่เรารักซึ่งเป็นผู้ที่ยังไม่ได้รับความรอด เราก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า หากมันเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ขอทรงโปรดช่วยพวกเขาให้ได้รับความรอดด้วยเถิด” พระวจนะของพระองค์บอกเราอย่างชัดเจนว่ามันเป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่จะช่วยทุกคนที่ยอมมาหาพระองค์ในความเชื่อให้ได้รับความรอด ดังนั้นคนบาปที่ยอมมาหาพระเยซูในความเชื่อและร้องขอการช่วยให้รอดก็จะได้รับความรอด เราไม่สามารถสั่งพระเจ้าให้พระองค์ช่วยผู้คนที่เรารักซึ่งเป็นผู้หลงหายให้ได้รับความรอดได้ แต่เราสามารถอธิษฐานได้ โดยรู้ว่ามันเป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่จะช่วยพวกเขาให้รอด และจาก

นั่นก็ปล่อยให้พระองค์จัดการว่าพระองค์จะกระทำเมื่อไหร่ เปาโลและสิลาสกล่าวแก่นายคุกชาวเมืองฟีลิปปีว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ – **ทั้งครอบครัวของท่านด้วย**” (กิจการ 16:31)

ยอห์น 15:7 สัญญาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น” ผมเชื่อว่าหากเราอ้างพระสัญญานั้น เราก็สามารถอธิษฐานให้ผู้ที่เรารักเกิดการฟ่องใจ และจากนั้นก็อธิษฐานต่อไปจนกว่าพวกเขาจะรับความรอด แม้ว่าพวกเขาอาจไม่รับความรอดขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ พระเจ้าก็จะทรงช่วยพวกเขาให้รอดหากเราอ้างสิทธิ์ในตัวพวกเขาโดยอาศัยพระวาทะของพระองค์

ข้อ 3: “พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า “เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย”

“พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา” พระเยซูได้เสด็จมามิใช่เพื่อทำลายพระราชบัญญัติ แต่เพื่อให้มันสำเร็จครบถ้วน (มธ. 5:17) และ “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4) ในการแต่งตั้งคนโรคเรื้อนผู้นี้ พระเยซูได้ทรงกระทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ เพราะว่าในเลวีนิติ 5:3 ขนชาติอิสราเอลถูกห้ามมิให้แต่งตั้ง “มลทินของคน จะเป็นสิ่งใดซึ่งเป็นมลทิน อันเป็นสิ่งที่กระทำให้คนนั้นเป็นมลทิน...” ภายใต้พระราชบัญญัติ การแต่งตั้งคนโรคเรื้อนคนหนึ่งก็เป็นเหมือนกับการรักษาโรคในวันสะบาโต (ซึ่งพวกฟาริสีกล่าวหาพระเยซูในมัทธิว 12:9-14) หรือการเด็ดรวงข้าวกินในวันสะบาโต (มาระโก 2:23-28) เมื่อพระเยซูทรงเตือนความจำพวกฟาริสีว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งวันสะบาโตด้วย

นอกจากนี้ภายใต้พระราชบัญญัติ ประชาชนก็ถูกห้ามมิให้แต่งตั้งศพคนตาย (กตว. 5:2; 19:11, 13, 16) เอลียาห์และเอลีซาแต่งตั้งคนตายในการกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ – เอลียาห์ตอนที่เขาทำให้บุตรชายของหญิงม่ายคนนั้นฟื้นคืนชีวิตโดยอาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า (1 พกษ. 17:17-24); เอลีซาตอนที่เขาทำให้บุตรชายของหญิงชาวชูแอมฟื้นคืนชีพ (2 พกษ. 4:32-36) ขอขอบคุณพระเจ้าที่ฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ซึ่งสามารถฝ่าฝืนกฎธรรมชาติต่างๆนั้นมีอำนาจเหนือกว่าบรรดาบัญญัติทางศาสนาและพิธีการต่างๆเช่นกัน! เราไม่ได้อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติแล้ววันนี้ เราอยู่ภายใต้พระคุณ และพระเยซูทรงเป็นผู้ที่นำพระคุณลงมาสู่มนุษย์ พระองค์ทรงบริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง (ยอห์น 1:14) “เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินี้ทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์” (ยอห์น 1:17)

การที่พระเยซูทรงแต่งตั้งคนโรคเรื้อนผู้นี้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงการที่พระองค์ทรงรับสภาพของเราไป พระองค์ทรงรับสภาพของเราไปจริงๆ (ฮบ. 2:14, 16) และถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงมีบาป พระองค์ก็ทรงแบกรับบาปต่างๆของเราไปในพระกายของพระองค์เองและตรึงบาปเหล่านั้นที่กางเขน (1 ปต. 2:24) พระบุตรผู้ไร้บาปของพระเจ้าได้ทรงถูกทำให้เป็นความบาปเพื่อเรา “เพื่อที่เราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 คร. 5:21)

“จงสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย” ไม่เคยมีผู้ใดมาหาพระเยซูพร้อมกับความถ่อมใจและความจริงใจเหมือนอย่างทีคนโรคเรื้อนผู้นี้มี และจากไปโดยไม่ได้รับสิ่งที่เขาทูลขอ! ไม่มีคนบาปคนใดที่

แสวงหาอย่างจริงใจที่จะรับความรอดที่จะไม่ได้รับความรอด คนโรคเรื้อนผู้นั้นถูกทำให้หายสะอาดในทันที คนบาปที่แสวงหาความรอดอย่างซื่อตรงและอย่างจริงใจจะได้รับความรอดเมื่อเขาทูลขอความรอด และความรอดของเขาจะเกิดขึ้นในทันทีและสมบูรณ์เหมือนกับการรักษาคนโรคเรื้อนผู้นี้ให้หาย! ตอนที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงลบล้างกฎทั้งปวงแห่งยารักษาโรค, วิทยาศาสตร์ และสิ่งอื่น ๆ ทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและศาสนา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นการทำให้สำเร็จจริงของพระราชบัญญัติของพระเจ้า, ความชอบธรรมของพระเจ้า, ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า, และพระประสงค์ของพระเจ้า พระองค์ทรงแต่งตั้งคนโรคเรื้อนที่ไม่สะอาดผู้นี้ – แต่พระองค์เองยังทรงสะอาดอยู่เหมือนเดิม พระองค์ทรงเอาบาปต่างๆของเราไปและแบกรับพวกมันไว้ในพระกายของพระองค์เองไปสู่กางเขนนั่น – แต่พระองค์เองก็ยังมีบาปเหมือนเดิม!

ข้อ 4: “ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย”

“อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย” นี้ต้องไม่ถูกเข้าใจว่าเป็นคำสั่งแบบถาวร แต่แค่จนกว่าชายคนนั้นได้ไปแสดงตัวแก่ปุโรหิตและถูกประกาศอย่างเป็นทางการว่าสะอาดแล้วเท่านั้น มันเป็นหน้าที่ของคนโรคเรื้อนที่หายสะอาดแล้วที่จะรีบไปหาปุโรหิตทันที (ลนต. 14:2) และหากพระเยซูไม่ได้ตรัสสั่งเขาว่า “อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย” เขาก็คงไปเล่าเรื่องนี้ให้ทุกคนที่เขาพบเจอฟังตลอดทางเป็นแน่! การทำให้หายสะอาดนี้เกิดขึ้นในแคว้นกาลิลี และจากที่นั่นไปยังกรุงเยรูซาเล็มคิดเป็นระยะทางสี่สิบหรือห้าสิบลีล์ ชายคนนั้นอาจได้พุดคุยกับคนจำนวนมากระหว่างแคว้นกาลิลีและกรุงเยรูซาเล็ม อันเป็นการทำให้เขาไปพบปุโรหิตล่าช้าไปหลายชั่วโมง หรืออาจถึงกับเป็นวันเลยก็ได้

นอกจากนี้ เกือบไม่มีข้อยกเว้น พระเยซูไม่ทรงป่าวร้องเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ เหตุใดจึงต้องห้ามเช่นนี้? ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าผู้คนอาจตื่นตื่นใหญ่โตเพราะได้ยินเรื่องการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์จนอาจคิดว่าพระองค์กำลังจะสถาปนาอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลกแล้ว แน่แน่นอนว่านี่จะปลุกเร้าความเป็นศัตรูของพวกผู้นำยิวและทางการโรม และขัดขวางอิสรภาพของพระองค์ในการเทศนาสั่งสอน เราเห็นจากมาระโก 1:45 ว่าการไม่ปฏิบัติตามข้อห้ามนี้ คนโรคเรื้อนที่หายสะอาดก็ก่อให้เกิดการหยุดชะงักอย่างรุนแรงต่อการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา: “แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์” (กรณีที่เป็นข้อยกเว้นถูกบันทึกไว้ในมาระโก 5:19 และลูกา 8:39 ที่พระเยซูทรงสั่งชายคนหนึ่งให้ป่าวประกาศสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเขา แต่ไม่มีอันตรายใดๆในเขตแดนนั้น – ทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลี – ที่ผู้คนจะตื่นตื่นและเห็นชอบกับการตั้งพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ ตรงกันข้าม ผู้คนที่นี่ไม่ชอบพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรแก้ไข) อย่างไรก็ตาม เหตุผลที่สำคัญที่สุดก็คือว่า พระองค์ไม่ยอมให้คนเหล่านั้นที่ได้รับการรักษาแล้วโอ้อวดเรื่องที่เราได้รับการรักษาให้หาย มัทธิว 12:14-21 บอกเราว่าเพราะเหตุใด:

“ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษาถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้ แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ติดตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้

หายโรคสิ้นทุกคน แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด *ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ* ซึ่งว่า ‘ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หัก ไล่ตะเกียงเป็นคว้นแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ และพวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน’”

เพื่อให้สอดคล้องกับความจริงที่เป็นคำพยากรณ์ที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พระองค์จะต้องเป็นที่รู้จักในฐานะพระคริสต์ของพระเจ้า – พระเมสสิยาห์และศาสดาพยากรณ์ที่โมเสสได้กล่าวถึง – ไม่ใช่โดยทางฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์ในการทำการอัศจรรย์ แต่โดย*ผลลัพธ์อันยิ่งใหญ่แห่งพระราชกิจ*ของพระองค์บนแผ่นดินโลก หลังจากที่พระเยซูเสด็จกลับไปหาพระบิดาแล้ว พวกอัครทูตก็พูดถึง*การฟื้นคืนพระชนม์*ของพระองค์เป็นหลัก ไม่ใช่การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ พวกเขาพูดถึงการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดา แต่พวกเขา*ประกาศการฟื้นคืนพระชนม์*ของพระองค์ ในกิจการ 2:22-24 เปโตรพูดถึงการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซูและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ในย่อหน้าเดียวกัน:

“ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบ*โดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ* ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย *พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้”*

การอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ต่างๆเป็นหมายสำคัญอย่างแน่นอนถึงฤทธิ์เดชที่พระเยซูทรงมี แต่*พวกสาวกของพระองค์ ซึ่งรวมถึงอัครทูตเปาโลด้วย ก็กระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ต่างๆเช่นกัน* แต่พระเยซูทรงมีมากกว่าแค่ฤทธิ์เดชที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ เมื่อโมงยามอันมีเดิมนั้นมาถึง ซึ่งพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจุดประสงค์นั้น และพระองค์ได้เผชิญหน้ากับพลังอันชั่วร้ายทั้งหมดในการต่อสู้ครั้งใหญ่ซึ่งจบลงด้วยชัยชนะอันสมบูรณ์และเด็ดขาดของพระองค์ พระองค์ก็ทรงย่ออำเภองุ่นเพียงลำพัง พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแบกกางเขนนั้น เพื่อทนทุกข์และรับโทษแทนคนบาป และพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น – เพียงลำพัง

“จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย” รูปลักษณะภายนอกของชายผู้นี้ ซึ่งได้รับการชำระให้สะอาดจากโรคเรื้อนแล้ว เป็นคำพยานทั้งแก่และต่อสู้อัครทูตปุโรหิต อย่างไรก็ตาม เขาก็มิได้เชื่อฟังพระเยซู แทนที่จะตามที่ได้รับคำสั่ง เขากลับป่าวประกาศทั่วทุกหนทุกแห่งเรื่องข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการที่เขาหายสะอาดแล้ว จนถึงขนาดที่พระเยซูไม่สามารถเข้าไปในเมืองนั้นได้อย่างเปิดเผยอีกต่อไป

เรื่องราวอันเปี่ยมด้วยความหมาย

และงดงามเกี่ยวกับนกสองตัว

“เครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้” แก่คนโรคเรื้อนที่หายสะอาดแล้วให้นำมาถวายนำเสนอภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ผมคิดว่าเรามีเวลาและพื้นที่ที่จะพูดถึงเครื่องถวายนั้นในทันที ข้อพระคำสำหรับเรื่องนี้ถูกพบในเลวีนิติ 14:1-7:

“พระเจ้าโฮวาทร์ตรัสกับโมเสสว่า “ต่อไปนี่จะเป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนเป็นโรคเรื้อนในวันชำระตัวของเขา ให้พาเขามาหาปุโรหิต และให้ปุโรหิตออกไปนอกค่าย และให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าผู้ป่วยหายจากโรคเรื้อนแล้ว ก็ให้ปุโรหิตบัญชาเขาให้จัดของสำหรับผู้จะรับการชำระ คือนกสะอาดที่มีชีวิตสองตัว ไม้สนสดตัว กับด้ายสีแดง และต้นหุสบ ให้ปุโรหิตบัญชาให้ฆ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำไหล

“สำหรับนกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้น ให้ปุโรหิตเอานกตัวที่ยังเป็นอยู่กับไม้สนสดตัว ด้ายสีแดง ต้นหุสบ จุ่มเข้าไปในเลือดของนกที่ถูกฆ่าข้างบนน้ำไหล และให้ปุโรหิตประพรมคนที่จะรับการชำระจากโรคเรื้อนนั้นเจ็ดครั้ง แล้วประกาศว่า เขาสะอาด และให้ปล่อยนกตัวที่ยังมีชีวิตนั้นไปในท้องทุ่ง”

นกพวกนี้เป็นนกกระจอก (ตามที่อธิบายพระคัมภีร์เล่มหนึ่งกล่าวไว้) ในเพลงสดุดี 102:7 โดยทางพระวิญญาณพระเจ้าผู้ตรัสถึงพระองค์เองว่าเป็นเหมือนนกกระจอกตัวหนึ่ง นกกระจอกเป็นนกจำพวกหนึ่งที่ไม่สลักสำคัญมากที่สุด (กระจอก, ไร้ค่า) ในหมู่สัตว์ทั้งหลาย มันตัวเล็ก มันไม่มีขนสวยงาม มันร้องเพลงไม่ไพเราะ มันเป็นเพียงนกตัวเล็กจืดจางที่ไม่สวยงามอะไร ที่กระจอกและไม่สวยงามพอกันก็คือ พระบุตรของพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้ทรงปรากฏตัวแก่อิสราเอลประชากรของพระองค์เพื่อช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากความบาปและการตกเป็นทาส พระองค์ทรงถูกดูหมิ่น, ถูกปฏิเสธและในที่สุดก็ถูกประทุษร้ายและถูกตรึงกางเขน พระองค์ทรง “ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่ได้รับความเศร้าโศกและคุ้นเคยกับความระทมทุกข์ และตั้งผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน” (อิสยา. 53:3)

ของถวายของคนโรคเรื้อนที่หายสะอาดแล้วจะต้องเป็น “นกสองตัว” นกสองตัวนี้นำเสนอลักษณะสองประการของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

1. พระองค์ทรงเป็นผู้ที่มาจากสวรรค์: “ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น” (ยอห์น 3:13)
2. พระองค์ทรงเป็นผู้ที่มาจากแผ่นดินโลก: “ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ คือพระเจ้าผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

นกสองตัวนั้นที่คนโรคเรื้อนนำมาต้องเป็นนกที่มีชีวิตและพวกมันต้องสะอาด นี่บอกเป็นนัยถึงความไม่มีบาปของพระบุตรของพระเจ้า: “เพราะว่าเราได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” (ฮีบ. 4:15)

ไม้ที่คนโรคนำมาเพื่อที่จะถูกใช้ในของถวายนี้คือ “ไม้สนสีดาร์” ไม้สนสีดาร์เป็นไม้ที่มีกลิ่นหอมมาก และมันมีคุณสมบัติในการถนอมรักษาเช่นกัน เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าตู้เสื้อผ้าที่บุด้วยไม้สนสีดาร์หรือหีบที่ทำจากไม้สนสีดาร์จะปกป้องเสื้อผ้าจากตัวมอดและแมลงต่างๆ

ผมไม่ได้กำลังกล่าวว่าไม้กางเขนของพระเยซูทำจากไม้สนสีดาร์ แต่ไม้กางเขนของพวกโรมที่พระองค์ทรงถูกตรึงบนนั้นได้กลายเป็นแทนบูชาหนึ่งในสายพระเนตรของพระเจ้า ซึ่งจากแทนบูชานั้นกลิ่นหอมฟุ้งแห่งการถวายบูชาของพระบุตรได้ลอยขึ้นไปสู่พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ และเครื่องบูชาอันสมบูรณ์แบบและเป็นทิพพอพระทัยที่พระเยซูได้ถวายนั้นก็ถวายเกียรติพระบิดาผู้ได้ทรงส่งพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อรับโทษแทนคนบาป เพื่อที่จะประทาน “พระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแต่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน” (อฟ. 5:2)

ต้องมีด้ายสีแดงในของถวายนี้ มี “ด้ายแดง” เส้นเดียวเท่านั้นที่พระเจ้าทรงยอมรับ คือด้ายแดงซึ่งปราศจากมันแล้วก็ไม่มีความหมายใดจะเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้าได้เลย หากปราศจากเครื่องบูชาด้ายแดง (การหลังพระโลหิต) ก็ไม่มีการยกโทษบาปเลย (ฮบ. 9:22) แต่พระโลหิตของพระเยซูชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:7)

“ต้นหุสบ” เป็นพืชที่อ่อนแอที่สุดในธรรมชาติทั้งหมด มันงอกขึ้นจากท่ามกลางโขดหิน โดยยึดและเกาะโขดหินเพื่อการค้ำจุนและการสนับสนุน ต้นหุสบเป็นภาพเล็งถึงความเชื่อ ความเชื่อในตัวเองก็ไม่มีค่าอะไร ความเชื่อเชื่อพระเจ้าเพียงเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า ความเชื่อไม่ใช่การเห็น, การรู้สึก, การรับรู้, หรือการจับต้อง ความเชื่อคือสิ่งที่เติมเต็มความต้องการนั้น มันคือสิ่งที่เชื่อมระหว่างความอ่อนแอของเราและพลังกำลังของพระเจ้า ในของถวายของคนโรคนำมา ด้ายแดงนั้นถูกใช้เพื่อมัดต้นหุสบเข้ากับไม้สนสีดาร์นั้น และพร้อมกับสิ่งนี้เลือดก็ถูกทาทับด้วย มันคือความเชื่อที่ทาพระโลหิตของพระเยซูที่ตรงหัวใจเพื่อชำระให้สะอาดจากความบาป และปราศจากความเชื่อมันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย ปราศจากความเชื่อมันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะได้รับความรอด และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น ไม่ว่าพระเยซูทรงบริสุทธิ์ขนาดไหน ไม่ว่าพระโลหิตของพระองค์บริสุทธิ์ขนาดไหน และทุกๆที่ข้อเท็จจริงก็คือว่าขณะนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าโดยทำการวิงวอนทูลขอเพื่อเราทั้งหลาย หากปราศจากความเชื่อแล้วทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำก็จะไม่เกิดประโยชน์อันใดเลยแก่เรา! ทุกสิ่งที่เราได้รับจากพระเจ้าต้องเป็นโดยความเชื่อ เราได้รับความรอดโดยพระคุณ แต่พระคุณที่ช่วยให้รอดก็กลายเป็นของเราโดยทางความเชื่อ (อฟ. 2:8) “บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นหลักฐานมั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง” (ฮบ. 11:1)

ผมเชื่อว่ามันสอดคล้องกับพระคัมภีร์ที่จะกล่าวว่า ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนมีความเชื่อในระดับที่เท่ากัน – นั่นคือ บางคนมีความเชื่อที่เข้มแข็งกว่าคนอื่นๆ แต่ความเชื่อที่อ่อนแอที่สุดที่คนอื่นๆหนึ่งแสดงออกในพระโลหิตที่หล่อออกของพระเยซูก็จะนำความรอดอันเปี่ยมสง่าราศีมาให้, ความรอดอันสมบูรณ์แบบซึ่งถูกซื้อแล้วโดยพระเยซูด้วยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์เอง

ปุโรหิตที่ได้รับการเจิมและได้รับการแต่งตั้งของพระเจ้าภายใต้ระบบของโมเสสก็ออกไปภายนอกค่าย เพื่อข้ามคั้วนั้นสำหรับเป็นของถวายของคนโรคเรื้อน พระเยซูก็ทรง “ทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน” (ฮบ. 13:12)

ยิ่งกว่านั้น ปุโรหิตก็ทำทุกสิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเครื่องบูชา คนโรคเรื้อนไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากมาหาปุโรหิตเพื่อทำการถวายของถวายนั้น ในทำนองเดียวกันพระเยซูก็ทรงกระทำทุกสิ่ง พระองค์ได้ทรงกระทำทุกรายละเอียดของพระราชกิจนั้นที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำ, พระองค์ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่ต้องการ, และพระองค์เองทรงประกาศการเสร็จสมบูรณ์ของพระราชกิจนั้นเมื่อพระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) เราไม่ได้รับความรอด “ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ (พระเจ้า) ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ โดยพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทต. 3:5, 6)

เรา “เป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อนอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ” (โรม 3:28)

“ด้วยว่าซึ่ง (เรา) ทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใจโดยตัว (เรา) ทั้งหลายเอง...” (อฟ. 2:8, 9)

“ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า” (กจ. 4:12)

พระเยซูทรงจ่ายค่าไถ่แล้ว พระองค์ทรงซื้อความรอดของเราแล้ว พระองค์ได้ทรงกระทำการลบมลทินเพราะบาปของเราทั้งหลายและในพระองค์เราได้รับความครบบริบูรณ์ ความรอดเป็นของขวัญของพระองค์ที่ประทานให้แก่เรา โดยทางความเชื่อ ความเชื่อมาโดยการได้ยินและการได้ยินโดยพระวอนของพระเจ้า (โรม 10:17) ดังนั้นจึงไม่มีอะไรเหลือให้คนบาปกระทำแล้วนอกจากมาและเข้าเฝ้าพระเยซูและทูลขอพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ (อ่าน มัทธิว 11:28-30 และยอห์น 6:37)

เมื่อของถวายนั้นได้ถูกถวายเพื่อคนโรคเรื้อนแล้ว นกตัวหนึ่งในสองตัวนั้นก็ถูกฆ่า “ในภาชนะดิน” ภาชนะดินเป็นภาพเล็งถึงพระกายของพระเยซู พระองค์ทรงรับกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของเราทั้งหลาย และพระคัมภีร์ก็บอกเราอย่างชัดเจนว่าร่างกายของเราเป็นภาชนะดิน “เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง” (2 คร. 4:7) ดังนั้น ในนกตัวนั้นที่ถูกฆ่าบนภาชนะดินเราจึงเห็นภาพเล็งอันงดงามของพระคริสต์ผู้ทรงถูกประหารในพระกายที่ตายได้ของพระองค์เพื่อการยกโทษบาป

จงสังเกตด้วยว่านกตัวนั้นถูกฆ่าตายโดยคำบัญชาของพระเจ้า – “พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า...” มันเป็นโดยพระประสงค์และคำบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราได้เสด็จจากพระทรงของพระบิดาและเสด็จเข้ามาในโลกนี้, ประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารี, เพื่อทนทุกข์, หลังพระโลหิตและสิ้นพระชนม์ด้วยความมรณาแห่งกางเขนนั้น พระองค์ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ กระนั้น พระองค์ก็ยังไม่ปราศจากบาป พระองค์ทรงพิชิตโลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตาย, นรกและหลุมศพแล้วเพื่อที่เรากลับเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์

พระเจ้า “มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย...” (โรม 8:32)

“พระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

“ในขณะนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา” (1 ยอห์น 4:10)

นกตัวนั้นถูกฆ่า “ข้างบนแม่น้ำไหล” น้ำไหลเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระวจนะและพระวิญญานบริสุทธิ์ในการกระทำกิจ, สัญลักษณ์ของพระวจนะนั้นที่ถูกทำให้มีชีวิตและเคลื่อนไหวโดยการกระทำกิจของพระวิญญานบริสุทธิ์ เราบังเกิดโดยพระวิญญาน (ยอห์น 3:5) เราถูกให้กำเนิดโดยพระวจนะ (ยากอบ 1:18) พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน” (ยอห์น 15:3) เอเฟซัส 5:25, 26 บอกเราว่าพระคริสต์ได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร “เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ”

ในยอห์น 7:38, 39 พระเยซูตรัสถึงการเสด็จมาของพระวิญญาน: “ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญานซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญานบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี)”

น้ำเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระวจนะของพระเจ้า น้ำไหล (น้ำที่มีชีวิต) เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระวจนะและพระวิญญานที่กระทำกิจร่วมกันเพื่อก่อให้เกิดชีวิตฝ่ายวิญญาน พระเยซู “โดยพระวิญญานนิรันดร์ ได้ทรงถวายพระองค์เองแต่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ” (ฮบ. 9:14)

จงสังเกตว่านกตัวเดียวเท่านั้นในสองตัวนี้ถูกฆ่าตาย เลือดของนกตัวที่ถูกฆ่าก็ถูกนำไปทานนกตัวที่มีชีวิตอยู่ ซึ่งจากนั้นก็ถูกปล่อยให้บินจากไป ดังนั้นนกตัวที่มีชีวิตอยู่จึงถูกทำให้เป็นพวกเดียวกับนกตัวที่ถูกฆ่าตายนั้น

ในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ไม่มีภาพใดอีกแล้วของการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าที่นำประทับมากไปกว่านี้ พระองค์ทรงเป็นขึ้นอีกในวันที่สามตามที่มีพยากรณ์ไว้ แต่ในพระกายที่เป็นขึ้นของพระองค์พระองค์ก็ทรงแบกรับเครื่องหมายแห่งความมรณาด้วย – รอยตะปูในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ ผมเชื่อว่าเราเห็นรอยตะปูเหล่านั้นเมื่อเราเห็นพระองค์ พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นอีกในพระกายเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ – กายเดิมซึ่งได้รับสง่าราศีแล้ว พระกายนี้เองที่มีเครื่องหมายแห่งกางเขนนั่น, เครื่องหมายแห่งความมรณาที่พระองค์ได้ทรงผ่านพ้นมาแล้ว ในพระกายนี้พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองแก่พวกสาวกของพระองค์และตรัสแก่พวกเขาว่า “จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผมไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น” เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น” (ลูกา 24:39, 40) พระองค์ตรัสแก่โรมัสผู้สงสัยว่า “จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” (ยอห์น 20:27)

เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรนั้น “นัยน์ตาทุกคนจะเห็นพระองค์” (วว. 1:7) – ไขแล้วครับ แม้แต่คนเหล่านั้นที่ได้ตรึงพระองค์ที่กางเขนนั้น เศคาริยาห์ 13:6 บอกเราว่าพวกเขายิวจะเห็นพระองค์ “และผู้หนึ่งจะถามพระองค์ว่า ‘ทำไมท่านมีแผลในมือทั้งสอง’” พระเยซูจะทรงตอบว่า ‘เราได้แผลนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของเรา’”

พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ครั้งเดียวพอ เพื่อที่จะไม่สิ้นพระชนม์อีกเลย บัดนี้พระองค์ทรงถือลูกกุญแจแห่งความตาย (วว. 1:18) โดยทางการถวายบูชาเพียงครั้งเดียว พระองค์ทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยเป็นนิത്യ และมันจะไม่จำเป็นอีกเลยที่พระองค์จะต้องถวายเครื่องบูชาเพราะความบาป (ฮบ. 9:24-26; 10:12) พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์, พระองค์ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตาย, และ “ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่” (โรม 6:9)

นกตัวที่มีชีวิตซึ่งเปราะเปื้อนด้วยเลือดของนกตัวที่ถูกฆ่าและถูกปล่อยให้เป็นอิสระ บินขึ้นไปในท้องฟ้ามุ่งสู่สวรรค์ นี่เป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่งในคำพยากรณ์ที่ว่าพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์และประทับอยู่กับพระบิดา วันนั้นมีมนุษย์อยู่คนหนึ่งในสวรรค์, บุรุษผู้หนึ่งที่มีเนื้อหนังและกระดูก, พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง (1 ทธ. 2:5; ฮบ. 8:1; 9:24)

เมื่อนกตัวที่มีชีวิตซึ่งเปราะเปื้อนด้วยเลือดของเครื่องบูชา นั้น บินขึ้นไปในท้องฟ้า มันก็ยังมีเลือดซึ่งมันถูกประพรมอยู่ (หรือที่มันถูกจุ่มลงไปนั้น) ผมเชื่ออย่างแนบแน่นว่าเมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ทรงเอาพระโลหิตแห่งการถวายบูชาของพระองค์ติดตัวไปด้วย และทรงนำพระโลหิตนั้นไปไว้บนแท่นบูชาแห่งสวรรค์เพื่อเป็นอนุสรณ์ชั่วนิรันดร์ไปตลอดหลายยุคสมัยที่ไม่รู้จักเพื่อเป็นที่ระลึกว่าการถวายบูชาครั้งเดียวนั้นได้ถูกกระทำเพราะความบาปแล้ว – การถวายบูชาที่ทำให้ความบริสุทธิ์, ความชอบธรรม, และพระราชบัญญัติบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จเป็นนิത്യ

ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส คนโรคเรื้อนแต่ละคนต้องมารับการชำระให้สะอาดเอง คนโรคเรื้อนคนหนึ่งไม่อาจรับการชำระให้สะอาดเพื่ออีกคนได้ ดังนั้น*ความรอด*จึงเป็นเรื่องของใครของมัน คนๆหนึ่งไม่อาจรับความรอดเพื่ออีกคนได้ แต่ละคนต้องมาหาพระเยซูและรับการประพรมพระโลหิตด้วยตัวเอง พระเยซูคริสต์เจ้า, มหาบุโรhitที่ยิ่งใหญ่ของเราผู้ซึ่งบัดนี้ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าต้องชำระเราให้สะอาดในพระโลหิตของพระองค์เอง – มิฉะนั้นเราก็ไม่มีการชำระให้สะอาดเลย พระเยซูทรงช่วยทุกคนที่มาหาพระองค์ในความเชื่อให้ได้รับความรอด

ในกรณีของการชำระคนโรคเรื้อนคนหนึ่งให้สะอาด บุโรhitถูกสั่งให้ประพรมเลือดนั้นเจ็ดครั้ง แต่เมื่อองค์มหาบุโรhitของเราทรงชำระเราให้สะอาดด้วยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์เอง เราก็ได้รับการชำระให้สะอาดอย่างสมบูรณ์แบบ ปราศจากตำหนิหรือต่างพ้อยใดๆ พระโลหิตของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, “ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7) พระเยซูทรงช่วยให้รอดด้วยความรอดอันสมบูรณ์แบบ “ในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ และ (เราทั้งหลาย) ได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์...” (คส. 2:9, 10)

เลือดที่ถูกประพรมนั้นเป็นข้อพิสูจน์ที่มีชีวิตและเป็นพยานอันยิ่งใหญ่ของคนโรคเรื้อนว่าเขาได้รับการชำระให้สะอาดจากโรคเรื้อนของตนแล้ว หากใครบางคนถามเขาว่า “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเจ้าไม่ได้เป็นคนโรคเรื้อนแล้ว? เจ้ามีหลักฐานอะไรว่าเจ้าหายสะอาดแล้ว?” เขาก็ชี้ขึ้นไปที่ยกตัวนั้นที่บินอยู่บนท้องฟ้า เขาอาจกล่าวว่า “นั่นไง ข้อพิสูจน์ว่าข้าถูกชำระให้สะอาดแล้ว เลือดที่เปื้อนบนตัวนั้นคือพยานของข้า อย่ามามองข้าเลย แต่จงมองไปที่เลือดนั้นที่อยู่บนตัวพยานที่มีชีวิตนั้นเถิด”

พระเจ้าตรัสแก่ชนอิสราเอลว่า “เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านวันเจ้าทั้งหลายไป...” (อพย. 12:13) พระโลหิตของพระเยซูชำระให้สะอาด มันเป็นข้อพิสูจน์จากพระเจ้าของเราว่าเราสะอาดแล้ว เราขึ้นไปหาพระเยซูไม่ใช่ที่ชีวิตของเราเอง เราขึ้นไปหาพระองค์ผู้ทรงแบกรับเครื่องหมายแห่งกลโกธา ดังนั้นเราจึงกล่าวพร้อมกับโยบได้ว่า “คุณเกิด เติบโต เติบโตเองพยานของข้าก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ผู้รับรองข้าก็อยู่ในที่สูง” (โยบ 16:19) พระโลหิตของพระเมสสิยาห์เป็นเครื่องรับประกันจากพระเจ้าของเราว่าเราจะเข้าไปในสวรรค์

พระเยซูทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อย

ข้อ 5 และ 6: “เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์ ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก”

ในมัทธิว 4:13 เราเรียนรู้ว่าพระเยซูเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธและ “มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม” ลูกา 4:16-30 บอกเราว่าเหตุใดพระองค์ถึงเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธ – นั่นคือ ชาวเมืองนั้นขับไล่พระองค์ออกมา พวกเขา “ลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแห่งของเงื้อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพันไป”

ในช่วงเวลาสามปีนั้นแห่งการรับใช้ปวงชนของพระองค์ พระเยซูทรงใช้เวลาเยอะมากในและรอบๆ เมืองคาเปอร์นาอุม ในสมัยนั้นมันเป็นนครที่เจริญ เป็นเมืองหลวงที่ใหญ่โต ประชากรส่วนใหญ่ของเมืองนั้นเป็นพวกคนต่างชาติ แต่ปัจจุบันแม้แต่ที่ตั้งแน่ชัดของอดีตนครที่ใหญ่โตนั้นก็ไม่ใช่ที่ทราบ

การอัศจรรย์ที่โดดเด่นหลายประการขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ถูกกระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม และในมัทธิว 11:20-24 พระองค์ก็ทรงประกาศถึงการพิพากษาที่จะมีแก่เมืองนั้นเพราะความไม่เชื่อของมัน:

“แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่ “วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซอิดา ... และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า”

“มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์...” นายร้อยชาวโรมคนหนึ่งเป็นผู้บัญชาการทหารโรมหนึ่งร้อยนาย ในเขตปกครองต่างๆของโรม กองทหารของโรมไปประจำการเพื่อพิทักษ์รักษาสันติภาพและความเป็นระเบียบเรียบร้อย อันเป็นการทำให้ผู้คนอยู่ใต้บังคับโรมต่อไป

“ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน...” ในลูกา 7:1-10 เราพบบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการอัศจรรย์เดียวกันนี้ ลูกามีความเฉพาเจาะจงมากกว่าเล็กน้อยและบอกเราว่านายร้อยผู้นี้

ได้ส่งพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวและจากนั้นก็ส่งมิตรสหายบางคนไป มีทิวละเว่นรายละเอียดเหล่านี้และนำเสนอ นายร้อยผู้หนึ่งว่าทำสิ่งต่างๆเอง ซึ่งจริงๆแล้วเขาได้กระทำผ่านทางผู้อื่น ในทำนองเดียวกัน ในยอห์น 19:1 มี ก้าวไว้ว่าปีลาต “ให้เอาพระเยซูไปโดยดี” – ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่ได้โดยดีด้วยมือของเขาเอง แต่ผ่านทางคน เหล่านี้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา คำกล่าวแบบที่คล้ายๆกันก็เป็นเรื่องปกติท่ามกลางพวกเราเอง ทั้งใน วรรณกรรมและในชีวิตประจำวัน มีคำกล่าวที่เป็นจริงที่เราคุ้นหูที่ว่า “คนที่ทำบางสิ่งผ่านทางอีกคนที่ทำสิ่งนั้น ด้วยตัวเขาเอง”

ลูกาบอกเราเช่นกันว่าผู้ใช้ของนายร้อยคนนี้เป็นผู้ที่ “ที่นายรักมาก” และว่าเขา “ป่วยเกือบจะตาย แล้ว” จากนั้นนายร้อยคนนี้ก็ไต่ยืนเกี่ยวกับพระเยซูและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ต่างๆที่พระองค์กำลังกระทำอยู่ และเขาก็เชื่อแน่ว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาผู้ใช้ของเขาที่เขารักมากนั้นให้หายได้

เราพูดถึงเรื่อง “อัมพาต” ไปแล้วตอนที่เราศึกษามัทธิว 4:24 ดังนั้นเราจะไม่ถกเรื่องนั้นมากนักตรงนี้ ชื่อนี้ถูกตั้งให้แก่ความเจ็บป่วยหลากหลายรูปแบบในสมัยของพระเยซู ถึงแม้ว่าทุกวันนี้ชื่อนี้ถูกใช้กับโรคๆหนึ่ง ที่ทำให้อยู่เฉยไม่ได้และการสั่นเทาในหลายส่วนของร่างกายก็ตาม ในบางกรณีมันก็สร้างความเจ็บปวดยิ่งขึ้นนัก ทำให้เป็นตะคริวอย่างรุนแรง – และในบางกรณีผู้ที่ป่วยเป็นอัมพาตในสมัยนั้นก็อาจเสียชีวิตได้ เห็นได้ชัดว่า ผู้รับใช้ของนายร้อยคนนี้เป็นโรคนั้นในรูปแบบที่ร้ายแรงมากๆ เพราะพระคัมภีร์บอกเราว่าเขา “ทนทุกข์ เวทนามาก”

ข้อ 7: “พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย””

โปรดสังเกตว่าพระเยซูมิได้ตรัสว่า “เดี๋ยวเราจะไปดูว่าจะทำอะไรได้บ้าง” และพระองค์มิได้ตรัสด้วย เหมือนอย่างพวกนักรักษาโรคสมัยใหม่กล่าวว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย – ถ้าเขามีความเชื่อที่จะรักษาให้ หายได้นะ” ผมกล่าวไปแล้วว่าผมเชื่อในการรักษาโรคที่มาจากพระเจ้า – และนั่นก็เป็นความจริง ผมคงหลงหลุม และจิตวิญญาณของผมคงไปอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมนานแล้วหากพระเจ้ามิได้ทรงรักษาผมให้หายโรคมากกว่า หนึ่งครั้งตอนที่ผมป่วยเกือบจะตาย พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งร่างกายของผมในแบบที่อัศจรรย์มากๆ แต่ผมไม่เคยอ้างตัวว่ามีของประทานในการรักษาโรคเลย ผมรู้ว่าพระเจ้าทรงทำได้ – และพระองค์ก็ทรงรักษาคนเจ็บ ป่วยให้หายได้อยู่ และผมเชื่อว่ามีคนอยู่ไม่กี่คนที่พระองค์ได้ประทานของประทานในการรักษาโรค แต่ผมรู้ว่า มี คนอื่นๆที่หากำไรจากคนเจ็บป่วยโดยการทำงานรับใช้ภายใต้ฉากบังหน้าของการรักษาโรค พระเยซูไม่เคย รักษาโรคไม่หาย พระองค์ไม่เคยล้มเหลวในการรักษาคนเหล่านั้นที่มาขอรับการรักษาโรคจากพระองค์ให้หาย เป็นปกติทั้ง พระองค์ไม่ซักถามกรณีของผู้รับใช้ของนายร้อยคนนี้ พระองค์มิได้ถามว่าเขาป่วยมานานขนาดไหน แล้ว ตอนเขาเริ่มป่วยเขามีอาการอย่างไร, หรือคำถามอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับผู้รับใช้คนนั้น พระองค์ตรัสเพียงว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย”

ข้อ 8: “นายร้อยผู้หนึ่งทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคา ของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค”

“พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควร...” ความถ่อมใจเช่นนั้นแสดงออกถึงข้อเท็จจริงที่ว่าชายผู้นี้เชื่อ ในบรรดาศักดิ์แบบพระเจ้าของพระองค์ผู้ที่เขาได้มาขอความช่วยเหลือเพื่อผู้ใช้ของตน เขาไม่ถือว่าบ้านของ

เขาคู่ควรที่จะต้อนรับแขกที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น เราไม่ถูกบอกว่าเขาตระหนักถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู หรือว่าเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกยิวรอคอย แต่ที่แน่นอนที่สุดก็คือว่าเขาตระหนักว่าพระองค์ทรงแตกต่างจากคนอื่นๆ เราต้องจำไว้ว่านายร้อยผู้นี้เป็นหนึ่งในข้าราชการผู้ทรงเกียรติของโรมในกองทัพโรม เขาไม่ใช่ตาสีตาสา หรือเป็นคนที่ถูกติแล้วมีนิสัยไม่เอาหน้าและขี้เกรงใจ หากเขาเป็นคนแบบนั้น เขาก็คงไม่สามารถบังคับบัญชาทหารโรมหนึ่งร้อยนายได้ กระนั้นเขาก็ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเยซู โดยรู้สึกที่บ้านของตนไม่คู่ควรที่จะให้พระองค์เสด็จเข้าไป แทนที่จะต้องให้พระองค์เสด็จไปถึงที่บ้าน เขากลบกล่าวว่า “ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค”

ข้อ 9: “เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”

คำขอของนายร้อยผู้นี้ถูกแสดงออกในลักษณะที่เหมาะสมกับผู้ที่เป็นทหาร เขาคุ่นเคยกับการมีอำนาจสั่งการและออกคำสั่งต่างๆ เขาเป็นคนที่อยู่ “ใต้วินัยทหาร” ด้วยเหตุนี้เขาจึงต้องเชื่อฟังผู้บังคับบัญชาของเขา แม้ในขณะที่สั่งการคนเหล่านั้นที่อยู่ใต้สิทธิอำนาจของเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขากำลังทูลพระเยซูว่า “ข้าพระองค์อยู่ใต้บังคับบัญชาผู้อื่น และมันก็คงไม่ยากที่ข้าพระองค์จะเชื่อฟังคำสั่งการจากพระองค์” นี่เป็นหลักฐานที่แสดงว่าเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงมีศสูงกว่าตัวเขาเอง เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะสั่งโรคนี้ให้ออกไปจากผู้รับใช้ที่เจ็บป่วยคนนั้นได้ พระองค์เพียงแค่ออกคำสั่งนั้นเท่านั้น

ข้อ 10: “ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น ก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนดังนี้มาก่อนในอิสราเอล”

พระเยซูทรงประหลาดพระทัยกับความเชื่อของชายคนนี้ “ความเชื่อ” ตามที่ถูกใช้ตรงนี้หมายถึงความมั่นใจหรือความเชื่อ นายร้อยผู้นี้มีความเชื่อในความสามารถขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะรักษาโรคต่างๆ ให้ออกได้ นั่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเขามีความเชื่อที่ช่วยให้รอด เขาอาจได้รับความรอดในเวลาต่อมา – หรืออาจในวันนั้นเลย เมื่อผู้รับใช้ของเขาได้รับการรักษาให้อายโรคอย่างฉับพลัน แต่ไม่มีสิ่งใดที่จะนำเราให้เชื่อว่าเขาแสดงออกถึงความเชื่อที่ทำให้คนอื่นๆ หนึ่งเป็นลูกของพระเจ้า

ดังที่ลูกซีให้เห็นในบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้ เราถูกบอกว่านายร้อยผู้นี้ส่ง “ผู้ใหญ่บางคนของพวกยิว” ไปหาพระเยซูเพื่อผู้รับใช้ของเขา ข้อเท็จจริงที่ว่านายร้อยผู้นี้, คนโรมคนหนึ่งที่มีอำนาจสั่งการ, มิตรสหายเช่นนั้นท่ามกลางพวกยิวก็ปรากฏชัดในคำพยานที่พวกยิวให้เกี่ยวกับนายร้อยผู้นี้ พวกเขาบอกว่า นายร้อยผู้นี้เป็นคนที่ “สมควร”, ว่าเขารักชนชาติยิว, และว่าเขาได้สร้างธรรมศาลาให้พวกเขา (ลูกา 7:3-5) เขาได้แสดงออกว่าตัวเขาเป็นคนที่มีความเมตตากรุณา ทั้งๆที่อาชีพการงานของเขาในฐานะทหารโรมนายหนึ่งจำเป็นต้องมีระเบียบวินัยและความเฉียบขาดเป็นปกติก็ตาม กิตติศัพท์ของพระเยซูได้เลื่องลือไปท่ามกลางพวกยิว และอาจเป็นเพราะการที่เขาเป็นมิตรสหายกับบรรดาผู้ที่มีอำนาจท่ามกลางพวกยิว นายร้อยผู้นี้จึงได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู

“เราไม่เคยพบความเชื่อที่เหนียวแน่นในอิสราเอล” “อิสราเอล” คือชื่อที่ถูกตั้งให้แก่ยาโคบ เพราะว่าเขามีอำนาจกับพระเจ้า (ปฐมก. 32:27, 28) เขาพากเพียรในการปล้ำสู้กับทูตสวรรค์องค์นั้นตลอดทั้งคืน โดยไม่ยอมแพ้จนกว่าเขาจะได้รับการอวยพร ซึ่งพิสูจน์ความเชื่อของเขาในพระเจ้าและพลังของเขากับพระเจ้า ชื่อ “อิสราเอล” มาจากคำฮีบรูสองคำที่บ่งบอกถึง “เจ้านาย” และ “พระเจ้า” ดังนั้นยาโคบจึงเป็นเจ้านายคนหนึ่งของพระเจ้า เขาเป็นหนึ่งในพวกอัครบิดร และเขามีบทบาทสำคัญในการดำรงอยู่ต่อไปของชนชาติอิสราเอล, ประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า

ชื่ออิสราเอลถูกตั้งให้แก่ประชาชาตินั้นจนถึงสมัยของกษัตริย์เยโรโบอัม ในสมัยนั้น แคลสิบตระกูลที่กบฏเท่านั้นที่ได้รับชื่อนั้นและถูกเรียกสืบต่อมาว่าเป็นประชาชาติ (หรือวงศ์วาน) แห่งอิสราเอล หลังจากการกวาดต้อนเป็นเชลยโดยบาบิโลน ชื่อนั้นก็ถูกตั้งให้แก่ยิวทุกคน (จงศึกษามัทธิว 10:6, กิจการ 7:42, ฮีบรู 8:8, และมาระโก 15:32)

สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสจริงๆ แล้วก็คือว่า “ชายคนนี้ได้แสดงออกถึงความมั่นใจในตัวเรามากเหลือเกิน ซึ่งเราไม่เคยพบมาก่อนเลยท่ามกลางพวกยิว, ประชากรของเราเองผู้ซึ่งเราได้มาหา”

ยอห์น 4:46-53 เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับขุนนางคนหนึ่งที่บุตรของเขาเกือบจะตายแล้ว ขุนนางผู้นั้นมาหาพระเยซูและวิงวอนพระองค์ให้มาที่บ้านของเขาและรักษาบุตรของเขาให้หาย เขาไม่ได้กล่าวเหมือนอย่างนายร้อยผู้หนึ่งที่กล่าวว่า “ขอพระองค์ตรัสเท่านั้นและมันจะสำเร็จ” พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “หากพวกเจ้าไม่เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ พวกเจ้าก็จะไม่เชื่อเลย” แต่ขุนนางผู้นั้นอ้อนวอนว่า “ขอท่านโปรดมาเถิด... ก่อนที่ลูกของข้าจะตาย!” จากนั้นพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “กลับไปเถิด ลูกชายของเจ้าจะไม่ตาย” และชายคนนั้นก็เชื่อพระคำที่พระเยซูได้ตรัสแก่เขา และเขาก็ไป เมื่อเขามาถึงบ้าน เขาก็ทราบว่ายิวบุตรของเขาได้รับการรักษาให้หายแล้วตอนที่พระเยซูตรัสว่า “ลูกของเจ้าจะไม่ตาย”

เรื่องราวเหตุการณ์ตอนนี้ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่น่ายินดี “...และท่านเอง (ขุนนางผู้นั้น) ก็เชื่อ (ได้รับความรอด) พร้อมทั้งครัวเรือนของท่านด้วย” ดังนั้นขุนนางผู้นี้, ครอบครัวยิวของเขา, และทุกคนที่อยู่ในครัวเรือนของเขาก็เชื่ออันนำไปสู่ความรอด

ความเรียบง่ายและบ้ำเน่จของความเชื่อถูกให้ภาพประกอบอย่างชัดเจนมากมายในกิตติคุณทั้งสี่เล่ม มีเหตุการณ์หลายตอนที่ประชาชนเหล่านั้นแค่เชื่อคำตรัสของพระเยซูคริสต์เจ้าและได้รับการอวยพร:

นายร้อยผู้นี้ในมัทธิว 8:5-13 เชื่อคำตรัสของพระเยซูเจ้าและผู้รับใช้ของเขาก็ได้รับการรักษาให้หาย ชายคนที่มีมือลีบได้เชื่อพระเยซูและได้รับการรักษาให้หายเมื่อพระเยซูตรัสว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” (มธ. 12:13)

ชายตาบอดสองคนนั้นทูลตอบว่า “เชื่อ พระเจ้าข้า” แก่คำตรัสของพระเยซูคริสต์เจ้าเมื่อพระองค์ทรงถามพวกเขาว่าพวกเขาเชื่อไหมว่าพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หายได้ พระองค์ทรงแต่งตั้งดวงตาของพวกเขาและ “ตาของพวกเขาที่ถูกเปิดออก” (มธ. 9:28-30)

คนโรคเรื้อนสิบคนนั้นเชื่อคำตรัสของพระเยซูเมื่อพระองค์ตรัสว่า “จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด” พวกเขาไปและ “ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด” (ลูกา 17:14)

คนเก็บภาษีคนหนึ่ง ซึ่งเป็นที่เกลียดชังและดูหมิ่นโดยคนอื่นๆ เชื่อคำตรัสของพระเยซูเมื่อพระเยซูตรัสว่า “ศักดิ์เศสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้” เขาลงมา – และความรอดได้ถึงบ้านของเขาในวันนั้น (ลูกา 19:5-9)

เมื่อเรากำกับดูแลความคิดของเราและทางทั้งหลายของเราโดย “ตัวกำกับดูแล” แห่งพระวาระของพระเจ้า เราก็ตูสัจจนว่าเรามีความเชื่อในพระเจ้าและว่าพระองค์กำลังนำวิถีทั้งหลายของเรา ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “ข้าพระองค์หวัง” (วางใจ หรือมีความเชื่อ) “ในพระวาระของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:114) พระวาระของพระเจ้าคือสมอบของผู้เชื่อและมันช่วยให้เราไม่หลุดลอยไปในพายุ (1 ยอห์น 2:14)

ความรอดมาโดยการฟังพระวาระของพระเจ้า (โรม 10:17) ความเชื่อถูกแสดงภาพแทนภายใต้ภาพเปรียบหรือตัวอย่างต่างๆมากมายในพระวาระ ยกตัวอย่างเช่น:

ความเชื่อคือ แท้ที่เดินมาหาพระคริสต์เมื่อพระองค์ทรงเชิญชวนว่า “จงมาหาเรา” (มธ. 11:28)

ความเชื่อคือ มือที่เหยียดออกและรับของประทานของพระเจ้า (ยอห์น 1:12, 13)

ความเชื่อคือ ประสาทสัมผัสที่รับรู้รสและมองเห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปี่ยมพระกรุณาคุณ (1 ปด. 2:3)

ความเชื่อคือ ดวงตาซึ่งเพ่งมองที่พระคริสต์และพิสุจน์ความจริงแห่งพระสัญญาของพระองค์ที่ว่า “จงหันมาหาเราและรับการช่วยให้รอด” (อสย. 45:22)

ความเชื่อคือ สัมผัสซึ่งมาในการติดต่อกับพระเยซูคริสต์เจ้าและพบฤทธิ์เดชที่รักษาให้หายแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ (มาระโก 5:25-34)

ความเชื่อคือ หูซึ่งได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าและเชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์ (ยอห์น 10:27)

ความเชื่อคือ การเต้นของหัวใจซึ่งตอบสนองต่อการทำให้มีชีวิตของพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (โรม 15:13)

ความเชื่อมีความมั่นใจในสิ่งที่ไม่อาจมองเห็นได้ ความเชื่อไม่ร้องขอคำอธิบาย “เราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น” (2 คร. 5:7) คนที่แสดงออกถึงความเชื่อที่แท้จริงก็ไม่มองหาหลักฐาน – ไม่ว่าจะในความรู้สึกหรือในสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆที่อยู่ร่วมกับเรา ความเชื่อที่แท้จริงไม่ร้องขอ “ความรู้สึกต่างๆ” ความเชื่อที่แท้จริงพักพิงอยู่บนบางสิ่งที่ไม่ขึ้นอยู่กับอารมณ์เลย

หนทางแห่งความเชื่อไม่ใช่หนทางแห่งความพยายาม เมื่อเรawangใจอีกคนหนึ่งให้ทำบางสิ่งเพื่อเรา เราก็ไม่พยายามทำสิ่งนั้นด้วยตัวเอง ดังนั้นความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าจึงไม่ใช่การพยายามที่จะช่วยตัวเองให้รอด และไม่ใช่ว่าการพยายามที่จะช่วยพระเจ้าให้ช่วยเราให้รอดด้วย ความเชื่อของจริงคือ การเชื่อพระเจ้าเท่านั้น ผู้ได้ทรงรักเรามากเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระองค์เพื่อที่เราจะได้รับความรอด

หนทางแห่งความเชื่อไม่ใช่หนทางแห่งการพึ่งพาอุปนิสัยหรือคำสัญญาของมนุษย์อีกคนหนึ่ง แต่พึ่งพาพระเจ้าและพระวาระของพระเจ้าแต่อย่างเดียวกันเท่านั้น เพื่อนมนุษย์จะทำให้เราผิดหวัง แต่หากความเชื่อของเราพักพิงอยู่ในพระเจ้า เราก็จะไม่มีวันผิดหวังเลย ความเชื่อเพ่งมองไปที่พระเจ้าผู้ทรงรักเราและกระทำกิจเพื่อ

เราในการที่พระองค์ทรงเสนอและจัดเตรียมการลบลมหินบาปเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ผ่านทางเหล่าศาสนิกชนในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ความเชื่อเฟื่องฟูไปที่พระเจ้าและไม่ยอมกระทำการสิ่งใดเลยโดยปราศจากพระเจ้า นอกจากเพื่อที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไขเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้พร้อมกับพระสัญญาของพระองค์ – เช่น เงื่อนไขเหล่านั้นที่ทรงกำหนดไว้ในยอห์น 15:7: “*ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น*”

ส่วนที่ใหญ่กว่าของการสู้รบแห่งความเชื่อในการสงครามที่ไม่รู้จักในชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลายก็คือ การกีดกันไม่ให้ผู้เชื่อเข้ามาแทรกแซงเพื่อตัวเอง – นั่นคือ การระวังตัวที่จะไม่พยายามช่วยพระเจ้ากระทำการที่พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะกระทำ พระเจ้าจะทรงกระทำการที่พระองค์ทรงสัญญาไว้และพระองค์ไม่ต้องการความช่วยเหลือของเรา (แน่นอนว่า ผมกำลังหมายถึง ความเชื่อที่ช่วยให้รอด, ความเชื่อที่นำมาซึ่งชัยชนะ)

ความไม่เชื่อปฏิเสธที่จะรอคอยพระเจ้า

ความไม่เชื่อริบเร้งที่จะนำหน้าพระเจ้า โดยพยายามที่จะทำงานนั้นด้วยตัวเอง

ความไม่เชื่อปฏิเสธที่จะรับสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับมนุษย์ – ทั้งฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญาณ

ในทางตรงกันข้าม ความเชื่อยอมเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถกระทำมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งใดก็ตามที่เราคิดหรือทูลขอ ความเชื่อยอมเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถและเต็มพระทัยที่จะเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของเราตามทรัพย์ของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์ ความเชื่อนำมาซึ่งพระคุณเพื่อสู่ทนการทดสอบ โดยรอคอย หากจำเป็นจนกว่าพระเจ้าทรงพร้อมที่จะกระทำเพื่อเรา คือสิ่งที่เราได้ทูลขอพระองค์ให้กระทำ

อีกส่วนหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ของการกระทำกิจของความเชื่อเพื่อตัวเองก็คือ การต่อสู้กับความไม่เชื่อ – การปฏิเสธที่จะมองไปยังสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้ท้อใจ, ทำให้หมดกำลังใจ และทำลายชัยชนะของเราในชีวิตฝ่ายวิญญาณ พญามารระแວดระวัง ทำงานอยู่ตลอดเวลา และหนึ่งในบ่วงแร้วที่ใช้ได้ผลมากที่สุดของมันก็คือ *ความสงสัย* บ่อยครั้งสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆที่อยู่รอบตัวเราในตัวพวกมันเองก็จะทำให้เราท้อใจอยู่แล้ว แต่เราต้องจำไว้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งสภาพการณ์แวดล้อมทั้งหมดและพระองค์ทรงสามารถช่วยเราให้พ้นจากสิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับเรา เพราะว่าสิ่งทั้งปวงเป็นไปได้กับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม หลายครั้งพระองค์ทรงรอคอยที่จะเปี่ยมด้วยพระกรุณาคุณจนกว่าความมั่นใจในตัวเอง, ความหวังในตัวเอง และความพยายามต่างๆของเรานั้นถูกใช้จนหมดแล้ว พระองค์เพียงขอให้เราไว้วางใจพระองค์ – และพระองค์ทรงมีสิทธิ์ที่จะได้รับความไว้วางใจจากเราเพราะว่าพระองค์ไม่เคยผิดคำสัญญาเลยสักข้อเดียว

ข้อ 11: “*เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์*”

“*จากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก*” ถูกใช้ในพระวจนะของพระเจ้าเพื่อบ่งบอกถึงชาวโลกทั้งหมด (อ่าน อิสยาห์ 45:6 และ 59:19) นายร้อยในข้อ 5 ของบทที่เราศึกษาอยู่เป็นคนต่างชาติ และพระเยซูแค่กำลังตรัสตรงนี้ว่าการมาของคนต่างชาติคนหนึ่งผู้ซึ่งไปยังการมาของคนอีกมากมายเหมือนกับเขา คนเหล่านั้นจะมา

จากทิศตะวันออกและจากทิศตะวันตก จากทิศเหนือและจากทิศใต้ จากทั่วทั้งโลก พวกเขาจะกลับใจเชื่อว่า ประเสริฐและรับความรอด เหมือนกับที่อับราฮัม, อิสอัค, และยาโคบได้รับความรอด

คนเหล่านั้น “จะมาเอนกายลง” ในภาษาเดมินี้หมายถึงการนั่งเพื่อรับประทานอาหาร อันที่จริงแล้ว พวกเขาที่ไม่ได้นั่ง พวกเขาเอนกายที่โต๊ะรับประทานอาหาร นี่หมายถึงงานเลี้ยงสังสรรค์ ด้วยเหตุนี้ความ ซึ่บนานแห่งสวรรค์ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนการกินเลี้ยงหรืองานรื่นเริง (จงศึกษามัทธีว 26:29, ลูกา 14:15 และ 22:30)

จงระลึกว่าถึงแม้ว่าในสมัยนั้นมีคนต่างชาติจำนวนมากที่ฟังพระเยซู พระองค์ก็กำลังกล่าวถ้อยคำของ พระองค์แก่พวกยิวเป็นหลัก พวกยิวในตอนนั้นคิดว่าตัวเองเป็นผู้ที่เหนือกว่าชนชาติอื่นๆทั้งหมด แต่พระเยซู ทรงเตือนความจำพวกเขาตรงนี้ว่านายร้อยที่เป็นคนต่างชาติผู้นี้ได้แสดงออกถึงความเชื่อในแบบที่พระองค์ไม่เคยพบในชนชาติอิสราเอลเลย และในทำนองเดียวกันคนต่างชาติคนอื่นๆอีกจำนวนมากจากทั่วทั้งโลกจะมา และนั่งลงในที่ๆมีเกียรติในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ร่วมกับอับราฮัม, อิสอัค, และยาโคบ

ในสายตาของพวกยิว ไม่มีบุคคลใดที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าอับราฮัม – และแน่นอนว่าอิสอัคและยาโคบเป็น บุรุษที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่และมีฐานะอันสูงเช่นกัน ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงกำลังสอนชนชาตินั้นที่ปฏิเสธพระองค์ ในที่นี้ว่าสักวันหนึ่งพวกคนต่างชาติจะรับข่าวประเสริฐและจะมาจากทั่วโลกเพื่อนั่งในอาณาจักรแห่งสวรรค์ในที่ ต่างๆอันมีเกียรติ พร้อมกับบรรดาลูกหลานที่ได้รับเกียรติของอิสราเอลซึ่งจะอยู่ที่นั่นด้วย

ข้อ 12: “แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีเสียง ร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

“บรรดาลูกของอาณาจักร” หมายถึง ชนชาติอิสราเอล, ประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า พวกเขาเป็นชนชาติที่รอคอยให้อาณาจักรนั้นมาถึง, คนเหล่านั้นที่ได้รับคำสัญญาเรื่องอาณาจักรนั้น พระเยซูทรงใช้ คำกล่าวตรงนี้ เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่เข้าใจผิดว่าพระองค์กำลังตรัสถึงใครอยู่

พวกยิวคิดว่าพวกเขาเป็นคนโปรดของพระเจ้าและจะเป็น “ชนชั้นสูง” แห่งสวรรค์ มันเป็นความจริงที่ ว่าพวกเขาเป็น “แก้วตาดวงใจของพระเจ้า”, ประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์, ประชากรที่ถูกเลือกของ พระองค์ พระเจ้าทรงปกป้องพวกเขาและทรงเลี้ยงดูพวกเขาในวิธีต่างๆมากมายที่แสนอัศจรรย์ตลอดยุคสมัย ภาคพันธสัญญาเดิม มันเป็นความจริงเช่นกันที่ว่าข่าวประเสริฐได้มาถึงพวกยิวก่อน แต่พวกยิวได้รับ – และ ปฏิเสธ – โอกาสของตนเสียแล้ว บัดนี้ข่าวประเสริฐมีมาถึง “ผู้ใดก็ตามที่ประสงค์” ผู้คนจากทุกชนชาติกำลังได้ รับความรอดวันนี้และจะรวมกันเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์

คำกล่าวที่พระเยซูตรัสตรงนี้ทำให้พวกผู้นำยิวบางคนตกใจอย่างไม่ต้องสงสัย พระเยซูทรงบอกพวกเขา ว่า “บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืดภายนอก” – และนี่หมายถึงบึงไฟนั้น, การ ลงโทษชั่ววันรันดร์ และพระเยซูมิได้ตรัสข้อความของพระองค์แบบละมุนละม่อม พระองค์ทรงเตือนความ จำพวกยิวว่าในที่มืดภายนอกนั้น มี “เสียงร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

ข้อ 13: “แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า “ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น” และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ”

“ไปเถิด” นั่นคือ “จงกลับไปทำหน้าที่ต่างๆตามปกติของเจ้าเถิด อย่ากระวนกระวายเลย อย่าวิตกเลย จงใส่ใจของเจ้าผ่อนคลายเป็นเถิด”

“ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “เจ้าจะได้รับการอัศจรรย์ตามความเชื่อของเจ้า เจ้าได้มาขอรับการรักษาผู้รับใช้ของเจ้า การที่เจ้ามานั้นเป็นพยานรับรองว่าเจ้าเชื่อว่าเราสามารถกระทำการที่เจ้าขอได้ เจ้าเชื่ออย่างไร การอัศจรรย์นั้นก็เกิดขึ้นอย่างนั้น”

“และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ” นั่นคือวิธีที่พระเยซูทรงกระทำกิจ ผู้รับใช้คนนั้นได้รับการรักษาให้หายในทันทีและเป็นปลิดทิ้ง ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผู้ครบบริบูรณ์ในพระเยซู และสิ่งใดก็ตามที่เราทูลขอในพระนามของพระองค์ โดยมีใจเชื่อ พระองค์ก็จะทรงกระทำ พระเจ้าไม่อาจผิดคำสัญญาของพระองค์ได้ แต่เราควรจำไว้ว่าแม้แต่พระเยซู ในสวนเกทเสมนี ก็ทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขออย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์” เราไม่ควรอธิษฐานแบบเรียกร้องเด็ดขาด เราควรให้คำทูลขอต่างๆของเราเป็นที่ทราบต่อพระเจ้า และจากนั้นก็เชื่อว่าพระองค์จะทรงตอบคำอธิษฐานนั้นตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ทรงทราบความต้องการต่างๆของเราดีกว่าที่เราทราบความต้องการเหล่านั้น

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของเปโตร

ข้อ 14: “ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่”

เราพบบันทึกเกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของเปโตรให้หายป่วยในมาระโก 1:29-31 และในลูกา 4:38, 39 เช่นกัน มาระโกบอกเราว่าซีโมนเปโตรและอันดรูว์น้องชายของเขาอาศัยอยู่ด้วยกัน เขายังบอกเราด้วยว่ายากอบและยอห์นไปกับเปโตรและอันดรูว์ยังบ้านของเปโตร และเสริมว่าก่อนการอัศจรรย์นั้น พวกเขาพูดกับพระเยซูเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของแม่ยายของเปโตร

ข้อเท็จจริงที่ว่าเปโตรมีแม่ยายก็พิสูจน์อย่างแน่นอนว่าเขาแต่งงานในขณะนั้น หรือเคยแต่งงานมาก่อน ภรรยาของเขาไม่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ แต่นางอาจอยู่ในเหตุการณ์ด้วยและแค่ไม่ถูกกล่าวถึงเฉยๆ หรือนางอาจตายไปแล้วก็ได้

มีหลายศาสนาที่ห้ามไม่ให้ผู้รับใช้ของพวกเขาแต่งงาน มีบางศาสนาด้วยที่สอนว่าเปโตรเป็นประมุขของคริสตจักร, ศิลาที่พระเยซูได้ทรงสร้างคริสตจักรไว้บนนั้น, และว่าเปโตรเป็นผู้ดูแลคนแรกของคริสตจักร หากเป็นเช่นนั้นจริงที่ว่าพวกเขาผู้รับใช้ไม่ควรแต่งงาน เหตุใดพระเยซูถึงไม่บอกข้อเท็จจริงนี้แก่เปโตรในขณะนั้นเล่า? และเหตุใดเขาถึงไม่ถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าปฏิเสธแต่กลับถูกเลือกให้เป็นหนึ่งในอัครทูตสิบสองคนนั้นเล่า?

ตามที 1 ทิโมธี 3:2-5 กล่าวไว้ การแต่งงานเป็นสิ่งที่ดีกว่าอย่างแน่นอน และมันมีบัญชาไว้ว่าเจ้าหน้าที่หรือผู้นำในคริสตจักรควรแต่งงาน ไม่มีข้อใดเลยในพระคัมภีร์ที่ห้ามไม่ให้คนใดคนหนึ่งแต่งงาน ฮีบรู 13:4 ประกาศว่าการสมรสเป็นที่นับถือในคนทั้งปวง – กรุณาหมายเหตุว่าคนทั้งปวง – และนั่นก็รวมถึงนักเทศน์ทั้งหลายพร้อมกับคนอื่นๆทุกคนด้วย

ข้อ 15: “พระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย”

“พระองค์ทรงถูกต้องมือนาง” เมื่อพระเยซูทรงแตะต้อง หญิงคนนั้นก็ได้รับการรักษาให้หายทันทีและเป็นปลิดทิ้ง ไข่นั้นไม่ได้ค่อยๆลดลงทีละองศา, ลดลงทีละน้อยทุกวัน เราถูกบอกไว้ว่า “ไข่นั้นก็หาย (ไปจากนาง)” และการรักษาให้หายเป็นปลิดทิ้งก็ปรากฏชัดเจนในข้อเท็จจริงที่ว่า “นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย” หญิงผู้นี้ซึ่งเกือบจะเสียชีวิตอยู่แล้วเพราะพิษไข้กลับหายป่วยอย่างฉับพลัน และพอลุกขึ้นจากเตียงคนป่วยของนางๆก็กลายเป็นเจ้าบ้านผู้ต้อนรับแขกหรือในบ้านของนาง เมื่อไข้ไปจากคนๆหนึ่งโดยเป็นกระบวนการตามธรรมชาติ มันก็ทำให้ผู้ป่วยอ่อนแรงและจำเป็นต้องฟื้นฟูพลังกำลังก่อนที่จะทำงานหนักๆได้ แต่นี่เป็นการจากไปของไข้แบบเหนือธรรมชาติ ซึ่งถูกทำให้เกิดขึ้นโดยสัมผัสแสนอัศจรรย์ของพระเยซู และหญิงนั้นก็ลุกขึ้นทันทีและเริ่มดูแลความต้องการต่างๆของบรรดาแขกของนาง, จัดเตรียมอาหาร ฯลฯ ผมไม่สงสัยเลยว่านางนำอาหารอร่อยๆที่ถูกจัดเตรียมมาอย่างดีมาวางไว้ตรงหน้าพวกเขา

ให้เราดูตัวอย่างอื่นๆในกิตติคุณเล่มต่างๆที่พระเยซูทรงแตะต้องผู้คนและรักษาพวกเขาให้หาย:

เราอาจเรียกการชำระคนโรคเรื้อนให้หายสะอาดว่าเป็น “สัมผัสที่ชำระให้สะอาด” (มาระโก 1:41, 42)

การรักษาแม่ม่ายของเบโตรให้หายเป็น “สัมผัสที่ทำให้ไข้ลด” (มธ. 8:15)

พระองค์ทรงขับไล่ความมืดบอดและทรงเปิดตาของคนตาบอด นี่คือ “สัมผัสที่ขับไล่ไป” (มธ. 9:29, 30; 20:34)

พระองค์ทรงแตะต้องเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสว่า “อย่ากลัวเลย” นี่เป็น “สัมผัสที่ปลอบประโลม” ของพระองค์ (มธ. 17:7)

พระองค์ทรงแตะต้องลิ้นของคนเป็นใบ้หูหนวกและชายคนนั้นก็พูดได้ นี่คือ “สัมผัสแห่งการช่วยให้พ้น” ของพระองค์ (มาระโก 7:33-35)

พระองค์ทรง “ถูกต้องใจ” – และชุบชีวิตบุตรชายของหญิงม่ายนั้นขึ้นมาใหม่ นี่คือ “สัมผัสอันเปี่ยมพระกรุณา” ของพระองค์ (ลูกา 7:13-15)

พระองค์ทรงถูกต้องผู้ใช้ของมหาปุโรหิตและทำให้หูของเขาที่ถูกตัดขาดกลับเป็นเหมือนเดิม นี่คือ “สัมผัสแห่งการซ่อมแซม” ของพระองค์ (ลูกา 22:50, 51)

ข้อ 16: “พอคำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระคำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย”

ชื่อเสียงของพระเยซูแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว การอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำทำให้ฝูงชนมากมายมารวมตัวกัน และคนจำนวนมากที่มีมิตรสหายหรือคนที่พวกเขารักซึ่งเจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆก็พากันรักและเพื่อนฝูงมาหาพระเยซูเพื่อรับการรักษาให้หาย และจงสังเกตว่า: “บรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย”

คุณแน่ใจได้เลยว่าพระเยซูมิได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆเพื่อดึงดูดฝูงชน พระองค์ไม่เคยทำการอัศจรรย์ใดเพื่อนำความสบายมาสู่พระองค์เองหรือเพื่อที่จะเป็นที่น่าตื่นตาตื่นใจเลย พระองค์จะทรงสนับสนุนข้อเท็จจริงเรื่องฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ของพระองค์โดยกระทำการอัศจรรย์ต่างๆซึ่งไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้ใด, การ

อัศจรรย์ต่างๆที่จะไม่นำความสบายหรือพระพรมาสู่ผู้ใดเลย ก็กระทำได้ แต่การอัศจรรย์ทุกครั้งที่เราองค์ทรงกระทำได้นั้นนำมาซึ่งความสบาย, การไชโย, และสุขภาพมาสู่คนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้นๆ แก่พวกเขา

โรคภัยไข้เจ็บทุกอย่าง, ความต้องการทุกรูปแบบถูกเป็นตัวแทนในฝูงชนเหล่านั้น บางคนถูกพวกผีเข้าสิง – เต็มไปด้วยพวกปีศาจ พระเยซูทรงขับพวกผีเหล่านั้นออกไป ไม่ว่าจะเป็โรคอะไร พระองค์ก็ทรงรักษาพวกเขาให้หายสิ้นทุกคน พระองค์ทรงทำเช่นนั้นได้อย่างไร? ข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่บอกเราว่า: “*พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย*” พระองค์แค่ตรัสคำๆหนึ่งและพวกผีก็ออกไป พระองค์แค่ตรัสคำๆหนึ่งและคนป่วยก็ได้รับการรักษาให้หาย ขอขอบคุณพระเจ้า พระวาระของพระองค์ยังเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชในวันนี้อยู่เหมือนเดิม

ข้อ 17: “*ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวาระโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า ‘ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป’*”

เหตุการณ์เหล่านั้นที่เพิ่งเกิดขึ้น, การอัศจรรย์เหล่านั้น, ได้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วโดยศาสดาพยากรณ์อิสยาห์หลายร้อยปีก่อนที่พวกมันเกิดขึ้นจริงๆ และเหตุการณ์เหล่านั้นได้เกิดขึ้นจริงเหมือนที่ถูกพยากรณ์ไว้เพราะว่าพระเจ้าทรงสัพพัญญู ทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และพระองค์ทรงเปิดเผยแก่อิสยาห์ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระเยซู

นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้โดยทางพระคริสต์เพื่อที่พระวาระของพระองค์จะได้ไม่ล้มเหลว มันกลับหมายความว่าเหตุการณ์เหล่านี้แค่ต้องเกิดขึ้นเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าและบรรดาทางและกิจการต่างๆของพระเจ้าเป็นที่ทราบ, ถูกวางแผน, และถูกทำให้เสร็จสิ้นมาตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล พระเจ้าทรงเป็น “เราเป็น” องค์นิรันดร์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงทราบทุกสิ่งมาตั้งแต่เริ่มแรกไปจนถึงอวสานของกาลเวลาและไปตลอดทุกยุคสมัย

“*ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป*” นี้มาจากอิสยาห์ 53:4: “*แน่ทีเดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป*” ข้อพระคำทั้งตอนถูกพบในอิสยาห์ 52:13 จนถึง 53:12 ไม่มีข้อสงสัยเลยว่านี่หมายถึงการทนทุกข์ต่างๆของพระเยซูเจ้าเพื่อมนุษย์ พระองค์ทรงแทนที่มนุษย์ พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของเรา ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงทนทุกข์สิ่งสารพัดที่ความบาปและนรกจะใช้ทำร้ายพระองค์ได้ (1 ปต. 2:24)

มันเป็นเรื่องยากที่จะประยุกต์ใช้คำพยากรณ์นี้กับการที่พระเยซูเจ้าต้องรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกรูปแบบ หากพระองค์ทรงรับโรคต่างๆของเราและความทุกข์โศกของเราไปจริงๆเหมือนกับที่พระองค์ทรงเอาบาปของเราไป เราก็คงไม่มีวันป่วยหรือมีความโศกเศร้าหรือความเจ็บปวดเลยเพราะว่าเมื่อสิ่งที่บังเกิดจากพระเจ้า (จิตวิญญาณ) ได้บังเกิดจากพระเจ้าแล้ว มันก็ไม่ทำบาปหลังจากที่การบังเกิดใหม่นั้นเกิดขึ้นแล้ว พระเยซูทรงบอกนิโคเดมัสว่า “ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:6) จากนั้นใน 1 ยอห์น 3:6-10 เราถูกบอกว่าเมื่อคนใดบังเกิดใหม่ เมล็ดพันธุ์ของพระเจ้า (พระวาระ) ก็อยู่ต่อไปในตัวเขาและเขาทำบาปไม่ได้เพราะว่าเขาบังเกิดจากพระเจ้าแล้ว トラบไตที่เรายังอยู่ในร่างกายที่ตายได้

นี้ เราก็คงจะรู้จักความเจ็บปวดและความโศกเศร้าและความผิดหวัง แต่เมื่อเราบังเกิดจากพระวิญญูญาณแล้ว เราก็คงรู้ว่าทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อให้เกิดผลดีต่อตัวเราและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ผู้เชื่อไม่ได้เจ็บป่วยอันเป็นผลจากบาปตั้งแต่เริ่มแรก แต่หลายครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้เราทนทุกข์เพื่อที่จะฝึกวินัยเรา

วิสุทธิชนบางคนที่ถูกทดสอบให้แก่พระเจ้ามากที่สุดก็ทนทุกข์โรคร้ายต่างๆและความปวดร้าวแห่งจิตใจหลายอย่าง – และเป็นอย่างนั้นมานานหลายปีเหลือเกิน ในบางกรณีพวกเขาก็เป็นอย่างนั้นต่อไปจนกว่าพวกเขาจากชีวิตนี้ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ความทุกข์เจ็บปวดเหล่านี้ไม่ใช่การลงโทษ หลายครั้งพวกมันถูกใช้โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อนำผู้หนึ่งมาถึงพระคริสต์ และบางครั้งความเจ็บปวดและความทุกข์ยากก็ถูกอนุญาตให้เกิดขึ้นกับตัวเราเพื่อฝึกวินัยเราเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวเราเอง

ในหลายกรณี พระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีจากวิสุทธิชนคนหนึ่งของพระองค์ที่เจ็บป่วยมากกว่าที่พระองค์จะได้รับหากคนๆนั้นสุขภาพแข็งแรงดี ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่มีสิทธิ์ไปตั้งคำถามความเจ็บป่วยของผู้เชื่อคนใด หากคนใดเป็นพยานรับรองว่าเขาเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว, ว่าเขารักองค์พระผู้เป็นเจ้า, มันก็สำคัญว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา เราไม่มีสิทธิ์ที่จะไปตัดสินเขา หลายครั้งเมื่อเหตุการณ์น่าเศร้าเกิดขึ้นกับครอบครัวๆหนึ่ง เราก็คงพร้อมที่จะตัดสินและไว้วางใจที่จะทักท้วงเขาเองว่าใครบางคนในครอบครัวนั้นได้กระทำความบาปที่ร้ายแรงบางอย่าง นี่ไม่จำเป็นต้องเป็นความจริง คนๆหนึ่งไม่ได้ทนทุกข์เพราะความบาปที่เฉพาะเจาะจงที่เขาหรือเธอได้กระทำให้สมอไป แต่ความทุกข์ยากอาจนำคนที่เขารัก, ครอบครัว, เพื่อนๆ หรือแม้แต่เพื่อนบ้านของเขาให้เข้ามาใกล้พระเจ้ามากขึ้น คริสเตียนคนนั้นควรกล่าวว่า “ฉันอยากให้ชีวิตของฉันเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าจนถึงขีดสุดเท่าที่ฉันจะทำได้ หากฉันสามารถถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้มากขึ้นโดยการเจ็บป่วยฝ่ายร่างกาย ฉันก็เต็มใจ”

คนบางคนประกาศเป็นคำสอนเลยว่าการรักษาความเจ็บป่วยคือ การลบมลทินนั้น, ว่าพระเยซูได้ทรงหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อรักษาโรคต่างๆของเรา, และว่าใครก็ตามที่มีความเชื่อเพียงพอก็สามารถรับการรักษาให้หายได้จากโรคใดก็ตาม คนเหล่านี้อาจมีเจตนาดี แต่พวกเขาก็ได้รับข้อมูลมาผิดๆ จงศึกษาชีวิตของเปาโล ไม่มีวิสุทธิชนคนใดที่เคยมีชีวิตอยู่ที่อุทิศตัวมากไปกว่าอัครทูตเปาโลแล้ว แต่กระนั้นเขาก็ยอมรับสภาพเกี่ยวกับ “หนามในเนื้อ” ซึ่งเขาได้อธิษฐานขอพระเจ้าถึงสามครั้งให้ทรงโปรดเอาออกไป พระเจ้าไม่ทรงเห็นว่าเหมาะสมที่จะเอาหนามนั้นออกไป พระองค์ตรัสเพียงว่า “พระคุณของเราก็เพียงพอสำหรับเจ้าแล้ว”

มีกรณีอื่นๆที่เป็นเช่นนั้นอีกท่ามกลางเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้า หลายครั้งมันไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่จะรักษาคนๆหนึ่งให้หายอย่างอัศจรรย์ พระเจ้าทรงทราบว่าจะอะไรดีที่สุดสำหรับเรา และเนื่องจากทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่เราและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ เราจึงต้องเต็มใจที่จะยอมให้องค์พระผู้เป็นเจ้ากระทำการที่ดีที่สุดสำหรับเราและเป็นสิ่งที่จะนำสง่าราศีมาสู่พระองค์มากขึ้น

ข้อ 18: “ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป”

พระเยซูทรงอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งเป็นนครหนึ่งที่อยู่ตรงมุมด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลี ด้วยเหตุนี้ “อิกฟาก” จึงเป็นเขตแดนที่อยู่ทางด้านทิศตะวันออกของทะเลกาลิลี หากพระเยซูทรงเป็นเหมือนพวกนักเทศน์สมัยใหม่ พระองค์ก็คงถามผู้คนที่พวกเขาที่คนอยากให้พระองค์อยู่ต่ออีกสองสามวัน ความเป็นที่นิยมของพระองค์กำลังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และพระองค์จะประทับต่อในที่ๆพระองค์ทรงอยู่อีกนานเลยก็ได้ แต่พระเยซูทรงหนีจากความเป็นที่นิยม พระองค์ไม่เคยเสาะแสวงหาหนทางแห่งความง่ายดายหรือคำสรรเสริญของมนุษย์ พระองค์ตระหนักว่าฝูงชนใหญ่โตอาจกลายเป็นสิ่งอันตรายและร้อนรนเกินพอดีได้ และดังนั้นเพื่อเหตุผลอันดีที่พระเจ้าเท่านั้นทรงทราบและไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยตรงนี้ พระเยซูจึงทรงสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้ไปยังอิกฟากของทะเลกาลิลี

ผมแน่ใจว่าพวกเราส่วนใหญ่ที่เป็นผู้รับใช้ยินดีต้อนรับชื่อเสียงบอຍเกินไป องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงหลีกเลี่ยงการเป็นที่รู้จักอยู่บ่อยๆ มนุษย์อาจถูกชวนให้หลงหรือได้รับอิทธิพลอย่างมากจากเหตุจูงใจและความปรารถนาต่างๆที่อยู่ต่ำกว่า แต่สิ่งเหล่านี้ไม่มีอยู่ในชีวิตของพระเยซูเลย พวกมันไม่มีอำนาจเหนือพระองค์ เราไม่ควรอยู่ต่อบนฟากที่เราจะได้รับคำชมเชยและกลายเป็นคนดัง เราควร “ออกเดินทางไปยังอิกฟาก” และเริ่มการรับใช้ที่สดใหม่ทีนั้น, ช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่กำลังรอคอยและร้องไห้ อยู่ในภาษาของกิจการ 16:9 “ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด!” อิกฟากนั้นอาจเป็นฟากที่มีความต้องการเยอะสุด และหากนั้นเป็นความจริง เราก็ควรทิ้งฝูงชนไว้และไปหาคนกลุ่มเล็กๆกว่า เคยมี – และผมแน่ใจว่ายังมีอยู่ในปัจจุบัน – ไม่กี่คนที่แสดงออกถึงพระคุณหรือคุณภาพข้อนี้ ยกตัวอย่างเช่น ในกิจการบทที่ 8 เราอ่านว่าฟีลิปกำลังมีความสำเร็จมากพอสมควรในเมืองสะมาเรีย เขาประกาศพระคริสต์ และผู้คนก็มาและเห็นการอัศจรรย์ต่างๆของเขา เขากำลังขับพวกผีออก มีงานรับใช้ที่ประสบความสำเร็จมากๆ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “จงลุกขึ้นไปยัง...เมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย” (กิจการ 8:26)

ฟีลิปไม่ได้ตั้งคำถามคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาออกเดินทางจากสะมาเรียในทันทีซึ่งเป็นที่ๆเขากำลังกลายเป็นคนดัง และเริ่มเดินทางไปยังป่าทรายนั้น จากนั้นเขาก็รู้ว่าเพราะเหตุใด ที่นั้นมีชายคนหนึ่งกำลังเดินทางมาซึ่งทิวกระหายความชอบธรรม – และฟีลิปก็นำเขาเข้ามาอยู่ในทางแห่งความรอด เขาได้รับความรอด, ได้รับบัพติศมา และเดินทางต่อไปด้วยความยินดี – เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่มีไฟลุกโชนพร้อมกับความรอดในใจของเขาและไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีข่าวสารแห่งความรอดอยู่ที่ริมฝีปากของเขาสำหรับทุกคนที่เขาพบเจอ – ในครัวเรือนของเขาและตลอดทั่วแถบชนบทของเขา

มันเป็นเรื่องแสนวิเศษที่จะรับใช้แก่ฝูงชนมหาศาล – และผมก็ได้รับโอกาสพิเศษในการพูดกับฝูงชนใหญ่โตในงานรับใช้ของผม แต่ผมก็เคยจัดงานประชุมฟื้นฟูในคริสตจักรขนาดเล็กที่สุดในอเมริกาเช่นกัน – คริสตจักรต่างๆที่ผู้คนได้ไม่เกินสามสิบคน ประสบการณ์ที่อบอุ่นหัวใจมากที่สุดบางตอนแห่งการรับใช้นานสามสิบหกปีของผม (ณ ปี 1971) ได้เกิดขึ้น มิใช่ในการประชุมของฝูงชนมหาศาลที่คนนับหมื่นมารวมตัวกัน แต่ในคริสตจักรเล็กๆที่คนสามสิบถึงสี่สิบคนมาร่วมประชุม พระเยซูทรงรับใช้แก่บุคคลเป็นรายตัว ในหลายโอกาส และแน่นอนว่าผู้รับใช้ย่อมไม่ตีไปกว่านายของตน เราควรทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า “ข้าพระองค์จะไปยังที่ๆพระองค์ทรงอยากให้ข้าพระองค์ไป – ไม่ว่าจะไปยังฝูงชนใหญ่โต, คนกลุ่มเล็กๆ, หรือบุคคลเป็นราย

ตัว” จากนั้นเราควรทูลว่า “ข้าพระองค์จะกล่าวสิ่งที่พระองค์ทรงอยากให้ข้าพระองค์กล่าว และข้าพระองค์จะเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงอยากให้ข้าพระองค์เป็น” เมื่อเรากระทำสิ่งเหล่านี้อย่างสิ้นสุดใจ ชีวิตของเราก็จะเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเราสามารถกล่าวได้อย่างที่พระเยซูตรัสในช่วงวันทำๆแห่งการสัจจรบนโลกนี้ของพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4)

กษัตริย์ทรงแยกแยะเหล่าสาวกที่แท้จริงของพระองค์

ข้อ 19: “ขณะนั้นมีธรรมาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น””

ในข้อ 18 เราเรียนรู้ว่า เมื่อทรงเห็นฝูงชนหมู่ใหญ่มารายล้อมพระองค์ พระเยซูทรงบัญชา “ให้ออกเดินทางไปยังอีกฟาก” ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ขณะที่พวกเขากำลังเตรียมพร้อมที่จะออกเรือเพื่อข้ามทะเลกาลิลี บทสนทนาที่ถูกบันทึกไว้ในข้อ 19 ถึง 22 ได้เกิดขึ้น มารโกไม่ได้กล่าวถึงบทสนทนานี้เลย ลูกา ในบทที่ 9 ข้อ 57-62 บันทึกบทสนทนาที่คล้ายๆกันระหว่างพระเยซูกับ “ชายคนหนึ่ง” ตรงนี้ในมัทธิวเราถูกบอกไว้ว่า “ธรรมาจารย์คนหนึ่ง” ได้มาหาพระเยซู

“อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น” เราควรสังเกตว่าชายผู้นี้ไม่ได้รับเชิญให้มาติดตามพระเยซู เราทราบว่าคุณคนได้รับเชิญ (มธ. 11:28) – แต่พระเยซูไม่ได้เลือกเขาออกมาและเรียกเขาเป็นรายบุคคลโดยตรัสว่า “จงตามเรามาเถิด” เหมือนกับที่พระองค์ทรงกระทำกับมัทธิวและคนอื่นๆ ผมเชื่อว่า “ธรรมาจารย์” คนนี้รู้สึกตื่นตื้นตันยิ่งนักเพราะการอัศจรรย์เหล่านั้นที่เขาได้เห็นและอาจเกิดความคาดหวังว่าโดยการติดตามพระเยซู เขาน่าจะได้รับประโยชน์ในทางโลกมหาศาล แต่เพราะทรงสัพพัญญูและทรงทราบใจของชายผู้นี้ พระเยซูทรงเตือนความจำเขาทันทีว่าพระบุตรของพระเจ้าไม่มีที่ๆจะวางพระเศียรของพระองค์ พระองค์ทรงทดสอบความจริงใจของชายผู้นี้ทันทีซึ่งเขามีใจร้อนรนเกินพอดีและอยากเป็นผู้ติดตาม

ข้อ 20: “พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ””

“สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง...” “สุนัขจิ้งจอกและนก” พระบุตรของพระเจ้าตรัสว่า “มีสถานที่พักพิง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีบ้านและไม่มีหมอน (นั่นคือ ไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง) สุนัขจิ้งจอกและนกมีมากกว่าที่เราเสียอีก” หากพระเยซูไม่ทรงทราบว่าชายผู้นี้มีใจโลภเห็นแก่เงิน เหตุใดพระองค์จึงทรงชี้ให้เห็นถึงความยากจนของพระองค์เองเล่า? ไม่มีบันทึกไว้เลยว่าพระองค์ทรงตอบคนไหนอีกในลักษณะที่คล้ายกัน

“...บุตรมนุษย์...” พระเยซูไม่ได้ทรงใช้คำสรรพนามแทนตัวเอง “เรา” แต่ตรัสว่า “บุตรมนุษย์ไม่มีที่ๆจะวางศีรษะ” คำกล่าวนี้ (“บุตรมนุษย์”) หมายถึงพระเยซูเอง ไม่มีชื่อเรียกใดถูกใช้เพื่อชี้ไปยังพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดมากกว่าชื่อนี้แล้ว วลีนี้ไม่เคยถูกประยุกต์ใช้กับพระองค์โดยบุคคลอื่นใดอีกนอกจากพระองค์เอง ยกเว้นในกิจการ 7:56, วิวรรณ์ 1:13 และวิวรรณ์ 14:14 เราควรหมายเหตุไว้ว่าเมื่อตรัสถึงพระองค์เอง

พระองค์ก็ทรงใช้ชื่อเรียกนี้มากกว่าชื่ออื่นใด (พระองค์ตรัสถึงพระองค์เองว่าเป็น “บุตรมนุษย์” มากกว่าเจ็ดสิบ ครั้งในกิตติคุณทั้งสี่เล่ม”

เราเรียนรู้จากยอห์น 12:34 ว่าพวกเขายิวเข้าใจลึกลับว่าหมายถึง *พระเมสสิยาห์* และจากลูกา 22:67-70 ว่าพวกเขาเห็นความแตกต่างเล็กน้อยมากระหว่างการเรียกพระองค์ว่า “บุตรมนุษย์” และ “พระบุตรของพระเจ้า” วลี “พระบุตรของพระเจ้า” บ่งบอกถึงความเกี่ยวข้องแบบพิเศษระหว่างพระเจ้ากับพระคริสต์: “ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเราได้กล่าวว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ” (ยอห์น 10:36) ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” บ่งบอกถึงความเกี่ยวข้องแบบพิเศษระหว่างพระเยซูกับมนุษย์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูทรงใช้ชื่อนี้เพื่อบ่งบอกถึงความห่วงใยและความกรุณาของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์, ความสนใจลึกซึ้งของพระองค์ในมนุษย์, ความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีเพื่อมนุษย์, และความเต็มพระทัยของพระองค์ที่จะรับโทษแทนมนุษย์และชำระหนี้บาปเพื่อที่ทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะได้กลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่

“...ไม่มีที่ที่จะวางศิระษะ” พระเยซูเป็นคนแปลกหน้าในโลกที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้าง “พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์” (ยอห์น 1:3) – และ “พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่” (ยอห์น 1:10)

ข้อ 21: “อีกคนหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน”

ชายคนแรกนั้นเร็วเกินไป เขามีใจร้อนรนเกินพอดี ชายคนที่สอง – “อีกคนหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์” – ก็ช้าเกินไป เขาอยากจะทำอย่างอื่นก่อน จากนั้นจึงค่อยเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า คำว่า “สาวก” ในที่นี้บ่งบอกถึงคนที่เรียนรู้และถูกใช้เพื่อแยกประเภทเหล่าผู้ติดตามของพระเยซูเพราะว่าพวกเขาติดตามพระองค์ในฐานะเป็นอาจารย์ของพวกเขา คำว่า “สาวก” ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าชายคนนี้เป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วหรือว่าเขาอุทิศตัวให้แก่การดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ ชายผู้นี้เป็นเพียงหนึ่งในคนจำนวนมากที่ติดตามพระเยซูในฐานะเป็นอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่หรือบุรุษผู้หนึ่งที่กระทำการอัศจรรย์ใหญ่โตต่างๆ ผู้คนติดตามพระองค์ด้วยเหตุผลอันหลากหลาย – และเราอ่านในยอห์น 6:66 ว่า “ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ห่อถอกไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป”

มีคนมากมายทุกวันนี้ที่คิดว่าเมื่อพวกเขาอ่านเกี่ยวกับสาวกคนหนึ่ง นั่นก็หมายถึงลูกคนหนึ่งที่เกิดใหม่แล้วของพระเจ้า แต่นี่ไม่จำเป็นต้องเป็นความจริง หลังจากที่พระเยซูทรงรักษาชายคนนั้นที่เกิดมาตาบอดให้หายแล้ว (ยอห์น บทที่ 9) เราก็ถูกบอกว่ายิว “เย้ยชายคนนั้นว่า “แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส” (ยอห์น 9:28) ยูดาส อิสคาริโอท เป็นหนึ่งในสาวกเหล่านั้น เขาเป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้นด้วยซ้ำ แต่พระเยซูตรัสว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย (a devil)” (ยอห์น 6:70) ในภาษากรีก ไม่มี “a” – ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย (devil)” อย่าถามผมว่าทำไมพระเยซูถึงเลือกยูดาส คำตอบเดียวที่ผมให้ได้คือคำตอบจากพระคัมภีร์ – เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ: “เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์

ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ” (ยอห์น 17:12)

“ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน” คือคำทูลขอของสาวกคนนี้ นี้ไม่ได้ถูกตั้งใจให้หมายความว่าบิดาผู้นั้นเสียชีวิตแล้วในขณะนั้น เขาอาจเสียชีวิตไปแล้วก็ได้ อย่างไรก็ตาม มันอาจแค่หมายความว่าเขาทูลขอพระเยซูให้อนุญาตให้เขาได้ดูแลบิดาของตนจนกว่าบิดาของเขาเสียชีวิต และจากนั้นเขาจึงจะติดตามพระเยซูและรับใช้พระองค์ คนมากมายมีทัศนคติแบบนี้ในปัจจุบัน – และดูเหมือนมันก็เป็นคำทูลขอที่สมเหตุสมผลที่คนๆหนึ่งจะทูลขอ มันเป็นความจริงที่ว่าเราควรเลี้ยงดูคนที่เรารัก และผมก็เชื่อว่าเมื่อพ่อแม่ของเราเริ่มแก่เฒ่า เราก็ควรทำทุกสิ่งที่เราทำได้เพื่อดูแลพวกเขา แต่ผมก็เชื่อเช่นกันว่าหากเราจะแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน พระเจ้าก็จะทรงดูแลทุกสิ่งที่เหลือ (มธ. 6:33)

ในบันทึกของลูกาเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนนี้ เราอ่านว่า “พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า “จงตามเรามาเถิด” (ลูกา 9:59) นี่บอกเราว่าพระเยซูทรงเชิญชวนชายผู้นี้ (ของมัทธิว 8:21) ให้ติดตามพระองค์ไป มัทธิวไม่ได้กล่าวถึงคำเชิญชวนของพระเยซู แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่ามีความขัดแย้งกันระหว่างมัทธิวกับลูกา สิ่งสำคัญก็คือว่า คำทูลขอของเขาถูกปฏิเสธโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 22: “พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด””

“จงตามเรามาเถิด” พระเยซูกำลังสอนตรงนี้ว่าเราจะต้องให้สิ่งสำคัญที่สุดมาก่อน การติดตามพระคริสต์เป็นสิ่งสำคัญที่สุด และหน้าที่แรกของคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน, ผู้ติดตามทุกคนของพระคริสต์, คือการชี้นำผู้คนให้มาหาพระเยซู เพื่อช่วยคนที่กำลังจะพินาศและเพื่อดูแลคนเหล่านั้นที่กำลังตายในความบาปจิตวิญญาณที่ตายไปแล้วในการละเมิดและในความบาปต่างๆ (อฟ. 2:1; 1 ทธ. 5:6) มีความสำคัญมากกว่าและมีค่ามากกว่าการฝังคนที่ตายไปแล้วฝ่ายร่างกาย

“...ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด” คำว่า “คนตาย” ถูกใช้โดยพระเยซูในที่นี้โดยมีความหมายที่แตกต่างกันสองประการ เห็นได้ชัดว่าเป็นคำกล่าวที่ย้อนแย้งกัน อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงใช้คำนี้ในความหมายทั้งสองนี้เพื่อสื่อข้อความหนึ่งที่สำคัญมาก ๆ แก่จิตใจ ในสมัยของการรับใช้บนโลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกยิวใช้คำว่า “คนตาย” บ่อยๆ เพื่อแสดงถึงความไม่แยแสต่อสิ่งๆหนึ่งหรือเพื่อแสดงว่าสิ่งๆนั้นไม่มีอิทธิพลใดๆเหนือพวกเขา มันถูกใช้เช่นนั้นในตัวอย่างต่อไปนี้: ผู้เชื่อทั้งหลายถูกกล่าวว่าตายไปแล้วต่อโลกและตายไปแล้วต่อพระราชบัญญัติ (โรม 7:4) ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วก็ตายไปแล้วอย่างแท้จริงต่อความบาป (โรม 6:11) เราตายไปแล้วต่อโลก, ต่อพระราชบัญญัติ, ต่อความบาป – ซึ่งหมายความว่าเราไม่อยู่ภายใต้อิทธิพลหรือการควบคุมของโลก, หรือพระราชบัญญัติ, หรือความบาป เราเป็นอิสระ – และเท่าที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ซึ่งมีอำนาจเหนือเรา มันก็เหมือนราวกับว่าพวกมันไม่มีตัวตนอยู่จริงเลย ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงทำลายพระราชบัญญัติไปแล้ว ไม่เลยสักนิด แต่พระคริสต์ทรงเป็นการทำให้สำเร็จจริงของพระราชบัญญัติและพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติแก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว (โรม 10:4) เราไม่ได้อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ภายใต้พระคุณ (โรม 6:14)

สิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงตอนที่พระองค์ตรัสว่า “ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด” ก็คือว่า “ปล่อยให้คนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วในความบาปฝังคนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วฝ่ายร่างกายเถิด” ศพคนตายไม่ตอบสนองอะไรแล้วต่อความอนิจจัง, ความสนุกสนาน, ความหรูหรา และกิจกรรมที่เกิดขึ้นรอบกายนั้น สิ่งใดก็ตามที่คนทั้งหลายกระทำไม่ส่งผลอันใดต่อศพคนตาย คนทั้งหลายที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ก็ตายไปแล้วฝ่ายวิญญาณ พวกเขาตายไปแล้วในการละเมิดและความบาปต่างๆ ในถ้อยคำของอัครทูตเปาโล “ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่” (1 ทธ. 5:6) ด้วยเหตุนี้ จึงปล่อยให้คนตายฝ่ายวิญญาณนำข่าวสารแห่งชีวิตไปประกาศแก่คนเหล่านั้นที่ตายฝ่ายวิญญาณเถิด คนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วในความบาปก็คือคนจำพวกที่พระเยซูทรงหมายถึงตรงนี้ นี่เท่ากับพระองค์ตรัสว่า “จงปล่อยให้คนเหล่านั้นที่ไม่สนใจในสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณ – คนทั้งหลายที่ตายไปแล้วในความบาป – จัดการเรื่องนี้เถิด หน้าที่ของเจ้าก็คือ ติดตามเรามาและสร้างสาวกทั้งหลายผ่านทางข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐ”

ผมชี้ให้เห็นอีกครั้งว่าพระเยซูในขณะนั้น (และในขณะนี้) ทรงสัพพัญญู พระองค์ทรงทราบใจของชายหนุ่มผู้นี้และเหตุใดเขาถึงกล่าวคำพูดอย่างที่เขากล่าว อาจมีเหตุผลมากกว่าหนึ่งอย่างว่าเพราะเหตุใดพระเยซูถึงทรงกล่าวสิ่งที่ดูเหมือนเป็นคำสั่งที่โหดแก่ชายผู้นี้ที่กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะติดตามพระองค์ไป แต่ขอให้ข้าพระองค์ฝังบิดาของข้าพระองค์ก่อน” เหตุผลประการหนึ่งอาจเป็น เพื่อทดสอบอุปนิสัยของชายผู้นี้ หากชายผู้นี้รักพระเยซูอย่างที่เขาควรรักพระองค์เพื่อที่จะกลายเป็นหนึ่งในผู้ติดตามของพระองค์ เขาก็คงจะเต็มใจที่จะเสียสละทุกสิ่ง แม้แต่สิ่งที่เขารักมากที่สุดในชีวิต และเขาก็คงจะเต็มใจติดตามพระเยซูภายใต้สภาพการณ์แวดล้อมที่ลงใจมากที่สุด พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา” (มธ. 10:37) ถ้อยคำของพระองค์ในลูกา 14:26 ก็รุนแรงยิ่งกว่าเสียอีก: “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ชิงบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้”

อาจมีเหตุผลอีกประการหนึ่งที่พระเยซูตรัสคำขอที่ดูเหมือนโหดนี้ หากชายผู้นี้กลับไปหาครอบครัวและมิตรสหายของเขาตอนนี้ พวกเขาอาจล้อเลียนเขาหรือเย้ยหยันเขาและชี้ให้เห็นว่าเขาควรอยู่ที่บ้านกับครอบครัวของเขาแทนที่จะไปติดตามชาวนาซาเร็ธคนนี้ได้ก่อให้เกิดความตื่นเต้นมากเกินไปทั่วแถบชนบท หากเขากลับไปหาครอบครัวเพื่อร่วมงานศพ (แม้หากว่าบิดาของเขาเสียชีวิตไปแล้วจริงๆ ณ เวลานั้น) พวกเขาอาจพยายามโน้มน้าวเขาให้อยู่ต่อและไม่กลับไปหาพระเยซู ในระบบของยิวการไว้ทุกข์มักกินเวลาต่อเนื่องนานสามสัปดาห์หลังจากที่ผู้เป็นที่รักคนหนึ่งเสียชีวิต พระเยซูเจ้าทรงทราบใจของชายคนนี้ และพระองค์ทรงรู้จักธรรมชาติของมนุษย์ พระองค์น่าจะทรงเห็นว่าหากชายผู้นี้กลับไปฝังศพบิดาของเขาจริงๆ เขาอาจถูกขอร้องให้ทำการจัดแจงต่างๆสำหรับงานศพและการจัดเตรียมสำหรับพวกผู้ไว้ทุกข์ ทั้งหมดนี้อาจทำให้ใจของชายผู้นี้วอกแวกจนถึงขนาดที่เขาลืมนึกว่าเขาเคยสัญญาพระเยซูว่าจะติดตามพระองค์

ผมพร้อมที่จะยอมรับว่ากรณีตรงนี้ไม่ปกติธรรมดา มันเป็นคำประกาศที่แรงจากพระเยซู สมมติว่าบิดาของชายผู้นี้ตายไปแล้วและเป็นศพจริงๆ ดูเหมือนมันจะโหดเล็กน้อยที่พระผู้ช่วยให้รอดจะตรัสว่า “จงฝังบิดา

ที่ตายไปแล้วของเจ้าและจงให้คนอื่นจัดการเรื่องงานศพเถิด เจ้าจงมาเดี๋ยวนี้และตามเรามาเถิด” นั่นเป็นคำขอที่เด็ดขาดมากๆ แต่พระเยซูกำลังสอนตรงนี้ว่าไม่มีสิ่งใดบนแผ่นดินโลกนี้ที่มีความสำคัญเท่ากับการประกาศแก่คนที่ตายแล้วฝ่ายวิญญาณด้วยเมล็ดพันธุ์ที่ให้ชีวิตแก่ชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า มันไม่สำคัญว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรหรือมันดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่สำคัญมากขนาดไหน เราจะต้องละทิ้งสิ่งสารพัดและให้การเดินตามรอยพระบาทของพระองค์มาเป็นอันดับหนึ่ง – และทุกอย่างก้าวที่พระองค์ดำเนินไป, ทุกถ้อยคำที่พระองค์ทรงอวย, และทุกสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ ล้วนเป็นไปเพื่อถวายเกียรติพระบิดาโดยการนำผู้คนให้มาถึงความรู้เกี่ยวกับความรอด

การติดตามพระเยซูวันแล้ววันเล่าเป็นหน้าที่ของผู้เชื่อ, หน้าที่ที่จะเอาไว้มาก่อนไม่ได้แม้ในกรณีของความเจ็บป่วย, ความตาย หรือเหตุการณ์น่าเศร้าใดก็ตามที่อาจเกิดกับเรา มันเป็นที่ของบุตรทั้งหลายที่จะเชื่อฟังบิดามารดาของตนและที่จะเคารพพ่อแม่ของตน, ที่ซึ่งมีความกรุณาต่อพวกเขาและที่จะดูแลพวกเขาตราบเท่าที่ลูกๆ จะดูแลพ่อแม่ของตนได้ แต่เราจะต้องไม่ทิ้งพระเยซูเจ้าหรือล้มเหลวที่จะให้พระองค์เป็นที่หนึ่งในชีวิตของเรา แม้แต่เพื่อที่จะดูแลพ่อแม่ฝ่ายโลกของเราก็ตาม พระองค์จะต้องมาเป็น *ที่หนึ่งเสมอ* มิตรสหาย, สิ่งของต่างๆ, และแม้แต่ญาติสนิทร่วมสายเลือด – ซึ่งรวมถึงพ่อแม่ของเราด้วย – จะต้องถูกทอดทิ้งเพราะเห็นแก่พระคริสต์ นี่ไม่ได้หมายความว่าเราไม่รักพ่อแม่ของเรา มันแค่หมายความว่าเรารักพระเยซูด้วยสิ้นสุดใจ, จิต, ความคิด, ตัวตน, และกำลังของเรา และว่าเรารักดวงวิญญาณทั้งหลายเหมือนกับที่พระองค์ทรงรักพวกเขาเท่าที่เรารู้จะทำเช่นนั้นได้

นอกเหนือจากชายสองคนนั้นที่ถูกกล่าวถึงโดยมัทธิวในบทที่ 8 ข้อ 19 ถึง 22 นี้แล้ว ลูกาก็ให้กรณีที่สามด้วย: “อีกคนหนึ่งทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า” (ลูกา 9:61-62) ถึงแม้ว่ามัทธิวไม่ได้กล่าวถึงกรณีนี้ มันก็เป็นเรื่องน่าสนใจ ทั้งหมดที่ชายคนนั้นทูลขอก็แค่ กลับบ้านไปกล่าวคำลา แต่ถึงกระนั้น พวกคนที่เขารักก็อาจทำทุกสิ่งที่พวกเขาทำได้เพื่อโน้มน้าวเขาให้คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ นานกว่าเดิมอีกนิดหน่อย พวกเขาอาจกล่าวว่า “อย่ารีบร้อนไปนักเลย” และ “เจ้าแน่ใจหรือว่าเจ้ารู้ว่าเจ้าทำอะไรอยู่?” ดังนั้นพระเยซูในความทรงสัพพัญญูของพระองค์ จึงทรงเตือนใจชายผู้นี้ เหมือนกับที่พระองค์ได้กระทำกับสองคนแรกนั้น – และพระองค์กำลังเตือนใจเราด้วย – ว่าเมื่อการทรงเรียกจากพระคริสต์มาถึง เราจะต้องไม่ยอมให้ *สิ่งใดหรือใครหน้าไหน* มาฉุดรั้งเราจากการเชื่อฟังการทรงเรียกนั้นทันที

คราวนี้ให้เราดูที่ชายสามคนนี้อีกที, สองคนในมัทธิวและคนหนึ่งในลูกา ชายคนแรกกล่าวว่า “ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น” นั่นคือทั้งหมดที่เขา กล่าว พระเยซูมิได้ตรัสว่า “จงตามเรามาเถิด” ชายผู้นี้ซึ่งได้เห็นฤทธิ์เดชของพระเยซูและความอัศจรรย์ของสิ่งที่พระองค์กำลังกระทำ กล่าวเพียงว่า “ข้าจะตามท่านไปทุกหนทุกแห่ง” พระเยซูทรงเตือนความจำเขาว่าพระองค์ทรงเป็นบုรุษแห่งความยากจน – “สุนัขจิ้งจอกและนกยังมีมากกว่าที่เรามีเสียอีก”

ชายคนที่สองกล่าวว่า “ข้าพระองค์จะติดตามพระองค์ไป แต่ขอให้ข้าพระองค์ฝังศพบิดาของข้าพระองค์ก่อน” พระเยซูตรัสว่า “จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนอื่นจัดการเรื่องงานศพเถิด”

ชายคนที่สามกล่าวว่า “ข้าพระองค์จะติดตามพระองค์ไป แต่แค่ขอให้ข้าพระองค์กลับบ้านไปและกล่าวคำลากับมิตรสหายและครอบครัวของข้าพระองค์เถิด” และพระเยซูตรัสว่า “หากเจ้าถูกเรียกให้ตามเรามาและหันกลับไป เจ้าก็ไม่เหมาะสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า” ดังนั้นเราจึงเห็นว่าการทรงเรียกให้ติดตามพระเยซูคือ การทรงเรียกที่ต้องยอมจำนนอย่างสิ้นเชิง – ไม่ใช่แค่วิญญาณ, จิตใจ และร่างกายเท่านั้น แต่มิตรสหาย, คนที่เรารัก, และสิ่งสารพัด ผมอยากูรูัจจว่ามีสาวกที่แท้จริงกี่คนวันนี้

ขอให้ผมสรุปย่อสาวกสามคนนี้ภายใต้สามหัวข้อ:

1. สาวกที่หันหลังเล่นหรือรีบร้อนเกินไป เขาทำสิ่งที่เขาทำทันทีโดยไม่ยั้งคิด เขาไม่ถุกคิด เขาไม่ไตร่ตรองเกี่ยวกับสิ่งที่เขาอาสาจะทำ – นั่นคือ ติดตามพระเยซูไปที่ใดก็ตามภายใต้เงื่อนไขใดๆก็ตาม
2. สาวกที่ผัดวันประกันพรุ่งหรือติดพัน ไม่ว่าเขาอาจดูจริงจังสักเพียงใด เขาก็เป็นสาวกที่ผัดวันประกันพรุ่งหรือติดพัน ใจของเขาติดพันอยู่กับบิดาของเขาพร้อมๆกับการติดตามพระเยซู และนั่นจะไม่ได้ผล
3. สาวกที่ลังเล สาวกคนที่สามมีความปรารถนาที่จะติดตามพระเยซูแต่เขาก็มองกลับไปที่บ้านของเขาและมิตรสหายของเขาด้วย จากคำเตือนที่ลูกให้ไว้ในที่นี้ซึ่งเตือนให้ระวัง “การมองกลับไป” เห็นได้ชัดว่าความเป็นสาวกของชายผู้นี้ไม่ได้ถาวร การแยกออกของเขาจากโลกไม่ใช่ทั้งหมดและครบถ้วน คราวนี้ไม่ใช่กรณีของการกลับไป แต่เป็นเพียงการมองกลับไป (เรามีตัวอย่างที่ชัดเจนของเรื่องนี้ในกรณีของโลท – ปฐม. 19:26, ลูคา 17:32) เขาไม่ได้ขอลกลับไปเพื่อที่จะอยู่ แค่เพื่อที่จะกล่าวคำลา มันไม่ใช่การกลับไปหาโลกจริงๆที่เรากำลังพูดถึงอยู่ แต่เป็นความลังเลใจที่จะหักดิบกับโลกอย่างเด็ดขาดและอย่างสิ้นเชิง, ที่จะตัดสายสัมพันธ์ทั้งหมดกับโลก ภาพประกอบที่ลูกให้ไว้ – นั่นคือ การเอามือจับคันไถและมองกลับไป – ก็ชัดเจนยิ่งนัก ในแบบที่พระเยซูเท่านั้นประธานภาพประกอบให้ได้ คนเหล่านั้นที่รู้จักสิ่งใดเกี่ยวกับการไถนั้นก็ประทับใจที่สุดกับมัน คนที่กำลังไถนาอยู่ไม่สามารถให้ตาข้างหนึ่งมองที่รอยไถและตาอีกข้างมองไปข้างหลังเขาได้ – เพราะว่ามันที่เขากลับไปมอง รอยไถนั้นก็เริ่มเปียกและมันไม่ควรเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน สาวกคนนั้นก็จะมีหน้าที่ๆบพร่องต่อพระเจ้าเช่นกันเมื่อเขาละสายตาแม้เพียงชั่วขณะเดียวไปจากการเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู

ผมเคยเห็นบางกรณีที่เป็นแบบนี้ในงานรับใช้ของผม ณ เวลานั้นผมรู้จักคนหนุ่มสาวที่เป็นพยานรับรองว่าพวกเขาได้รับการทรงเรียกให้ทำงานมิชชั่นอย่างแน่นอน แต่พอเรียนจบจากมหาวิทยาลัย พวกเขาก็กลับไปบ้าน, เจอเพื่อนเก่าคนหนึ่ง, ตกหลุมรัก, แต่งงานกัน, ลงหลักปักฐาน, และตอนนี้ก็กำลังสร้างครอบครัวอยู่ พวกเขา กำลังส่งเงินไปช่วยงานมิชชั่น ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ดีงาม แต่พวกเขากำลังพยายามทำให้ตัวเองสบายใจโดยการส่งเงินไป ในเมื่อพวกเขาควรไปเอง บัดนี้ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามผมมิให้ตัดสินผู้ใด – แต่เมื่อคนหนึ่งเป็นพยานรับรองว่าเขาถูกเรียกให้ทำงานรับใช้หรืองานมิชชั่น ผมก็ไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงเปลี่ยนการทรงเรียกนั้น และนำพาเขาให้อยู่บ้านและสร้างครอบครัว มันเป็นเรื่องดีงามที่จะสร้างครอบครัว ชีวิตคู่เป็นสิ่งดีงาม – แต่ไม่มีสิ่งใดบนแผ่นดินโลกที่ดีงามเท่ากับการตามรอยพระบาทของพระเยซู

คำเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรงนี้ได้ห้ามการอำลาคนที่เรารัก พระองค์กำลังเตือนให้ระวังผลที่ตามมาอันน่ากลัวของการกลับไปบ้าน – เกรงว่าการสวมกอด, การจูบลา, และน้ำตาของความสัมพันธ์ฝ่ายโลกจะปรากฏว่ามีพลังมากเกินไปและสาวกคนนั้นก็จะติดอยู่ที่บ้านแทนที่จะติดตามพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้ เราจึงเรียกคนนี้ว่าเป็นสาวกที่ลึกลับ

พระเยซูทรงทำให้พายุกว้างใหญ่ในทะเลสงบ

ข้อ 23: “เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป”

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐสามท่านนี้, มัทธีว, มาร์โก, และลูกา, เล่าเรื่องของสิ่งที่พระเยซูทรงทำให้เกิดความสงบท่ามกลางพายุกว้างใหญ่ ตามที่มาร์โกกล่าว มันเป็นตอนเย็น – น่าจะตอนที่ดวงอาทิตย์ตกแล้ว และน่าจะเป็นวันเดียวกับที่พระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านั้นทั้งหมดที่ถูกบันทึกไว้ในมัทธีว 13 หากเราเปรียบเทียบมาร์โก 4:35-41 เราก็เห็นว่าเขาให้เหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นในวันเดียวกับที่พระเยซูตรัสคำอุปมาเหล่านั้นที่เรามีในมัทธีว 13 เมื่อเห็นว่าฝูงชนหมู่มากที่อยู่รอบพระองค์ไม่ได้ออกเดินทางไปแม้ตอนที่ดวงอาทิตย์ตกแล้ว พระเยซูก็ประทานคำสั่งให้ออกเดินทาง “ไปยังอีกฟาก” – นั่นคือ อีกฟากของทะเลกาลิลี, ไปยังเขตแดนเปเรอาที่เปลี่ยวมากกว่า

“เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ...” มาร์โกบอกเราว่า “เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์อย่างที่ว่าพระองค์ทรงเป็นเสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น...” (มาร์โก 4:36) ความหมายตรงนี้ก็คือว่า พวกเขาไม่ได้จัดเตรียมอะไรสำหรับการเดินทางครั้งนั้น พระเยซูเสด็จเข้าไปในเรืออย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่จริงๆ หลังจากทรงทำงานรับใช้ปวงชนอย่างเหน็ดเหนื่อยมาตลอดทั้งวัน ลูกากล่าวว่า “พระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์” (ลูกา 8:22) ขณะที่ตรงนี้มีในมัทธีวเราอ่านว่า “พวกสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป” ไม่ว่าจะอย่างไร พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ก็อยู่ด้วยกันในเรือลำนั้น

ผมอยากชี้ให้เห็นตรงนี้น่ามันเป็นเรื่องที่มีปัญหาเสมอที่จะติดตามพระเยซู – และพวกสาวกก็ติดตามพระองค์ไป เราปลอดภัยเสมอในการติดตามพระองค์ แต่แม้ในยามที่เราดำเนินกับพระองค์ เราก็ไม่ได้การรับประกันว่าเราจะรอดพ้นจากความทุกข์ยากทุกอย่าง พวกสาวกอยู่กับพระเยซูในเรือลำนั้น และนั่นก็เป็นที่น่าประหลาดใจที่ใครจะรอดพ้นจากความทุกข์ยากทุกอย่าง พวกสาวกอยู่กับพระเยซูในเรือลำนั้น และนั่นก็เป็นที่น่าประหลาดใจที่ใครจะรอดพ้นจากความทุกข์ยากทุกอย่าง พวกสาวกอยู่กับพระเยซูในเรือลำนั้น และนั่นก็เป็นที่น่าประหลาดใจที่ใครจะรอดพ้นจากความทุกข์ยากทุกอย่าง พวกสาวกอยู่กับพระเยซูในเรือลำนั้น

ข้อ 24: “ดูเถิด เกิดพายุกว้างใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่”

ก่อนการเดินทางนั้นสิ้นสุดลง “ดูเถิด เกิดพายุกว้างใหญ่ในทะเล” เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าในสมัยนั้นพายุนั้นรุนแรงที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันจะพัดลงมาจากทะเลกาลิลีโดยเกือบปราศจากคำเตือน – และนี่ก็เป็นจริงแม้ในสมัยนี้เช่นกัน ทะเลนั้นถูกห้อมล้อมด้วยโกรกธาร ซึ่งดูเหมือนทำหน้าที่เป็นกรวยเพื่อดั่งลมลงออกมาจากเนินเขาต่างๆที่อยู่บนทะเลเล็กนั้น

เรือลำเล็กนั้นที่พระเยซูนั่งโดยสารพร้อมกับเหล่าสาวกดูเหมือนจะตกอยู่ในอันตรายครั้งใหญ่ และกล่าวในแง่มนุษย ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันกำลังจะจมแล้ว จำไว้ว่า คนเหล่านี้เคยอยู่ในทะเลมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว และพวกเขาคงไม่ตกใจกลัวกับพายุลูกเล็กๆเป็นแน่ นี่เป็นพายุลูกใหญ่ยักษ์ และพวกเขาเห็นว่าเรือลำนั้น

จะจมแนหากไม่ทำอะไรสักอย่างในทันที มีทิวบอกเราว่าพายุลูกนั้นรุนแรงเหลือเกินและคลื่นก็ซัดสูงเหลือเกินจน “คลื่นซัดท่วมเรือ”

“แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่” ทั้ๆที่เกิดพายุ พระเยซูก็กำลังพักผ่อน ไม่หวั่นไหวไปกับความสับสนในขณะนั้น มาระโกบันทึกว่าพระองค์ “บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ” (มาระโก 4:38)

ข้อ 25: “และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว””

“พวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์” ผมแน่ใจว่าสาวกเหล่านั้นทุ่มความสนใจมากที่พระเยซูทรงหลับปุ๋ยในเมื่ออันตรายนั้นใหญ่โตขนาดนั้น พวกเขาไม่เข้าใจการกระทำของพระองค์ ผมไม่รู้ว่าพวกเขาเรียนขนาดไหน แต่ในที่สุดพวกเขาก็รีบไปหาพระเยซูและอุทานด้วยความกลัวและความหวาดหวั่นว่า “อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว!” (ลูกา 8:24) ในมีทิวตรงนี้เราพบว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว” “อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า” ของลูกาบังบอกถึงความจริงจิงแบบพิเศษในส่วนของสาวกเหล่านั้น อันที่จริงพวกเขาก็เกือบจะเสียชีวิตอยู่แล้ว และพวกเขาร้องทูลต่อพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาเชื่อมั่นว่าสามารถทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับสถานการณ์ยากลำบากที่พวกเขา กำลังเผชิญอยู่ได้

ถ้อยคำที่ถูกบันทึกไว้โดยมาระโกตามที่ถูกล่ามโดยพวกสาวกเพื่อปลุกพระเยซูจากการหลับสบายของพระองค์ในท่ามกลางพายุนั้นคือ ถ้อยคำที่เกือบจะเป็นคำตำหนิ ถ้อยคำเหล่านั้นดูเหมือนจะบอกเป็นนัยว่าพวกสาวกคิดว่าพระเยซูไม่ทรงคิดถึงความปลอดภัยของพวกเขา, ว่าพระองค์ไม่ทรงห่วงพวกเขา: “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ” จงสังเกตว่าพวกเขาบอกว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลาย” – และนั่นก็รวมถึงพระเยซูเจ้าเช่นเดียวกับตัวพวกเขาเองไว้ด้วย พวกเขาไม่รู้อย่างแน่นอนในใจของพวกเขาเองว่าพระองค์เป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนึ่ง ถึงแม้ว่าพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่น่าจะทำให้พวกเขาเชื่อมั่นเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ตาม แม้กระทั่ง ณ เวลานั้นพวกเขาก็บอกเป็นนัยว่าพระองค์อาจพินาศไปพร้อมกับพวกเขาด้วยหากไม่ทำอะไรสักอย่างในทันที

ข้อ 26: “พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย” แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเสียทั่วไป”

“เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย” มีทิวบันทึกถ้อยคำของพระเยซูที่ตำหนิสาวกเหล่านั้นก่อนเพราะความกลัวของพวกเขาและการขาดความเชื่อของพวกเขา ขณะที่ในวันบันทึกเหตุการณ์ของมาระโกและของลูกา คำตำหนินี้ตามมาหลังการทำให้ลมพายุสงบ นี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ มันไม่ใช่การขัดแย้งกัน พระเยซูจะทรงตำหนิพวกเขาทั้งก่อนและหลังการทำให้ลมพายุสงบก็ได้ อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงตำหนิพวกเขา ก่อนพระองค์ทรงทำให้ทะเลสงบ และต่อจากนั้นในทันที พระองค์ก็ทรงชี้ให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาไม่มีความเชื่อ โดยรู้ว่าพระองค์ทรงอยู่บนเรือด้วยและยังคิดว่าเรือลำนั้นจะจม โดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าพระเยซูตรัสแก่สาวกเหล่านั้นก่อน โดยทรงนำความสงบเข้ามาสู่จิตใจของพวกเขา จากนั้นหลังจากทรงนำความสงบและ

สันติสุขมาสู่ใจของพวกเขาแล้ว พระองค์ก็ทรงห้ามทะเล ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์ก็ทรงหันมาหาพวกเขาและในลักษณะที่สุขุมมากขึ้นทรงตำหนิพวกเขาที่พวกเขาขาดความเชื่อ

ผมได้ประกาศแล้วตลอดการรับใช้ของผมว่าบาปที่น่าเกลียดที่สุดที่มนุษย์กระทำต่อพระเจ้าคือ บาปแห่งความไม่เชื่อ ความไม่เชื่อเป็นการดูถูกต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า จึงไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระองค์ ในถ้อยคำของอัครทูตเปาโล พระองค์ทรงกระทำได้อย่างบริบูรณ์ยิ่งกว่าที่เราจะคิดหรือขอ (อฟ. 3:20) และพระองค์ทรงเป็นความครบบริบูรณ์ของเรา

มันเป็นเรื่องดีที่จะชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าพระเยซูมิได้พูดถึงชายเหล่านี้ว่าพวกเขาปราศจากความเชื่อ แต่พระองค์ทรงตำหนิพวกเขาเพราะเหตุ “ความเชื่อ^{น้อย}” ของพวกเขา มาระโกกล่าวคำตรัสนี้ว่า “ท่านยังไม่มี ความเชื่อหรือ” นี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่มีความเชื่อ^{บ้าง}เลยไม่ว่าจะคราวใด แต่ในขณะนั้นเมื่อดูเหมือนว่าชีวิตของพวกเขาตกอยู่ในอันตรายครั้งใหญ่ พวกเขาก็ไม่แสดงออกถึงความเชื่อและพวกเขากลับแสดงออกถึงความกลัวแทน เมื่อเรากลัว เราก็มไม่สามารถไว้วางใจและมีความเชื่อได้อย่างที่เราควร

พวกสาวกเหล่านั้นไม่ได้ปราศจากความกลัวอย่างสิ้นเชิงหรืออย่างทั้งหมด – เพราะว่าการเชื่อแม้กระทั่งในท่ามกลางความไม่เชื่อของพวกเขา พวกเขาก็หันไปพึ่งบุรุษที่หลบอยู่บนหมอนที่อยู่ด้านท้ายของเรือ นั้น เมื่อความกลัวของพวกเขาเริ่มเลวร้ายเหลือเกินจนพวกเขาทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว พวกเขาก็รีบไปหาพระองค์เพราะว่าลึกลงไปในใจของพวกเขา พวกเขาก็เชื่อว่าบุรุษผู้นี้สามารถทำอะไรบางอย่างเกี่ยวกับพายุนั้นได้ พวกเขามีความเชื่อ แต่ช่วงขณะหนึ่งพวกเขายอมให้เนื้อหนังมาปล้นเอาสันติสุขอันสมบูรณ์นั้นที่อิสยาห์กล่าวถึงไปจากพวกเขา: “ใจแน่วแนในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” (อิสยาห์ 26:3) ลูกาบอกเราว่าพระเยซูทรงถามว่า “ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน” (ลูกา 8:25) ใช่แล้วครับ พวกเขามีความเชื่อ แต่พวกเขาก็เป็นเหมือนทหารที่มีอาวุธอยู่อันหนึ่งแต่ไม่สามารถหยิบมันมาใช้ได้ในยามที่เขาต้องการมันมากที่สุด ชายเหล่านี้มีความเชื่อ – แต่เพราะความกลัวของพวกเขา พวกเขาก็ไม่สามารถแสดงออกถึงความเชื่อ^{นั้น}ในยามที่พวกเขาต้องการมันมากที่สุด

พวกสาวกไม่ได้ทำบาปในการแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเยซู พวกเขาต้องการความช่วยเหลือของพระองค์ และพระองค์ทรงอยากที่จะช่วย บาปของพวกเขาอยู่ในความไม่เชื่อที่ได้นำความหวาดกลัวมาสู่ใจของพวกเขา พระเยซูตรัสถามว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูกำลังตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าน่าจะรู้ว่าเรือลำที่พระผู้ช่วยให้รอดนั่งโดยสารอยู่นั้นไม่มีทางพินาศได้” คราวนี้ไม่ใช่แนวคิดที่เชื่อโชคชะตา (fatalism) นี้เป็นเพียงความเชื่อ (faith) ในมาระโก 11:22 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด” และเปาโลบอกเราในฮีบรู 11:6 ว่าปราศจากความเชื่อ มันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย เปาโลบอกเราอีกครั้งว่า “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาป” (โรม 14:23) ด้วยเหตุนี้ สาวกเหล่านี้จึงได้กระทำบาปในการที่พวกเขาไม่มีความเชื่อที่จะเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ควบคุมสถานการณ์นั้น

“แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป” เราต้องสังเกตคำว่า “ห้าม” (rebuked) เป็นพิเศษ คำนี้ถูกใช้โดยมัทธิว, มาระโก, และลูกา และมันเป็นคำๆหนึ่งที่รุนแรงมาก (ในลูกา

4:39 พระเยซูทรง “ห้าม” ไซ) มาระโกบอกเราว่าพระเยซูทรง “ห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า “จงสงบเงียบซิ”” (มาระโก 4:39) เราทราบว่าพญามารมีฤทธิ์มาก แต่ขอบคุณพระเจ้า พระเจ้าของเราทรงมหิทธิฤทธิ์ เราทราบว่าพญามารเป็น “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ” (อฟ. 2:2) แต่เราก็อธิษฐานว่าพระเจ้าจะทรงเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด และสักวันหนึ่งสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะถูกช่วยให้พ้นจากการแข่งสาปนั้น สิ่งทรงสร้างได้ถูกทำให้ตกอยู่ใต้อำนาจของความอนิจจัง ไม่ใช่ด้วยความเต็มใจ แต่สักวันหนึ่งสิ่งทรงสร้างทั้งปวง ซึ่งรวมถึงโลกธาตุเหล่านั้นด้วย จะได้รับการช่วยให้พ้นและสันติสุขจะครอบครอง:

“เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าไปในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย” (โรม 8:20, 21)

“...คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป” ธรรมชาติในโมงยามแห่งการปลุกปั่นอันป่าเถื่อนที่สุดของเธอ, ในช่วงขณะแห่งพายุที่รุนแรงที่สุดลูกหนึ่งของเธอ, รู้จักพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอ เธอเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ด้วยความยินดี เธอกลับมาสวามิภักดิ์ต่อพระองค์ด้วยความยินดี – และคลื่นเหล่านั้นก็สงบรอบเรือเล็กลำนั้นอย่างเงียบๆ สิ่งที่เป็นพรแก่ผมมากที่สุดและปลุกเร้าส่วนลึกที่สุดของผมก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าทั้งหมดที่พระเยซูต้องทำก็คือ *ตรัสพระวจนะ* พระวจนะของพระองค์เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว พระเยซูไม่จำเป็นต้องทำเหมือนที่โมเสสได้กระทำ คือ เหยียดไม้เท้าออกเหนือน้ำลึก (อพย. 14:16, 21, 27) พระองค์ไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องมือช่วยใดๆเหมือนที่โมเสสจำเป็นต้องใช้ นอกจากพระองค์เองเพื่อกระทำพระราชกิจอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ – นอกจากพระวจนะของพระองค์เท่านั้น เมื่อพระเยซูตรัสว่า “จงสงบเงียบซิ” เราก็อ่านว่า “แล้วลมก็หยุดมีความสงบเงียบทั่วไป” (มาระโก 4:39)

ข้อ 27: “คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนคลื่นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน””

“คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจ” มาระโกบอกเราว่ามีเรือเล็กลำอื่นๆอีกที่มาพร้อมกับพระเยซูและสาวกเหล่านั้น และผมแน่ใจว่าคนเหล่านั้นที่อยู่บนเรือลำอื่นๆที่เหลือก็อัศจรรย์ใจอย่างยิ่งพอๆกันและพวกเขาก็ประหลาดใจเหมือนกับสาวกเหล่านี้เมื่อพวกเขาได้เห็นพายุสงบในทันที

ด้วยความอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ คนเหล่านี้กล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนคลื่นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน!” นีดูเหมือนจะสะท้อนความรู้สึกของผู้แต่งเพลงสดุดีเมื่อเขาร้องทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะทรงฤทธิ์านุภาพเท่าเทียมพระองค์ ด้วยความสัตย์สุจริตของพระองค์รอบพระองค์ พระองค์ทรงปกครองการเดือดดาลของทะเล เมื่อคลื่นสูงขึ้นพระองค์ทรงให้สงบ” (เพลงสดุดี 89:8, 9)

เนื่องจากพระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะหยุดพายุและทำให้ทะเลสงบได้ เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงห้ามมันตั้งแต่แรกและช่วยชายเหล่านี้ที่พระองค์ทรงรักให้พ้นจากความกลัวที่พวกเขาสู้นแล้ว? คำตอบนั้นง่ายนิดเดียว พระเยซูกำลังสอนบทเรียนหนึ่งแก่เหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงอยากให้พวกเขา รู้จักพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงอยากให้พวกเขาตระหนักถึงฤทธิ์เดชของพระองค์และปรณินิบัติพระองค์

ไม่เพียงในความรักเท่านั้นแต่ในความยำเกรงพระเจ้าด้วย พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสอนพวกเขาว่าในการใกล้ชิดกับพระองค์มีความปลอดภัยและการช่วยให้พ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง แต่ถึงแม้ว่าบุคคลผู้ใดอยู่ใกล้พระองค์ นี้ก็ไม่ได้รับประกันว่าภัยอันตรายจะไม่ปรากฏ เมื่อภัยมาถึง เราก็ควรได้รับการชูกำลังในมนุษย์ที่อยู่ภายใน ความเชื่อของเราควรถูกทำให้เพิ่มขึ้น เราไม่ควรกลัว เราควรเชื่อและไว้วางใจ ผู้เชื่อทุกคนต้องการความเชื่อที่เข้มแข็งขึ้น เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเหล่าศัตรูที่มีรูปร่างเท่านั้น แต่ต่อสู้กับเจ้าแห่งโลกนี้ (พญามาร) และต่อสู้กับเหล่าผู้ครอบครองแห่งความชั่วฝ่ายวิญญาณในสถานสูงทั้งหลาย แต่ขอบคุณพระเจ้า เราเป็นมากกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักเรา, พระเยซูเจ้า, ผู้ได้ทรงพิชิตโลก, เนื้อหนัง, และพญามาร, ความตาย, นรก, และหลุมศพแล้ว กรุณาสังเกตข้อพระคำตอนต่อไปนี้ของพระคัมภีร์:

“พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหันต์ของพระองค์ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้ เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร เจ้าผู้มีอำนาจ เจ้าผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับบรรดาวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ

“เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้ เหตุฉะนั้นท่านจงยืนมั่น เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นทับทรวงเครื่องป้องกันอก และเอาข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพร้อมมาสามเป็นรองเท้า และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจงถือพระแสงของพระวิญญาณ คือพระวจนะของพระเจ้า จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน” (อฟ. 6:10-18)

“ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

“แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโหยงภัย หรือการถูกคมดาบหรือตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’ แต่ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเจ้าผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเจ้าผู้มีอำนาจ หรือสิ่งซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้

ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8:31-39)

ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “ผู้ที่ลงเรือไปในทะเล ทำอาชีพอยู่บนน้ำกว้างใหญ่ เขาได้เห็นพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในที่น้ำลึก” (เพลงสดุดี 107:23, 24)

ในพระคัมภีร์ ทะเลเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของโลกที่อยู่ไม่สุขและบาปหนาที่เราอาศัยอยู่ในนั้น (กรณาศึกษาอิสยาห์ 57:20; ดาเนียล 7:2, 3; และวิวรณ์ 13:1) จากมุมมองฝ่ายวิญญาณ เราอาจกล่าวได้ว่าคนทั้งหลายที่ “ทำธุรกิจ” เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าในโลกที่มีลมพายุรุนแรงนี้ – และนี่คือโลกใบหนึ่งที่มีพายุและลมแรง – ลองมองดูพระราชกิจต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกเขาาก็เห็นการมหัศจรรย์ต่างๆของพระองค์อยู่ทุกวัน เมื่อผมมองย้อนกลับไปในการรับใช้ของผมนานกว่าก่อนศตวรรษ ผมก็เห็นได้ว่าพระเจ้าทรงช่วยผมให้พ้นจากพายุรุนแรงหลายลูกจริงๆ – และผมขอสรรเสริญพระองค์ที่ทรงทำแบบนั้น ในขณะที่ผมไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าถึงทรงยอมให้โหมงยามที่ล่องใจเหล่านั้นเกิดขึ้นกับผม แต่หลังจากที่ดวงอาทิตย์ขึ้นฉายแสงและลมแรงหยุดพัดแล้ว ผมก็เข้าใจได้ว่าเพราะเหตุใด และถึงแม้ว่าผมไม่เข้าใจมันเสมอไป ผมก็เชื่อ โรม 8:28: “และเรารู้ว่าทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” หลายครั้งพระเจ้าทรงยอมให้สิ่งต่างๆเกิดขึ้นภายนอกเพื่อเสริมกำลังเราภายใน

ในคำพยากรณ์ของอิสยาห์ เราอ่านว่า “ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่บ่าของท่าน และจะเรียกนามของท่านว่า “ผู้ที่มีหัตถ์จรรย ที่ปรึกษา พระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ **องค์สันติราช**” เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้” (อิสยาห์ 9:6, 7) พระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งสันติ และพระองค์ตรัสสันติแก่ใจของมนุษย์ที่วุ่นวายและถูกพายุพัดกระหน่ำ: “ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮวาห์จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัสความสันติแก่ประชาชนของพระองค์ และแก่วิสุทธิชนของพระองค์...” (เพลงสดุดี 85:8)

ในยุคสมัยนี้ คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่คือพระกายของพระคริสต์ พระคริสต์ทรงเป็นศิระและรากฐานของคริสตจักรและพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น (กรณาศึกษาเอเฟซัส 5:23-33 และ 1 โครินธ์ 3:11) บัดนี้คริสตจักรดูเหมือนจะพ่ายแพ้ในการสู้รบ, คลื่นดูเหมือนจะซัดท่วมเรือลำน้อยนั้น – นั่นคือ คริสตจักร ในชุมชนส่วนใหญ่ทั้งหลาย คริสตจักรแท้ก็มีขนาดเล็ก เหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง, ที่ยำเกรงพระเจ้า และแยกออกไปได้มีจำนวนเยอะแยะ และจากภาพที่ปรากฏภายนอก ดูเหมือนว่าเรือहाปลาเล็กนี้กำลังจะถูกคว่ำโดยคลื่นอันทรงพลังแห่งโลก แต่คุณเชื่อใจได้เลยว่าประตูนรกจะไม่มีทางมีชัยต่อคริสตจักรเด็ดขาด (มธ. 16:18) คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระเยซู – พระเยซูองค์เดียวกับที่บรรทมอยู่ท้ายเรือลำน้อยนั้นบนหมอนใบหนึ่งในคืนที่มีลมพายุพัดกระหน่ำเมื่อนานมาแล้ว – จะทรงนำพาคริสตจักรของพระองค์ฝ่าพายุไปได้อย่างปลอดภัย

และเราจะไปถึงยังจุดหมายปลายทางของเราโดยปราศจากความเสียหายใดๆ เราไม่ได้เป็นเพียงผู้พิชิต เราเป็น *มากกว่าผู้พิชิต* โดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักเรา

พระเยซูทรงขับพวกผีออกที่แดนเกอร์กาซี

ข้อ 28: “*ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงแดนกาตาราแล้ว มีคนสองคนที่มีผีสิงได้ออกจากอูโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาคร่ำครวญว่า จงไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้*”

ในการศึกษาการอัศจรรย์เรื่องการขับผีออก เราต้องเปรียบเทียบบันทึกของมัทธิวกับเรื่องราวที่ถูกเล่าไว้ในมาระโก 5:1-20 และลูกา 8:26-39 การอัศจรรย์ที่มาก่อน (การทำให้ทะเลสงบท่ามกลางพายุนแรงลูกหนึ่ง) แสดงให้เห็นถึงฤทธิ์เดชของพระคริสต์ที่ทรงมีเหนือพลังต่างๆของธรรมชาติ การอัศจรรย์ในพระคำตอนนี้แสดงให้เห็นถึงฤทธิ์เดชของพระองค์ที่ทรงมีเหนือ*เหล่าวิญญาณชั่ว*และยมโลก โดยส่วนตัวแล้ว ผมรู้สึกว่าการอัศจรรย์นี้ยิ่งใหญ่กว่าการอัศจรรย์ของการทำให้พายุบนทะเลกาลิลีสงบเสียอีก องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงแสดงให้เห็นฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่กว่ามากในการขับพวกผีออก – นั่นคือ ในการนำสันติสุขและความสงบมาสู่จิตใจที่ถูกทำให้คลุ้มคลั่ง – เมื่อเทียบกับการนำความสงบเงียบมาสู่ผืนน้ำที่ถูกชดไปมา คนเหล่านั้นที่อยู่ในเรือน้อยลำนั้นกำลังสงสัย พวกเขาถามว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ? พระคริสต์ทรงเป็นบุคคลแบบใดกัน? แม้แต่ลม, คลื่น, และพายุก็เชื่อฟังพระองค์!” หากพวกเขาจะยอมฟังพวกผีขณะที่พวกมันออกไปจากคนที่ถูกผีเข้านั้น พวกเขาก็จะเรียนรู้ว่าบุรุษไม่ธรรมดาผู้นี้ทรงเป็นผู้ใด ผีเหล่านั้นรับสารภาพอย่างพร้อมใจว่า “พวกเราทราบว่าท่านเป็นใคร”

“*ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไป...*” – นั่นคือ อีกฟากของทะเลกาลิลี ตามที่ระบุไว้ในข้อ 18 เช่นกัน จุดที่พระองค์เสด็จไปถึงนั้นอยู่ระดับต่ำกว่าตอนกลางของทะเลนั้นเล็กน้อย เพราะว่าพระเยซูและคณะของพระองค์ได้เดินทางไปจากอาณาเขตของเมืองคาเปอร์นาอุม การเดินทางนั้นจึงน่าจะมิระยะทางประมาณสิบไมล์

“*...ถึงแดนกาตาราแล้ว*” บางคนอาจคิดว่ามีความสับสนเล็กน้อยตรงนี้เมื่อเราเปรียบเทียบข้อพระคำที่มีเนื้อหาตรงกัน ในมาระโก 5:1 และลูกา 8:26 กับข้อที่เราศึกษาอยู่ตรงนี้ แต่จริงๆแล้วไม่มีความขัดแย้งกันเลย สำเนาคัดลอกที่ดีที่สุดอ่านว่า “*กาตารา*” ในมัทธิว และ “*เกอร์กาซี*” ในมาระโกและลูกา (“*เกอร์กาซี*” ตามที่แหล่งหนึ่งว่าไว้ เป็นคำอ่านที่ผิดของคำว่า *กาตารา* และควรถูกปฏิเสธเสีย) ชื่อ “*เกอร์กาซี*” มีต้นกำเนิดมาจากหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่งที่เรียกว่า *เกราซา* ซึ่งตั้งอยู่ประมาณตอนกลางของชายฝั่งด้านทิศตะวันออกของทะเลกาลิลี และพรรณนาถึง*เขตแดน*ที่การอัศจรรย์นี้ได้ถูกกระทำ มีอูโมงค์ฝังศพโบราณหลายแห่งในภูเขาที่อยู่ติดกับหมู่บ้านนั้น และใกล้กันนั้นก็ยังมีหน้าผาสูงชันเหมือนกับที่ถูกพรรณนาไว้ในบันทึกเหตุการณ์ตอนที่สุรภูงนั้นกระโจนลงไปในทะเล (เมืองเล็กๆแห่งนี้จะต้องไม่ถูกสับสนกับเมืองใหญ่เมืองหนึ่งซึ่งมีชื่อเดียวกัน ซึ่งตั้งอยู่ห่างไปประมาณสามสิบไมล์จากทะเลกาลิลี)

ชื่อ “*แดนกาตารา*” บ่งบอกถึงพื้นที่ที่ล้อมรอบและที่เป็นของเมืองกาตารา เมืองหนึ่งที่คนรู้จักตั้งอยู่ห่างไปไม่กี่ไมล์ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลี (ซากปรักหักพังของเมืองกาตารายังพบเห็นอยู่ได้มากมาย และผมได้มีโอกาสไปเยือนซากปรักหักพังเหล่านี้ตอนที่ผมอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์) กาตาราเป็นเมือง

สำคัญในแวนแคว้นนั้น ซึ่งรวมถึงเมืองเกราซาและเขตแดนที่อยู่ล้อมรอบด้วย เนื่องจากเขตแดนที่อยู่รอบเมืองๆหนึ่งปกติแล้วก็ยังเป็นของเมืองๆนั้นและถูกเรียกตามชื่อเมืองนั้น เราจึงเห็นได้ว่าเพราะเหตุใดประชาชนเหล่านั้นจึงอาจถูกเรียกว่าเป็นทั้งชาวแดนเกอร์กาซีและชาวแดนกาตารา

“มีคนสองคนที่มีผีสิงได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์” มาระโกและลูกาเอ่ยถึงคนๆเดียวที่ถูกพวกผีเข้าสิง อย่างไรก็ตาม เราควรสังเกตว่าทั้งมาระโกและลูกาไม่ได้กล่าวเลยว่า *ไม่มีมากกว่าหนึ่งคน* คำอธิบายที่ชัดเจนของเรื่องนี้ก็คือว่า มีชายสองคนแต่คนหนึ่งแข็งแรงกว่าอีกคน ซึ่งมักเป็นแบบนี้เสมอ เมื่อคนนอกกฎหมายสองคนร่วมเป็นพันธมิตร ก็มักมีคนหนึ่งเป็นผู้นำเสมอถึงแม้ว่ามีกันแค่สองคนก็ตาม ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีคนอื่นๆอีกที่ถูกผีสิงในพื้นที่นั้น แต่สองคนนี้ได้มาพบพระเยซู และคนที่แข็งแรงกว่า (จากมุมมองของพลังพวกผี) ก็คือคนที่พูดกับพระเยซูขณะที่อีกคนก็แค่พูดตามสิ่งที่คนที่เป็นผู้นำพูดเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าคนนี้แหละคือคนที่มาระโกและลูกาพูดถึง (มาระโก 5:2; ลูกา 8:27)

เท่าที่เกี่ยวข้องกับผม มันไม่สำคัญว่ามีคนถูกผีสิงคนเดียว, สองคน, หรือครึ่งโหล ผมมีข้อสนับสนุนจากพระคัมภีร์สำหรับการกล่าวเช่นนั้นไหมครับ? แน่แน่นอนครับว่าผมมี จงฟังถ้อยคำของยอห์นผู้เป็นที่รัก: “มีอีกหลายสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ **ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น**” (ยอห์น 21:25) ไม่มีทางที่จะทราบได้ว่าพระเยซูทรงช่วยคนถูกผีสิงกี่คนให้รอดพ้นจากเหล่าวิญญาณชั่ว ไม่มีทางที่จะทราบได้ว่าพระองค์ทรงชำระคนโรคเรื้อนกี่คนให้หายสะอาดหรือพระองค์ทรงรักษาคนตาบอดกี่คนให้หาย หากทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำและทุกสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้ถูกเขียนลงไป ทั้งโลกก็คงจุหนังสือเหล่านั้นไม่หมด ผมเชื่อตามนั้นจริงๆ

“ที่มีผีสิง” ในภาษากรีกอ่านตรงตัวว่า “พวกคนที่มีปีศาจ” หรือ “พวกคนที่ถูกทำให้เป็นปีศาจ” อาจารย์สอนพระคัมภีร์หลายท่านตลอดหลายปีได้ตั้งคำถามว่าบันทึกเหล่านี้เกี่ยวกับการขับพวกผีออกควรถูกตีความตามตัวอักษร, เป็นเชิงเปรียบเทียบ, หรือเป็นอุปมาหรือไม่ แม้แต่เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ที่ถือว่าโดดเด่นก็สงสัยความจริงที่ว่าพวกผีจริงๆออกมาจากชายเหล่านี้ โดยส่วนตัวแล้ว ผมไม่เคยตั้งคำถามพระคัมภีร์เลยเกี่ยวกับการมีอยู่จริงของพวกผีเหล่านี้ เมื่อเราพิจารณาข้อเท็จจริงเหล่านี้ของพระคัมภีร์ที่ถูกให้ไว้อย่างชัดเจน ก็ไม่มีข้อสรุปอื่นเลยนอกจากว่าพวกผีมีอยู่จริง มัทธิว, มาระโก, และลูกากล่าวถึงพวกมันเป็น *พวกผีจริงๆ* มีบันทึกไว้ว่าพระเยซูเองก็ตรัสถึงพวกมันเป็น *พวกผีจริงๆ* และ *ตรัสกับวิญญาณชั่ว* เหล่าเหล่านั้นด้วยซ้ำ

มาระโกเล่าเหตุการณ์ตอนที่พระเยซูทรงขับพวกผีออกในเมืองคาเปอร์นาอุม ในธรรมศาลาแห่งนั้นมีชายคนหนึ่งที่มีผีโสโครกเข้าสิง และผีโสโครกนั้นร้องออกมาและกล่าวแก่พระเยซูว่า “ปล่อยเราไว้ตามลำพังเถิด” จงสังเกตคำพหูพจน์ “เรา” จากนั้นผีโสโครกนั้นก็ถามว่า “พระเยซูชานาซาเรธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” จากนั้น “พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า “เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ” และเมื่อผีโสโครกทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า “การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน” (มาระโก 1:21-27)

ในบันทึกนี้ ผีนั่นพูดถึง “เรา” ดูเหมือนว่ามันเป็น โฆษก ที่พูดแทนผีเหล่านั้นทั้งหมด – “เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด” จากนั้นมันก็กล่าวว่า “ท่านคือองค์บริสุทธิของพระเจ้า” แต่พระเยซูตรัสห้ามมัน (เอกพจน์) มันเป็น โฆษกที่พูดแทนผีจำนวนมากเหล่านั้นที่เข้าสิงชายคนนั้น และพระเยซูทรงบัญชามันให้ออกมาเสีย ผีโสโครกนั้น ทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดัง และออกมาจากเขา – และผู้คนที่อัศจรรย์ใจและกล่าวว่า “พวกผีโสโครกเชื่อฟังพระองค์”

หลังจากประสบการณ์บนภูเขาจำแลงพระกายนั้น พระเยซูทรงรักษาเด็กชายคนหนึ่งที่ถูกพวกผีเข้าสิงผีเหล่านั้นได้ทำให้เด็กหนุ่มผู้นี้ตกน้ำและตกไปในกองไฟ และพวกสาวกที่อยู่ติดเขาก็ไม่อาจรักษาเด็กหนุ่มคนนั้นให้หายได้ เมื่อพระเยซูเสด็จลงมาจากภูเขา พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายทันที และสาวกเหล่านั้นก็ถามว่า เพราะเหตุใดพวกเขาจึงรักษาเขาให้หายไม่ได้ พระเยซูตรัสตอบว่า “ผิอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร” (มาระโก 9:29)

ในลูกา บทที่ 10 เรามีบันทึกเหตุการณ์หนึ่งที่น่าสนใจมากๆ ซึ่งในบันทึกนั้นเจ็ดสิบคนที่พระเยซูทรงใช้ออกไปเป็นพยานได้รับสารภาพว่าพวกผีก็อยู่ได้บังคับพวกเขา:

“ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นก็กลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ได้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ**” (ตรงนี้พระเยซูทรงเป็นพยานรับรองว่าซาตานเป็นบุคคลๆหนึ่งที่มีอยู่จริง – นั่นคือบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริง พระองค์ตรัสว่า “เราเห็นมันร่วงจากสวรรค์ดุจฟ้าแลบ” ผมเชื่อว่าซาตานเป็นวิญญาณที่มีตัวตนและว่าในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามันทำงานในตัวผู้คนในอำนาจของพวกผี ผีเหล่านั้นพูดคุยและร้องออกมาและทำให้ผู้คนชักและล้มลงและทำร้ายตัวเอง ซาตานเป็นบุคคลๆหนึ่ง ไม่ใช่อิทธิพลหนึ่ง) “ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย แต่ว่าอย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผีอยู่ได้บังคับของท่าน **แต่จงเปรมปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์**”

“ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า “โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

“พระองค์ทรงเสด็จหลังไปทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า “นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการณ์ซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคยได้ยิน” (ลูกา 10:17-24)

ใช่แล้วครับ เจ็ดสิบคนนั้นที่พระเยซูทรงส่งออกไปเป็นคู่ๆเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ได้ประกาศว่าพวกเขามีความสุข พวกเขากลับมาหาพระองค์พร้อมกับความปีติยินดียิ่งนักและทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกผิอยู่ใต้บังคับข้าพระองค์ทั้งหลายโดยทางพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายสามารถช่วยผู้คนให้พ้นจากพวกผีได้ พวกข้าพระองค์จับพวกผีออกได้” แต่พระเยซูทรงตำหนิพวกเขาแบบเบาๆและตรัสว่า “อย่าเปรมปรีดิ์ที่พวกเจ้ามีอำนาจเหนือพวกผี แต่จงเปรมปรีดิ์ที่ชื่อของพวกเจ้าถูกจดไว้แล้วในสวรรค์”

ประสบการณ์เหล่านี้ที่ถูกบันทึกไว้ในพระวจนะของพระเจ้าเป็นของจริง ไม่ใช่เรื่องแต่ง พวกมันเกี่ยวข้องกับพวกผีจริงๆและผู้คนจริงๆ ผมเชื่อว่าในสมัยนี้และโมงยามนี้มีคนจำนวนมากที่มีชีวิตอยู่ซึ่งถูกผีสิง – เหมือนกับที่คนเหล่านี้ถูกผีสิงในสมัยของพระเยซู ผีเหล่านั้นไม่เคยสูญเสียฤทธิ์เดชของพวกมันเลย; เหล่าผู้รับใช้ และพวกผู้นำทางศาสนาคือผู้ที่ได้สูญเสียฤทธิ์เดชของตนไปเสียแล้ว – ไม่ใช่ผีเหล่านั้น

มันเป็นความจริงที่ว่าพระเยซูทรงยับยั้งคำพยานของพวกผี ลูกาบอกเราว่า “ผีก็ออกมาจากคนหลายคนด้วย ร้องว่า ‘ท่านเป็นพระคริสต์บุตรของพระเจ้า’ ฝ่ายพระองค์ก็ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์” (ลูกา 4:41) เหตุผลที่พระเยซูทรงยับยั้งคำพยานของผีเหล่านี้ก็อาจเป็นเพราะว่าพวกศัตรูของพระองค์ก็จะทราบว่าเป็นบุคคลหนึ่งที่พวกผีรู้จัก คนเหล่านั้น (พวกผู้นำทางศาสนา) ก็จะกล่าวแก่ประชาชนว่าพระเยซูและซาตานกำลังทำงานร่วมกันเพื่อหลอกลวงพวกเขาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา เราได้เรียนรู้ในเวลาต่อมา (ลูกา 11:14-23; มธ. 12:22-30) ว่าพวกเขากล่าวหาพระเยซูว่ากระทำการอัศจรรย์ต่างๆโดยอำนาจของพญามาร พวกเขาถือว่าพระองค์ทรงขับผีออกโดยเบเอลเซบับเจ้าแห่งพวกผี ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงห้ามคำพยานของพวกผี ถ้อยคำของพวกมันที่กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของพระเจาก็พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าพวกมันมีความรู้ที่เหนือมนุษย์ ข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่ผมได้กล่าวไปแล้วพิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าประสบการณ์เหล่านี้ที่พระเยซูทรงขับพวกผีออกเป็นประสบการณ์ของจริงกับคนที่มีความเชื่ออยู่จริงๆซึ่งได้ถูกผีเข้าสิง

ขอให้ผมได้ไปไกลกว่าเดิมอีกก้าวหนึ่งและตอบข้อโต้แย้งอีกประการหนึ่งที่ถูกยกโดยเหล่าศัตรูของการคลางแคลงถ้อยคำของพระคัมภีร์ มีคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าการถูกผีสิงตามที่ถูกพรรณนาไว้ในหนังสือกิตติคุณเล่มต่างๆมีอาการคล้ายกับโรคบางโรค เช่น ลมบ้าหมูและวิกลจริต มันเป็นไปได้ที่การถูกผีสิงอาจทำให้เกิดอาการวิกลจริต – และในบางกรณี ผมก็เชื่อว่ามันทำให้เกิดแบบนั้นจริงๆ – แต่แน่นอนว่าไม่ใช่ในทุกกรณี มีผู้เชื่อหลายคนที่ได้เสียชีวิตไปแล้วและอยู่ในสถานบำบัดผู้วิกลจริต แต่นี่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่รอดหรือว่าพวกผีได้เข้าสิงจิตใจหรือวิญญาณของพวกเขาแล้ว โรคบางโรคสามารถทำให้คนเสียชีวิตได้

อย่างไรก็ตาม ผมก็เชื่อว่ามิชยาและหญิงหลายคนในปัจจุบันที่ถูกควบคุมอย่างสิ้นเชิงโดยพวกผีจนพวกเขาเสียชีวิตเป็นช่วงๆและบางคนก็เสียชีวิตไปตลอดชั่วชีวิตที่เหลือของพวกเขาและจะต้องใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ของพวกเขาในห้วงที่บุนวม

โรคลมบ้าหมูไม่ใช่การถูกผีสิง ความวิกลจริตทุกประเภทไม่ใช่การถูกผีสิง – แต่พวกผีสามารถทำให้ร่างกายของคนๆหนึ่งเจ็บป่วยและสามารถทำให้จิตใจของคนๆหนึ่งป่วยได้อย่างแน่นอน ผมเชื่อว่าหลายคนที่มีอาการเจ็บป่วย, คนเหล่านั้นที่ป่วยเป็นระยะเวลานาน, อาจถูกพวกผีโจมตีได้ง่ายกว่าคนเหล่านั้นที่มีร่างกายแข็งแรง

แต่ขอให้ผมเน้นย้ำว่าถึงแม้ว่าคนๆหนึ่งอาจล้มป่วยในร่างกายของตนด้วยโรคบางอย่างที่มีอาการคล้ายกับการถูกผีสิง – และถึงแม้ว่าจิตใจของเขาเกิดป่วยขึ้นมา – *นี่ก็ไม่ได้หมายความว่าคนๆนั้นไม่รอดหรือจะสูญเสียความรอดถึงแม้ว่าเขาอาจเสียชีวิตด้วยอาการล้มป่วยทางจิตก็ตาม*

ในหนังสือข่าวประเสริฐเล่มต่างๆ การถูกผีสิงมักถูกกล่าวถึงคู่กับโรคต่างๆของร่างกายและของจิตใจ *อย่างไรก็ตาม* มันก็ถูกกล่าวอย่างชัดเจนว่า*มีความแตกต่างระหว่างโรคฝ่ายร่างกายและการถูกผีสิง* (กรูมา ตีกษามัทธิว 4:24, มัทธิว 8:16, และมาระโก 1:34)

ในหลายคราว ประชาชนพูดถึงพระเยซูว่า “ท่านมีผีสิง” (ยอห์น 7:20; 8:48-52; 10:20) หากจะแปลให้ถูกต้อง คำกล่าวนั้นควรอ่านว่า “ท่านเป็นบ้า (เสียสติ) ไปแล้ว” คนเหล่านั้นที่ถูกผีสิงก็เป็นบ้าจริงๆ ในยอห์น 10:20 เราอ่านว่า “เขามีผีสิงและเป็นบ้า” ดังนั้น จึงไม่มีเหตุผลที่จะละทิ้งคำประกาศที่ชัดเจนของพระวาทะของพระเจ้าเกี่ยวกับพวกผีและการถูกผีสิง มีผู้คนในปัจจุบัน – เหมือนกับที่เคยมีในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา – ผู้ที่ถูกควบคุมโดยพวกผี พวกเขาวิกลจริต พวกเขากลายเป็นบ้า – ถูกควบคุมอย่างสิ้นเชิงโดยอำนาจของพญามาร นั่นเป็นเหตุว่าทำไมเราถึงมีอาชญากรรมที่ไร้เหตุผลและผิดมนุษย์มากมายเหลือเกิน มีคนเหล่านั้นที่ถูกสิงโดยผีแห่งยาเสพติด, ผีแห่งสุรา, หรือผีแห่งตัณหา – และพวกเขาจะฆ่าโดยปราศจากจิตสำนึก ผิดชอบใดๆและปราศจากความเมตตาที่มีต่อเหยื่อของตน

การขับเหล่าวิญญาณชั่วและพวกผีออกโดยพระเยซูและโดยพวกอัครทูตเป็นสัญญาณบอกถึงการปรากฏของพระผู้ช่วยให้รอดของเหล่าคนบาปและของฤทธิ์เดชแห่งข่าวประเสริฐ ฤทธิ์เดชที่พระเยซูทรงมีเพื่อขับเหล่าวิญญาณชั่วและพวกผีออกเป็นข้อพิสูจน์ถึงภารกิจแบบพระเจ้าของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ การอัศจรรย์เหล่านั้นน่าประทับใจ เพราะว่าพวกมันแสดงออกถึงชัยชนะเหนือพญามารโดยพระเยซูเจ้า ผมขอกล่าวซ้ำว่า: ประสบการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ในกิตติคุณเล่มต่างๆเป็นของจริง หากพวกมันไม่ใช่ของจริงทั้งหมด เราก็ไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อว่าบันทึกใดในกิตติคุณเป็นของจริง ผมรู้ว่ามีความอุปมาต่างๆ – และพวกมันก็ถูกบอกว่าเป็นคำอุปมา; มีสัญลักษณ์ต่างๆ – และพวกมันก็ถูกบอกว่าเป็นสัญลักษณ์ แต่เรื่องราวเหล่านั้นที่เราได้รับจากบันทึกของกิตติคุณเป็นบันทึกเหตุการณ์จริงเกี่ยวกับ*ผู้คนที่มีความเชื่อจริงซึ่งถูกเข้าสิงโดยพวกผีที่มีอยู่จริง* และพระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆที่เป็นของจริงในชีวิตของพวกเขา

กิตติคุณของยอห์น ไม่ได้กล่าวถึงการขับผีออกของพระเยซู แต่ยอห์นก็พูดถึงข้อเท็จจริงเรื่องการถูกผีสิง ดังที่มีระบุไว้ในยอห์น 7:20, ยอห์น 8:48-52, และยอห์น 10:20 (เราต้องจำไว้ว่ายอห์นกล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆในการรับใช้ของพระเยซูน้อยมากซึ่งถูกบันทึกไว้ในมัทธิว, มาระโก และลูกา ในกิตติคุณของยอห์น เราพบงานสมรสที่บ้านคานา, เรื่องของนิโคเดมัส, ขนบปึงที่มีชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์, ประดู, ทางนั้น, ความจริงและชีวิต กิตติคุณของยอห์นเป็นหนังสือ*ความรอด* – และกุญแจที่ไขสู่กิตติคุณเล่มนี้ถูกพบในยอห์น 20:30,31: “พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จัดไว้ในหนังสือม้วนนี้ แต่การที่ได้จัดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์”)

“ออกจากอุโมงค์ฝังศพ...” คนเหล่านี้ที่ถูกผีสิงที่ออกมาพบพระเยซูได้เลือกที่จะอาศัยอยู่ในสุสานหรือ ไม่พวกเขาถูกขับไล่ไปที่นั่นโดยผู้คนที่กลัวพวกเขา พวกเขาอาศัยอยู่ในถ้ำและโพรงที่ถูกเจาะเข้าไปในศิลาซึ่งเป็นที่ๆพวกยิวฝังศพคนตายหลายต่อหลายครั้ง อุโมงค์ฝังศพดังกล่าวยังถูกพบได้อยู่ในเทือกเขาทางทิศตะวันออกของพื้นที่ตอนใต้ของทะเลกาลิลี คำกล่าวในลูกา 8:27 ที่ว่า “มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์” ไม่ได้หมายความว่าเขามาจากเมืองนั้นเพื่อมาพบพระเยซู แต่ชายที่อาศัยอยู่ในอุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นเป็นพลเมืองของเมืองนั้น

“...พวกเขาถูกร้ายนัก” มารโกให้รายละเอียดเพิ่มเติมในบันทึกของเขา เขากล่าวว่า “...ไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่ เพราะว่าได้ล่ามโซ่ใส่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้” (มารโก 5:3, 4)

“...จนไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้” นี้บอกเป็นนัยว่าผู้คนหวาดกลัวที่จะเดินทางบนถนนใกล้อุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ๆพวกคนที่ถูกผีสิงอาศัยอยู่ ชายเคราะห์ร้ายเหล่านี้ที่ถูกผีสิงรุดออกมาพบพระเยซูและคนเหล่านั้นที่อยู่กับพระองค์เหมือนกับที่พวกเขาได้กระทำบ่อยๆกับคนอื่นๆที่ผ่านไปตามถนนเส้นนั้น

ข้อ 29: “ดูเถิด เขาร้องตะโกนว่า “พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ””

“ดูเถิด...” ตอนต้นของพระคำข้อนี้กำลังเรียกร้องความสนใจแบบพิเศษไปยังสิ่งที่จะตามมา เรามีข้อความแบบนี้ในข้อ 24, 32 และ 34 ของบทนี้ วลีนี้ถูกใช้บ่อยในกิตติคุณของมัทธิว

“เขาร้องตะโกนว่า “พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า...” – ความหมายตรงตัวก็คือ “(มี) อะไรแก่เราและท่านเล่า” ซึ่งเป็นวลีหนึ่งที่ถูกพบในภาษาฮีบรูและกรีก ซึ่งมีความหมายอย่างชัดเจนว่า “พวกเราทำอะไรที่เหมือนกันเล่า?” ผีเหล่านั้นกำลังถามพระเยซูว่าพวกมันมีอะไรที่เหมือนกับพระองค์ วลีนี้จริงๆแล้วก็แสดงออกถึงการตำหนิแบบรุนแรง (เช่นใน 2 ซามูเอล 16:10 และเอซรา 4:3) หรือเป็นการขับไล่แบบเบาๆ (ยอห์น 2:4) ตามแต่สภาพการณ์แวดล้อม, ความสัมพันธ์ของบุคคลเหล่านั้นที่เกี่ยวข้อง และอากัปกริยาในการเอ่ยคำพูดนั้น ในที่นี้ดูเหมือนว่าผีเหล่านั้นตำหนิพระเยซูที่เข้ามาแทรกแซงพวกมัน พวกมันรู้ว่าพระองค์ทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า”

“ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ” พวกผีที่สิงชายเหล่านี้รู้ว่าความทรมานอันน่ากลัวรอคอยพวกมันอยู่ ณ ช่วงเวลาในอนาคต พวกมันกลัวหัวหดเมื่อได้คิดว่าพระบุตรของพระเจ้าอาจจะนำการลงโทษนี้มาสู่พวกมันในขณะนั้นเลย พวกมันรู้เอยะเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้า: พวกมันรู้ล่วงหน้าว่าพระเยซูจะเสด็จมายังแผ่นดินโลกในตอนนั้น; พวกมันรู้ว่าพระองค์ได้เสด็จมาแล้ว และพวกมันรู้ว่าในยุคนี้รันดร์ ซาดาน และภูตผีปีศาจทั้งปวงจะถูกทรมานในบึงไฟ แต่พวกมันตำหนิพระเยซูในที่นี้เพราะดูเหมือนว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจับพวกมันไปโยนทิ้งบึงไฟก่อนเวลาที่ทรงกำหนดไว้

ยูดาสเปิดเผยแก่เราว่า “และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเทวสภาพของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจองจำไว้ด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ชังไว้ในที่มีตจนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น” (ยูดาส 6) เราเห็นตรงกันว่ายูดาสกล่าวถึงการทรมานในอนาคตว่าเริ่มต้น ณ การพิพากษาในวันสำคัญ

ยี่งั้น ในวิวรณ์เราอ่านว่าซาตานและเหล่าวิญญาณผู้แทนของมันจะถูกทรมาณทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์: “ส่วนพญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในปีงไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์ที่จ้อยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมาณทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์” (วิว. 20:10)

มันเป็นเรื่องน่าสนใจ รวมถึงให้ข้อมูลที่ดีด้วย ที่จะหมายเหตุพฤติกรรมของคนถูกผีสิงเหล่านี้ในการศึกษาของเราในมัทธีว พวกเขาวิ่งมาหาพระเยซูอย่างดุร้ายราวกับว่าจะโจมตีพระองค์และพยายามที่จะทำลายพระองค์และเหล่าผู้ติดตามของพระองค์เสีย – จากนั้นพวกเขาก็ซบหน้าลงและนมัสการพระองค์ (มาระโก 5:6; ลูกา 8:28) แต่คราวนี้พวกเขาถ้อยคำที่แสดงถึงการตำหนิ, ความหวาดหวั่นและความกลัว ความขัดแย้งในตัวเองเช่นนี้ – การเปลี่ยนแปลงแบบปุบปับของอารมณ์ต่างๆเช่นนี้ – ดูเหมือนเป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับคนที่ถูกพวกผีเข้าสิง ตอนแรกคนเช่นนี้จะร้องประกาศว่าเขาเคารพพระเจ้า, พระคริสต์ และพระคัมภีร์มากขนาดไหน โดยตระหนักถึงความต้องการของเขาในขณะนั้นแห่งความกลัว – จากนั้นในช่วงขณะถัดมาเขาก็จะพูดถ้อยคำหยาบช้าหมิ่นประมาทต่อพระเจ้าผู้ประทานอากาศให้เขาหายใจ ผมแน่ใจว่าเรามีคนแบบนั้นในคริสตจักรต่างๆของเราทุกวันนี้ ตลอดช่วงระยะเวลาหนึ่งพวกเขาดูเหมือนอุทิศตัวแต่พระคริสต์ – และจากนั้นอยู่ดีๆพวกเขาก็กลายเป็นศัตรูของคริสตจักร, ศิษยาภิบาล, และทุกคนที่พยายามทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกเขาทำสิ่งเลวร้ายต่างๆที่เกือบเกินที่จะจินตนาการได้ คนที่ถูกพวกผีเข้าสิงมีแนวโน้มที่จะทำอะไรได้ทั้งนั้น

ข้อ 30: “ไกลจากที่นั่นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่”

“ไกลจากที่นั่น” บ่งบอกถึงระยะทางมากบ้างน้อยบ้าง ตามแต่สภาพการณ์แวดล้อม มันไม่ได้หมายถึงจำนวนหลาหรือฟุตในทุกกรณี เห็นได้ชัดว่ามัทธีวประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นว่าฝูงสุกรนั้นอยู่ห่างไกลเกินกว่าที่จะตกใจกลัวเพราะเสียงกรีดร้องของคนที่ถูกผีสิงเหล่านี้ มาระโกและลูกาแค่เผยให้เราเห็นว่ามีสุกรฝูงหนึ่งอยู่ใกล้ๆ พวกเขาไม่ได้กล่าวว่ายู่ใกล้ขนาดไหนหรืออยู่ห่างออกไปเท่าไร มาระโกเสริมว่าสุกรฝูงนั้นอยู่ใกล้กับภูเขาเหล่านั้น (มาระโก 5:11) ขณะที่ลูกากล่าวว่าพวกมัน “หากินอยู่ที่ภูเขา” (ลูกา 8:32) แน่แน่นอนว่าภูเขานั้นหมายถึงเทือกเขาซึ่งทอดยาวใกล้ฝั่งตะวันออกของทะเลกาลิลี

“...มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่” มาระโกบอกเราว่ามี “ประมาณสองพันตัว” (มาระโก 5:13) อย่างไรก็ดีตาม ไม่ว่างจะมีสองพันตัว, สามพันตัว หรือสองร้อยตัวก็ไม่สำคัญ จำนวนของสุกรไม่ใช่สิ่งสำคัญ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการอัศจรรย์นั้นต่างหากที่เป็นสิ่งสำคัญ

ข้อ 31: “ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า “ถ้าท่านขับพวกเร่ออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด”

“ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์...” คำภาษาอังกฤษของเรา “devil” มาจาก *diabolos* (ดีอาบอลอส) ชื่อภาษากรีกของมันผู้ที่ถูกเรียกในพระคัมภีร์ว่า “ซาตาน” คำกรีกนี้ (ดีอาบอลอส) ถูกใช้ในพระคัมภีร์กับซาตานเท่านั้น มันไม่เคยถูกใช้เกี่ยวกับพวกผีหรือเหล่าวิญญาณชั่วเลย คำที่แปลเป็น “พวกผี” (demons) คือ *daimon* (ไดมอน) และคำของเรา “demoniac” (คนถูกผีสิง) ก็มาจาก *daimonion* (ไดมอนเนียน) คำว่า “devil” เริ่มเป็นที่คุ้นเคยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อบ่งบอกถึงซาตานหรือไม่ก็หนึ่งในลูกสมุนของมัน และด้วย

เหตุผลดังกล่าวจึงมีหลายแห่งในภาคพันธสัญญาใหม่ที่เรานิยามว่า “devil” ในเมื่อจริงๆ แล้วคำว่า “demon” ควรถูกใช้

มี devil (พญามาร) เดียวและมีหลาย demons (พวกผี) ที่ปฏิบัติงานในอาณาจักรของพญามาร – และมันมีอาณาจักรที่เป็นระเบียบจริงๆ พระเยซูทรงเป็นพยานรับรองเกี่ยวกับอาณาจักรของซาตาน เมื่อพวกฟาริสีกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูก็ประทานบทเรียนหนึ่งแก่พวกเขาเกี่ยวกับพวกผีและบาปที่อภัยให้ไม่ได้ เราจะศึกษาพระคำตอนนี้อย่างละเอียดเมื่อเราไปถึงมัน แต่ขอให้ผมให้ข้อความนั้นแก่คุณตอนนี้ และคุณจะเห็นว่าพญามาร – ผู้เป็นซาตาน – มีอาณาจักรหนึ่งจริงๆ และในอาณาจักรนั้นมันมีพวกผียศสูงและพวกผียศต่ำ ยกตัวอย่างเช่น เบเอลเซบับ เป็นเจ้าแห่งพวกผี จงสังเกตถ้อยคำของพระเยซูในมัทธิว 12:22-30:

“ขณะนั้นเขาพาดคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หายคนตาบอดและเป็นใบ้จึงพูดจึงเห็นได้ และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า “คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ” แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น”

“ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใดๆ ซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใดๆ หรือครัวเรือนใดๆ ซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้ และถ้าซาตานขับซาตานออกมันก็จะแตกแยกกันในตัวเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไรได้ และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่กำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่กำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป”

ในบันทึกเกี่ยวกับพวกคนที่ถูกผีสิงตรงนี้ในมัทธิว บทที่ 8 เราไม่ถูกบอกว่าชายเหล่านี้ถูกสิงโดยผีตนเดียว, ผีสองตน หรือผีหลายตน อย่างไรก็ตาม มาระโกและลูกาบอกเราว่าพวกเขาถูกสิงโดยพวกผีกองหนึ่ง (มาระโก 5:9; ลูกา 8:30) – และทหารโรมกองหนึ่งในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็มีจำนวนมากถึง 6,000 นาย อีกครั้งที่การอัศจรรย์นั้นต่างหากที่เป็นสิ่งสำคัญ และไม่ใช่ว่าจำนวนของพวกผี (อย่างไรก็ตาม ผมก็เชื่อจริงๆ ว่าเรามีผู้คนบนแผ่นดินโลกทุกวันนี้ที่ถูกสิงโดยพวกผีกองหนึ่ง และบางคนอาจถูกสิงโดยผีจำนวนมากยิ่งกว่านั้นก็ได้)

“ถ้าท่านขับพวกเร่ออก...” จงสังเกตภาษาของผีเหล่านี้ พวกมันทราบดีถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงสามารถขับพวกมันออกจากคนเหล่านั้นที่ถูกผีสิงได้ พวกมันกล่าวต่อไปว่า “ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด” พวกมันกำลังกล่าวว่า “หากท่านจะขับพวกเร่ออกจริงๆ จงอนุญาตให้เราเข้าไปอยู่ในฝูงสุกรฝูงนั้นเถิด” พวกผีไม่มีร่างกายและไม่อาจทำอะไรได้เลยโดยปราศจากร่างกายที่พวกมันจะทำการต่างๆ ได้ในร่างกายนั้น พวกมันเป็นวิญญาณหรือภูติ และพวกมันเข้าสิงร่างของคนและสัตว์และกระทำกิจผ่านทางร่างกายเหล่านี้

ในการเดินทางแบบมิชชันนารีของผม ผมได้มีโอกาสใช้เวลาหกสัปดาห์ในป่าดงดิบแห่งแอฟริกา กับพวกปีกมีและชนเผ่าอื่นๆ มิชชันนารีเหล่านั้น – ผู้ซึ่งอยู่ที่นั่นมานานหลายปีแล้ว – สามารถเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงเกี่ยวกับการเข้าสิงของผี ทั้งในคนและสัตว์ต่างๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า *หมอผี* (witch doctors) ถูกผีสิงแน่นอนว่าผมแน่ใจว่ามีพวกหมอผีที่เป็น *ของปลอม* เหมือนกับที่เรามีพวกหมอผีในแผ่นดินของเราทุกวันนี้ แต่พวกหมอผี *ของจริง* – และเมื่อผมกล่าวว่า *ของจริง* ผมก็หมายถึง *ที่อุทิศตัว* – ก็ถูกเข้าสิงโดยพวกผีอย่างไม่มีข้อสงสัย มิชชันนารีคนหนึ่งในแอฟริกาเล่าให้ผมฟังเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนหนึ่งเมื่อ *ม้า* ตัวหนึ่งถูกพวกผีเข้าสิง เขายังเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนอื่นๆ อีกที่พวกสัตว์ถูกพวกผีโจมตีขณะที่ผู้คนได้รับความรอดในการประชุมต่างๆ

ผมสามารถเล่าได้ยาวเลยเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อครั้งหนึ่งที่โดดเด่นในงานรับใช้ของผม เมื่อผมเชื่ออย่างสนิทใจเลยว่าพวกผีได้ออกมาจากผู้หญิงคนหนึ่งและเข้าไปสิงแมงสาบเลี้ยงของเธอ คินนั้นที่หญิงคนนี้ได้ได้รับความรอดในบ้านของเธอ – เมื่อเธอร้องทูลต่อพระเจ้าในน้ำตาอันขมขื่นแห่งการกลับใจใหม่ เพื่อขอการยกโทษและความรอด – เจ้าเหมียวนั้นก็อยู่ใกล้ๆ ทันทีที่หญิงผู้นี้ต้อนรับพระเยซู เจ้าแมวนั้นก็กรีดร้องในแบบที่ผมไม่เคยได้ยินแมงสาบที่ไหนกรีดร้องแบบนี้มาก่อน มันวิ่งไปชนประตุมั่งลวดอย่างแรงเสียดมันทะลุมั่งลวดนั้น และมั่งลวดนั้นฉีกขาดจากขอบประตู, กรีดร้องหายไปนิยามค่าคืน และไม่ถูกพบเห็นอีกเลย ผมรู้ว่าเรื่องที่ผมเพิ่งเล่าไปนี้อาจฟังดูเหลวไหลสำหรับบางคน แต่ไม่มีข้อสงสัยเลยว่ามีคนอื่นอีกที่มีประสบการณ์แบบที่คล้ายๆ กันในชีวิตของพวกเขา นี่ไม่ใช่อะไรที่บางคน *เล่าให้ผมฟัง* มันเป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นจริงในการรับใช้ของผมเอง และผม *ได้เห็นกับตา* และได้ยินกับหูของผมเอง ไซ้แล้วครับ มีหลายคนบนแผ่นดินโลกทุกวันนี้ที่ถูกผีสิง – ที่ถูกรอบครองอย่างเต็มที่โดยพวกผีเหมือนกับชายเหล่านี้ที่ถูกล่ามโซ่และอาศัยอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ ใช้หินเชือดเหมือนตัวเอง ร้องอึงและกรีดร้อง

ข้อ 32: “*พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า “ไปเถอะ” ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ตูเกิดสุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น”*

“*พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า “ไปเถอะ”*” ผมไม่คิดว่าเราทำผิดเมื่อเรากล่าวว่าอย่างน้อยก็เคยมีอยู่ครั้งหนึ่งที่พระเยซูทรงตอบคำอธิษฐานของพวกผี มีหลายคนที่กำลังคิดว่าพวกเขาได้รับความรอดแล้วเพราะว่าพระเยซูเคยตอบคำอธิษฐานหนึ่งสำหรับพวกเขาครั้งหนึ่ง แต่ขอให้ผมเตือนคุณว่า: *อย่าให้ความรอดของคุณขึ้นอยู่กับคำอธิษฐานหนึ่งที่ได้รับคำตอบ* เพราะว่าเรามีตรงนี้อีกอย่างน้อยหนึ่งกรณีที่พระเยซูทรงตอบคำอธิษฐานของพวกผี พวกมันขอให้พระองค์อนุญาตพวกมันให้เข้าไปสิงสุกรเหล่านั้น และพระองค์ทรงอนุญาตพวกมันให้กระทำเช่นนั้นได้ ดังนั้นพระองค์จึงประทานตามคำขอของพวกมัน ยกเว้นคำอธิษฐานของคนบาปเพื่อขอความรอด (เช่นใน ลูกา 18:13, 14) พระเจ้าไม่ทรงฟังพวกคนบาปเมื่อพวกเขาอธิษฐาน (ยอห์น 9:31) – แต่อาจเป็นไปได้ว่าบางคนกำลังใช้ชีวิตอยู่บนความหวังลมๆ แล้งๆ เพียงเพราะว่าครั้งหนึ่งในความทุกข์ใจอย่างหนักพวกเขาเคยอธิษฐานและปวดร้าว และดูเหมือนว่าสิ่งที่พวกเขาได้อธิษฐานขอได้เกิดขึ้นจริง หากคุณกำลังให้ความรอดของคุณอยู่บนประสบการณ์แบบนั้น ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามมิให้คุณทำแบบนั้นต่อไป

โปรดจำไว้ว่า เราได้รับความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเมษโปดกของพระเจ้า และหากคุณยังไม่ได้เอาความเชื่อและความไว้วางใจของคุณวางในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ คุณก็*ไม่รอด* – ไม่ว่าคุณจะทำอะไรอย่างอื่นมาหรือคุณอาจเคยมีประสบการณ์อื่นใดมากก็ตาม หากคุณจำไม่ได้ว่าครั้งหนึ่งคุณเคยแสดงออกถึงความเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู – เมื่อคุณได้ต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณ – ผมก็ขอรับรองให้คุณให้ทำเช่นนั้นเดี๋ยวนี้เลย จงกระทำมัน*เดี๋ยวนี้* – เพราะวันนี้คือวันแห่งความรอด *บัดนี้*เป็น “เวลาอันชอบ” (2 คร. 6:2) “อย่าคุยอวดถึงพรุ่งนี้ เพราะเจ้า*ไม่ทราบ*ว่าวันหนึ่งๆจะนำอะไรมาให้บ้าง” (สภษ. 27:1) “จงแสวงหาพระเจ้าเถิด เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้” (อสย. 55:6) – เพราะ “มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่า จะต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมี*การพิพากษา*” (ฮบ. 9:27)

ใช่แล้วครับ พระเยซูประทานตามคำขอของผีเหล่านั้น พระองค์ตรัสเพียงว่า “*ไปเถอะ*” – และผีเหล่านั้นก็ออกไปจากชายพวกนั้นและ “*ไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร*” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกมันออกจากร่างของชายเหล่านั้นและเข้าไปอยู่ในร่างของฝูงสุกร มาระโกบอกเราว่ามีสุกรประมาณ 2,000 ตัว (มาระโก 5:13) – และเมื่อผีเหล่านั้นเข้าไปในร่างพวกมัน “*สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น*” ตามที่ลูกา 8:32 กล่าว สุกรเหล่านั้นกำลังหากินอยู่ริมภูเขา และเมื่อพวกผีเข้าไปสิงพวกมัน พวกมันก็กลายเป็นบ้า พวกมันเสียดสี; พวกมันวิกลจริต; พวกมันเป็น*บ้า* – และพวกมันไม่เพียงวิ่งลงไปตามไหล่เขาเท่านั้น พวกมันวิ่งอย่างรุนแรง – น่าจะทิ้งและกัดกันเองด้วย น่าจะล้มทับกัน เกือบกลิ้งไปบนพื้น จนกระทั่งสุกรตัวสุดท้ายกลิ้งตกไปในน้ำและพินาศไป คำว่า “พินาศ” มีความหมายง่ายๆว่า “ตาย”

คนเหล่านั้นที่เกลียดชังองค์พระผู้เป็นเจ้าและพยายามที่จะทำลายพระวาระของพระเจ้าถามว่า “มันจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องสำหรับพระเจ้าได้อย่างไรกับการทำลายทรัพย์สินอันมีค่ามากขนาดนั้น? มันจะถูกต้องสำหรับพระองค์ได้อย่างไรกับการทำลายอาหารมากมายขนาดนั้นในเมื่อมีผู้คนที่หิวโหยอยู่เยาะเย้ยเหลือเกินในแผ่นดินนั้น?” พวกเจ้าของสุกรเหล่านี้คือ พวกยิว อาจเป็นได้ว่าพวกเขาได้จ้างพวกคนอาหรับหรือชนชาติอื่นให้มาดูแลสุกรเหล่านั้น แต่เจ้าของเหล่านี้ก็เป็นคนยิวอย่างไม่ต้องสงสัย มันเป็นการผิดพระราชบัญญัติของพระเจ้าที่ยิวคนหนึ่งจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆกับสุกร ด้วยเหตุนี้ ยิวเหล่านี้จึงทำธุรกิจ*ค้าสุกรเถื่อน* เพราะเหตุนี้เอง พระเยซูจึงมีสิทธิอันสมบูรณ์ภายใต้พระราชบัญญัติของพระเจ้าที่จะทำลายสุกรเถื่อนเหล่านี้ ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ที่จะถามว่าทำไมพระเยซูถึงทำอย่างนี้หรือทำไมพระเยซูถึงทำอย่างนั้น จำไว้ว่า พระเจ้าทรงมีอำนาจสิทธิ์ขาด และพระเยซูตรัสยอมรับแล้วครั้งแล้วครั้งเล่าว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะกระทำพระราชกิจของพระบิดาของพระองค์ เพื่อกระทำสิ่งที่เหล่านั้นที่พระบิดาทรงบอกพระองค์ให้กระทำ หากพระบิดาของพระองค์ทรงบัญชาพระองค์ให้กระทำสิ่งนี้ พระองค์ก็ทรงเชื่อฟัง นอกจากนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง และเหตุใดพระองค์จึงทรงทำแบบนี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่คุณหรือผมจะต้องกังวล พระองค์ทรงมีสิทธิ์ที่จะกระทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงปรารถนา พระองค์ทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างสรรค์สรรพสิ่งทั้งปวง – สิ่งสารพัดได้ถูกเนรมิตสร้าง*โดยพระองค์และเพื่อพระองค์* – และเราไม่มีสิทธิ์ถามว่า “ทำไม?” เกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงกระทำหรือสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงอนุญาต

คนอื่น ๆ ก็ถามว่าทำไมผีเหล่านั้น ซึ่งหลังจากขออนุญาตอย่างจริงจังที่จะเข้าไปสิงสุกรเหล่านั้น ถึงทำลายสิ่งพวกมันได้เข้าไปสิงทันที ผมเชื่อว่าพวกผีชอบที่จะทำร้ายคนหรือสัตว์ และผมเชื่อว่าพวกมันยินดีมาก ๆ ในการทำลายทรัพย์สิน นอกจากนี้ พวกมันอาจทำลายสุกรเหล่านั้นเพื่อที่จะทำให้พวกเจ้าของมีใจเกลียดชังพระเยซู – ซึ่งเป็นผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นตามมาจริงๆ

ข้อ 33: “ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มิได้เข้าไปสิงอยู่นั้น”

“ฝ่ายคนเลี้ยงสุกร” หมายถึงคนเหล่านั้นที่พาสุกรไปหากินและดูแลพวกมัน เราไม่ทราบว่าคุณเขาตอนพวกมันเข้าด้วยกันอย่างไร แต่พวกเขาเป็นต่อพวกมันเหมือนกับที่คนเลี้ยงแกะเป็นต่อฝูงแกะ เมื่อพวกคนเลี้ยงสุกรเห็นว่าสุกรของตนถูกทำลายเสียแล้ว พวกเขาก็ “หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์” ซึ่งเป็นไปนั้นใกล้ทะเลกาลิลี ซึ่งเป็นที่ๆสุกรเหล่านั้นกำลังหากินและเป็นที่ยกย่องผีสิงเหล่านั้นอาศัยอยู่ สิ่งที่สำคัญที่สุดในความคิดของพวกคนเลี้ยงสุกรเหล่านั้นก็คือ การสูญเสียสุกรเหล่านั้น ผมแน่ใจว่าพวกคนเลี้ยงสุกรเหล่านั้นสงสัยว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา พวกเขาน่าจะคิดว่าพวกเจ้าของสุกรจะลงโทษตน ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาเล่าเกี่ยวกับการรักษาให้หายและการช่วยคนถูกผีสิงเหล่านั้นให้รอดพ้นเป็นเรื่องรองถัดจากการสูญเสียสุกรเหล่านั้น พวกเขาเล่าทุกเรื่อง ไม่ใช่เพื่อถวายเป็นเกียรติและสง่าราศีใดๆแต่พระเยซู แต่น่าจะเพื่อทำให้พวกเจ้าของสุกรเชื่อว่าพวกตน (คนเลี้ยงสุกร) ไม่อาจป้องกันไม่ให้เรื่องนั้นเกิดขึ้นและพวกตนไม่มีส่วนรู้เห็นกับสิ่งที่ดูเหมือนเป็นหายนะนี้เลย

ข้อ 34: “ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสวยจากเขตแดนของเขา”

“ดูเถิด...” อีกครั้งที่เราถูกดึงความสนใจมายังข้อเท็จจริงที่ว่าบางสิ่งที่โดดเด่นกำลังจะเกิดขึ้นหรือกำลังจะถูกเปิดเผย

“คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู” บัดนี้ นี่เป็นเรื่องแสนวิเศษ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าสุกรจำนวน 2,000 ตัวหรือมากกว่านั้นจมน้ำตาย และนี่เป็นความสูญเสียครั้งใหญ่ – แต่อย่างน้อยชายสองคนก็ได้รับการช่วยให้พ้นจากพวกผีและคนทั้งเมืองได้มาเจอกับพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า คนทั้งนครออกมาพบกับบုรุษผู้นี้ได้กระทำการนี้ที่พวกคนเลี้ยงสุกรรายงาน ลูกาบอกเราว่า “ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง” (ลูกา 8:34) พวกเขาไม่เพียงเข้าไปในเมืองเท่านั้น พวกเขาเข้าไปในท้องทุ่งด้วย – พวกเขาไปยังทุกหนทุกแห่งและเล่าให้ทุกคนฟังว่าพวกเขาได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น คุณคงนึกภาพฝูงชนที่พระเยซูทรงมีในวันนั้นได้ (จงระลึกว่าหากทุกสิ่งที่พระเยซูได้กระทำและตรัสถูกเขียนลงในหนังสือต่างๆ ทั้งโลกก็คงไม่พอเก็บหนังสือเหล่านั้นที่จะถูกเขียน – ยอห์น 21:25)

เราไม่มีบันทึกตรงนี้ว่าพระเยซูตรัสคำเทศนาหนึ่งหรือว่าพระองค์ประทานข้อปฏิบัติใดๆแก่ประชาชนเหล่านั้น แต่ผมเชื่อว่าพระองค์ตรัสคำเทศนาหนึ่งโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง – บางทีอาจผ่านทางสายพระเนตรที่เปี่ยมด้วยพระกรุณาและความอ่อนโยนของพระองค์หรือผ่านทางถ้อยคำที่ไม่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้ ผมขออ้าเตือนคุณอีกครั้งว่าไม่ใช่ทุกสิ่งที่พระเยซูตรัสมีอยู่ในพระคัมภีร์ และไม่ใช่ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำถูกบันทึกไว้ในพระ

คัมภีร์ด้วย ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับถ้อยคำเหล่านี้ที่เราได้ ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับภาคพันธสัญญาใหม่ เรามีในนี้ เพียงพอที่จะทำให้เราสละวางต่อไปแล้ว – กับการศึกษาค้นคว้าและการเทศนา – トラバใดที่เรายังมีชีวิตอยู่ และเราไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งไม่ถูกบันทึกไว้ แต่ผมนึกภาพไม่ออกเลยว่าพระเยซูจะทรงปล่อยให้โอกาสของนั้นหลุดลอยไปได้ และผมเชื่อว่าบางคนในฝูงชนเหล่านั้นที่ออกมาพบพระเยซูวันนั้นไปต่อยังสถานที่อื่นๆเพื่อฟังพระองค์และดูว่าพระองค์ทรงกระทำอะไร

“เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา” นี่ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าทุกคนลงคะแนนเสียงขอให้พระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น พวกเขาคนนาง, พวกเขาผู้นำ, พวกเขาเจ้าของสุกรเหล่านั้นขอร้องพระองค์ให้ไปเสีย แต่ประชาชนคนธรรมดาๆไม่มีใครทางเลือกใดๆอย่างไม่ต้องสงสัย – ไม่มีใครถามพวกเขาว่าพวกเขาอยากให้พระองค์เสด็จจากไปหรือไม่ ผมยังเชื่ออยู่เหมือนเดิมว่าพระเยซูทรงส่งสารถึงประชาชนในวันนั้นด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง

คนเหล่านี้ขอร้องพระองค์ให้เสด็จออกไปจากเขตแดนของพวกเขาเพราะเหตุใด – นั่นคือ ให้ออกไปจากชุมชนของพวกเขา? พวกเขาเจ้าของสุกรยอมอยากให้พระองค์เสด็จไปเสียเพราะการสูญเสียทรัพย์สินของพวกเขา บางทีพวกเขาคนอื่นๆในชุมชนนั้นก็คิดว่าพวกเขาจะสูญเสียทรัพย์สินเช่นกัน อาจเป็นไปได้ว่ามีคนอื่นบางคนที่อยู่ในธุรกิจค้าสุกรเหมือนกัน เราไม่ทราบ ผมแน่ใจว่าพวกเขาเหล่านั้นบางคนของชุมชนนั้นไม่สบายใจเพราะการแสดงออกของฤทธานุภาพของพระเจ้า และพวกเขารู้สึกผิดเมื่ออยู่ต่อพระพักตร์พระเยซูคริสต์เจ้า

พระเยซูเสด็จไปจากสถานที่แห่งนั้นแบบเงียบเชียบมากๆ ผมรับประกันคุณได้ว่าพระองค์จะไม่ทรงอยู่ต่อในที่ๆคนไม่ต้องการพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ทรงฝากพยานสองคนที่ยิ่งใหญ่ไว้ข้างหลัง คือในคนถูกผีสิงเหล่านั้นที่พระองค์ทรงรักษาให้หายแล้ว ลูกาบอกเราว่าคนที่เคยถูกผีสิงนั้นขอร้องที่จะไปกับพระเยซูด้วย อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ทรงอนุญาตให้เขาไปจากชุมชนของเขา แต่กลับบัญชาเขาให้อยู่ต่อ: “คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูส่งเขาออกไป ตรัสสั่งว่า “จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า” แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน” (ลูกา 8:38, 39)

มาระโกปิดท้ายบันทึกของตนเกี่ยวกับการรักษาคนถูกผีสิงแห่งกาธาราให้หายในลักษณะนี้:

“เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไป พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า “จงไปหาพวกพ่อของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว” ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก” (มาระโก 5:18-20)

ดังนั้นมาระโกจึงเปิดเผยแก่เราว่าชายคนนั้นเชื่อฟังคำบัญชาที่พระเยซูเจ้าประทานแก่เขาในทันที เขาไม่ถามว่าทำไมพระเยซูถึงไม่ทรงอนุญาตให้เขาไปกับพระองค์ด้วย เขาทูลขอพระเยซูให้ทรงอนุญาตให้เขาไปกับพระองค์ด้วย แต่พระเยซูตรัสเพียงว่า “จงไปหาพวกพ่อของเจ้าที่บ้าน” ผมไม่ทราบแน่ชัดว่าบ้านของเขาอยู่ที่ไหนหรือว่าเขาไปหาเพื่อนฝูงที่คน แต่เขามีบ้านอยู่ที่ไหนสักแห่งและเขามีมิตรสหาย พระเยซูทรงอยากให้เขาเป็น

พยานแก่ครอบครัวและเพื่อนๆของเขาและแสดงให้เห็นว่าเขาได้รับการรักษาให้หายแล้วและได้รับการช่วยให้พ้นจากการถูกผีสิงอันน่ากลัวซึ่งได้บังคับเขาให้ไปอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ พระเยซูทรงอยากให้ทุกคนรู้ว่าพระองค์ทรงประสงค์ที่จะมีความเมตตากรุณาต่อพวกเขาและพระองค์ทรงอยากรักษาพวกเขาให้หาย – แต่พวกเขาก็ปฏิเสธเสีย ดังนั้นชายผู้นี้จึงจากไปและเริ่มเป็นพยานในทันทีเกี่ยวกับสิ่งยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่พระเยซูได้ทรงกระทำเพื่อเขา

มีคนมากมายทุกวันนี้ที่กำลังอธิษฐานขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ตน แต่พวกเขาอยากให้พระองค์ทรงใช้พวกเขาในแบบที่*โดดเด่นเป็นพิเศษ* – ไปทำงานมิชชัน, บนธรรมาสน์, สอนชั้นเรียนรวี, ร้องเพลงในคณะนักร้อง, เป็นประธานของคณะกรรมการหรือผู้อำนวยการของสมาคมอะไรสักอย่าง โอกาสอันยิ่งใหญ่ที่สุดบนแผ่นดินโลกนี้คือ *การเป็นพยานแก่ผู้คน* พระเยซูทรงมีเวลาเป็นพยานแก่ผู้คนต่างๆ เช่น นิโคเดมัส, หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น, บาร์ทิเมอัส, และคนอื่นๆ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยผมมิให้เป็นคนที่*สำคัญเหลือเกิน, ใหญ่โตเหลือเกิน หรืองานยุ่งเหลือเกิน* จนผมไม่ยอมหาเวลาที่จะเป็นพยานแก่คนๆหนึ่งหรือช่วยเหลือคนๆหนึ่งที่แสวงหาคำปรึกษาของผม พระเจ้าทรงช่วยคนๆหนึ่งให้รอดเพื่อที่เขาจะ*รับใช้* และการรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ การประกาศข่าวประเสริฐแก่บุคคลต่างๆ – การเป็นพยานแก่ผู้คนทั้งหลายเมื่อเรามีปฏิสัมพันธ์กับพวกเขา

บทที่ 9

- 9:1 และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากระหว่างเมืองของพระองค์
- 9:2 คุณเกิด เขาถามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”
- 9:3 คุณเกิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาท”
- 9:4 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดช่วยอยู่ในใจเล่า
- 9:5 ที่จะว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน
- 9:6 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) “จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด”
- 9:7 เขาจึงลุกขึ้นกลับบ้านของตน
- 9:8 เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์
- 9:9 ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งซึ่งมีทิวหนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป
- 9:10 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน คุณเกิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์
- 9:11 เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า”
- 9:12 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอบ
- 9:13 ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่”
- 9:14 แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า “เหตุไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารรบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร”
- 9:15 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกขโศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร
- 9:16 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก
- 9:17 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาย่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้”
- 9:18 เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขานั้น คุณเกิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์พึ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก”
- 9:19 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย

9:20 คุณเกิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์

9:21 เพราะนางคิดในใจว่า “ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค”

9:22 ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด ความเชื่อของเจ้า ทำให้เจ้าหายเป็นปกติ” นับตั้งแต่นั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ

9:23 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอันมากชุมนุมกันอยู่

9:24 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่” เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์

9:25 แต่เมื่อทรงจับผู้หญิงออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น

9:26 แล้วกิตติศัพท์นี้ก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น

9:27 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มาร้องว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด”

9:28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า “เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้” เขาทูลพระองค์ว่า “เชื่อ พระเจ้าข้า”

9:29 แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขาตรัสว่า “ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด”

9:30 แล้วตาของพวกเขา ก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาอย่างแข็งขันว่า “จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย”

9:31 แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่กิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น

9:32 ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่น คุณเกิด มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มหาหาพระองค์

9:33 เมื่อทรงจับมือออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ หมูคนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย”

9:34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า “คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี”

9:35 พระเยซูได้เสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย

9:36 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปดุจฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง

9:37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่หนักหนา แต่คนงานยังมีน้อยอยู่

9:38 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์”

พระเยซูเสด็จกลับไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม

ข้อ 1: “และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากระหว่างเมืองของพระองค์”

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นที่สุดเห็นพ้องตรงกันว่าพระคำข้อนี้ควรไปอยู่ในบทที่ 8 – นั่นคือ แทนที่จะเป็นข้อ 1 ของบทที่ 9 มันควรเป็นข้อ 35 ของบทที่ 8 เราต้องจำไว้ว่าพระวิญญูญาณบริสุทธิ์มิได้ประทานพระวจนะของพระเจ้าให้เป็นบทต่างๆและข้อต่างๆ ผมขอขอบคุณพระเจ้าที่พระคัมภีร์ถูกแบ่งออกเป็นบทและข้อต่างๆ แต่เราต้องจำไว้ว่านี่เป็นสิ่งที่ถูกกระทำโดยมนุษย์และไม่ได้รับการตั้งใจเหมือนกับที่ข้อความแห่งพระวจนะของพระเจ้าได้รับการตั้งใจด้านถ้อยคำ ประโยคในข้อนี้เป็นตอนท้ายของเรื่องเล่าซึ่งเริ่มต้นที่ข้อ 18 ของบทก่อนหน้า และไม่ว่าจะอย่างไร ประโยคนี้ควรไปอยู่ในบทนั้น

“และพระองค์ก็เสด็จลงเรือ...” มารโกและลูกาเล่าว่าเมื่อพระเยซูเจ้าได้เสด็จลงเรือแล้ว ชายคนนั้นที่ได้รับการช่วยให้พ้นจากพวกผีก็อ่อนนวยพรพระเยซูให้ทรงอนุญาตให้เขาติดตามพระองค์ไปด้วย แต่พระเยซูทรงปฏิเสธ และทรงบัญชาเขาให้กลับไปยังบ้านของเขาและยังเพื่อนฝูงของเขาและบอกพวกเขาว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งใดเพื่อเขา พระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนั้นและ “ข้ามฟากระหว่างเมืองของพระองค์” จึงสังเกตว่าคาเปอร์นาอุมถูกเรียกว่าเป็น “เมืองของพระองค์” และที่เมืองนี้เองพระเยซูทรงกระทำพระราชกิจอันทรงฤทธิ์มากมายของพระองค์ ในมัทธิว 4:13 เราพบว่าพระเยซูเสด็จออกไปจากเมืองนาซาเร็ธและเสด็จมาประทับอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุม: “เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี” พระเยซูประสูติในเมืองเบธเลเฮม พระองค์ทรงได้รับการเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ในเมืองนาซาเร็ธในบ้านของโยเซฟ พ่อเลี้ยงของพระองค์ และมารีย์มารดาของพระองค์ แต่คาเปอร์นาอุมเป็นที่อยู่อาศัยของพระองค์

การรักษาคนเป็นอัมพาตให้หาย

ข้อ 2: “ดูเถิด เขาหามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”

“ดูเถิด...” – จงใส่ใจฟัง หรือจงสังเกตดูอย่างจริงจัง ในที่นี้เรามีถ้อยคำที่เราสังเกตเห็นในบทที่ 8 ข้อ 2, 24, 29, 32 และ 34 – ถ้อยคำซึ่งดึงดูดความสนใจของคนๆนั้น โดยบ่งบอกว่าบางสิ่งที่โดดเด่นกำลังจะเกิดขึ้น

“เขาหามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์” คำกรีกที่ตรงนี้อ่านตรงตัวว่า “กำลังหาม” นั่นคือ ขณะนั้นพวกเขา กำลังเข้ามาหาพระเยซูพร้อมกับชายป่วยคนหนึ่งนอนอยู่บนที่นอน นั่นคือ พูกที่บางมาก ๆ หรือมันอาจจะ เป็นผ้าวมหนาๆผืนหนึ่งซึ่งมีขนสัตว์เป็นวัสดุภายในก็ได้ สำหรับคนเหล่านี้จริงๆแล้วนี่ก็คือที่นอน พวกเขา มักปูพูกบางๆหรือผ้าวมนั้นบนพื้นห้องหรือพื้นดินและจะนอนบนนั้นที่นอนอันนี้น่าจะถูกวางลงในโครงที่คล้ายกับสิ่งที่เรารู้จักว่าเป็นเปลหามเพื่อที่คนเหล่านี้ที่กำลังนำชายผู้นี้มาหาพระเยซูจะได้แบกเขามาได้โดยไม่ลำบากมากนัก มันคงจะเกือบเป็นไปไม่ได้ที่จะแบกคนๆหนึ่งที่ช่วยเหลือตัว

เองไม่ได้ขนาดนั้นโดยปราศจากเปลหามในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง (ผมไม่อยากจะให้คุณคิดว่าทุกคนนอนบนพื้นห้องหรือพื้นดิน คนเหล่านั้นที่มีฐานะทางการเงินดีกว่าก็มีที่นอน ไม่ทันสมัยเหมือนกับเตียงของเราสมัยนี้ แต่ก็ยกขึ้นสูงจากพื้นแบบเตียงของเรา เราอ่านในมาระโก 4:21 ว่า “เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้... *ใต้เตียงนอน* หรือ” – และโดยธรรมดาแล้วมันคงเป็นไปได้เลยที่จะเอาเทียนไปวางไว้ใต้เตียงหากมันเป็นฟูกหรือผ้าวมที่ถูกลบพื้นห้อง)

เราเรียนรู้จากกิตติคุณของมาระโกว่าชายสี่คนนำคนอัมพาตผู้นี้ใส่เตียงมาหาพระเยซู (มาระโก 2:3) เมื่อพวกเขามาถึงบ้านที่พระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ มีฝูงชนมากมายอยู่ที่นั่นและพวกเขาเข้าไปในบ้านนั้นพร้อมกับสหายที่ป่วยของพวกเขาไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงขึ้นไปบนหลังคาบ้าน รื้อหลังคาออก และหย่อนชายผู้นั้นบนที่นอนลงมาอยู่ต่อพระพักตร์พระเยซูเจ้า

ผมใช้พระคำข้อนี้หลายครั้งในการประชุมประกาศข่าวประเสริฐ มีข้อความที่มีพลังอยู่ตรงนี้ซึ่งเป็นที่ต้องการอย่างมหาศาลในยุคสมัยของเรา มันทำให้ผมสดชื่นอยู่เสมอ – ตั้งแต่ครั้งแรกที่ผมได้อ่านเรื่องราวการรักษาชายผู้นี้ให้หาย – ว่าเพื่อนสี่คนนั้นที่นำเขามาหาพระเยซูไม่ยอมให้สิ่งใดมาขัดขวางพวกเขาจากการมาถึงพระเยซูและนำเพื่อนที่เจ็บป่วยของพวกเขามาอยู่แทบพระบาทของพระองค์ หากพวกเขาเป็นเหมือนคริสตจักรหลายแห่งที่เป็นแบบเสรีนิยมและสมัยใหม่ในปัจจุบัน ชายผู้น่าสงสารคนนี้ก็คงตายไปแล้วขณะที่ศิษยาภิบาลและเหล่าผู้ช่วยแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อไต่สวนความเป็นไปได้ของการรื้อหลังคาออกไป, อีกคณะกรรมการหนึ่งเพื่อระดมทุนเพื่อหาเงินมาเปลี่ยนหลังคา และจากนั้นก็อีกคณะกรรมการหนึ่งเพื่อจ้างผู้รับเหมามาทำงานนั้น แต่ชายสี่คนนี้ได้กังวลเกี่ยวกับหลังคา, เงินที่จะเอามาเปลี่ยนหลังคา หรือว่าเจ้าของบ้านจะกล่าวอะไรเกี่ยวกับหลังคาบ้านของตน พวกเขามุ่งมั่นที่จะพาเพื่อนของตนมาหาพระเยซู – และพวกเขาก็ทำเช่นนั้น ผมขอประกาศแก่คุณว่าหากเรามีคนแบบชายสี่คนนี้ในคริสตจักรต่างๆของเราในปัจจุบัน เราก็คงพลิกโลกคว่ำเพื่อพระเยซูได้!

“เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย...” สำหรับผมแล้ว นี่เป็นสิ่งที่สำคัญมากๆ ขอให้เราหยุดตรงนี้และอ่านถ้อยคำเหล่านี้อีกครั้ง: “พระเยซูทอดพระเนตรเห็น**ความเชื่อของเขาทั้งหลาย**” จงสังเกตว่ามันไม่ใช่ความเชื่อของชายป่วยคนนั้นที่ทำให้เกิดการรักษาให้หาย มันคือความเชื่อของชายสี่คนนั้นที่พาเขามาหาพระเยซู พวกนักรักษาโรคสมัยใหม่บอกคนเจ็บป่วยจำนวนมากว่าเหตุผลที่พวกเขาถูกรักษาให้หายไม่ได้ก็คือว่า พวกเขาไม่มีความเชื่อมากพอ บัดนี้ผมเชื่อในการรักษาให้หายที่เป็นมาจากพระเจ้า ผมสามารถเป็นพยานรับรองเป็นการส่วนตัวได้ว่าพระเจ้าทรงรักษาให้หาย ผมเคยเกือบเสียชีวิตมากกว่าหนึ่งครั้ง และผมได้เห็นหุบเขาเงามัจจุราชมามากแล้วจริงๆ ผมมีชีวิตอยู่วันนี้และกำลังเตรียมต้นฉบับสำหรับอรรถาธิบายนี้ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงรักษาผมให้หายในฐานะเป็นคำตอบต่อคำอธิษฐานของคนนับหมื่นที่รับฟังรายการถ่ายทอดวิทยุ The Gospel Hour อยู่ทุกวี่วัน ใช่ครับ ผมเชื่อในการรักษาให้หายที่เป็นมาจากพระเจ้า – แต่ผมก็เชื่อในสูตรของพระคัมภีร์ ผมเชื่อว่ามิชยาและหญิงหลายคนทุกวันนี้ที่มีของประทานในการอธิษฐานเพื่อคนเจ็บป่วย แต่ผมไม่เชื่อในวิธีการที่ถูกใช้โดยคนจำนวนมากที่อ้างตัวว่ามีของประทานในการรักษาโรค คนเจ็บป่วยและเป็นอัมพาตที่ยากจนจำนวนมากถูกขนส่งในรถพยาบาลเป็นระยะทางหลายไมล์ไปยังเตียง, หอ

ประชุม, คลังสินค้า หรือที่ประชุมอื่น เพียงเพื่อที่จะถูกส่งกลับบ้านในโรงพยาบาลคันเดมั้นั้น หลังจากที่ผู้รักษาโรคอิฐฐานเพื่อพวกเขา (ปกติแล้วในที่เปลี่ยว) เขาก็ประกาศว่าเหตุผลที่คนเหล่านั้นไม่ได้รับการรักษาให้หายอย่างอัศจรรย์ก็คือว่า พวกเขาแค่ไม่มีความเชื่อมากพอ ผมขอบคุณพระเจ้าที่ผมจะไม่ยืนอยู่ร่วมกับคนเหล่านั้นที่บัลลังก์พิพากษา ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาคนบางคนทุกวันนี้ที่อ้างตัวเยอะเหลือเกินและที่ทำน้อยเหลือเกินในเรื่องของการรักษาให้หายที่เป็นมาจากพระเจ้า ขอผมกล่าวซ้ำว่า: ผมเชื่อจริงๆในการรักษาให้หายที่เป็นมาจากพระเจ้า ผมรู้ว่าพระเจ้าทรงสามารถรักษาโรคใดก็ได้ – แต่ผมไม่เชื่อในวิธีการเหล่านั้นที่ถูกใช้โดยพวกนักรักษาโรคสมัยใหม่ที่อ้างตัวว่า “เป็นมาจากพระเจ้า”

ชายอัมพาตผู้นั้น เท่าที่เราทราบ ไม่ได้ร้องขอให้ถูกหามมาหาพระเยซู เท่าที่เราทราบ เขาไม่เชื่อในใจของเขาว่าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้ – แต่เพื่อนๆของเขาเชื่อ พวกเขาทราบเกี่ยวกับพระเยซูมากขนาดไหน เราไม่รู้ บางทีพวกเขาอาจเคยเข้าร่วมการประชุมต่างๆของพระองค์หลายครั้ง บางทีพวกเขาอาจเคยเห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์หลายครั้ง ไม่ว่าจะยังไง พวกเขาก็เชื่อว่าพระเยซูทรงสามารถและจะทรงยอมรักษาเพื่อนที่ป่วยของพวกเขาให้หาย ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเตรียมเปลหาม วางเขาลงบนเปลหามนั้นและพาเขามาถึงบ้านหลังที่พระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ เพราะเหตุฝูงชนมหาศาล พวกเขาจึงรื้อหลังคาออก ยกชายผู้นั้นขึ้นมาบนหลังคา จากนั้นก็หย่อนเขาลงไปอยู่แทบพระบาทของพระเยซู

ตามที่บันทึกของลูกากล่าว พระเยซูทรงมีฝูงชนที่มียศถาบรรดาศักดิ์พอสมควรในบ้านหลังนั้นในวันนั้น: “ครานั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิเดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค” (ลก. 5:17) จงสังเกตว่ามีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติออกมาจากทุกเมืองของแคว้นกาลิลีและแคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม – และเราอ่านว่าฤทธิเดชของพระเจ้าสถิตอยู่เพื่อรักษาพวกเขาให้หาย ผมสามารถมองเห็นพวกคนดังในแวดวงศาสนาเหล่านั้นนั่งอยู่พร้อมกับสมุดเล่มเล็กๆและดินสอเพื่อจดข้อความต่างๆ โดยพยายามหาข้อความบางอย่างที่พวกเขาจะใช้กล่าวหาพระเยซูได้ว่าเป็นคนลวงโลก ขณะที่พวกเขากำลังจดข้อความต่างๆอยู่ ทันใดนั้นพวกเขาก็ได้ยินเสียงบนหลังคา และจากนั้นพวกเขาก็ถึงกับประหลาดใจที่เปลหามอันหนึ่งถูกหย่อนลงมาและคนอัมพาตคนหนึ่งก็มาอยู่ที่พระบาทของพระเยซู

ผมแน่ใจว่าพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติคงรู้สึกอับอายขายหน้าเล็กน้อยเมื่อพระเยซูทรงหยุดการบรรยายของพระองค์และทรงเริ่มรักษาคนป่วยผู้นี้ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ทันที แต่คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระเยซูไม่เคยยุ่งเกินกว่าที่จะช่วยเหลือคนที่ต้องการความช่วยเหลือ เนื่องจากพระองค์ทรงสัพพัญญูในวันนั้น – เช่นเดียวกับตั้งแต่เริ่มต้นกาลไปจนตลอดนิรันดร์กาล – พระองค์จึงทรงทราบใจของพวกธรรมาจารย์และพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้น พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาไม่มีความเชื่อและไม่ยอมต้อนรับพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงทราบใจของชายสี่คนนั้นเช่นกันที่ได้นำคนป่วยอัมพาตมาและวางเขาที่พระบาทของพระองค์ เนื่องจากพระองค์ทรงทราบใจของพวกเขา พระองค์จึงทรงให้เกียรติความเชื่อของพวกเขาและทรงเริ่มรักษาเพื่อนของพวกเขาที่อยู่บนเปลหามนั้นทันที

พระเยซูทรงมองลงไปที่ยายป่วยผู้นำสงสารคนนั้น – ซึ่งเขาคงตัวสั้น, ตัวซีด และอ่อนแรงจากการเดินทางอันผิดปกติที่เพื่อน ๆ ของเขาจัดให้โดยไม่ต้องสงสัย ด้วยความอ่อนโยนในแบบที่พระองค์เท่านั้นทรงแสดงออกได้ พระเยซู “ตรัสกับคนอัมพาตว่า **“ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด”** นั่นคือ “อย่ากลัวเลย อย่ารู้สึกอายหน้าอย่าหวาดวิตกเลย จงขึ้นใจเถิด! เราจะทำบางสิ่งที่เป็นของจริงเพื่อเจ้าและเพื่อให้เกียรติความเชื่อของเพื่อน ๆ ของเจ้า” และจากนั้นพระเยซูก็ตรัสว่า **“บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”** ในข้อความภาษาเดิม ตำแหน่งของคำกรีกเหล่านั้นเน้นคำว่า **“ได้รับการอภัย”** ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้คนที่อยู่ที่นั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ ต่างประหลาดใจเหลือขนาดก็ถ้อยคำเหล่านี้ แทนที่จะรักษาชายคนนั้นให้หายโดยตรัสว่า **“เจ้าได้รับการรักษาให้หายแล้ว”** พระเยซูกลับตรัสว่า **“บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”** ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าร่างกายของชายผู้นั้นไม่ได้รับการรักษาให้หาย เขา**ได้รับการรักษาให้หายแล้ว** – แต่สิ่งที่ทำให้พวกธรรมาจารย์เหล่านั้นประหลาดใจก็คือว่าพระเยซูตรัสว่า **“บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”**

มีความเป็นไปได้ว่าโรคในกรณีนี้เป็นผลมาจากการใช้ชีวิตแบบสุรุ่ยสุร่ายบางรูปแบบ คือแบบที่ไม่ทำให้เกิดโรคอัมพาตบ่อยนัก จงเปรียบเทียบกับชายคนนั้นที่สระเบธซาธา ผู้ซึ่งเป็นอัมพาตและอยู่ที่นั่นในสภาพนั้นมาหลายปีแล้ว พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **“จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด”** และเขาก็ได้รับการรักษาให้หายจากโรคอัมพาตของเขาทันที หลังจากที่เขาย้ายโรคแล้ว พระเยซูก็ทรงเตือนเขาว่า เขาจะต้อง**ไม่ทำบาปอีก** เกรงว่าบางสิ่งที่จะเลวร้ายกว่าจะเกิดกับเขา (คุณอ่านทั้งเรื่องได้ในยอห์น 5:5-15)

อย่างไรก็ตาม ผมก็ไม่อยากให้คุณคิดว่าผมเชื่อว่าโรคอัมพาตและโรคต่างๆทุกรูปแบบเป็นผลมาจากความบาปแบบพิเศษในส่วนของคนๆนั้น ความคิดนี้แพร่หลายท่ามกลางพวกยิวในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ในยอห์น 9:3 และในลูกา 13:2-5 พระเยซูทรงแก้ไขความเชื่อผิดๆของพวกเขาก็เกี่ยวกับเรื่องนี้หลายครั้งผู้คนทนทุกข์ในร่างกายของตน ไม่ใช่เพราะความบาป แต่เพราะว่าพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะคนๆนั้นผ่านทางความทุกข์มากกว่าที่พระองค์จะทรงได้รับหากคนๆนั้นสบายดี ไม่มีข้อสงสัยในความคิดของผมเลยว่าคนป่วยจำนวนมากได้ถูกใช้การโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อนำคนบาปที่ใจแข็งทั้งหลายให้มาถึงพระเจ้า จนผู้รับใช้ทั้งหลาย – และแม้แต่คนที่เป็นพยานแบบส่วนตัว – คงไม่ยอมแม้แต่ต้องเลย รอยยิ้มอันอ่อนโยน, ใบหน้าที่สดใส, และถ้อยคำหนุนใจจากคนเจ็บป่วยได้ทำให้คนบาปที่ใจแข็งมีใจอ่อนลง เมื่อคำเทศนาจากธรรมาสันไม่มีผลอะไรเลยต่อคนๆนั้น ดังนั้นเมื่อเรารู้ว่าเราบังเกิดใหม่แล้วและเรายอมจำนนต่อพระเจ้า เราก็ไม่ควรทุกข์ร้อนเกี่ยวกับความเจ็บป่วยต่างๆของเราและเคราะห์ร้ายต่างๆของเรา – เพราะเราแน่ใจได้แล้วว่า**ทุกสิ่ง** เมื่อถูกรวมเข้าด้วยกันแล้ว จะเป็นไปได้เพื่อเกิดผลดีแก่เราและถวายเกียรติแด่พระเจ้า (โรม 8:28)

ในระหว่างการอยู่ชั่วคราวบนโลกของพระองค์ พระเยซูตรัสถ้อยคำที่ว่า **“จงขึ้นใจเถิด”** สามครั้ง มีคำเทศนาที่ได้ผลมากมายในแต่ละข้อพระคำเหล่านี้ซึ่งถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า:

1. **“ความขึ้นใจ”** ที่บาปต่างๆได้รับการยกโทษ นี้ถูกพบในข้อพระคำที่เรา กำลังศึกษากันอยู่นี้ เมื่อผู้ใดรู้ว่าความบาปต่างๆของตนได้รับการอภัยแล้ว เขาก็มีเรื่องให้ยินดี ดังนั้นเขาจึงมีความชื่นชมยินดีที่บาปต่างๆได้รับการยกโทษ

2. “ความชื่นใจ” ที่ได้รับการช่วยให้พ้นจากความกลัว นี่ก็ถูกพบในกิตติคุณของมัทธิวเช่นกัน คืบหนึ่งพวกสาวกอยู่ในพายุบนทะเลกาลิลี คลื่นกำลังถาโถมเรื่อนอยนั้นไปมา ลมก็พัดด้าน และดูเหมือนว่าเรื่อนั้นจะจมลง ในยามที่สี่ของคืบนั้น พระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลนั้น เป็นธรรมดาเมื่อพวกสาวกเห็นพระองค์เดินมาบนน้ำ “เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า “เป็นผี” เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว” (อย่าวิจารณ์ชายเหล่านี้เด็ดขาดที่กลัวว่าคุณไม่เคยเห็นคนๆหนึ่งเดินบนน้ำในพายุในโมงยามที่มีลมมิตที่สุดแห่งค้ำคืบ หากคุณเจอกับประสบการณ์นี้และมันไม่ทำให้คุณกลัว ก็จงวิจารณ์ชายเหล่านี้เถิด แต่ถ้าไม่ อย่าประณามพวกเขาที่กลัว) จากนั้นเราอ่านว่า “ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย”” (มธ. 14:22-27)

มันไม่สำคัญว่าพายุที่กระหน่ำเราจะเลวร้ายมากขนาดไหนขณะที่เราเดินทางไปในชีวิตและท่องไปในทะเลแห่งกาลเวลา เรามีความมั่นใจว่าพระเยซูจะไม่ทรงละเราหรือทอดทิ้งเราเลย (ฮบ. 13:5, 6; มธ. 28:20) เราอ้างได้อย่างใจกล้าว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของเรา – และถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะต่อสู้เราได้? เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ทรงรักเรา ด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนจึงควรชื่นใจและไม่ควรกลัวเพราะว่าพระเยซูทรงอยู่ใกล้เสมอในเวลาที่เราต้องการพระองค์มากที่สุด

3. “ความชื่นใจ” แห่งชัยชนะ นี่ถูกบันทึกในกิตติคุณของยอห์น: “เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33) เรามีความมั่นใจตรงนี้ว่าเราจะมิชัยชนะเหนือโลก พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกในกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของเรา – กายหนึ่งแห่งการถูกเหยียดหยาม, กายแห่งเนื้อหนัง พระองค์ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราในทุกประการ แต่ก็ทรงปราศจากบาป พระองค์ทรงถูกทดสอบในทุกด้านที่มนุษย์จะถูกทดสอบได้โดยพญามารและเหล่าทูตแห่งนรก กระนั้นพระองค์ก็ทรงพิชิตโลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตาย, นรก, และหลุมศพ

พระเยซูทรงประกาศในยอห์น 16:33 ว่า “ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก” และเปาโลย้ำเตือนเราว่าหากผู้ใดจะดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ เขาก็จะทนทุกข์การข่มเหง (2 ทธ. 3:12) คนที่ดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าและให้ความสว่างของตนฉายแสงเพื่อความชอบธรรมจะถูกข่มเหง ไม่มีบางที่อาจเป็นอย่างนั้น หรือคิดว่าเป็นอย่างนั้นเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย มันเป็นเรื่องที่แน่นอน ทุกคนที่ดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าจะถูกข่มเหง – และยิ่งพวกเขาอุทิศตัวมากเท่าไร โลกและพญามารก็ยิ่งจะเกลียดชังพวกเขามากขึ้นเท่านั้น แต่ **จงชื่นใจเถิด!** พระเยซูเคยดำรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้ และพระองค์ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเรา พระองค์ทรงถูกข่มเหง ไข้แล้วครั้น พระองค์ทรงทนทุกข์กระทั่งจนพระโลหิตตก (ฮบ. 12:1-4) – และพระองค์ทรงรับปากเราว่าเราจะมีชัยต่อโลก “ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง” (1 ยอห์น 5:4)

กลับมาที่ข้อ 2 ของมัทธิว บทที่ 9 มีบทเรียนอีกเรื่องที่เราต้องเรียนรู้จากบันทึกตรงนี้ ผมได้ชี้ให้เห็นไปแล้วว่ามันไม่ใช่ความเชื่อของคืบนั้นที่อยู่บนเปลวไฟที่นำมาซึ่งฤทธิ์เดชที่รักษาให้หายและพระคุณที่ช่วยให้รอด มันคือความเชื่อของชายสี่คนนั้นที่พาเขามาและทำให้เขาสามารถมาอยู่ที่พระบาทของพระเยซูได้ เมื่อทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา พระเยซูก็ตรัสแก่คนอัมพาตนั้นว่า “บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” สิ่งที่ผมอยากชี้

ให้เห็นตอนนี้ก็คือว่า มันคือความเชื่อของสหายสี่คนนี้ที่พาชายผู้นี้มายังสถานที่แห่งพระพร กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความเชื่อของพวกเขาเกิดเป็นการกระทำ (อ่านยากอบ 2:14-26) มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ยก โทษบาปต่างๆของเขาและรักษาร่างกายของเขาให้หาย แต่เพื่อนสี่คนนี้ได้พาเขามาหาพระเยซู พวกเขามีความเชื่อ และพวกเขาแสดงออกถึงความเชื่อของตน – พวกเขาทำอะไรบางอย่าง พวกเขาไม่ได้แค่พูดถึงมันเท่านั้น พวกเขาไม่ได้แค่กล่าวว่า “เราเชื่อว่ามันเป็นไปได้” พวกเขาพาเขามาหาพระเยซูจริงๆ

ในมัทธิว 15 เรามีบันทึกเกี่ยวกับหญิงชาวซีเรียฟินีเซียที่มาหาพระเยซูเพื่อลูกสาวของนาง พระคัมภีร์ บอกเราว่ามารดาคนนั้นคือผู้ที่มีความปรารถนาที่จะมาหาพระเยซู คนเป็นแม่คือผู้ที่ร้องทูลต่อพระองค์และ กล่าวว่า “โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์ก็มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก” เราไม่มีข้อความตรงไหนที่บอกเป็นนัยว่าเด็กสาวคนนั้น *ขอร้อง* ที่จะไป, *ปรารถนา* ที่จะไป หรือ *เคยร้องทูลต่อพระเยซู* ผู้เป็นแม่คือคนที่มีภาระใจและปวดร้าว คือผู้ที่ตัดสินใจว่าหากลูกสาวของนางสามารถติดต่อสัมพันธ์กับพระเยซูได้ เธอก็จะได้รับการช่วยให้พ้นจากผีนั้น พระเยซูมิได้ทรงตอบนาง และพวกสาวกก็กล่าวว่า “ไล่นางไปเสียเถิด” – แต่หญิงนั้นมีความเชื่อและ *ไม่ยอมจากไป* นางนมัสการพระเยซู และนางร้องออกมาว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด!” พระเยซูทรงยื่นมือมาจับนางว่า “นางไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้องที่จะเอาขนมปังของลูกๆโยนให้แก่พวกสุนัข และนางกล่าวว่า “จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นย่อมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน” จากนั้นพระเยซูทรงสารภาพว่า “โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่ขณะนั้น (มธ. 15:21-28) จงศึกษาข้อพระคำเหล่านี้อย่างตั้งใจ และคุณจะเห็นว่ามันคือความเชื่อของผู้เป็นแม่ที่ทำให้การอัศจรรย์นี้กลายเป็นจริงได้

ในมัทธิว 17 หลังจากที่พระเยซูทรงอยู่บนภูเขาจำแลงพระกายนั้นและได้เสด็จกลับมายังดินแดนแล้ว บิดาคนหนึ่งก็มาขอพบหน้าลงต่อพระพักตร์พระองค์และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้” ข้อพระคำต่างๆที่ตามมาเปิดเผยแก่เราว่าพระเยซูตรัสสั่งให้ผีนั้นและผีนั้นออกไปจากเด็กคนนั้น และเขาหายเป็นปกติตั้งแต่เวลานั้น (มธ. 17:14-21) นี่ก็เหมือนเดิมอีก ไม่ใช่เด็กนั้น แต่เป็นผู้เป็นพ่อที่มีความปรารถนานั้น เขาแบกเด็กนั้นมาหาพระเยซูและเสนอคำทูลขอ เขาขอพบหน้าลงด้วยความถ่อมใจและร้องทูลพระเยซูเพื่อบุตรชายของเขา และการอัศจรรย์หนึ่งได้ถูกกระทำ

ในกิตติคุณของมาระโก เรามีอีกกรณีหนึ่งที่โดดเด่นที่คนหนึ่งถูกช่วยให้พ้นจากพวกผีเพราะความเชื่อของเพื่อนๆ พระเยซูเสด็จออกไปจากเขตแดนเมืองไทโรและเมืองไซดอนและเสด็จมายังทะเลกาลิลีผ่านทางพื้นที่ของแคว้นทศบุรี และเราอ่านว่า: “**เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น**” กรุณาสังเกต – “**พวกเขาพา**” เราไม่ทราบว่าเป็นใคร เราทราบว่ายิวผู้นั้นไม่ได้เขียนพระคัมภีร์ เพราะว่าหากเขาเขียน เขาก็คงยกความดีความชอบให้แก่คนเหล่านี้ โดยการเอ่ยชื่อพวกเขา – แต่พระวิญญูณบริสุทธิไม่ทรงเอ่ยชื่อพวกเขา พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่า *พวกเขาพา* คน

ทูตสวรรค์ผู้นำสารที่พูดติดอ่างคนหนึ่งมา จากนั้นเราอ่านว่า “*พวกเขาพูดอ่อนน้อมพระองค์*” นี่คือพวกเขา – ไม่ใช่เขา – ที่มาอ่อนน้อม พวกเขาอ่อนน้อมพระเยซูให้และต้องเพื่อนของเขา ขอพระคำต่างๆที่ตามมาบอกเราว่าพระเยซูทรงพาเขาออกไปต่างหากจากฝูงชน ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ยื่นเข้าที่หูของชายผู้นั้น และเขาก็ได้รับการรักษาให้หายและได้รับการช่วยให้พ้นจากพวกผี (มาระโก 7:31-37) เท่าที่บ้านที่นี้เปิดเผย ชายผู้นี้ไม่ได้ร้องขอให้คนพาเขาไปหาพระเยซู และหลังจากที่เขามาถึงแล้วเขาก็ทำเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น – เขายอมจำนนต่อพระเยซู พวกเขาและพระเยซูทำที่เหลือ

ดังนั้นเราจึงเห็นว่า ในบันทึกทั้งสี่เรื่องที่ถูกรื้อฟื้นไว้ *ความเชื่อของคนอื่นๆ* ถูกเน้นความสำคัญ: มันคือความเชื่อของชายสี่คนนั้น (มาระโก 2:3) ในกรณีของชายอัมพาตคนนั้น, *หญิงนั้น* ที่บุตรสาวมีผีสิง, *บิดาผู้นั้น* ที่บุตรชายเป็นบ้า, และ “*พวกเขา*” ที่มีเพื่อนคนหนึ่งซึ่งหูหนวกและพูดไม่ได้

ผมเชื่อสิ่งที่เปาโลและสิลาสกล่าวแก่นายคุกชาวฟิลิปปินั้น นายคุกคนนั้นถามว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้” เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” (กิจการ 16:30, 31) ผมเชื่อว่าหากพ่อและแม่คนใดจะดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าอย่างที่เราควรกระทำ พวกเขาจะสามารถอธิษฐานได้จริงๆให้ลูกๆของตนเกิดการฟ่องใจและพวกเขาจะได้เห็นลูกๆรับความรอด ถึงแม้ว่าอาจไม่ใช่ในเวลาที่เราอยากเห็นลูกๆได้รับความรอดก็ตาม ใช่แล้วครับ ผมเชื่อใน*ความรอดของทั้งครอบครัว*เมื่อพ่อแม่ดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าอย่างที่เราควรดำเนินและอธิษฐานอย่างที่เราควรอธิษฐาน

ดังนั้นผมจึงเชื่อเช่นกันว่าเมื่อคนกลุ่มหนึ่งเริ่มสนใจในความรอดของคนๆหนึ่งมากเสียจนพวกเขาไม่ยอมแพ้ พวกเขาจะสามารถอธิษฐานให้คนๆนั้นเกิดการฟ่องใจได้ เมื่อนั้นพวกเขาต้องพยายามที่จะทำให้คนๆนั้นมาอยู่ใต้เสียงแห่งข่าวประเสริฐ – ไม่ว่าจะโดยการฟังรายการคริสเตียนทางวิทยุ, เข้าร่วมการประชุมฟื้นฟู, หรือให้เขาได้อ่านไบเบิลและหนังสือข่าวประเสริฐ ผมเชื่อว่าเรากำลังยอมให้พญามารมีชัยเหนือเราในโอกาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์เคยมีในการนำผู้คนมาสู่พระเยซู – นั่นคือ การเผยแพร่ข่าวประเสริฐผ่านการประกาศแบบส่วนตัวพร้อมกับกลุ่มอธิษฐานต่างๆที่อธิษฐานเผื่อคนบาปทั้งหลายและพยายามอย่างเต็มที่ที่จะทำให้คนเหล่านั้นได้ยินข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อ และ*ปราศจากความเชื่อมั่น*ก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระองค์พอพระทัย (ฮบ. 11:6)

ข้อ 3: “*ดูเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาท”*”

“*ดูเถิด...*” ถ้อยคำของพระเยซูก่อให้เกิดความสับสนที่เดียวท่ามกลางพวกธรรมาจารย์และผู้นำทางศาสนาเหล่านั้น

“*พวกธรรมาจารย์บางคน...*” มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์แห่งพระราชบัญญัติผู้นั้นด้วย ซึ่งได้ออกมาจากหมู่บ้านทุกแห่งของแคว้นกาลิลีและแคว้นยูเดียและจากกรุงเยรูซาเล็ม ดังที่เราได้หมายเหตุไว้ในลูกา 5:17 พวกอาจารย์และผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ “*คิดในใจว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาท”*” พระเยซูทรงทราบพวกเขา กำลังคิดอะไรอยู่ พวกเขาไม่จำเป็นต้องพูดออกมาดังๆเลย (และพระองค์ทรงทราบทุกความคิดที่เราเคยมี)

เหตุใดพวกเขาจึงกล่าวว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาท”? การพูดหมิ่นประมาทหมายความว่าอะไร? คำกรีกนี้ที่เราใช้มาใช้อย่างบอกถึง การพูดในเชิงก่อกวนความเสียหายหรืออย่างดูหมิ่น, การพูดใส่ร้ายหรือการให้ร้าย ในความคิดของพวกยิว นี่หมายถึงการด่าว่าพระเจ้า, การดูหมิ่นพระเจ้า, หรือการกล่าวสิ่งใดในทางที่ไม่ยำเกรงต่อพระเจ้า พวกธรรมาจารย์กล่าวว่าพระเยซูพูดหมิ่นประมาทเพราะพระองค์ตรัสว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์ที่จะอภัยบาปได้ พวกเขาถือว่าฤทธิ์เดชเช่นนั้นเป็นของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แต่องค์เดียว – ซึ่งเป็นความจริง แต่พวกเขาไม่ยอมรับรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง (2 คร. 5:19) มาระโกและลูกาบอกเราว่าพวกเขาถามคำถามที่ว่า “ใครเล่าจะยกโทษบาปได้ (นั่นคือ สามารถยกโทษบาปได้) เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น?” บุคคลผู้หนึ่งที่อ้างว่ามีฤทธิ์อำนาจที่จะยกโทษบาปได้อ้างตัวว่าเท่าเทียมกับพระเจ้า และในสายตาของพวกยิว บุคคลผู้นั้นได้กล่าวคำหมิ่นประมาทหรือพูดถ้อยคำดูถูกในสายพระเนตรของพระเจ้า

ข้อ 4: “ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดช่วยอยู่ในใจเล่า”

“ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา...” พระเยซูทรงสัมผัสปัญญา พระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นมาตลอดนิรันดร์กาลที่ผ่านพ้นเราไปแล้วและจะทรงเป็นเช่นนั้นไปอีกตลอดชั่วนิรันดร์กาลที่อยู่เบื้องหน้าเรา ในมาระโกเราอ่านว่าพระองค์ “ทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น” (มาระโก 2:8) นี่พิสูจน์ให้เห็นจนหมดข้อสงสัยว่าพระองค์ทรงเป็นยอดมนุษย์และทรงมีการรับรู้แบบยอดมนุษย์ (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ จงศึกษา มาระโก 12:15; ลูกา 6:8; 9:47; ยอห์น 2:24, 25; 4:29)

“เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดช่วยอยู่ในใจเล่า” ในพระคัมภีร์ใจของมนุษย์ถูกถือว่าไม่เพียงเป็นที่ตั้งแห่งความรู้สึกต่าง ๆ เท่านั้น แต่เป็นที่ตั้งแห่งความคิดต่าง ๆ ด้วย พระเยซูทรงทราบว่าชายเหล่านี้ไม่ถูกต้องในใจของตน ดังนั้นพระองค์จึงถามว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดช่วยอยู่ในใจเล่า” จากนั้นพระองค์ไม่เพียงตรัสตอบด้วยการตำหนิแบบเบา ๆ เท่านั้น แต่พระองค์ประทานข้อพิสูจน์ด้วยว่าพระองค์มิได้กล่าวคำหมิ่นประมาท

ข้อ 5: “ที่จะว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน”

พระเยซูทรงถามผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ว่า: “อันไหนจะง่ายกว่ากัน? การพูดเรื่องหนึ่งก็ง่ายพอๆกับการพูดอีกเรื่อง มันเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทรงอภัยโทษบาปและมันเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทรงทำให้ชายคนนี้เดินได้ มันเป็นไปได้ที่มนุษย์จะอภัยโทษบาป และมันเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะทำให้ชายผู้นี้ยกที่นอนของตนและเดินไปได้ ด้วยเหตุนี้ เหตุไฉนพวกท่านจึงกำลังคิดความคิดชั่วๆเหล่านี้ในใจของพวกท่านเกี่ยวกับสิ่งที่เราเพิ่งกล่าวไปนั้น? มันก็คงง่ายพอๆกันที่เราจะกล่าวว่า ‘จงลุกขึ้นและเดินไปเถิด’”

ชายเหล่านี้ได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ มากมายที่เมืองคาเปอร์นาอุม แต่พวกเขาก็ไม่ยอมรับรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ซึ่งเหล่าศาสนพยากรณ์ได้กล่าวถึง – ใช่แล้วครับ พระบุตรของพระเจ้าที่เสด็จมาในกายเนื้อหนัง

พวกเขาเสริญมออยากให้เราเชื่อว่าพระเยซูทรงฟังพาคำสอนต่างๆของพระองค์เพื่อชกแจงผู้คนให้เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด และว่าพระองค์มิได้ฟังพาคำอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์เลยไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตาม แต่ในกรณีนี้ พระเยซูไม่เพียงทรงทำให้เชื่อโดยคำตรัสของพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์ทรงชี้ให้เห็นถึงฤทธิ์เดชของ

พระองค์ในการทำการอัศจรรย์ซึ่งสนับสนุนความจริงแห่งพระวาระของพระองค์ด้วย เมื่อพระองค์ทรงถามพวก
ฟาริสีและผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ว่าการยกความผิดบาปหรือการรักษาร่างกายให้หาย อันไหนจะง่ายกว่ากัน
พระองค์ก็กำลังตรัสว่า “เรามีสิทธิ์ที่จะทำได้ทั้งสองอย่าง เราคือพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ พระผู้ช่วยให้
รอด, องค์ผู้เป็นพระเจ้า”

ข้อ 6: “แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้”
(พระองค์จึงตรัสถึงคนอัมพาตว่า) “จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเกิด”

“แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้...” กล่าว
อีกนัยหนึ่ง “เราอยากให้คุณมั่นใจว่าเรามีสิทธิ์, อำนาจ และสิทธิอำนาจที่จะยกความผิดบาปได้เพราะว่า
เราเป็นพระเจ้า-มนุษย์ – บุตรมนุษย์ แต่ก็ยังเป็นพระบุตรของพระเจ้าเช่นกัน เราเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงและเป็น
พระเจ้าอย่างแท้จริง” และนั่นแหละคือสิ่งที่พระเยซูทรงเป็นในตอนนั้น (และในตอนนี่) พระองค์ทรงมีกายเนื้อ
หนังในตอนนั้นเหมือนกับร่างกายของเรา ยกเว้นเพียงไม่มีบาป พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่ไร้ที่ติและพระองค์ทรง
เป็นพระเจ้าที่ไร้ที่ติ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า-มนุษย์ – บุตรมนุษย์และพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูมิได้ทรง
ขอโทษที่พระองค์ได้ตรัสเช่นนั้นแก่ชายป่วยผู้นั้น ตรงกันข้ามพระองค์ตรัสแก่คนเหล่านั้นที่วิจารณ์พระองค์ว่า
“เราอยากให้คุณมั่นใจว่าเรามีอำนาจที่จะยกความผิดบาปบนแผ่นดินโลกนี้ได้เลย”

ในกิตติคุณเล่มต่างๆ ดังที่ได้ถูกชี้ให้เห็นก่อนหน้านี้แล้ว พระเยซูทรงใช้คำว่า “บุตรมนุษย์” ในหลาย
วาระเพื่อบ่งบอกว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด นั่นคือ พระองค์ได้ทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์เพื่อที่จะรับ
โทษแทนมนุษย์และเพื่อขจัดความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน พระเจ้าพระวิญญูณนิรันดร์ไม่อาจตายได้ แต่พระเยซู
ในฐานะบุตรมนุษย์, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง, ได้ทรงสิ้นพระชนม์จริงๆบนกางเขนนั้น

คำกรีกที่ถูกแปลเป็น “สิทธิอำนาจ” ถูกใช้หลายครั้งทั่วภาคพันธสัญญาใหม่ ความหมายของคำๆนี้
หลักๆแล้วคือ สิทธิอำนาจ หรือ สิทธิ และในบางแห่งมันก็บ่งบอกถึงความสามารถและพลังเช่นกัน คำกรีกนี้
บ่อยครั้งสื่อความคิดทั้งสองแบบ – นั่นคือ สิทธิพิเศษและอำนาจ – ในคำกล่าวเดียวกัน เราพบว่านี่เป็นความ
จริงในยอห์น 1:12 และยอห์น 19:10 เมื่อพระเยซูตรัสคำเทศนาบนภูเขาเสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจกับ
หลักคำสอนของพระองค์ – เพราะ “พระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์”
(มธ. 7:29) ในบทปิดท้ายของมัทธิว พระเยซูตรัสว่า “**ฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ตี ในแผ่นดินโลกก็ตี ทรง
มอบไว้แก่เราแล้ว**” (มธ. 28:18) ด้วยเหตุนี้ คำนี้ที่ถูกแปลเป็น “สิทธิอำนาจ” ทั่วภาคพันธสัญญาใหม่จึงบ่ง
บอกถึงการอนุญาต, สิทธิพิเศษ, สิทธิอำนาจ, ความสามารถ, ฤทธิ์เดช; และในบางครั้งมันก็บ่งบอกถึงทั้งสิทธิ
อำนาจและฤทธิ์เดชในประโยคเดียวกัน พระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจที่จะยกความผิดบาป, พระองค์ทรงมีฤทธิ์เดช
ที่จะยกความผิดบาป – และพระองค์ไม่ทรงขอโทษพวกคนที่วิจารณ์พระองค์ที่พระองค์ได้ตรัสอย่างชัดเจนแก่
ชายป่วยอัมพาตคนนั้นว่า “บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”

ปกติแล้วพวกยิวคิดถึงการอภัยโทษบาปว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในสวรรค์เบื้องบนเท่านั้น
ทรงกระทำได้ แต่พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าเขาเห็นว่าบุตรมนุษย์ทรงมีสิทธิอำนาจบนแผ่นดินโลกนี้ที่จะยก
ความผิดบาปได้ ในยอห์นบทที่ 5 พระเยซูตรัสตอบคนเหล่านั้นที่วิจารณ์พระองค์ว่า “เพราะว่าพระบิดาทรงมี

ชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย **“เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์”** (ยอห์น 5:26, 27)

“พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า “จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด” ชายคนนั้นน่าจะกำลังนั่งอยู่ในห้องที่พระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ โดยรอคอยและสงสัยว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป พระเยซูมิได้ทรงก้าวออกไปข้างหน้าด้วยท่าทีและอาการปฏิกิริยาแบบโอ้อวดและตรัสว่า “เราจะแสดงให้เห็นว่ามีฤทธิ์เดชใด” ไม่เลยครับ พระองค์แค่บอกชายอัมพาตคนนั้นให้ยกที่นอนของเขาและกลับบ้านไป ผมนึกภาพออกว่าคุณคงได้ยินเสียงเข้ตักพื้นเลย ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เกิดความเจ็บปวดในขณะนั้น ผู้คนยืนด้วยความใจจดใจจ่อ – บ้างก็หวัง, บ้างก็กลัว, บ้างก็อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

ข้อ 7: “เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน”

มันคงเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นมากเลยสำหรับสี่คนนั้นที่พาชายผู้นั้นมาและแก่คนอื่นๆที่รู้จักเขา เมื่อเขาลุกขึ้นและยกที่นอนของเขาและเริ่มเดินออกไปจากบ้านหลังนั้น! ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเดินออกไปจากบ้านหลังนั้นด้วยกำลังของตัวเอง, โดยไม่มีใครช่วยเหลือ, แยกเปลหามันที่เพื่อนๆของเขาใช้หามเขามาที่นั่น, พิสูจน์ให้เห็นว่าพระเยซูทรงรักษาเขาให้หายเป็นปกติทั้งแล้ว เขามีพลังกำลังฝ่ายร่างกายอย่างครบถ้วนเมื่อเขาออกไปจากห้องนั้นที่พระเยซูประทับอยู่และ “ไปบ้านของตน”

ลูกาบอกเราว่าชายผู้นั้นจากไปพร้อมกับร้องสรรเสริญพระเจ้า: “ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลากร้องสรรเสริญพระเจ้า” (ลูกา 5:25) เราไม่ทราบว่าเขาร้องสรรเสริญพระเจ้าอย่างไร บางทีเขากำลังโห่ร้อง บางทีเขากำลังหัวเราะ เราไม่รู้ – แต่เขามีสิทธิทุกประการที่จะจากไปพร้อมกับสรรเสริญพระเจ้าอย่างแน่นอน

ผมแน่ใจว่าพวกธรรมาจารย์, พวกอาจารย์สอนศาสนา, เหล่าผู้ปกครองของพวกยิวที่อยู่ที่นี่ในวันนั้น ต่างตกตะลึงกับสิ่งที่พวกเขาได้เห็น พวกเขาอัศจรรย์ใจและยืนอ้าปากค้าง ไม่รู้ว่าจะลงมืออะไรต่อไป

ข้อ 8: “เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์”

“ประชาชนเป็นอันมาก” ในที่นี้หมายถึงฝูงชนเหล่านั้น เราไม่ทราบว่ามิกี้คนอยู่ที่นั่น แต่ต้องมีเยอะพอสมควรอย่างแน่นอน เพราะว่าพวกเขาได้มายังพื้นที่แห่งนั้นจากทุกหมู่บ้านและทุกเมืองตลอดทั่วแถบชนบทนั้นทั้งหมด และ “เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ” คำกรีกที่แปลเป็น “อัศจรรย์ใจ” บ่งบอกว่า “กลัว” ประชาชนเหล่านั้นไม่ได้ยินสงสัยว่าเพิ่งเกิดอะไรขึ้น แต่จริงๆแล้วพวกเขากลัว โดยรู้ว่าพวกเขาเพิ่งได้เห็นการอัศจรรย์ใหญ่โตที่มนุษย์ธรรมดาไม่อาจกระทำได้ พวกเขาตระหนักว่าพวกเขาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ผู้ทรงแสดงออกถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเขารู้ว่าไม่มีผู้ใดนอกจากพระเจ้าสามารถยกความผิดบาปได้ และบุตรเยซูผู้นี้ได้ยกความผิดบาปและรักษากายคนๆหนึ่งอย่างเปี่ยมสง่าราศี

“...แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า...” ผู้คนเหล่านั้นเพิ่งเห็นการอัศจรรย์ใหญ่ที่ทำให้พวกเขาหวาดหวั่น ยิ่งนัก พวกเขาอัศจรรย์ใจ พวกเขากลัว จิตสำนึกผิดชอบของพวกเขาถูกทำให้สั่นคลอน ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มีความไม่สบายใจแบบเจ็บปวดอยู่ในใจของคนเป็นอันมาก แต่พวกเขาก็ได้สติอย่างรวดเร็วและสรรเสริญพระเจ้า

“ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์” ลูกาบอกเราว่า “คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า “วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด” (ลูกา 5:26) เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าเพราะว่าพระองค์ได้ประทานฤทธิ์เดชเช่นนั้นแก่มนุษย์ – โดยให้พระเยซูอยู่ในตำแหน่งของมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น พระเจ้าได้ประทานฤทธิ์เดชเช่นนั้นแก่มนุษย์ผู้หนึ่ง แต่พระเยซูทรงเป็นมากกว่ามนุษย์คนหนึ่ง – พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า-มนุษย์

เราอัศจรรย์ใจกับความมืดบอดของยิวเหล่านี้และเราถามว่าเพราะเหตุใดพวกเขาจึงไม่ตระหนักถึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขา อย่างไรก็ตาม เราไม่จำเป็นต้องอัศจรรย์ใจแต่อย่างใด – เพราะเราเห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่ยิ่งใหญ่กว่าเสียอีกอยู่รอบตัวเราทุกวันนี้ และเราตระหนักถึงพระหัตถ์ของพระเจ้าในหลายหนทางเหลือเกิน แต่ทั้งๆที่พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่และทรงดีต่อประชาชาติของเรา, ครอบครัวต่างๆของเรา, และบ้านเรือนทั้งหลายของเรา คนมากมายก็ยังปฏิเสธที่จะยอมรับสิทธิอำนาจของพระเจ้าและข้อเท็จจริงที่ว่าหากพวกเขาไม่ต้อนรับพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน พวกเขา ก็จะเห็นพระเจ้าในการพิพากษาและไม่ใช้ในสันติสุข มีหลายล้านคนบนแผ่นดินโลกทุกวันนี้ที่รู้ว่ามืองค์ผู้สูงสุดอยู่องค์หนึ่ง แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะต้อนรับพระบุตรของพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน

เปาโลพรรณนาถึงคนเหล่านี้ใน 2 ทิโมธี 4:3-5: “เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง และเขาจะบ่ายหูจากความจริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการทั้งปวง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ”

เปโตรพรรณนาถึงคนกลุ่มเดียวกันในถ้อยคำเหล่านี้: “จงรู้ข้อนี้ก่อน คือในวันสุดท้ายคนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและดำเนินตามใจปรารถนาชั่วของตน และจะถามว่า “คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” เพราะว่าเขาแกล้งลืมข้อนี้เสีย คือโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟาสะวรรค์ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้บังเกิดขึ้นแยกออกจากน้ำและท่ามกลางน้ำ โดยเหตุเหล่านั้น พระองค์จึงได้ทรงบันดาลให้น้ำมาท่วมทำลายโลกที่มีอยู่ในเวลานั้น แต่ว่าท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกที่อยู่เดี๋ยวนี้ พระองค์ทรงเก็บงำไว้โดยคำตรัสนั้นสำหรับให้ไฟเผา คือเก็บไว้จนถึงวันทรงพิพากษาและวันพิनाศแห่งบรรดาคนอธรรม” (2 ปต. 3:3-7)

การทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี

ข้อ 9: “ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป”

“ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป...” ในกิตติคุณของมาระโกมีชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นทันทีหลังจากการรักษาคนอัมพาตนั้นหายแล้ว (มาระโก 2:12-14) แน่แน่นอนว่ามัทธิวออกเป็นนัยแบบนี้เช่นกัน ตรงนี้ด้วยคำกล่าวที่ว่า “เลยที่นั่นไป” หลังจากการอัศจรรย์นั้นและหลังจากชายที่ได้รับการรักษาให้หายคนนั้นจากไปแล้ว พระเยซูก็เสด็จไปจากพื้นที่แห่งนั้นทันทีและพระองค์ “ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิว”

ในบันทึกของลูกาเขามีชื่อว่า “เลวี” และมาระโกเรียกเขาว่าเป็น “เลวีบุตรชายอัลเฟอัส” ในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่คนจะมีสองชื่อ; ดังนั้นชายคนนี้มีชื่อว่ามัทธิวก็น่าจะรู้จักในชื่อเลวีบุตรชายของอัลเฟอัสเช่นกัน มันเป็นเรื่องปกติที่ว่าเนื่องจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้มัทธิวเพื่อเขียนกิตติคุณที่มีชื่อของเขา เขาจึงใช้เฉพาะชื่อที่ผู้คนรู้จักเขาในฐานะเป็นหนึ่งในอัครทูตสิบสองคนนั้น (ดู มัทธิว 10:3; มาระโก 3:18, และลูกา 6:15) มัทธิว เช่นเดียวกับอัครทูตเปาโล ไม่ได้ใช้ชื่อที่เขาใช้ก่อนเขาได้พบกับพระเยซู (เปาโลเคยเป็นซาโรแห่งทาร์ซัส แต่เขาก็ไม่ได้ใช้ชื่อนั้นหลังจากที่เขากลับใจรับเชื่อแล้ว) ลูกาบอกเราว่ามัทธิวเป็นคนเก็บภาษี – ซึ่งหมายความว่าเขาเป็นคนที่ทำหน้าที่เก็บภาษี (ลูกา 5:27) มาระโกบอกเป็นนัยว่าเขาเป็นคนเก็บภาษี และในมัทธิว 10:3 เขาก็ถูกเรียกว่า “มัทธิวคนเก็บภาษี”

มัทธิวกำลัง “นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี” พจนานุกรมพระคัมภีร์ส่วนใหญ่แบ่งแยกเจ้าหน้าที่เก็บภาษีของด่านเก็บภาษี (*customs house*) ออกจากคนเก็บภาษีคนอื่นๆ ภาษีที่เรียกเก็บโดยเจ้าหน้าที่ของด่านเก็บภาษีปกติแล้วก็อยู่ในรูปของค่าผ่านทาง “ด่านเก็บภาษี” (receipt of customs) ในกรณีของมัทธิวนี้น่าจะเป็นสถานที่แห่งหนึ่งสำหรับเก็บเงินค่าผ่านทางสำหรับการจับปลและการค้าขายที่เป็นผลประโยชน์จากทะเลสาบ: “ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลอีก... เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี...” (มาระโก 2:13, 14) คนโรมเก็บภาษีทุกอย่าง เหมือนกับเหล่ากษัตริย์ชาวซีเรียก่อนพวกเขาได้กระทำ

เมื่อพระเยซูทรงเห็นมัทธิว “จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” พระเยซูไม่ได้ให้คำสัญญาต่างๆแก่มัทธิว พระองค์ไม่ได้ทรงบอกเป็นนัยถึงเงินเดือนที่เขาจะได้รับแน่ๆหรือรับประกันว่าเขาจะมีที่พักอาศัย สะดวกสบายและมีอาหารรับประทานสามมื้อต่อวัน พระเยซูตรัสเพียงว่า “จงตามเรามาเถิด” (สิ่งต่างๆได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมหาศาลนับตั้งแต่พระเยซูได้ทรงเรียกและมอบหมายงานแก่อัครทูตสิบสองคนนั้น) จากนั้นมัทธิวก็น่าจะ “ลุกขึ้นตามพระองค์ไป” ลูกาเสริมว่า “เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้นตามพระองค์ไป” (ลูกา 5:28) มัทธิวไม่ได้บอกเราว่าเขาละทิ้งสิ่งสารพัดและติดตามพระเยซูไป หากเขาบอกเช่นนั้น เขาก็คงจะยกย่องตัวเองและผู้เขียนกิตติคุณทั้งสี่ท่านก็ไม่ได้มีความผิดในเรื่องการกล่าวคำยกย่องตนเอง มัทธิวไม่ได้เอ่ยถึงการละทิ้งสิ่งใดเลย โดยกล่าวแต่ว่าเขาลุกขึ้นและติดตามพระเยซูไปเท่านั้น บางทีมัทธิวอาจเคยได้ยินพระเยซูตรัสในการประชุมหลายครั้งแล้วที่ได้ถูกจัดขึ้นในพื้นที่ของทะเลกาลิลี หากเขาไม่เคยได้ยินพระเยซูมาก่อน เขาก็ต้องเคยเห็นพระองค์ขณะที่พระองค์เสด็จผ่านไปมาตรงสถานที่ๆเขาเก็บค่าผ่านทางอย่างแน่นอน

เหตุผลที่มัทธิวทิ้งตำแหน่งเก็บภาษีของตนและติดตามพระเยซูไปทันทีนั้นก็คือ *ฤทธิ์เดชแห่งถ้อยคำของพระเยซู* คำตรัสของพระองค์แต่ละคำที่ขอมฟังด้วยหัวใจ – และมัทธิวก็น่าจะฟังด้วยหัวใจ พวกเขาเจ้าหน้าที่ที่ถูกส่งไปจับกุมพระเยซูได้กลับมาโดยไม่ได้นำตัวพระองค์มาด้วย โดยยอมรับสารภาพแก่พวกขุนนางของพวกยิวว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” (ยอห์น 7:32-46) พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63) ดังนั้น มันคือถ้อยคำของพระเยซูที่ดึงมัทธิวออกมาจากที่นั่งของด่านเก็บภาษีนั้นและเข้ามาสู่ทุ่งนาแห่งการประกาศข่าวประเสริฐ ไม่มีคำสัญญา

หรือการรับประกันใดๆ – มีแต่การทรงเรียกธรรมดาๆ ที่ว่า “จงตามเรามาเถิด” และความเชื่อฟังในทันทีของผู้
นั้นที่สละทิ้งสิ่งสารพัดและติดตามพระเยซูไป

เราควรหมายเหตุไว้ว่าส่วนใหญ่ของอัครทูตสิบสองคนนั้นที่ติดตามพระเยซูไปดูเหมือนจะเป็นคนที่มี
ฐานะต่ำต้อยมากๆ แต่มีชีวิตอยู่ในชนชั้นของพวกคนเก็บภาษีที่ถูกดูหมิ่นเกลียดชังมากกว่าใครๆ ในสมัยของ
พระเยซู เงินทั้งหมดที่พวกเขาเก็บได้จากประชาชนซึ่งเกินและมากกว่าที่รัฐบาลโรมเรียกร้อง พวกเขาก็เก็บไว้
กับตนเอง ชายบางคนเหล่านี้เป็นพวกใจไม่ไส้ระกำ และโดยปกติแล้วประชาชนทั่วไปก็จัดประเภทคนเก็บภาษี
ทุกคนในอยู่ในกลุ่มเดียวกัน พวกนักประวัติศาสตร์ที่ได้บันทึกประวัติศาสตร์ของยุคสมัยนั้นบอกเราว่าพวกคน
เก็บภาษีที่**ด้านเก็บภาษี**จัดอยู่ในกลุ่มพิเศษ และพวกเขาเป็นที่เกลียดชังมากยิ่งขึ้นกว่าคนเก็บภาษีธรรมดาๆ เสียอีก
เหตุผลก็คือว่า การทุจริตของพวกเขาเกิดขึ้นบ่อยครั้งกว่าและชัดเจนกว่าการทุจริตของคนเก็บภาษีพวกอื่น
มัทธิวนั่งเก็บภาษีอยู่ใกล้กับทะเลกาลิลีและเก็บภาษีจากพวกชาวประมงตลอดทั้งวันทุกวัน เขาเป็นที่เกลียดชัง
โดยคนจำนวนมากแบบเข้าไส้

คนเก็บภาษีชื่อกระฉ่อนผู้นี้ มัทธิว และฆาตรกรผู้หนึ่ง เขาโลแห่งทาร์ซัส คงไม่ได้ถูกเลือกโดยพวกสมัย
ใหม่นิยมและพวกเสรีนิยมให้กลายเป็นผู้นำในงานศาสนาของพวกเขาในปัจจุบันเด็ดขาด แต่พระเจ้าทรงเลือก
คนแบบนั้น และหลายครั้งพวกเขาก็กลายเป็น**ทหารที่เก่งกาจที่สุดในสมรภูมิขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็น**
พยานที่ยอดเยี่ยมที่สุดที่รับรองถึงพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 1:26-
31:

“พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่
โลกนิยามว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลา
เพื่อจะ**ทำให้คนมีปัญญาอับอาย** และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อ**ทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย**
พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมี**ได้เกิดเป็น**ตัวจริง
ด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆ อวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ โดยพระองค์ได้
ทำนิจอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และ
การไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’”

พระเยซูทรงตอบพวกฟาริสี

ข้อ 10: “ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดุเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆ
หลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์”

ลูกาบอกเราว่า “ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บ
ภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ทิ้งสิ่งสารพัด
ลุกขึ้นตามพระองค์ไป **เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตน** เพื่อเป็นเกียรติยศแด่พระองค์ มีคนมากมาย
เป็นคนเก็บภาษีและคนอื่นๆ มาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน” (ลูกา 5:27-29) มัทธิวกล่าวเพียงว่า “**พระเยซู**
เอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน” เขาไม่ได้เน้นว่ามันเป็นเรือนของเขาหรือว่ามันเป็นการเลี้ยงใหญ่ซึ่งมีเหล่ามิตร
สหายของเขาที่เป็นคนเก็บภาษีมาร่วมงานด้วย ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาจัดให้มี “การเลี้ยงใหญ่” ก็บอกเป็นนัยว่า

มัทธิวไม่ใช่คนจน แต่มีทรัพย์สินเงินทองอยู่บ้างเท่าที่เกี่ยวกับสมบัติของโลก ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเขาสะละทิ้งหน้าที่การงานที่หาเงินได้มากที่ทำอยู่กับรัฐบาลเพื่อที่จะติดตามพระเยซู พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่าเขาสะละทิ้งสิ่งสารพัด เขาหันหลังให้แก่ทุกสิ่งเพื่อที่จะกลายเป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์เจ้า

“ดูเถิด” – นั่นคือ จงสังเกตสิ่งที่จะถูกกล่าวต่อไปนี้ให้ดีๆ – “มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลง...” พวกคนเก็บภาษีและเพื่อนร่วมงานของมัทธิว คือ บรรดาคนที่ทำงานให้แก่รัฐบาลในสาขาเดียวกันกับเขา พวกเขาชินกับการเรียกคนทั้งปวงว่า “คนบาป” คือผู้ที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติด้านศีลธรรมหรือพิธีการ พวกเขาพาริสีและเหล่าผู้นำทางศาสนาไม่ยากแคะต้องหรือข้องเกี่ยวกับคนเหล่านั้น เพราะว่าพวกเขาดูถูกคนเหล่านั้นและเหยียดหยามคนเหล่านั้นยิ่งนัก ในมาระโก 2:15 เราอ่านว่าคนเหล่านี้ “ติดตาม” พระเยซูราวกับว่าด้วยความสมัครใจของพวกเขาเอง นี่ไม่ได้ขัดแย้งกับความคิดที่ว่ามัทธิวเชิญพวกเขา มา ขณะที่มันบอกเป็นนัยว่าการเลี้ยงใหญ่นี้เป็นงานสาธารณะและไม่ใช่การรับประทานมือเย็นแบบส่วนตัว นี่น่าจะอธิบายข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาพาริสีดูเหมือนจะมาในฐานะผู้สังเกตการณ์เท่านั้น แค่อยากมาเห็นและได้ยินสิ่งที่ตนอยากตามที่ข้อ 11 ในมัทธิวบทที่ 9 นี้ดูเหมือนจะบอกเป็นนัย

“...ร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์” มัทธิวเตรียมงานเลี้ยงต้อนรับนี้เพื่อเป็นเกียรติแก่พระอาจารย์ของเขา เขาอาจไม่ได้เข้าใจถ่องแท้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ แต่เขาก็ตระหนักว่าบุรุษผู้นี้เป็นมากกว่าคนปกติธรรมดา มัทธิวได้รับเกียรติที่ถูกขอให้ติดตามพระองค์ และเขาก็จัดการเลี้ยงใหญ่นี้และเชิญเพื่อนสนิททุกคนของเขาให้มา – และคนอื่นๆทุกคนที่มีใจประสงค์ – ร่วมงานเลี้ยงต้อนรับนี้และมีสัมพันธภาพกับพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้ซึ่งเขาได้เลือกแล้วที่จะติดตาม

เรานึกภาพไม่ออกว่าเกิดอะไรขึ้นในโมงยามแห่งการกินเลี้ยงและการสนทนานั้น ผมไม่ทราบเรื่องนี้: พระเยซูไม่ได้ทรงใส่ความเยินซาในการร่วมสามัคคีธรรม พระเยซูทรงเป็นผู้ที่อบอุ่นและถ่อมพระทัยมากๆ พระองค์สามารถพูดคุยกับกษัตริย์และชาวนาได้ พระองค์สามารถพูดคุยกับชนชั้นสูงหรือขอทานตามขอบได้อย่างสบายๆ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง และพระเจ้าทรงรักโลก – *คนทั้งโลก* – จนพระองค์มีพระทัยกรุณาอย่างลึกซึ้งต่อมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงรักคนมั่งมีและพระองค์ทรงอยากช่วยพวกเขาให้รอด; พระองค์ทรงรักยากจนและคนโรคเรื้อนผู้ยากไร้ และพระองค์ทรงอยากช่วยพวกเขาให้รอด ด้วยเหตุนี้ มันจึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะสนทนาวิสาสะกับพระเยซู พระองค์ไม่ได้เยอหยิ่งและเยินซาและโอหังเหมือนพวกเรื่บปี แต่พระองค์ทรงมีพระทัยอ่อนสุภาพและนอบน้อม พระองค์ทรงอ่อนโยน และพระองค์ทรงชนะใจพวกเด็กๆได้ ทำให้เด็กๆเหล่านั้นมานั่งอยู่บนเข่าของพระองค์ และใช้พวกเขาเป็นแบบอย่างในการตรัสคำเทศนาเรื่องหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ (มธ. 18:1-10)

มันไม่สำคัญจริงๆว่าพระเยซูตรัสอะไรในงานเลี้ยงต้อนรับในเรือนของเลวีนั้น สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัสคือถ้อยคำแห่งจิตวิญญาณและความสว่าง พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อประกาศพระเจ้า และสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัสคือ พระวจนะของพระเจ้า พระวจนะของพระเจ้าจะทำให้หัวใจอบอุ่นหรือไม่ก็ทำให้เกิดการพองใจอย่างลึกซึ้งที่ผลึกใสคนๆนั้นออกไปจากต่อหน้าพระวจนะ พระวจนะพองใจและชักนำให้เข้ามาใกล้ แต่ขณะ

ที่พระวณะฟองใจ หากผู้ใดปฏิเสธที่จะถูกชักนำให้เข้ามาใกล้ คนๆนั้นก็จะถูกผลักไสออกไปไกลยิ่งขึ้นเรื่อยๆ จากการฟองใจ ไม่มีผู้ใดเป็นเหมือนเดิมหลังจากได้ยินพระวณะของพระเจ้า

ข้อ 11: “เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า”

“เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว...” ดังที่ได้หมายเหตุไว้แล้ว ดูเหมือนว่าพวกฟาริสีเหล่านี้ยืนอยู่ที่นั่นเพื่อที่จะดูว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น – เพื่อวิพากษ์วิจารณ์และจับผิด เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ใช่แขกที่มาร่วมการเลี้ยงใหญ่นั้น หากพวกเขาเป็นแขก พวกเขาก็คงนั่งอยู่ที่โต๊ะร่วมสำรับกับพระเยซูและคนอื่นๆไปแล้ว แทนที่จะบ่นเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์รับประทานอาหารร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาเบียดเสียดตัวเข้ามาในห้องจัดเลี้ยงนั้นก่อนที่การกินเลี้ยงนั้นสิ้นสุดลงเพียงเพื่อที่จะดูว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น เราพบประสบการณ์แบบคล้ายๆกันในลูกา 7:36-38 ที่เรามีบันทึกว่าขณะที่พระเยซูกำลังรับประทานอาหารเมื่อเย็นอยู่ที่บ้านของบุคคลที่โดดเด่นผู้หนึ่ง หญิงคนนั้นแทรกตัวเข้ามาในห้องนั้นที่พระเยซูกำลังรับประทานอาหารอยู่และซบลงแทบพระบาทของพระองค์ คนเหล่านั้นที่อยู่ที่นั่งไม่ได้แสดงอาการประหลาดใจแต่อย่างใดและเจ้าภาพก็ไม่ได้แสดงอาการตกท้วงอะไรด้วย

“พวกเขาแล้วแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า” ในสมัยนั้น ตามธรรมเนียมยิวและความคิดต่างๆทางศาสนา คนที่อ้างตัวว่าเป็นฟาริสีหรือเป็นคนเคร่งศาสนาควรหลีกเลี่ยงการร่วมสมาคมคือธรรมทุกประเภทและการสนทนาทุกอย่างกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป ไม่เพียงมีการคัดค้านทางสังคมต่อการร่วมเสวนากับคนที่มีลักษณะต่ำทรามเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังมี ความกลัวอยู่เสมอเกี่ยวกับการเป็นมลทินในทางพิธีด้วย หากพวกเขาไปติดต่อสัมพันธ์กับคนๆหนึ่งที่เป็นมลทินในทางพิธี พวกเขา ก็จะเป็นมลทินไปด้วย (จงสังเกตรหัสโก 7:4)

พวกผู้นำทางศาสนาวิพากษ์วิจารณ์พระเยซูบ่อยๆที่พระองค์คบหาสมาคมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป พระองค์ทรงสนทนากับหญิงคนนั้นที่ถูกจับได้ขณะล่วงประเวณี, หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น, และหญิงผู้นั้นที่ลูกสาวของนางถูกผีรบกวนอย่างหนัก พระองค์ทรงถูกวิพากษ์วิจารณ์ที่ไปสนทนาแบบส่วนตัวกับคนอุปนิสัยต่ำทรามเหล่านี้ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้พระเยซูวิตกแต่อย่างใด เพราะว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด ไม่ว่าคนๆหนึ่งจะมีอุปนิสัยแบบใดหรือไม่ว่าคนอื่นๆจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับคนๆนั้น พระเยซูก็ไม่ทรงเห็นว่ามันจะแตกต่างตรงไหนเลย พระองค์ทรงรักทุกคนและพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะช่วยทุกคนที่จะยอมให้พระองค์ช่วยพวกเขาให้รอด ดังนั้น พระองค์จึงไม่ใส่พระทัยกับคนเหล่านั้นที่วิจารณ์พระองค์ และทรงมีเวลาเสมอสำหรับดวงวิญญาณที่หลงหายผู้นำสงสาร

ข้อ 12: “เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ”

“เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้น...” พวกฟาริสีถามเหล่าสาวกว่าเพราะเหตุใดพระอาจารย์ของพวกเขาถึงกำลังรับประทานอาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป และพวกสาวกก็เอาคำถามนี้ไปถามพระเยซูอีกที่ จงจำไว้ว่าสาวกเหล่านี้เป็นเพียงเด็กทารกในโรงเรียนของพระคริสต์; พวกเขายังไม่เป็นอิสระโดยสมบูรณ์จากประเพณี

และพิธีต่างๆของยิว หรือการรับรู้แบบยิวของพวกเขาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และพระราชกิจที่พระองค์จะทรงกระทำ พวกเขาอาจมีคำถามอยู่ในหัวของตนว่าเพราะเหตุใดพระเยซูถึงกำลังคบหาสมาคมอยู่กับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป แน่แน่นอนว่าพวกฟาริสีกำลังถูกใช้งานโดยพญามาร พวกเขาเป็นนักวิจารณ์ที่เจ้าเล่ห์และเกลียดชังที่ยอมให้ซาตานใช้งานตนในหลายวาระ พวกเขาหวังว่าจะป็นหัวสวาทเหล่านั้นให้ทั้งพระอาจารย์ของพวกเขาเสีย พวกเขาหวังว่ามีพิธีจะปฏิเสธรบอบช้ำและเก็บภาษีต่อไป

เพื่อตอบคำถามนี้ พระเยซู “จึงตรัสกับพวกเขาว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอบ” ภาพประกอบนี้ชัดเจนแจ่มแจ้ง หมอบยอมไปอยู่ท่ามกลางคนเจ็บป่วย ดังนั้นเหตุใดพระอาจารย์แห่งความรอด – พระผู้ช่วยให้รอดของเหล่าคนบาป – ถึงไม่ควรไปท่ามกลางเหล่าคนบาปแล้ว? เหตุใดพระองค์ถึงไม่ควรปะปนและสูงส่งอยู่กับคนเหล่านั้นที่ต้องการถูกช่วยให้พ้นจากความมืดและถูกนำเข้ามาอยู่ในอาณาจักรแห่งความสว่างแล้ว? หนึ่งในความผิดพลาดต่างๆที่ใหญ่โตของคริสตจักรทั้งหลายในปัจจุบันก็คือว่าพวกเรารอคอยให้ “เหล่าคนเก็บภาษีและคนบาป” มาหาพวกเขา วิธีการของพระเจ้าและแผนงานของพระเจ้าในยุคพระคุณนี้ก็คือ ให้ผู้เชื่อทั้งหลายออกไปหาคนบาป ผมไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องเข้าส่วนในบาปต่างๆของพวกเขา และผมไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องร่วมสามัคคีธรรมกับความชั่วช้าต่างๆของพวกเขา – แต่เราจะนำวิญญาณพวกเขาได้อย่างไรหากเราไม่ไปยังที่ๆพวกเขาอยู่?

คริสตจักรเป็นโรงอาหารฝ่ายวิญญาณ และคริสเตียนทั้งหลายปรารถนาและหิวโหยสิ่งเหล่านั้นที่ถูกพบในพระนิเวศของพระเจ้า คนบาปทั้งหลายตายในความบาป พวกเขาอยู่ในความมืดและถูกทำให้พิกลพิการด้วยความชั่วช้า มนุษย์ธรรมดาไม่หิวกระหายสิ่งต่างๆของพระวิญญาณ แต่หิวกระหายสิ่งต่างๆของเนื้อหนัง ด้วยเหตุนี้พวกเราที่รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงต้องนำข่าวสารแห่งความสว่างไปประกาศแก่พวกเขา เราต้องนำอาหารแห่งชีวิตไปให้แก่พวกเขา พวกเขาจะไม่ยอมมาแสวงหาอาหารนั้นจนกว่าเราสร้างความหิวให้เกิดขึ้นในใจของพวกเขาก่อนโดยการให้พระวจนะของพระเจ้าแก่พวกเขา เมื่อพวกเขาเริ่มหิวสิ่งต่างๆของพระเจ้าแล้ว พวกเขา ก็จะแสวงหาสถานที่ๆพระวจนะของพระเจ้าถูกเทศนา

ผมขอประกาศว่าวิธีที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับยุคสมัยนี้คือ “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15) อย่าไปคริสตจักรและรอคอยให้ “มนุษย์ทุกคน” มาที่นั่น แต่จงไปยังสถานที่ๆ “มนุษย์ทุกคน” อยู่ – ในบ้าน, ในร้านค้า, หรือตามไธนา – และจงบอกพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซูและเกี่ยวกับข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีที่นำมาซึ่งความรอด

ข้อ 13: “ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่”

“ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า...” ตามที่เหล่านักประวัติศาสตร์กล่าว พวกเขาได้รับข้อบ่งชี้ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้” นี้บ่งบอกว่าคนเราต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อที่กำลังถูกอภิปรายอยู่นั้น ถ้อยคำของพระเยซูตรงนี้เป็นคำตำหนิแบบรุนแรงมากๆต่อพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ดูแลรักษาพระคัมภีร์ ข้อพระคำตอนที่พระองค์ทรงอ้างอิงถึงนั้นเป็นสิ่งที่พวกเขาคุ้นเคย เพราะว่าพวกเขาเคยอ่านมันหลายครั้งแล้วในภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาจำมันได้ขึ้นใจ แต่พวกเขาก็ไม่รู้

อะไรเลยเกี่ยวกับความหมายฝ่ายวิญญาณของมัน เมื่อภาคพันธสัญญาเดิมถูกแยกแยะและถูกเข้าใจอย่างถูกต้อง มันก็สอดคล้องกับถ้อยคำและคำสอนของพระเยซูคริสต์เจ้า ในที่นี้พระองค์ทรงเชิญพวกเขาให้เรียนรู้ความหมายของถ้อยคำเหล่านี้ที่ว่า “เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา” นี่คือการจริงที่ถูกระบุในโยเซยา 6:6: “เพราะเราประสงค์ความเมตตาไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา เราประสงค์ความรู้ในพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชา”

การแปลแบบตรงตัวของคำฮีบรูในพระคำข้อนี้บ่งบอกถึงความกรุณาและความเมตตาต่อผู้คนและความยำเกรงต่อพระเจ้า คำว่า *piety* (ความยำเกรง) และ *pity* (ความสงสาร) มาจากรากคำเดียวกัน พระเยซูกำลังย้ำเตือนพวกฟาริสีตรงนี้ว่าพวกเขาควรมีใจกรุณาและแสดงความเมตตาแทนที่จะยโส, เย่อหยิ่ง และไร้ความเมตตาแบบที่พวกเขาหลายคนเป็น คำกล่าวที่ว่า “ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา” จะต้องไม่ถูกตีความตามตัวอักษร แต่เป็นส่วนหนึ่งที่แสดงออกถึงการที่พระองค์ทรงประสงค์ความเมตตามากกว่าเครื่องสัตวบูชาแบบภายนอก หากเราจะพลิกภัยให้ไฟเผาและมอบทรัพย์สิ่งของทั้งหมดของเราให้แก่คนยากจนแต่ไม่แสดงความเมตตาและความกรุณา เราก็ไม่ได้ทำประโยชน์อันใดเลย ความรักของพระเจ้าจะก่อให้เกิดความกรุณา, ความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจเสมอ และผู้ที่ไม่แสดงออกถึงคุณลักษณะเหล่านี้ก็ไม่มีความรักของพระเจ้า ในลูกา 14:11-14 เราอ่านว่า:

“เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น” ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า “เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เกือบว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว”

ในการนมัสการของพวกยิว เครื่องสัตวบูชาเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของเรื่องภายนอกต่างๆของศาสนา สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสในที่นี้ก็คือ: “เราปรารถนาความกรุณา, ใจที่อ่อนโยน, ความรู้สึกต่างๆและการประพฤติที่กรุณาต่อผู้อื่น – โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนเหล่านั้นที่ขัดสนและคนเหล่านั้นที่กำลังทนทุกข์อยู่ เราปรารถนาสิ่งนี้มากกว่าเรื่องภายนอกต่างๆของศาสนา เราประสงค์ความกรุณาและเราไม่ยอมรับเครื่องสัตวบูชาหากไร้ซึ่งความกรุณา” หากผู้ใดแสดงออกแต่สิ่งภายนอกต่างๆของศาสนา ชีวิตเช่นนั้นก็เป็นที่ยึดเคืองต่อพระเจ้าและไม่เป็นที่พอพระทัยเลย จิตวิญญาณต่างหากที่เป็นสิ่งสำคัญ ไม่ใช่เนื้อหนัง เหล่าผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้นระมัดระวังสุดๆที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งใดก็ตามที่จะทำให้ตนเป็นมลทินในทางพิธี พวกเขาพยายามเป็นพิเศษที่จะหลีกเลี่ยงการเป็นมลทินใดๆที่เป็นภายนอกหรือในทางพิธีซึ่งพวกเขาอาจจะเจอได้จากการสูงส่งกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป – แต่พวกเขาไม่กระตือรือร้นเลยที่จะแสดงให้คนเหล่านั้นเห็นความกรุณา, ความเมตตา, และพระคุณหรือที่จะทำดีตอบแทนชั่ว

มัทธิวเป็นผู้เขียนกิตติคุณผู้เดียวที่บันทึกคำกล่าวนี้ซึ่งเอามาจากภาคพันธสัญญาเดิม เขาอ้างอิงถึงคำพยากรณ์ต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมบ่อยๆซึ่งถูกทำให้สำเร็จจริงในพระเยซูคริสต์เจ้า นี่เป็นเรื่องปกติ

ธรรมดาเนื่องจากมีทิวเขียนสำหรับพวกยิวโดยเฉพาะ และกิตติคุณของเขาก็เป็นกิตติคุณแห่งอาณาจักร พระคำตอนเดียวกันกับที่ถูกยกมาตรงนี้ถูกใช้อีกครั้งในมัทธิว 12:7

“...ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่” พวกยิวได้ถามก่อนหน้านั้นว่าเพราะเหตุใดพระเยซูจึงรับประทานกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป พระองค์ทรงตอบว่า “เรา ได้เข้ามาในโลกเพื่อจุดประสงค์นั่นเอง เราได้มาเพื่อเรียกคนบาปทั้งหลายให้กลับใจเสียใหม่ และการประพฤติของเราก็สอดคล้องอย่างเหมาะสมแก่ภารกิจและงานรับใช้ของเรา เรามีได้มาเพื่อเรียกบรรดาคนที่ชอบธรรม – เรามาเพื่อเรียกบรรดาคนที่ไม่ชอบธรรม” โดยสันดานแล้วไม่มีมนุษย์คนใดเป็นคนชอบธรรมเลย (จงศึกษา เพลงสดุดี 14:3; โรม 1:18-32; 3:10-12) อย่างไรก็ตาม พวกฟาริสีก็เสแสร้งว่าเป็นคนชอบธรรม พระเยซูอาจทรงหมายความว่าโดยคำตอบของพระองค์ในที่นี่ว่า พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อที่จะเรียกคนพรวรคนนั้นให้กลับใจเสียใหม่ โดยทรงทราบว่าพวกเขาจะปิดบังความพยายามของพระองค์เสีย การถือว่าตนชอบธรรมเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสะอิดสะเอียน เพราะว่าความชอบธรรมของเรา ก็เปรียบเหมือนผ้าสีขาวสกปรกในสายพระเนตรของพระองค์: “ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเที่ยวลงอย่างไปไม้ และความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ พัดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม” (อสย. 64:6)

มีการปลอบประโลมใจ, ความหวัง และความมั่นใจอยู่ในการได้ทราบว่าพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อช่วย แม้แต่คนบาปที่เลวทรามที่สุดให้รอด ใครบางคนเคยกล่าวว่าเมื่อมนุษย์เริ่มต่ำทรามจนไม่มีใครต้องการเขา – ไม่แม้แต่แม่ของเขา – องค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะทรงต้อนรับเขา, ล้างบาปของเขาออกไป และทำให้เขาขาวกว่า หิมะ พระเจ้าเท่านั้นทรงสามารถรักคนบาปที่ชั่วช้า ต่ำทราม น่าสมเพชได้ แต่พระเจ้าก็ทรงรักคนที่เลวทรามที่สุดและพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ที่อธรรมที่สุด

ข้อ 14: “แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์แล้วว่า “เหตุไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร?”

“แล้ว” บ่งบอกว่าบทสนทนาตรงนี้เกิดขึ้นต่อจากอันก่อนหน้าทันที: “...พวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์” สาวกเหล่านี้ของยอห์นที่ถืออดอาหารเหมือนพวกฟาริสีคือใคร? เราต้องจำไว้ว่ามันเป็นจุดประสงค์ของงานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ที่จะนำผู้คนให้มาเชื่อพระเยซูว่าทรงเป็นกษัตริย์ผู้จะเสด็จมานั้นและให้ติดตามพระองค์ไปเมื่อพระองค์ทรงปรากฏตัว ยอห์นระวังตัวอย่างมากที่จะไม่ให้ฝูงชนมหาศาลเหล่านั้นคิดว่าตนเป็นพระเมสสิยาห์ ดังที่ถูกหมายเหตุในข้อพระคำต่อไปนี้:

“ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์” (ยอห์น 1:20)

“ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์ ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง” (ยอห์น 3:28-30)

“เปาโลจึงว่า “ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์”” (กิจการ 19:4)

อย่างไรก็ตาม ทั้งๆที่ยอห์นทำทุกอย่างเพื่อชี้ผู้คนให้มาหาพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ ก็ยังมีบางคนที่ไม่ยอมเชื่อฟังคำเตือนสติของเขา – และเมื่อพระเยซูทรงมีสาวกมากกว่ายอห์น (ยอห์น 4:1) พวกเขา ก็เริ่มอิจฉา: “สาวกของยอห์นจึงไปหา ยอห์น และพูดว่า “รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน”” (ยอห์น 3:26) “สาวกของยอห์น” ที่มีใจอิจฉาเหล่านี้ยังคงยึดมั่นให้เขาเป็นผู้นำของตนเพียงผู้เดียวอยู่ต่อไป เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าจนถึงศตวรรษที่สองยังมีพวกนอกรีตที่เชื่อว่าแท้จริงแล้วยอห์นผู้ให้บัพติศมาคือพระเมสสิยาห์ ไม่มีทางที่จะทราบได้ว่าสาวกของยอห์นเหล่านี้มีอยู่ที่คนที่ปฏิเสธที่จะทิ้งเขาและหันมาหาพระเยซู เขาบอกคนเหล่านั้นว่าเขาต้องด้อยลงและพระเยซูจะทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่พวกเขาก็ไม่ยอมเห็นความจริงข้อนี้ เราทราบว่าการที่พวกเขาถืออดอาหารบ่อยๆเหมือนกับที่พวกฟาริสีกระทำ (ลูกา 18:12) พิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากหลักปฏิบัติต่างๆแบบยิวของตนจริงๆเลย

“เหตุไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร” คำถามเกี่ยวกับการถืออดอาหารและคำตอบขององค์พระผู้เป็นเจ้าต่อคำถามนี้ (ข้อ 14 ถึง 17) สามารถถูกพบได้ในมาระโก 2:18-22 และลูกา 5:33-39 เช่นกัน

เป็นไปได้ว่าสาวกเหล่านี้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาพบการปลอบประโลมใจ, พละกำลังและการหนุนใจในวิธีการปฏิเสธตนเองของการถืออดอาหาร จากมาระโก 2:18 ดูเหมือนว่าด้วยเหตุผลบางประการพวกเขาถืออดอาหารตามเวลาที่เฉพาะเจาะจง มันอาจเป็นช่วงวันปกติแห่งการถืออดอาหารของพวกเขา หรืออาจเป็นได้ว่าพวกเขากำลังถืออดอาหารเพราะการที่ยอห์นถูกจำคุก พวกเขาอยู่ที่เคร่งครัดไม่เพียงถืออดอาหารในบางวันและบ่อยครั้งมากๆเท่านั้น แต่ในหลายกรณีพวกเขาถืออดอาหารโดยเกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆหรือโอกาสต่างๆที่ไม่สลักสำคัญเลย พวกเขาเป็นพวกสุดโต่งในเรื่องประเพณีต่างๆของบรรพบุรุษของพวกเขา

ข้อ 15: “พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกซโคศคร้าเมื่อเจ้าบาวยังอยู่กับเขาได้ หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบาวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร”

(คำตอบที่พระเยซูทรงให้แก่เหล่าสาวกของยอห์นถูกสื่อผ่านทางภาพประกอบสามเรื่อง ซึ่งถูกให้ไว้ในข้อ 15 ถึง 17 ลูกา 5:39 ให้ภาพประกอบเรื่องที่สี่)

ในสมัยนั้นเมื่อมีงานสมรส งานรื่นเริงเหล่านั้นบางครั้งก็กินเวลาตลอดทั้งสัปดาห์ คำตรึงนี้ที่ถูกแปลเป็น “ได้หรือ” ถูกวางในตำแหน่งดังกล่าวเพื่อเน้นย้ำ – นั่นคือ “จะเป็นไปได้หรือ หรือพวกท่านคิดหรือว่าคนเหล่านี้ที่ได้รับเชิญมางานสมรสจะถืออดอาหารในระหว่างวาระเช่นนี้?” ภาษากรีกตรงนี้มีอนุภาคที่พิเศษมากๆ ซึ่งบ่งบอกว่าคำตอบจะต้องเป็นไม่และคำตอบไม่มีทางเป็นไปได้โดยเด็ดขาด

“...สหายของเจ้าบ่าว...” คำว่า “บุตรชาย” ถูกใช้ในภาษากรีกตรงนี้ และมันสื่อถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดต่อผู้เป็นบิดา ในกรณีนี้มันสื่อถึงแขกเหล่านั้นที่ได้รับเชิญให้มางานสมรส และ “สหายของเจ้าบ่าว” ก็บ่งบอกถึงเหล่าผู้ร่วมงานที่เป็นคนพิเศษ จึงสังเกตคำกล่าวของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ยอห์น 3:29) เกี่ยวกับ

ความสัมพันธ์ของเขาเองที่มีต่อพระเยซู: “ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สาวของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว” (อ่านผู้วินิจฉัย 14:11 ที่แซมสันผู้เป็นเจ้าบ่าว มี “เพื่อนสามสิบคน”) ด้วยเหตุนี้ นี่จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมในการตอบคำถามเหล่าสาวกของยอห์น (คริสตจักรคือเจ้าสาวของพระคริสต์และพระองค์ทรงเป็นเจ้าบ่าว – อฟ. 5:23-32; วว. 19:7, 8; 21:9)

“แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป” คำว่า “จะมาถึง” มีลักษณะเน้นย้ำมาๆตรงนี้ เพราะคำว่า “เมื่อ” อ่านว่า “เมื่อใดก็ตามที่” ซึ่งบ่งบอกว่าเวลาของการหายไปของเจ้าบาวนั้นไม่แน่นอน นี่เป็นครั้งแรกในกิตติคุณของมัทธิวที่พระเยซูทรงอ้างอิงถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์และทรงบอกเป็นนัยว่าพระองค์จะเสด็จจากไป

“...เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร” เราทราบว่าการถืออดอาหารเป็นการแสดงออกถึงความเศร้าโศก ดังนั้น การถืออดอาหารจึงเป็นเรื่องที่ไม่ปกติธรรมดาและไม่เหมาะสมอย่างแน่นอนเมื่อจัดงานสมรสหรือในวาระใดแห่งความชื่นชมยินดีและความรื่นเริง พวกสาวกกำลังชื่นชมยินดีในประสบการณ์ของพวกเขากับพระอาจารย์ของพวกเขา, พระเยซูคริสต์เจ้า – การแค้ได้อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์, ได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์, การเดินและพูดคุยกับพระองค์ แต่เวลานั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาจะถืออดอาหารเพราะว่าพวกเขาจะเศร้าโศกและมันจะเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่พวกเขาจะถืออดอาหาร – แต่ไม่ใช่ตอนนี้ นี่เป็นวาระแห่งความรื่นเริง ไม่ใช่ความเศร้าโศก

ในที่นี้พระเยซูกำลังหมายถึงความเศร้าโศกที่จะมาสู่จิตใจของชายเหล่านี้เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ถูกตรึงอยู่บนกางเขนอันทารุณนั้น – และพวกเขาก็เศร้าโศกยิ่งนักตอนที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน อย่างไรก็ตาม หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์และการเสด็จกลับขึ้นไปสู่พระบิดา ความเศร้าโศกของพวกเขาก็ถูกเปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดีอันเหลือจะกล่าวและเปี่ยมด้วยสง่าราศี กรูณาศึกษา ยอห์น 16:22-33, กิจการ 2:32-36, และ กิจการ 3:13-16 มีข้อพระคัมภีร์อื่นๆอีกมากมายที่บอกเราถึงความชื่นชมยินดีและความสุขที่สาวกเหล่านี้มีหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู – แม้มันจะเป็นความจริงที่ว่าไม่ใช่ทุกสิ่งเป็นความชื่นบานและความรื่นเริงหลังจากที่พระองค์เสด็จจากไปก็ตาม พวกสาวกของพระองค์โศกเศร้าและทุกข์ใจในหลายโอกาส และพวกเขาถืออดอาหารในหลายโอกาส – เหมือนกับที่ผู้เชื่อทั้งหลายถืออดอาหารบางครั้งในปัจจุบัน

ผมเชื่อว่ามิวาระที่จะถืออดอาหาร แต่มันไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ตามอำเภอใจหรือถูกเรียกร้องในศาสนาแบบคริสเตียน ผมเชื่อการถืออดอาหารแบบที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าคือสิ่งที่ถูกกระทำเมื่อผู้เชื่อคนหนึ่งทุกข์ใจและมีภาระหนักเสียจนเขาไม่มีความปรารถนาที่จะรับประทานอาหาร; ความปรารถนาเดียวของเขาคือ การสนทนากับพระเจ้าและรับประทานอาหารจากสวรรค์และน้ำที่มีชีวิตเพื่อรับการเสริมกำลังในวาระเช่นนั้น ในบางโอกาสการถืออดอาหารก็เป็นสิ่งที่เหมาะสมมากๆ แต่ในโอกาสอื่น ๆ มันก็ไม่เหมาะสมอย่างแน่นอน

เราไม่มีบันทึกใดเลยเกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงถืออดอาหารอีกหลังจากสี่สิบวันนั้นแห่งการถืออดอาหารก่อนที่พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับพญามารแบบตัวต่อตัว แต่เราทราบพวกเขาอัครทูตและผู้เชื่อคนอื่นๆในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ถืออดอาหารในโอกาสพิเศษต่างๆกระทั่งหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์แล้ว (ศึกษา กิจการ 13:2; 14:23; 2 โครินธ์ 11:27)

ในศาสนาแบบคริสเตียน ไม่มีกฎตายตัวหรือระเบียบข้อบังคับสำหรับการถืออดอาหาร เราถืออดอาหารได้หากเราารู้สึกว่าถูกนำพาให้ทำเช่นนั้น – แต่ไม่มีบัญญัติใดที่**บัญชา**เราให้ถืออดอาหาร เราควรรับประทานหรือไม่ควรรับประทานตามแต่ภาวะต่างๆ, ความปรารถนาต่างๆของเรา หรือตามแต่โอกาสที่เกิดขึ้น หากการถืออดอาหารเป็นสิ่งที่เหมาะสมภายใต้สภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นและจะยังให้เกิดผลดี ก็จงถืออดอาหารเถิด แต่หากมันถูกกระทำเพื่ออวดหรือเพื่อดึงดูดความสนใจ มันก็ไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าเลย ไม่ว่าเราจะรับประทานหรือไม่รับประทาน หรือสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำ เราจะต้องกระทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า (1 คร. 10:31)

คำอุปมาเรื่องเสื้อผ้าวและถุงหนัง

ข้อ 16: “ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก”

มันเป็นความจริงที่ว่า การถืออดอาหารเป็นส่วนหนึ่งของระบบของโมเสส การถืออดอาหารที่ถูกกำกับควบคุมถูกกำชับโดยโมเสสให้กระทำในวันลบมลทินเท่านั้น ถึงกระนั้นบัดนี้มันก็ถูกปฏิบัติอยู่บ่อยๆท่ามกลางพวกยิว นี่ค่อนข้างสอดคล้องกับจิตวิญญาณอันแตกต่างของยุคสมัยเท่านั้น แต่มันไม่เข้ากันกับจิตวิญญาณแห่งกิตติคุณ มันไม่ใช่ความบาปที่พวกฟาริสีและเหล่าสาวกของยอห์นจะถืออดอาหารหากพวกเขากระทำมันด้วยจิตวิญญาณที่ถูกต้อง แต่ในที่นี่พวกเขากำลังทำเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ โดยเน้นสิ่งที่ปรากฏภายนอกมากกว่าจิตวิญญาณที่อยู่ภายใน *การถืออดอาหารแบบถูกกำกับควบคุม* – หรือการถืออดอาหารในบางวันเป็นระยะเวลาหนึ่ง – ไม่มีบอกไว้ในกิตติคุณแห่งพระคุณของพระเจ้าเลย มันเป็นโดย**พระคุณ**, ของประทานของพระเจ้า, ที่เราได้รับความรอดและเราถูกพิทักษ์รักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ การถืออดอาหารแบบที่ถูกกำกับควบคุมไม่เป็นส่วนหนึ่งของยุคสมัยแห่งพระคุณนี้เลย

ในข้อ 16 และ 17 พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบสองเรื่องที่คนรู้จักดีเพื่อแสดงให้เห็นว่าพันธสัญญาใหม่ไม่สามารถถูกปนกับอันเก่าได้ มีทิวไม่เรียกนี่ว่าเป็นคำอุปมา แต่ลูกาเรียก: “พระองค์ยังตรัส**คำอุปมา**ข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า “ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษาด้วยกันได้ ไม่มีผู้ใดเมื่อเติมน้ำองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำองุ่นใหม่ทันที เพราะเขาว่า ‘ของเก่านั้นก็ดีกว่า’” (ลูกา 5:36-39) ใช่แล้วครับ นี่คือนิยามประกอบแบบติดดิน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพันธสัญญาใหม่**ไม่สามารถ**ถูกปนเข้ากับอันเก่าได้; พระราชบัญญัติและพระคุณจะปนกันไม่ได้

“ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า” เราคงกล่าวในสมัยนี้ว่า “ไม่มีใครปะเสื้อเก่าด้วยผ้าใหม่หรือ” คำกรีกตรงนี้อ่านตรงตัวว่า “เอาผ้ามาปะชิ้นที่ไม่เต็ม” – นั่นคือ ผ้าใหม่ส่วนหนึ่งหรือชิ้นหนึ่งมาวางบนเสื้อเก่าตัวหนึ่งเพื่อปิดรอยขาดในเสื้อผ้าตัวนั้น คำที่แปลเป็น “เสื้อผ้า” ในที่นี้ต้องถูกเข้าใจในความหมายทั่วไป และบ่งบอกไม่เพียงเสื้อผ้าชิ้นนอกเท่านั้น แต่เสื้อผ้าใดก็ตามที่สวมใส่โดยมนุษย์ (มธ. 5:40; 9:20) ที่หมายถึงนี้ไม่ใช่แค่ผ้าใหม่เท่านั้น เพราะว่ามันก็ถูกใช้สำหรับปะผ้าอยู่บ่อยๆ – แต่เป็นผ้าซึ่งยังไม่ได้ถูกทำเสร็จสมบูรณ์ ส่วนหนึ่งของแปรรูปผ้าที่ทำจากขนสัตว์ก็คือ การทำให้มันหดตัว ผ้าขนสัตว์ชิ้นหนึ่งที่ยังไม่ถูกทำเสร็จสมบูรณ์ก็จะหดตัวครั้งแรกที่มันเปียกและจะฉีกเป็นธรรมดาหรือทำให้ผ้าเก่านั้นขาด รอยขาดอันหลังนี้ในผ้านั้นก็ “ถูกทำให้แย่ง” เมื่อเทียบกับรอยขาดเดิมนั้น (เมื่อเราศึกษาคำอุปมาที่เราต้องจำไว้ว่าเสื้อผ้าของพวกยิวในสมัยนั้นปกติแล้วเป็นขนสัตว์ทั้งหมด ถึงแม้ว่าเราอาจไม่เข้าใจสิ่งที่พระเยซูตรัสตรงนี้อ่างอย่างถ่องแท้ พวกยิวเหล่านี้ก็เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสเกี่ยวกับอะไรอย่างชัดเจน)

ข้อ 17: “และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาย่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้”

คำกรีกที่ถูกแปลเป็น bottles (ขวด) ในฉบับภาษาอังกฤษ จริงๆแล้วคือ “skins” (หนังสัตว์) ตอนที่ผมอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์เมื่อไม่กี่ปีก่อน ผมได้เห็นหนังสัตว์ที่ถูกใช้ขนถ่ายน้ำ และผมแน่ใจว่าในบางโอกาสหนังสัตว์เหล่านี้เคยถูกใช้สำหรับน้ำองุ่น หนังสัตว์ที่ผมเห็นคือ หนังแกะซึ่งถูกฟอกเรียบร้อยแล้ว และสัตว์เหล่านั้นก็ถูกลอกหนังในแบบที่ว่าหนังสัตว์นั้นสามารถนำมาเย็บเข้าด้วยกันได้อย่างแน่นหนา โดยใช้ซี่ผึ้งเพื่อกันไม่ให้ น้ำเข้าทางรอยตะเข็บ แน่แน่นอนว่า ต้องมีปลายเปิดด้านหนึ่ง

(ในพื้นที่บางตอนของดินแดนพระคัมภีร์ กระทั่งในยุคอวกาศสมัยใหม่ี่ หลายสิ่งก็ถูกกระทำในปัจจุบันเหมือนกับที่พวกมันเคยถูกกระทำเมื่อสองพันปีก่อน ยกตัวอย่างเช่น ผมเคยเห็นพวกคนอาหารับขวดข้าวสาลีด้วยแท่งไม้ พวกเขาแค่เอาข้าวสาลีของตนมาวางเป็นกองบนพื้นดิน ใช้แท่งไม้ตีมันให้ทั่ว จากนั้นก็ยกฟางขึ้นและปล่อยมันให้หล่นลงมา สายลมก็จะพัดพาฟางไป และเมล็ดหนักของข้าวสาลีก็จะร่วงลงบนผืนผ้าใบที่ถูกวางบนพื้นดิน พอหันมาดูฝูงของคนยิวบ้าง ผมก็เคยเห็นรถ Caterpillar ลากเครื่องจักรทันสมัยที่ตัดข้าวสาลี, นวดมัน, และทำฟางให้เป็นมัด ด้านหลังรถเครื่องจักรนั้นมีรถฟางซึ่งฟางเป็นมัดเหล่านั้นถูกบรรทุกลงไป คนเหล่านี้ทันสมัยพอๆกับพวกเราในอเมริกา ขณะที่เหล่าเพื่อนบ้านของพวกเขาซึ่งห่างออกไปไม่กี่หลาใช้แท่งไม้ตีข้าวสาลีออกมา)

นักอรรถาธิบายส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่าถุงหนังที่ถูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้หลักๆแล้วเป็นหนังแพะ เพราะว่าหนังแพะมีความเหนียวมากกว่าหนังของแกะหรือลูกแกะ ไม่สำคัญว่าหนังนั้นถูกเก็บรักษาไว้ดีขนาดไหน พอเวลาผ่านไปมันก็จะเริ่มแข็งและแตก และจำเป็นต้องซ่อมมัน ดังนั้นผู้คนจึงไม่ “เอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า” – เพราะฉะนั้นน้ำองุ่นใหม่ที่เอามาใส่ในถุงหนังเก่าจะเกิดก๊าซและพองตัว และทำให้ถุงหนังระเบิดออก ดังนั้น “น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย” ถุงหนังใหม่จะยึดตัวหรือยอมขยายตัวตามการพองนั้น

มันเป็นความผิดพลาดที่จะคิดเอาเองว่าพวกยิวเหล่านั้นทุกคนต้องจำใจใช้ถุงหนังใส่น้ำ เพราะว่าพวกเขาไม่มีภาชนะอื่นใดอีกที่จะใช้ขนถ่ายหรือกักเก็บของเหลว พวกเขามีภาชนะต่างๆที่ทำด้วยโลหะ, ทองคำ,

เครื่องปั้นดินเผา, แก้ว, กระเบื้องเคลือบ, หิน และปูนสอ มีการพิสูจน์โดยประวัติศาสตร์และโบราณคดีแล้วว่า ภาชนะดังกล่าวถูกทำขึ้นโดยพวกคนอียิปต์ในยุคต้นมากๆ และถูกซื้อและใช้งานโดยพวกยิว ในมัทธิว 26:6, 7 เราพบว่ามีกรกล่าวถึง *ผอบ*: “ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรครื้อน ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือ *ผอบ* น้ำมันหอมราคาแพงมากมาเผ่าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์” (จงศึกษาเยเรมีย์ 19:1 และเพลงคร่ำครวญ 4:2 เช่นกัน)

คำอุปมาหรือภาพประกอบเรื่องที่สองที่พระเยซูตรัสตรงนี้มีลักษณะเหมือนกับอันแรก เราพบว่าพระเยซูตรัสคำอุปมาเป็นคู่อยู่บ่อยๆ ภาพประกอบทั้งสองเรื่องนี้ถูกนำมาจากชีวิตปกติของประชาชนธรรมดาในสมัยนั้น ผมขอคำเทศนาต่างๆของพระเยซู, คำสอนต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะว่าพระองค์ทรงติดดินเหลืองเกิน คุณจะไม่นพบถ้อยคำใดเลยในคำเทศนาต่างๆของพระองค์ที่คุณต้องไปค้นดูความหมายใน พจนานุกรม พระองค์ตรัสถึงทะเล, ผู้หว่านพืช, ดอกไม้ และนกกระจอก พระองค์ตรัสถึงสุนัขจิ้งจอก, นก, รั้งนก, แม้ไก่และลูกไก่ พระองค์ตรัสเกี่ยวกับเสื้อผ้าที่จำเป็นต้องถูกปะชุนและเกี่ยวกับถุงหนังซึ่งถูกใช้เป็นขวดน้ำในสมัยนั้น คนทั้งปวงเข้าใจภาษาติดดินแบบนี้

ตอนเขียนถึงชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น ซึ่งขึ้นชื่อในการพูดเป็นภาษาต่างๆ เปาโลเตือนสติพวกเขาให้พูด ถ้อยคำที่เข้าใจง่ายเสมอ (1 คร. 14:6-11) หนึ่งในความจำเป็นยิ่งใหญ่ที่สุดในธรรมาสันปัจจุบันทั่วโลกก็คือ ที่เหล่าผู้รับใช้จะลงมายังแผ่นดินโลกและกล่าวภาษาที่คนทั่วไปตามท้องถนนจะเข้าใจได้

พระเยซูประทานให้ตรงนี้ในมัทธิว 9:17 คือภาพประกอบที่เรียบง่ายแต่ชัดเจนของความจริงที่ว่าพันธสัญญาใหม่จะไม่ปนกับพันธสัญญาเก่า สิ่งที่พระองค์กำลังตรัสก็คือว่าการรวมเข้าด้วยกันของพันธสัญญาเก่า และใหม่จะไม่เพียงไม่เหมาะสมเท่านั้นแต่จะก่อความเสียหายและมีราคาแพงมากด้วย การรวมกันของทั้งสองสิ่งจะทำลายแทนที่จะส่งเสริมสิ่งที่พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำ ในภาพประกอบนี้ พระเยซูทรงเสริมคำกล่าวหนึ่งในแง่บวกที่เข้าใจได้:

“แต่เขาย่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้” มันเป็นความจริงที่ว่าพระเยซูกำลังประทานคำตอบแก่คำถามเกี่ยวกับการถืออดอาหาร แต่มีการประยุกต์ใช้ที่กว้างกว่าเดิมเยอะ และขยายออกไปยังทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับยุคเดิมและยุคใหม่ – นั่นคือ พระราชบัญญัติและพระคุณ พวกมันไม่ปนกัน พวกมันปนกันไม่ได้ หากมนุษย์ถูกทำให้ชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติหรือส่วนใดของมัน พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์ พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ (มธ. 5:17) และพระองค์ทรงทำให้มันสำเร็จแล้วทุกจุดและทุกขีด ด้วยเหตุนี้ “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4)

ถึงแม้ว่าตรงนี้และในอีกหลายแห่งพระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่าพระราชบัญญัติและพระคุณจะไม่ปนกัน ก็ยังมีอยู่หลายพันคนทุกวันนี้ที่พยายามปนทั้งสองเข้าด้วยกัน พวกเขาประกาศหัวข้อคำเทศนาว่า “พระคุณ” และก่อนที่พวกเขาเทศนาไปได้ลิบนาที พวกเขาก็กำลังปนพระราชบัญญัติและพระคุณเข้าด้วยกัน แล้ว พระคุณเป็นของประทานที่ให้เปล่าของพระเจ้า – *ที่เราไม่ได้พอ ที่เราไม่ได้ลงแรง ที่เราไม่สมควรได้รับ* เราได้รับความรอดโดยพระคุณ และ *พระคุณเท่านั้น* แม้แต่ความเชื่อที่เราบอกว่าเป็นของเรา พระคุณที่ช่วยให้รอด

ก็เป็นของประทานของพระเจ้า เพราะว่าความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า (โรม 10:17) ด้วยเหตุนี้การได้จึงเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า; องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นความรอดของเรา – พระองค์ทรงเป็น*ความครบบริบูรณ์*ของเราและ*ความเต็มเปี่ยม*ของเรา เราเป็นที่ยอมรับในพระองค์ผู้ทรงเป็นที่รัก (อฟ. 1:6) และพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยซู (อฟ. 4:32; 1 ยอห์น 2:12)

หากไม่มีพลับพลา, เทศกาลเลี้ยงต่างๆ, ของถวายต่างๆและวันสำคัญต่างๆของเขา ยิวก็ไม่รอด เขาไม่อาจนมัสการหรือพบการยกโทษบาปของตนได้ มันเป็นเรื่องจำเป็นที่ยิวต้องพบพระเจ้า ณ สถานที่ที่กำหนด, ณ เวลาที่กำหนด, ในรูปแบบที่กำหนด โดยทางปุโรหิตที่เอาเครื่องบูชาของเขาไปและนำโลหิตเข้าไปในพลับพลา นั้น ปัจจุบันนักเทศน์จำนวนมากและหลายศาสนายังปฏิบัติตามพิธีกรรมต่างๆแบบในหนังสือเลวีนิติและพยายามปณสิ่งภายนอกเหล่านี้เข้ากับการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลายครั้งนักเทศน์ถูกมองเหมือนเป็นปุโรหิต เราไม่เรียกเขาว่าปุโรหิต แต่เราสารภาพความผิดพลาดต่างๆและความบาปต่างๆของเราต่อเขาแทนที่จะคุกเข่าลงและเข้าไปด้วยใจกล้าในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยทางมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา, พระเยซูคริสต์เจ้า (ฮบ. 10:19) คนมากมายไปหานักเทศน์เพราะว่าพวกเขาคิดว่าปราศจากนักเทศน์แล้วมันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะติดต่อพระเจ้าได้ – แต่มันไม่ใช่เลย นักเทศน์ทุกวันนี้บ่อยครั้งถูกมองราวกับเป็นคนกลางระหว่างคนๆนั้นกับพระเจ้า

คริสตจักรจำนวนมากบอกเป็นนัย – ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่พูดมันออกมาก็ตาม – ว่าผู้เชื่อไม่สามารถนมัสการได้ยกเว้นที่*คริสตจักร* เขาต้องทำการถวายทุกสิ่งของเขาในคริสตจักรและกระทำการกิจกรรมทางศาสนาทุกอย่างของเขาในคริสตจักร บัดนี้ผมเชื่อในระบบ, ในบันทึกต่างๆ, ในความเหมาะสม, และในความเป็นระเบียบ แต่พระเยซูตรัสว่า “ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น” (มธ. 18:20) มีผู้เชื่อหลายคนที่ยึดเทศกาลและงานเลี้ยงต่างๆทางศาสนามากมาย และบ้านที่พวกเขามาประชุมกันเพื่อนมัสการก็ถูกมองราวกับเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ลึกๆในใจของพวกเขาารู้สึกว่ามันเป็นสถานที่แห่งเดียวที่พวกเขาจะนมัสการได้ – แต่มนุษย์สามารถนมัสการพระเจ้าในอวกาศที่อยู่สูงขึ้นไปในยานอวกาศ! ขอบคุณพระเจ้าสำหรับเหล่ามนุษย์อวกาศของเราที่อ่านข้อพระคัมภีร์ในการไปเยือนดวงจันทร์ครั้งแรกของพวกเขา มนุษย์สามารถนมัสการพระเจ้า*ที่ไหนก็ได้* เพราะว่าผู้เชื่อทั้งหลายนมัสการในจิตวิญญาณและในความจริง ไม่ใช่ในอาคารต่างๆและรายการต่างๆ

ผมกล่าวเช่นนี้ในจิตวิญญาณแห่งความรักแบบคริสเตียนและไม่ใช้ในการประชดประชันหรือการเหยียดหยามอันน่าเกลียด – แต่หลายครั้งหากผู้ใดมาเยือนในคริสตจักรแห่งหนึ่งที่เขาไม่เคยมาและเขาไม่ได้เข้าร่วมรายการหนึ่ง เขาก็รู้สึกอับอายมากกว่าหนึ่งหนเมื่อเขาไม่รู้ว่าจะต้องยืน, หรือจะต้องก้มศีรษะ หรือจะต้องเข้าร่วมในการทวนหลักข้อเชื่อหรือรูปแบบอะไรบางอย่าง หลายครั้งเมื่อนักเทศน์ที่มาเยือนคนหนึ่งถูกเรียกให้อธิษฐานจบการประชุม เขาก็ขายหน้าเมื่อเขาปิดท้ายคำอธิษฐานของตนโดยกล่าวว่า “อธิษฐานในพระนามพระเยซูเจ้า เอเมน” เพียงเพื่อที่จะถูกกลบคำว่า “เอเมน” ของเขาโดยการร้องเพลงของคณะนักร้องประสานเสียงที่ได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดีซึ่งร้องเพลงคำว่า “เอเมน” อยู่เสมอแทนที่จะอนุญาตให้คนที่อธิษฐานกล่าวคำๆนั้น ผมไม่ชอบที่จะวิพากษ์วิจารณ์ และผมเชื่อในความเป็นระเบียบของการประชุมนมัสการ – แต่ผมไม่

เชื่อว่าเราควร “จัดโปรแกรม” ให้พระวิญญาณออกไปจากการประชุมมัสการต่างๆของเราและมีความเป็นทางการเหลือเกินจนเหล่าผู้มาเยือนรู้สึกไม่อบอุ่นและผิดที่ผิดทางเพราะว่าพวกเขาไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรกันแน่ หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ ผู้เชื่อทุกคนก็จะทราบว่าจะต้องทำอะไรและจะมีส่วนร่วมเมื่อไหร่

การรักษาหญิงที่เป็นโรคตกเลือดคนนั้น

การชุบชีวิตบุตรสาวของไยรัส

ข้อ 18: “เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขา นั้น คุณเกิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์แล้ว ทูลว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์พึ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก””

(การอัศจรรย์สองครั้งที่ถูกบันทึกไว้ในข้อ 18 จนถึง 26 ของบทนี้ก็ถูกบันทึกไว้ในมาระโก 5:22-43 และลูกา 8:41-56 เช่นกัน)

ขณะที่พระเยซูกำลังตรัสอยู่ โดยตอบคำถามนั้นเกี่ยวกับการถืออดอาหาร “มีขุนนางคนหนึ่งมา” ผู้มาคุกเข่าลง “และนมัสการพระองค์” ลูกาบอกเราว่าชื่อของชายผู้นี้คือ ไยรัส และว่าเขาเป็น “นายธรรมศาลา” มัทธิวให้เฉพาะข้อเท็จจริงหลักๆเหมือนเคย เขาไม่เน้นชื่อของชายผู้นี้หรือตำแหน่งหน้าที่ของเขา ธรรมศาลาที่วานีอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูประทับอยู่ในขณะนั้น (มธ. 9:1) ชายคนนี้นายยังธรรมศาลาิวแห่งนั้น, ฝ่าฝืนชนที่นำจะมารวมตัวกันที่นั่น, และทูลพระเยซูว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์พึ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก”

ลูกาบอกเราว่าชายผู้นี้มีลูกสาวเพียงคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และเธอก็นอนป่วยใกล้ตาย (ลูกา 8:42) มาระโกกล่าวว่าเด็กสาวผู้นี้ “เกือบจะตายแล้ว” (มาระโก 5:23) ถึงแม้ว่ามัทธิวบันทึกว่าเธอ “พึ่งตาย” ก็ไม่มีความคลาดเคลื่อนหรือความขัดแย้งกันตรงนี้ ตอนที่ชายผู้นี้จากเด็กสาวมา เธอก็เกือบตายแล้ว เธออาจกำลังหายใจรวมน้อยก็ได้ตอนที่เขารีบออกจากบ้านเพื่อมายังธรรมศาลาที่พระเยซูประทับอยู่ บิดาไม่ทราบวาลูกสาวยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว แต่เขารู้ว่าเธอใกล้ตายแล้วตอนที่เขาจากเธอมา เขายังทราบในใจของตนด้วยว่าถึงแม้ว่าลูกสาวสิ้นลมแล้ว พระเยซูก็ทรงสามารถประทานชีวิตให้แก่เธอได้อีก

ต่อมาในบันทึกที่ให้เราโดยมาระโกและลูกา เราถูกบอกวาลขณะที่พระเยซูกำลังเดินทางไปยังบ้านของขุนนางผู้นี้ ผู้สื่อข่าวคนหนึ่งก็มาและประกาศวาลเด็กสาวนั้นตายเสียแล้ว พระเยซูทรงบอกขุนนางผู้นั้นไม่ให้กลัว และทรงเดินทางต่อไปยังบ้านหลังนั้น มัทธิวไม่กล่าวถึงส่วนนี้ของเหตุการณ์ – แต่ก็เหมือนเดิม ไม่มีเหตุผลใดที่ต้องคิดว่ามีความคลาดเคลื่อนหรือความขัดแย้งกัน ไม่มีเลย ดังที่เราได้หมายเหตุไปแล้ว มัทธิวกำลังให้ข้อเท็จจริงอื่นๆแก่เราเกี่ยวกับการอัศจรรย์ใหญ่

ขุนนางผู้นี้ขอร้องพระเยซูให้เสด็จไปและวางพระหัตถ์ของพระองค์บนลูกสาวของเขา ไยรัสคิดว่ามันจำเป็นที่พระเยซูจะต้องแตะต้องตัวเธอเพื่อที่จะทำให้เธอกลับมามีชีวิตอีกหรือเพื่อรักษาเธอให้หาย ขุนนางผู้หนึ่งในเมืองเดียวกันนั้นคิดแบบเดียวกัน ในยอห์น 4:46-53 เรามีบันทึกเกี่ยวกับขุนนางคนนั้นที่มาหาพระเยซูและขอร้องพระองค์ให้เสด็จไปยังบ้านของเขาและรักษาบุตรชายของเขาให้หาย ซึ่งบุตรนั้นเกือบจะตายแล้ว ใน

ระหว่างที่ทรงสนทนากับขุนนางผู้นั้น พระเยซูก็ทรงบอกเขาให้กลับบ้านไป ว่าบุตรชายของเขาจะไม่ตาย ขุนนางคนนั้นเชื่อพระเยซู และเด็กหนุ่มนั้นได้รับการรักษาให้หาย

ข้อ 19: “ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย”

คำทูลขอการช่วยเหลือแบบจริงใจในช่วงเวลาแห่งความต้องการอันสิ้นหวังไม่เคยถูกปฏิเสธโดยพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงลุกขึ้นและเสด็จตามไยรัสไป “และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย” นอกจากนี้ ตามที่มาระโก 5:24 กล่าวไว้ ผู้คนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระเยซูมาโดยตลอดก็ติดตามพระองค์ไปด้วย โดยอยากเห็นว่าพระองค์จะทรงรักษาเด็กสาวผู้นั้นให้หายและชุบเธอให้เป็นขึ้นจากตายหรือไม่ หรือว่าพระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้นไม่สำเร็จ

ข้อ 20: “ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์”

มัทธิว, มาระโก, และลูกา ทั้งสามคนบันทึกการอัศจรรย์นี้ในตอนกลางของเหตุการณ์ของการทำให้ลูกสาวของไยรัสเป็นขึ้น พระคุณเช่นนี้มีอยู่ในพระเยซู, เจ้าแห่งชีวิต ขณะที่พระองค์กำลังรีบร้อนไปเพื่อกระทำให้พระราชกิจหนึ่งแห่งฤทธิ์เดชและการอัศจรรย์สำเร็จ พระองค์ก็ทรงสามารถกระทำอีกพระราชกิจหนึ่งสำเร็จ ขณะที่พระองค์กำลังเสด็จเดินทางไปในั้น

มาระโกและลูกาให้ข้อเท็จจริงต่างๆมากกว่ามัทธิวเกี่ยวกับการอัศจรรย์นั้น มัทธิวเล่าเหตุการณ์ตอนนั้นอย่างย่อๆและข้ามรายละเอียดต่างๆที่มาระโกและลูกานำเสนออย่างชัดเจน (หากเราไม่มีกิตติคุณทั้งสี่เล่มเราก็คงพลาดไปหลายเรื่องซึ่งเราได้รับโดยการศึกษาค้นคว้าทั้งสี่เล่มร่วมกัน พระสติปัญญาได้วางแผนไว้แบบนี้ พระองค์ผู้ทรงแต่งกิตติคุณทั้งสี่เล่มได้ทรงนำชายเหล่านี้ให้บันทึกสิ่งที่พระองค์ (พระเจ้า) ทรงปรารถนาให้พวกเขาเขียน เนื่องจากกิตติคุณทั้งสี่เล่มมีผู้แต่งเป็นพระเจ้า พวกมันจึงเติมเต็มกันและกัน ไม่มีความขัดแย้งกัน ไม่มีข้อผิดพลาดใดๆเลย พระเจ้าทรงดลใจมัทธิว, มาระโก, ลูกา และยอห์น และพวกเขาจดสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกพวกเขาให้เขียน)

การปรากฏตัวและการรักษาหญิงที่เป็นโรคตกเลือดคนนั้นให้หายคงเป็นประสบการณ์อันแสนเจ็บปวดสำหรับบิดาผู้หนึ่งที่กระวนกระวายเกี่ยวกับลูกสาวของเขา ผู้ซึ่งเขาารู้สึกว่าเสียชีวิตไปแล้ว ทุกวินาทีมีค่ายิ่งและสำคัญมากต่อเขา มารีย์และมาร์ธาเจอกับการทดสอบและช่วงเวลาแห่งความกระวนกระวายเช่นนั้นเมื่อสาวชาวรัสเกือบจะตายอยู่แล้วและพวกเธอใช้คนไปตามพระเยซูมา และพระองค์มิได้เสด็จมาโดยทันที เราทราบว่าการขาดชีวิต และพระเยซูทรงจัดการกับสถานการณ์นั้นเมื่อพระองค์ทรงชุบเขาให้เป็นขึ้นจากตาย – แต่คุณแน่ใจได้เลยว่ามารีย์และมาร์ธาต้องเผชิญกับหลายชั่วโมงแห่งการทดสอบและความปวดร้าวใจอันแสนทรมาณ

พระเยซูทรงยินยอมตามไยรัสไปยังบ้านของเขา “ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเปียดเสียดพระองค์” (มาระโก 5:24) ในฝูงชนหมูใหญ่นั้นที่เปียดเสียดพระเยซู มี “ผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว” หญิงผู้น่าสงสารคนนี้ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะมีหมอมหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็ได้บรรเทาแต่ยิ่งกำเริบขึ้น” (มาระโก 5:26) ลูกาบอกเราว่า

เธอ “ได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอบ *ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้*” (ลูกา 8:43) เธอมีอาการแย่งแทนที่จะดีขึ้น

“...แอบมาข้างหลัง...” หรือ “มาหาพระองค์จากทางด้านหลัง” ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นี่เป็นเพราะความอายส่วนหนึ่ง และส่วนหนึ่งเป็นเพราะความลังเลใจที่จะดึงดูดความสนใจของผู้อื่นมายังความเจ็บป่วยอันแปลกประหลาดนี้ของเธอ และบางทีอาจเป็นเพราะว่าพระราชบัญญัติถือว่าเธอเป็นมลทินในทางพิธี (ลนต. 15:25) เธอคงจะถูกขับไล่ออกไปแล้วหากมีคนรู้ว่าเธอเข้ามาในฝูงชนในสภาพนั้น เพราะว่าใครก็ตามที่แตะต้องเธอก็จะเป็นมลทินเหมือนกัน ไม่ว่าจะยังไง เธอก็มา – และเธอ “*ถูกต้องชายฉลองพระองค์*”

ข้อ 21: “เพราะนางคิดในใจว่า *“ถ้าเราแตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค”*

ความเชื่อ! เธอมีความเชื่อที่เป็นของแท้และเป็นของจริง! เธอเชื่ออย่างจริงจังว่าหากเธอได้เอามือสัมผัสแม้เพียงเสื้อผ้าของพระองค์ เธอก็จะได้รับการรักษาให้หาย ผมไม่รู้ว่าเธอเชื่อหรือไม่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่เธอเชื่อว่ามีฤทธิ์อำนาจแปลกประหลาดอยู่ในตัวบุรุษผู้นี้ และหากเธอได้เข้าใกล้พระองค์มากพอเธอก็จะได้รับการรักษาให้หายสำหรับร่างกายของเธอ มันเป็นไปได้เหมือนกับที่บางคนเสนอแนะว่าเธออาจยกให้ฤทธิ์อำนาจอันศักดิ์สิทธิ์นั้นมาจากเสื้อผ้าของพระองค์หรือชายเสื้อที่ถูกสวมใส่ตามคำบัญชาของพระเจ้า เราทราบว่าคนอิสราเอลได้รับคำสั่งผ่านทางโมเสสให้สวมใส่รูปแบบพิเศษที่ชายเสื้อของพวกเขา:

“พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงพูดกับคนอิสราเอลและสั่งเขาให้ทำพู่ที่มุมชายเสื้อตลอดชั่วอายุของเขา ให้เอาด้ายสีฟ้าติดพู่ที่มุมทุกมุม เพื่อเจ้าจะมองดูพู่ผู้นั้น และจดจำพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และปฏิบัติตาม เพื่อเจ้าจะไม่กระทำอะไรตามความพอใจพอดตาของเจ้าซึ่งเจ้ามักหลงตามนั้น เพื่อว่าเจ้าจะจดจำและกระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา และเป็นคนบริสุทธิ์แต่พระเจ้าของเจ้า” (กตว. 15:37-40)

“ท่านจงทำพู่ห้อยไว้ที่มุมทั้งสี่ของชายเสื้อคลุมของท่าน ซึ่งท่านใช้คลุมตัว” (พบญ. 22:12)

พวกยิว – โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกฟาริสีที่ชอบอวดแบ่ง – ให้ความสำคัญต่อพู่นี้มากๆ เราถูกบอกในมัทธิว 23:5 ว่าพวกผู้นำทางศาสนาท่ามกลางพวกฟาริสีสวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว พวกเขาไม่ได้ลืมนำคำสั่งของพระเจ้าที่มีต่อโมเสส

ข้อ 22: “ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า *“ลูกสาวเอ๋ย จงชื่นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ”* นับตั้งแต่นั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ”

“ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลัง” หากพระเยซูทรงอนุญาต หญิงผู้นี้ก็คงจากไปและเก็บเรื่องการอัศจรรย์นั้นที่เกิดขึ้นกับตัวเธอเป็นความลับไปแล้ว (แน่นอนว่า เมื่อเธอกลับไปหาญาติพี่น้องของเธอที่บ้าน พวกเขาก็คงซักถามเธอและคงจะทราบว่าเธอหายดีแล้ว) แต่พระเยซูไม่ทรงยอมให้เธอเป็นสาวกแบบลับๆคนหนึ่งของพระองค์ มาระโกกล่าวไว้ว่า “บัดเดียนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่าฤทธิ์ชานออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังในขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดกันนั้นตรัสว่า *“ใครถูกต้องเสื้อของเรา”*” (มาระโก 5:30) บัดนี้อย่าคิดเป็นอันขาดว่าฤทธิ์เดชในการรักษาโรคได้ออกไปจากพระเยซูโดยที่พระองค์ไม่ทรงประสงค์ อย่าคิดเอาเองว่าสิ่งที่เกิดขึ้นตรงนี้คือการอัศจรรย์แห่งการรักษาโรคที่พระองค์ไม่รู้ตัวหรือไม่สมควรพระทัย ในอีกคราวหนึ่ง “ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามิฤทธิ์ชานออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน” (ลูกา 6:19)

พระเยซูองค์นี้ผู้ซึ่งหญิงคนนั้นได้แตะต้องและได้รับการรักษาให้หายอย่างยิ่งใหญ่ ทรงเป็นพระเยซูองค์เดียวกับที่ทรงเห็นนาธานาเอลได้ต้นมะเดื่อนั้น (ยอห์น 1:48) นี่คือพระเยซูองค์เดียวกับที่ “ไม่มีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรอยู่ในมนุษย์” (ยอห์น 2:25) พระเยซูองค์เดียวกันนี้ทรงทราบว่าหญิงคนนั้นได้แตะต้องพระองค์ และในความทรงสัพพัญญูของพระองค์ก็ทรงทราบว่าเธอป่วย และได้ใช้เงินเลี้ยงชีพทั้งหมดของเธอไปกับพวกหมอที่ไม่ได้ทำประโยชน์ให้กับเธอเลย เพราะความทรงสัพพัญญูของพระองค์ พระองค์จึงทรงทราบว่าเธอได้แสดงออกถึงความเชื่อจากใจของเธอ และพระองค์ทรงรักษาเธอให้หายเพราะเหตุความเชื่อนี้

ข้อเท็จจริงที่พระเยซูทรงถามว่า “ใครแตะต้องเสื้อผ้าของเรา?” ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าพระองค์ไม่ทรงทราบว่าใครได้แตะต้องพระองค์ พระองค์ทรงถามคำถามนั้นด้วยจุดประสงค์อีกประการหนึ่งต่างหาก หากหญิงนั้นประสบความสำเร็จในการไปจากฝูงชนและเก็บความลับเรื่องการอัศจรรย์นั้นที่ได้ถูกกระทำในกายของเธอไว้กับตัวแล้ว เธอก็คงไม่ได้ซาบซึ้งกับของประทานแสนมหัศจรรย์ที่พระเยซูได้ประทานให้แก่เธอ พระเยซู – ผู้ทรงทราบว่ามืออะไรอยู่ในมนุษย์และทรงทราบว่ามนุษย์นั้นเปราะบางและอ่อนแอขนาดไหน – ทรงทำให้เธอออกมาจากการหลบซ่อนตัวของเธอและรับสารภาพต่อหน้าคนอื่นว่าเธอได้มาแสวงหาการรักษาโรคและว่าโดยการแตะต้องชายเสื้อของพระองค์เธอก็ได้รับการรักษาให้หายเป็นปกติทั้งแล้ว

การถามว่าใครได้แตะต้องพระองค์ไม่ได้ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงทราบอยู่ตลอดเวลาว่าผู้ นั้นเป็นใคร คุณจำได้ในสวนเอเดนว่าพระเจ้าทรงร้องเรียกหาอาดัมว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน?” (ปฐมก. 3:9) พระเจ้าทรงทราบว่าเขาอยู่ที่ไหนอยู่ตลอดเวลา พระเจ้าตรัสแก่คาอินเหมือนกันว่า “อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน?” (ปฐมก. 4:9) พระเจ้าทรงทราบว่าคาอินได้ฆ่าอาเบลแล้ว พระองค์กำลังประทานโอกาสแก่คนๆ นั้น เหมือนกับที่พระเยซูทรงกระทำในที่นี้ ที่จะรับสารภาพต่อหน้าคนอื่นเกี่ยวกับความต้องการและเกี่ยวกับการอัศจรรย์เช่นกัน หากตนได้รับการอัศจรรย์นั้น

ดังนั้นเหตุจริงต้องมีคำถามที่ว่า “ใครได้แตะต้องเสื้อผ้าของเรา?” หรืออย่างที่เรารอ่านในลูกาว่า “ใครได้แตะต้องเรา?” -- ในเมื่อมีฝูงชนหมู่มากห้อมล้อมพระองค์อยู่โดยเบียดเสียดและผลักดันกันและกันอย่างหยาบคาย? เหตุผลสำหรับคำถามนี้อาจช่วยให้เห็นบางสิ่งซึ่งงดงามมากๆที่เราควรชื่นชมอย่างลึกซึ้งมากๆ มีฝูงชนหมู่มากอยู่รอบตัวพระเยซู และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ทรงถูกแตะต้องโดยคนจำนวนมากจากทุกด้าน แต่จากหมู่นั้นที่แตะต้องพระองค์ **คนเดียวเท่านั้นได้แตะต้องพระองค์ด้วยสัมผัสแห่งความเชื่อ** ผมไม่เชื่อว่าหญิงผู้นี้เป็นเพียงคนเดียวในฝูงชนนั้นที่เจ็บป่วยหรือทนทุกข์อยู่ พระเจ้าไม่ทรงเลือกที่จะเปิดเผยแก่เราว่ามีคนอื่นที่เจ็บป่วยอยู่ในฝูงชนกลุ่มนั้นหรือไม่ แต่ถ้ามี ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาหลายคนได้แตะต้องพระเยซู – แต่พวกเขาไม่ได้แตะต้องพระองค์ในความเชื่อ เหมือนอย่างกับผู้หญิงคนนี้ได้กระทำ

ปราศจากความเชื่อ ก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาป (ฮบ. 11:6; โรม. 14:23) คนเหล่านั้นที่แตะต้องพระองค์โดยเชื่อในใจของตนว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะกระทำสิ่งที่พวกเขาทูลขอ ก็จะได้รับสิ่งที่พวกเขาทูลขอ แต่หากเราแตะต้องพระองค์ในคำอธิษฐานในความไม่เชื่อและปราศจากความเชื่อ เราก็ไม่ต้องคาดหวังว่าจะได้รับสิ่งใดเลยจากพระเจ้า **พระเจ้า**

ทรงให้เกียรติความเชื่อ – และสิ่งที่น่าเกลียดที่สุดบนแผ่นดินโลกนี้ในสายพระเนตรของพระเจ้าก็คือ ความไม่เชื่อ หรือการปฏิเสธที่จะเชื่อสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสแล้ว คนมากมายอยู่เต็มคริสตจักรต่างๆของเราในอเมริกาและทั่วโลกในเช้าวันอาทิตย์ผู้ซึ่งภายนอกนั้น “แต่ต้อง” พระองค์เหมือนอย่างฝูงชนหมู่ใหญ่ที่ได้กระทำ พวกเขา กล่าวทวนหลักข้อเชื่อ พวกเขาร้องเพลงสรรเสริญและบทเพลงต่างๆ พวกเขาอ่านข้อพระคัมภีร์ได้ตอบ และ พวกเขาถือศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆและกฎต่างๆของคริสตจักร กระนั้นพวกเขาก็ไม่ได้แต่ต้องพระเจ้าด้วยสัมผัสแห่งความเชื่อ ด้วยริมฝีปากของพวกเขาๆกล่าวยอมรับพระองค์ แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากพระองค์

เหล่าสาวกต่างอัศจรรย์ใจกันหมดทุกคน และเปโตร ผู้ซึ่งเป็นโฆษกให้แก่กลุ่มสาวกนั้นก็กล่าวว่า: “อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า ‘ใครได้ถูกต้อง เรา’” (ลูกา 8:45) พระเยซูทรงยืนยันข้อเท็จจริงนั้นอีกครั้งในคำตอบแก่คำถามของเปโตร: “มีผู้หนึ่งได้ถูกต้อง เรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ข่านออกจากตัวเรา” (ลูกา 8:46) ในมาระโก 5:32 เราอ่านว่า: “พระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น” เมื่อเห็นแล้วว่าตนไม่สามารถหนีพ้นพระเนตรที่ตรวจค้น, อ่อนโยนและเปี่ยมพระกรุณาของพระเยซูได้ หญิงผู้นั้นจึงตระหนักว่าตนไม่อาจปิดซ่อนสิ่งที่เธอกระทำได้อีกต่อไป ดังนั้น “เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น” (ลูกา 8:47)

นี่แหละคือการรักษาโรคโดยพระเจ้าแบบที่ผมเชื่อ ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถกระทำได้มากกว่าสิ่งใดก็ตามที่เราคิดหรือทูลขอ และผมเชื่อว่าเมื่อพระเจ้าทรงรักษาให้หาย พระองค์ก็ทรงกระทำมันอย่างสมบูรณ์แบบ เมื่อพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์หนึ่ง มันก็ไม่ใช่แบบครึ่งๆกลางๆ มันเป็นการอัศจรรย์ที่สมบูรณ์แบบ ผมไม่อยากจะให้ใครเข้าใจผิด – ผมไม่ใช่คนชอบประชดประชัน และผมไม่ใช่คนชอบบลบลู่ แต่วิธีการของพระเยซูนั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากวิธีการของพวกนักรักษาโรค “แบบพระเจ้า” ที่คนเชื่อว่ามีฤทธิ์มากในสมัยของเรา พวกเขาให้คนเหล่านั้นที่มาขอการอธิษฐานกรอกข้อมูลเพื่อเปิดเผยเกี่ยวกับโรคของตน จากนั้นบัตรเหล่านี้ก็ถูกนำไปให้แก่รักษารักษาโรคและถูกศึกษาก่อนที่จะต่อแถวเพื่อรับการรักษา หญิงในข้อพระคำของเรานี้เป็น “โรคตกเลือด” และแน่นอนว่ามันเป็นเรื่องน่าอายสุดๆ พระเยซูซึ่งแสดงออกถึงความกรุณาใหญ่ยิ่งและความเห็นอกเห็นใจ ไม่ทรงดึงเธอออกมาประจานและทำให้เธออับอายขายหน้าโดยการถามเธอว่าเธอเป็นโรคอะไรและหลายคำถามเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของเธอ พระองค์ทรงรักษาเธอให้หาย จากนั้นจึงค่อยเปิดเผยตัวเธอแก่ฝูงชน – และเธอรับสารภาพต่อหน้าฝูงชนเกี่ยวกับการอัศจรรย์นั้นซึ่งได้ถูกกระทำในชีวิตของเธอ

เมื่อเธอชบหน้าลงต่อพระพักตร์พระเยซูและรับสารภาพว่าเธอเป็นคนที่ได้แต่ต้องขายเสียของพระองค์และได้รับการรักษาให้หายโรค พระเยซูก็ตรัสด้วยถ้อยคำที่เปี่ยมพระกรุณาและให้กำลังใจว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงชื่นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ” ตรงนี้เรามีคำพยานของพระเยซูว่ามันคือ ความเชื่อที่ได้รับรักษาเธอให้หายโรค ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าเธอเข้าใจในใจของเธอทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเยซูและฤทธิ์เดชของพระองค์ที่ช่วยให้รอด, ที่รักษาโรค และที่ทำให้คนตายเป็นขึ้นอีกได้ ผมแน่ใจว่าเธอไม่รู้อะไรมากนักเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ แต่มันไม่ใช่สติปัญญาที่นำการอัศจรรย์ต่างๆมาให้ – มันคือความเชื่อในพระเจ้าต่าง

หาก ถึงแม้ว่าความเชื่อของหญิงผู้นี้ได้สมบูรณ์แบบในรูปแบบของมัน มันก็เป็นความเชื่อที่แท้จริงตรงที่ว่าเธอมีความเชื่อในบุคคลที่ถูกต้องและมันนำคำตอบมาสู่ความต้องการของเธอ โดยเนื้อแท้แล้วความเชื่อของเธอเป็นของจริง ในรูปแบบมันก็ได้สมบูรณ์แบบ ความเชื่อที่เธอได้แสดงออกในพระเยซูนั้นเป็นท่อนที่พรที่เธอปรารถนาไหลผ่านมาได้ เมื่อเธอแตะต้องชายเสื้อของพระองค์*ด้วยความเชื่อ* “ผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว” (มาระโก 5:29)

มีบันทึกตอนอื่นๆอีกในพระคัมภีร์ที่การรักษาโรคเป็นผลโดยตรงมาจากความเชื่อในส่วนของผู้ที่เจ็บป่วยนั้น:

มัทธิว 9:29: “แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขาตรัสว่า “ให้เป็นไปตาม*ความเชื่อ*ของเจ้าเถิด””

มาระโก 10:52: “พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงไปเถิด *ความเชื่อ*ของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว”

ลูกา 17:19: “แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า “จงลุกขึ้นไปเถิด *ความเชื่อ*ของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ”

ความเชื่อของหญิงผู้นี้ได้กระทำให้เกิดการอัศจรรย์นั้น ฤทธิ์เดชของพระคริสต์ได้ทำให้เธอหายเป็นปกติ เช่นเดียวกัน พระคุณช่วยเราให้รอด – แต่ความเชื่อที่จะรับพระคุณนั้นมาเป็นของเราต้องถูกแสดงออกมาในส่วนของเรา เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ; ความเชื่อนำมาซึ่งพระคุณที่ช่วยให้รอดอย่างไรก็ตาม ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า:

“เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’ แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินอย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด’... ฉะนั้น*ความเชื่อ*เกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:13-17)

เราถูกทำให้ชอบธรรมด้วยความเชื่อ แต่พระคริสต์ทรงทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม ความเชื่อไม่ใช่พระพรนั้น แต่เป็นท่อนที่เราได้รับพระพรนั้น พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย (1 คร. 1:30) พระคริสต์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา – เราครบบริบูรณ์ในพระองค์ และเมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราทรงปรากฏ เราก็จะ “ปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย” (คส. 3:4)

เมื่อพระเยซูตรัสแก่หญิงนั้นว่า “จงไปเป็นสุขเถิด” (ลูกา 8:48) พระองค์ก็ได้หมายความว่า “จงกลับไปบ้านและมีความสุขกับสุขภาพของเจ้าเถิด” พระองค์ทรงหมายความว่า “จงไปในพระคริสต์เถิด จงไปในสันติสุขเถิด จงเข้าไปในสันติสุข นั่นคือ จงเข้าไปในชีวิตใหม่โดยทางการอัศจรรย์นั้นแห่งพระคุณของพระเจ้า” พระองค์ตรัสแก่นางว่า “จงหายโรคนี้เถิด” (มาระโก 5:34) – “นับตั้งแต่เวลานั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ”

ข้อ 23 และ 24: “*ครั้งพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอันมากขุลมุนกันอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้นี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่” เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์*”

หลังจากรักษาหญิงที่เป็นโรคตกเลือดคนนั้นหายแล้ว พระเยซูก็เสด็จเดินทางต่อไปยังบ้านของโยริสที่นั่น มาระโกบอกเราว่าขณะที่พระเยซูกำลังสนทนากับหญิงที่เป็นโรคตกเลือดคนนั้น “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า” (มาระโก 5:35) กล่าวอีกนัยหนึ่งพวกเขาบอกว่า “ทำไมท่านต้องให้พระเยซูเหน็ดเหนื่อยเดินทางไปเล่าในเมื่อเด็กสาวนั้นตายเสียแล้ว? ให้พระองค์มาตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว” แต่บิดาผู้หนึ่งรู้สึกแตกต่างเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้ เขาเชื่อในใจของตนว่าพระเยซูทรงทำอะไรบางอย่างได้ถึงแม้ว่าลูกสาวของเขาตายไปแล้วก็ตาม

ทันทีที่พระเยซูทรงได้ยินข่าวนั้นจากผู้ส่งสาร “พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า “อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด” (มาระโก 5:36) มีบางสิ่งที่ผิดปกติธรรมดาและเปี่ยมพระคุณมากในถ้อยคำที่ว่า “ทันทีที่” ก่อนที่พญามารจะสามารถเพาะเมล็ดเล็กๆเมล็ดหนึ่งแห่งความสงสัยในความคิดและหัวใจของโยริส พระเยซูก็ตรัสแก่เขาในทันทีว่า “อย่ากลัวเลย – จงเชื่อเท่านั้นเถิด เมื่อเจ้าได้มาหาเรา เจ้าก็กล่าวว่าเด็กนั้นตายเสียแล้ว เจ้ามีความเชื่อตอนนี้เหมือนกับที่เจ้ามีในตอนนั้น เจ้ามีความเชื่อที่ได้นำเจ้าให้มาหาเรา อย่าสงสัยแม้สักชั่วขณะเลยที่เราสามารถที่จะกระทำการที่เจ้าได้ร้องขอได้”

พระเยซูทรงเดินทางไปยังบ้านของขุนนางผู้นั้น และที่นั่นพระองค์ “*ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอันมากขุลมุนกันอยู่*” ขอให้ผมชี้ให้เห็นอะไรบางอย่างตรงนี้ที่เรามองไม่เห็นหากเราแค่อ่านบันทึกตอนนี้อย่างเดียว: เด็กสาวผู้นั้นไม่น่าจะเสียชีวิตนานนัก กระนั้นพวกคนเป่าปี่และพวกรับจ้างไว้ทุกซ์ก็อยู่ที่นั่นและเริ่มร้องให้ คร่ำครวญ, กรีดร้อง และเล่นดนตรีกันแล้ว เราเห็นจากบันทึกตอนนี้ว่าพวกเขากำลังวางแผนสำหรับงานศพ – พวกเขาไม่ได้กำลังคาดหวังการอัศจรรย์ ผมแน่ใจว่าคนเดียวเท่านั้นที่เชื่ออย่างสุดหัวใจว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาเด็กสาวนั้นให้หายได้ก็คือ บิดาของเธอ เขาคือคนที่ไปตามพระเยซูมา และเขาเป็นผู้เดียวที่มีความเชื่อว่าเธอจะได้รับการรักษาให้หาย ทุกคนที่เหลือในครอบครัวของเธอและพวกคนรับใช้ได้เตรียมการต่างๆสำหรับงานศพเสร็จเรียบร้อยแล้ว และเมื่อพระเยซูเสด็จมาถึง พวกเขาก็เริ่มไว้ทุกซ์กันแล้ว “*พวกเป่าปี่*” ในที่นี้หมายถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจ้างมาเล่นเครื่องดนตรี นอกเหนือจากดนตรีงานศพแล้ว ผู้คนในโลกตะวันออกยังเคยรำให้เพื่อคนตายโดยการกรีดเนื้อ ทั้งผมของตน และกรีดร้องอย่างขมขื่นด้วย – “*ส่งเสียงดัง*” (กรูมาสังเกตเยเรมีย์ 9:17, 18; 16:6, 7; และเอเสเคียล 24:16, 17)

บรรดาครอบครัวไม่พอใจกับการโศกเศร้าและคร่ำครวญด้วยตัวพวกเขาเอง แต่พวกเขาจ้างคนทั้งหลายให้มาคร่ำครวญเพื่อผู้ตาย (จงศึกษาอาโมส 5:16 และเยเรมีย์ 9:20) ขณะที่โหยหวนอยู่นั้นพวกเขาก็ชี้ให้เห็นสิ่งดีๆทั้งหมดเกี่ยวกับผู้ตาย, คุณความดีและการเสียสละที่ผู้ตายได้กระทำ พวกเขาจะกล่าวถึงความงามของหญิงเหล่านั้นและพลังและความสามารถของชายเหล่านั้น ตามที่พวกนักประวัติศาสตร์ว่าไว้ หลายครั้งพวกคนไว้ทุกซ์จะกรีดร้องเสียงดังและถามผู้ตายว่าเหตุใดเขาถึงถึงคนที่เขารักและครอบครัวไปในเมื่อเขามีทรัพย์สินสิ่งของมากมายเหลือเกินและเป็นที่ยกย่องมากเหลือเกิน พวกเขาไม่พอใจกับแค่การคร่ำครวญและการรำไห้

เท่านั้น แต่พวกคนที่มีฐานะยังจ้างพวกนักดนตรีให้มาเล่นดนตรีขณะที่พวกเขาแสดงความเศร้าโศกอีกด้วย การไว้มากขึ้นจะดำเนินต่อเนื่องนานแปดวัน ช่างเป็นภาระหนักเสียจริงสำหรับครอบครัวและเหล่าเพื่อนสนิทของผู้ตาย! ในกรณีของกษัตริย์องค์หนึ่งหรือบุคคลที่โดดเด่นและมีชื่อเสียงมากๆ การไว้มากขึ้นจะดำเนินต่อเนื่องนานหนึ่งเดือน พวกนักดนตรีและพวกคนไว้มากขึ้นจะถูกจ้างมาที่จะคร่ำครวญและเล่นดนตรีที่บ้านผู้ตาย และจากนั้น ขบวนแห่งานศพก็จะเดินไปยังสุสาน, คนพวกนี้ก็จะตามไปด้วย โดยกรีดร้องและคร่ำครวญและเล่นเครื่องดนตรีของตน

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว คนบางคนจะโศกเศร้าโดยกรีดตัวเองและทิ้งเส้นผมออกจากศีรษะของตน อย่างไรก็ตาม พวกเขายังถูกห้ามโดยพระราชบัญญัติมิให้ทิ้งเส้นผมของตนหรือกรีดเนื้อของตน (ลนต. 19:28; พบญ. 14:1) ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องจำใจแสดงความโศกเศร้าของตนออกมาด้วยวิธีอื่น – พวกเขาเลยทำอย่างนั้น โดยการกรีดร้อง, โหยหวน และด้วยเสียงดนตรี นอกจากนี้ หลายครั้งพวกเขาก็จะเอาเสื้อผ้าของตนมาปิดบังคางของตน นั่นคือ พวกเขาจะดึงเสื้อผ้าชั้นนอกขึ้นมาเหนือคางของตน และใบหน้าของพวกเขาจะไม่ถูกมองเห็นได้ยกเว้นจากริมฝีปากขึ้นไปเท่านั้น หลายครั้งพวกเขาจะไม่ยอมอาบน้ำหรือชโลมตัวเหมือนที่พวกเขาทำเป็นประจำ พวกเขาไม่ยอมพูดคุยกับผู้อื่นที่จะมาร่วมแบ่งปันความทุกข์โศกของพวกเขา หลายครั้งพวกเขาจะชั้ชั้เกล้าหรือผงคลิดินขึ้นไปในอากาศ และบางครั้งพวกผู้ชายจะนอนลงและปกคลุมตัวเองด้วยชั้เกล้าและผงคลิดิน (กรูณาหมายเหตุโยบ 1:20; 2:8, 12; 2 ซามูเอล 1:2-4; 14:2; 15:30)

การใช้พวกเป่าปี่และพวกคนไว้มากขึ้นที่รับจ้างกรีดร้องในโอกาสที่เราากำลังศึกษาอยู่ ถึงแม้ว่ามันเป็นเรื่องโง่เขลา มันก็สอดคล้องอย่างเคร่งครัดกับธรรมเนียมปฏิบัติในซีกโลกตะวันออก มันยังเป็นธรรมเนียมปฏิบัติอยู่เหมือนเดิมที่พวกญาติๆและมิตรสหายที่สนิทของผู้ที่ใกล้ตายจะมารวมตัวกันรอบเตียง และทันทีที่คนๆนั้นสิ้นลม บรรดาคนที่เขารักและเพื่อนๆก็จะเริ่มกรีดร้องและร้องไห้เสียงดัง โดยตีอกของตนเพื่อบ่งบอกถึงความโศกเศร้าแบบสุดๆ ครอบครัวที่ยากจนก็ไม่มีเงินจ้างพวกนักดนตรี แต่โยริสน่าจะเป็นคนมั่งมี – อย่างน้อย เขาก็ยังดีกว่าคนจำนวนมากในแง่ของฐานะทางการเงิน และด้วยเหตุนี้เขาจึงสามารถจ้างพวกคนเป่าปี่ได้

พระเยซูตรัสแก่พวกคร่ำครวญเหล่านั้นว่า “จงถอยออกไปเถิด” เราก็คงจะกล่าวแบบนี้ว่า: “กรุณาหลีกเลี่ยงให้เราหน่อย ให้เราเข้าไปในห้องที่เด็กสาวคนนั้นนอนอยู่เถิด” ตอนที่พระเยซูตรัสแก่ฝูงชนนั้นว่า “ขอทางหน่อย” พระองค์ก็ยังคงทรงอยู่ในห้องรับรองของบ้านหลังนั้น

“...ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่” เราไม่ควรคิดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหมายความว่าเด็กนั้นไม่ได้ตายไปแล้วจริงๆ เราเห็นหลักฐานทุกอย่างที่แสดงให้เห็นแล้วว่าเด็กหญิงนั้นได้เสียชีวิตไปแล้ว และพระองค์ก็ทรงกระทำกิจนั้นด้วยพระองค์เอง และแสดงให้เห็นให้ผู้คนเหล่านั้นเห็นว่าพระองค์ทรงทำให้เธอเป็นขึ้นจากตาย อาจเป็นไปได้ว่าคนบางคนเหล่านั้นมีความคิดแบบพวกสะดูสี และพวกเขาเข้าใจว่าการที่เธอตายไปแล้วนั้น เธอก็ไม่มีตัวตนอยู่อีกต่อไป และเธอไม่มีทางถูกทำให้เป็นขึ้นได้อีก (ดู มัทธิว 22:23)

สำนวนของพระผู้ช่วยให้รอดของเราที่ว่าเด็กหญิงนั้น “นอนหลับอยู่” ก็ยืนยันว่าร่างกายนั้นได้ตายไปแล้ว, จิตวิญญาณยังมีชีวิตอยู่, และเธอจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีก เราพบว่าคำเดียวกันนี้ถูกใช้เกี่ยวกับลาซารัส ในยอห์นบทที่ 11 ลาซารัสป่วย มารีย์และมารธาใช้คนไปตามพระเยซู แต่พระองค์มิได้เสด็จมาถึงจนกระทั่งลาซา

รัสตายไปแล้วสี่วัน พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่าลาซารัสไม่ได้ตาย แต่กำลังนอนหลับอยู่: "... พระองค์ตรัสตั้งนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า "ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น" พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี" แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า "ลาซารัสตายแล้ว" (ยอห์น 11:11-14) เรายังพบที่อื่นๆอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ที่พวกอัครทูตกล่าวถึงวิสุทธิชนทั้งหลายที่ได้จากชีวิตนี้ไปแล้วว่าหลับไป (อ่าน กิจการ 7:60, 1 โครินธ์ 15:6-18, 1 เธสะโลนิกา 4:13-15, และ 2 เปโตร 3:4)

ลาซารัสอยู่ในโม่งศพและเริ่มเปื่อยเน่าแล้ว แต่ตรงนี้เด็กหญิงผู้หนึ่งเพิ่งเสียชีวิตไปไม่นาน พระเยซูทรงบอกคนเหล่านั้นว่า "ไม่มีเหตุเลยสำหรับการส่งเสียงดังและการคร่ำครวญและการเตรียมจัดงานศพนี้ จะไม่มีงานศพเด็ดขาด" พระเยซูไม่เคยเทศนาในงานศพเลย – พระองค์ทรงเลิกงานศพทุกงานที่พระองค์เสด็จไปร่วม

"เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์" นี่หมายความว่าได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้นว่าใครๆก็เห็นแล้วว่าเด็กหญิงนั้นตายไปแล้ว ลูกากล่าวว่า "คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว" (ลูกา 8:53) มันคงดูเหมือนเป็นเรื่องโง่เขลาที่พระเยซูจะตรัสถึงเธอว่านอนหลับอยู่ในเมื่อพวกเขาเห็นว่าเธอตายไปแล้ว พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการและทรงกระทำกิจอันยิ่งใหญ่มากมายของพระองค์ในเมืองคาเปอร์นาอุม – และอาจเป็นไปได้ว่าผู้คนเหล่านั้นคิดเอาเองว่าพระองค์จะทรงพยายามรักษาเด็กหญิงคนนี้ให้หาย แต่พวกเขาคิดว่าความพยายามนั้นเป็นเรื่องเหลวไหล เพราะว่าเธอตายไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย และเท่าที่พวกเขาทราบ พระเยซูก็เสด็จมาถึงสายเกินไปแล้ว

จนถึงขณะนั้นพระเยซูยังไม่เคยทำให้ใครเป็นขึ้นจากตายเลย และพวกเขาก็ไม่คิดว่าพระองค์ทรงเสนอที่จะกระทำเช่นนั้นในตอนนี้ด้วย การหัวเราะเยาะของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่พร้อมเลยสักนิดที่จะเชื่อในพระองค์ให้เป็นพระเมสสิยาห์, ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่โมเสสพูดถึง พวกเขาไม่พร้อมที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า ทั้งๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้น พวกเขาไม่ยอมเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นมากกว่าแค่อาจารย์ที่เหนือธรรมดาผู้หนึ่ง

คนไว้ทุกข์ที่เยาะเย้ยเหล่านี้ทำให้ผมนึกถึงคนมากมายทุกวันนี้ทั่วอเมริกาและทั่วโลกที่หัวเราะเยาะ "ศาสนาสมัยเก่า" เมื่อผมใช้คำว่า "ศาสนาสมัยเก่า" ผมก็กำลังพูดถึงคริสตศาสนา – แบบที่ถูกนับถือโดยเหล่าบรรพบุรุษของเราที่ได้มอบประเทศอเมริกาที่ยิ่งใหญ่นี้ให้แก่เรา พวกเขาได้มายังที่นี่ไม่ใช่เพื่อแสวงหาทองคำ แต่มาแสวงหาพระเจ้า พวกเขาได้มายังที่นี่เพราะพวกเขาเบื่อเหลือเกินกับการถูกบังคับให้หันมัสการตามแบบของศาสนจักรในแผ่นดินเกิดของพวกเขา ยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ฝาคืนทะเลและขึ้นบกบนชายฝั่งของแผ่นดินใหม่ พวกเขาหิวโหยและเหน็ดเหนื่อย และหลายคนสิ้นชีวิต แต่พวกเขาก็ไม่หยุดบากบั่นต่อไป และอเมริกาเป็นประชาชาติที่ยิ่งใหญ่อย่างที่ยังเป็นวันนี้เพราะรากฐานที่ได้ถูกวางลงโดยเหล่าบรรพบุรุษของเรา มีคนมากมายทุกวันนี้ที่หัวเราะและล้อเลียนความรอดที่ถูกซื้อได้ด้วยพระโลหิตแห่งพระคัมภีร์และการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ แต่ผมขอเตือนคนเหล่านั้นที่หัวเราะ จงฟังถ้อยคำเหล่านี้ที่ตรวจค้นในสุภาพษิต 1:22-33:

“คนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด คนมักเยาะเย้ยจะปดิดินดีในการเยาะเย้ยนานเท่าใด และคนโง่จะเกลียดความรู้นานเท่าใด จงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูก่อน เราจะเทวิญญูณของเราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแจ้งแก่เจ้า เพราะเราได้เรียกแล้วและเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย ฝ่ายเราจะหัวเราะเย้ยความหยวนะของเจ้า เราจะเยาะเมื่อความหวาดกลัวล้นมากระทบเจ้า เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่างการรกร้างว่างเปล่า และความพินาศของเจ้ามาถึงอย่างลมหมุน เมื่อความซึมเศร้าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า

“แล้วเขาจะทูลเรา แต่เราจะไม่ตอบ เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง แต่จะไม่พบเรา เพราะว่าเราเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับดูหมิ่นคำตักเตือนของเราทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเขาจะกินผลแห่งทางของเขา และอิมด้วยกลวิธีของเขาเอง เพราะการหันกลับของคนโง่จะฆ่าเขา และความเจริญของคนโง่จะทำลายเขา แต่บุคคลผู้ฟังเราจะอยู่อย่างปลอดภัย เขาจะอยู่อย่างสุขสงบปราศจากความคิดพรั่นพรึงในความชั่วร้าย”

ข้อ 25: “แต่เมื่อทรงขับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น”

ที่ว่า “เมื่อทรงขับฝูงคนออกไปแล้ว” – หรือถูกผลักไล่ออกไปแล้ว – ก็บอกเป็นนัยถึงการมีเวลาจำกัดหรือความเร่งด่วน หลังจากได้ขับไล่ฝูงชนนั้นออกไปจากบ้านแล้ว พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในห้องนอนชั้นในที่ศพนั้นนอนอยู่ พระองค์ทรงอนุญาตให้สาวกสามคนของพระองค์เท่านั้น (เปโตร, ยากอบ และยอห์น) รวมถึงบิดาและมารดาของเด็กนั้นเข้าไปในห้องที่เด็กหญิงที่ตายแล้วนั้นนอนอยู่ (อ่านมาระโก 5:37-40 และลูกา 8:51) มันเป็นสิ่งสำคัญต่อพระเยซูและต่อบันทึกของกิตติคุณที่ว่าควรมีเหล่าประจักษ์พยานที่เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์กำลังจะกระทำ พระองค์จึงทรงอนุญาตให้สาวกสามคนนี้และพ่อแม่ของเด็กหญิงนั้นเข้าไปในห้องนั้นกับพระองค์ด้วย จงสังเกตว่าพยานห้าคนได้เข้าไป – และจำนวนเท่านี้ก็เพียงพอที่จะสนับสนุนข้อเท็จจริงประการหนึ่งในสมัยนั้น (เป็นที่แน่นอนแล้วว่าเด็กหญิงนั้นเสียชีวิตแล้ว เพราะว่าผู้ส่งสารได้มาพบกับพระเยซูและคณะของพระองค์ระหว่างทางไปยังบ้านหลังนั้นและแจ้งขุนนางผู้ที่ว่าลูกสาวของเขาได้เสียชีวิตแล้ว) พระราชบัญญัติระบุไว้ว่าด้วยคำพยานของคนสองคน ความจริงประการหนึ่งก็เป็นอันถูกรับรอง (พบดู 19:15; มธ. 18:16) แต่ในที่นี้พระเยซูทรงเชิญห้าคน – และห้าก็เป็นเลขแห่งพระคุณ มันเป็นเพราะพระคุณและความรักของพระเจ้า เด็กสาวคนนี้จะถูกทำให้กลับเป็นขึ้นสู่ชีวิตอีก

น่าสนใจตรงที่ว่าเปโตร, ยากอบและยอห์นอยู่กับพระเยซูในที่นี้ด้วย มีอีกสองเหตุการณ์ที่พระองค์ทรงพาสาวกสามคนนี้ไปกับพระองค์ด้วย: เหตุการณ์แรกคือ บนภูเขาจำแลงพระกายนั้น เมื่อพระองค์ทรงจำแลงพระกายและโมเสสและเอลียาห์ได้ลงมา; จากนั้นในสวนเกทเสมนี เมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานและทรงเหนือออกเป็นเหมือนเลือดหยดใหญ่ๆ (กรุณาศึกษามาระโก 9:2; 14:33; และ 2 เปโตร 1:17, 18) ไม่มีเหตุผลที่จะต้องคาดเดาเลยว่าเพราะเหตุใดพระเยซูจึงทรงเชิญชายสามคนนี้ไปในโอกาสเหล่านี้และมีได้ทรงเชิญอัศจรรย์คนอื่นที่เหลือ มีเหตุผลประการหนึ่งซึ่งพระเจ้าไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยแก่เรา ดังนั้นเราจึงไม่มีสิทธิ์ที่จะคาดเดา เรายอมรับมันให้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าโดยความเชื่อ

ในบรรยากาศแห่งความเชื่อ ไม่ใช่ต่อหน้าพวกชอบมุงที่อยากรู้อยากเห็น การอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ได้ถูกกระทำ พระเยซู “ทรงจับมือเด็กนั้น” และตรัสเพียงว่า “ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด” (ลูกา 8:54) ดังนั้นพระเยซูจึงทรงสำทับความตาย, ชีวิตได้เข้ามาในกายเธอ และ “เด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น” (เราอ่านคำบัญชาอีกสองประการที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยซูต่อหน้าศพเหล่านั้น: “ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด” ในลูกา 7:14 และ “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด” ในยอห์น 11:43)

พระเยซูไม่เคยมีความผิดในการอ้อวดทางศาสนาเลย พระองค์จะทรงทำก็ได้ในสมัยนั้น แต่พระองค์ก็มิได้กระทำ – และพระองค์คงไม่มีทางกระทำเด็ดขาด ถึงแม้หากว่าพระองค์ยังมีชีวิตอยู่ในกายเนื้อหนังบนแผ่นดินโลกจนถึงบัดนี้ก็ตาม พระองค์ได้เสด็จมา “เพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” (ลูกา 19:10) พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะกระทำตามพระประสงค์ของพระบิดาและเพื่อถวายเกียรติพระบิดา – ไม่ใช่เพื่อสร้างชื่อสำหรับพระองค์เอง ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำล้วนเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าพระบิดา

การทำให้เด็กหญิงนี้เป็นขึ้นจากตายเป็นภาพอันงดงามแห่งความรอด คนบาปทุกคนล้วนตายไปแล้วในการละเมิดและในการบาปต่างๆ เปาโลบอกเราว่า “ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่” (1 ทธ. 5:6) จากนั้น “พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป” (อฟ. 2:1) เมื่อคนบาปที่ตายแล้วปรารถนาที่จะถูกช่วยให้พ้นจากความตายฝ่ายวิญญาณ หากเขาเพียงแต่ยอมฟังถ้อยคำอันเรียบง่ายของพระเยซู เขาก็จะถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตายและถูกทำให้มีชีวิต พระคัมภีร์สอนว่า “ผู้ใดที่จงร้อออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (โรม 10:13) และอีกครั้ง “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์” (ยอห์น 1:12)

ดังนั้นในการเป็นขึ้นจากตายของคนบาปที่ตายไปแล้ว พระคำข้อสั้นๆสักข้อในพระคัมภีร์หลายครั้งก็เป็น “ระเบิดโดนาไมท์” ของพระวิญญาณที่เป่าใจที่แข็งและยอมให้น้ำแห่งชีวิต, อาหารแห่งชีวิต, ความสว่างแห่งชีวิตเข้าไปในใจนั้นได้ มันไม่จำเป็นเลยที่คนบาปสักคนจะต้องท่องข้อพระคำต่างๆและบทต่างๆหรืออธิษฐานคำอธิษฐานยาวๆ เพียงแค่ต้อนรับพระเยซู, หล่ออกพระนามของพระองค์, เชื่อในพระองค์, วางใจพระองค์แค่นั้น พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย” (ยอห์น 6:37) นั่นเป็นอันจบเรื่อง พระวจนะของพระเจ้าเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่นำไปสู่ความรอด (โรม 1:16) พระวจนะของพระเจ้าเป็นเมล็ดที่ไม่รู้เปรียบเอนาที่นำมาซึ่งชีวิต (1 ปต. 1:23) พระเจ้าทรงให้กำเนิดเราโดยพระวจนะ (ยากอบ 1:18, 21) พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

ลูกาเป็นหมอ (คส. 4:14) และในบันทึกของเขาเกี่ยวกับการทำให้บุตรสาวของไยรัสเป็นขึ้นจากตาย เขากล่าวว่า “แล้วจิตวิญญาณ (หรือลมหายใจ) ก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น” (ลก. 8:55) ซึ่งพิสูจน์ว่านี่เป็นการอัศจรรย์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ – การฟื้นคืนจากตาย ไม่ใช่การฟื้นตัวจากอาการเจ็บป่วย จิตวิญญาณของเด็กหญิงผู้นี้ได้กลับมาจากโลกที่เรามองไม่เห็นและกลับมารวมกับร่างกายของเธอ พวกเขามีตำนานสมัยโบราณเรื่องหนึ่งที่ว่า เมื่อผู้ใดตายไป วิญญาณและจิตของเขาก็วนเวียนอยู่ใกล้ๆกับร่างกายเป็นระยะเวลาไม่กี่วันก่อนที่ในที่สุดจะ

จากไปสู่อีกโลกหนึ่ง เปาโลให้ความกระจ่างแก่เรื่องนี้เมื่อเขาบอกเราว่า “การออกไปจากร่างกายนี้ก็เท่ากับเป็นการได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า” (2 คร. 5:8)

การทำให้เด็กหญิงผู้นี้เป็นขึ้นจากตายเป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่อย่างแน่นอน เรารู้ว่าไม่มีผู้ใดนอกจากพระเยซู, ไม่มีฤทธิ์อำนาจใดนอกจากฤทธิ์เดชของพระคริสต์, สามารถทำให้คนตายเป็นขึ้นได้ ผมพูดถึงทั้ง *ความตายฝ่ายร่างกายและความตายฝ่ายวิญญาณ* ไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเยซูสามารถทำให้กายของคนที่เรารักซึ่งได้ตายจากเราไปแล้วกลับเป็นขึ้นได้อีก และนี่จะเกิดขึ้นในการรับขึ้นไปนั้น (1 ธส. 4:13-18) พระเยซูผู้เดียวทรงสามารถทำให้คนที่ตายแล้ว*ฝ่ายวิญญาณ*เป็นขึ้นจากตายได้ พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะทำให้เราเป็นขึ้นและให้เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ (กรูณาศึกษาเอเฟซัส 2:1-10 อย่างตั้งใจ)

ลูกาเล่าว่าเมื่อพระเยซูทรงแตะต้องเด็กหญิงผู้นี้และเธอลุกขึ้น พระองค์ก็ “ตรัสสั่งให้อาหารมาให้เขากิน” (ลก. 8:55) นี่พิสูจน์ให้ผมเห็นว่าพระเยซูทรงทราบและทรงห่วงใยเกี่ยวกับทุกความต้องการของเรา พระองค์ทรงคิดถึงความต้องการฝ่ายร่างกายของเด็กหญิงผู้นี้ในขณะนั้น รวมถึงความต้องการฝ่ายวิญญาณของเธอด้วย

มีประเด็นฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่อีกประการหนึ่งที่เรากำลังเน้นย้ำตรงนี้ ถึงแม้ว่าพระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เหนือธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่แก่เด็กคนนี้ได้และได้ทำให้เธอกลับมามีชีวิตแล้ว ชีวิตที่เธอมีบัดนี้ก็ต้องพึ่งพากฎธรรมชาติต่างๆ ในที่นี้พระเยซูทรงทำหน้าที่เป็นแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้รักษาทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย ในคำบัญชาของพระองค์ที่สั่งให้นำอาหารที่อร่อยและบำรุงสุขภาพมาให้เด็กหญิงผู้นี้ พระเยซูก็ทรงกระทำเหมือนกับที่คุณหมอใจดีและเอาใจใส่คนไหนพึงกระทำในสถานการณ์ที่คล้ายๆกัน พระเยซูทรงทราบว่าร่างกายของเธอต้องการกำลัง และด้วยเหตุนี้เธอก็ต้องรับประทานอาหาร พระองค์ได้ประทานชีวิตให้แก่เธอตอนที่เธอตายไปแล้ว คราวนี้พระองค์ทรงบัญชาบิดาและมารดาของเด็กหญิงให้นำอาหารมาให้แก่เธอ พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ไม่มียุขยี่อื่นใดกระทำได้ แต่พระองค์มิได้กระทำการอัศจรรย์ใดๆเพื่อให้อาหารเธอ พระองค์ทรงบัญชาคนที่เธอรักให้กระทำการนี้

พระเยซูจะทรงทำให้เราเป็นขึ้นจากตายฝ่ายวิญญาณ แต่เราถูกบัญชาให้รับประทานพระวจนะของพระองค์เพื่อการเติบโตฝ่ายวิญญาณ: “เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จง*ปรารถนา*น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะเพื่อจะ*ทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น*” (1 ปต. 2:2) ตอนที่เขียนไปหาชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าให้ท่านทั้งหลายรับประทานน้ำนม และไม่ใช่อาหารแข็ง...ด้วยว่าท่านทั้งหลายยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง” เหตุผลที่พวกเขาเป็นทารกที่รับประทานน้ำนมแทนที่จะเป็นผู้ใหญ่ที่รับประทานอาหารแข็ง (กล่าวในฝ่ายวิญญาณ) ก็เป็นเพราะว่าพวกเขา “ยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง” พวกเขาแตกแยกกันและกำลังโต้เถียงกันเกี่ยวกับคนที่ให้บัปติศมาพวกเขา (กรูณาศึกษา 1 โครินธ์ 3:1-10)

มีเหตุผลอีกประการหนึ่งที่พระเยซูทรงบัญชาเด็กหญิงผู้นี้ให้รับประทานอาหาร: คนบางคนที่นี่อาจพูดว่าเธอเป็นผี และการรับประทานอาหารต่อหน้าพวกเขาก็พิสูจน์ความเป็นจริงของการอัศจรรย์นั้น

การแตะต้องศพคนตายนี้ ซึ่งเหมือนกับการแตะต้องคนโรคเรื้อนผู้นั้น (มธ. 8:3) หรือการถูกแตะต้องโดยหญิงผู้นั้นที่เป็นโรคตกเลือด ก็จะเกิดผลกระทบในการก่อให้เกิดความเป็นมลทินด้านพิธี ตามที่พระราช

บัญญัติกล่าว (อ่านเลวีนิติ 5:2, 3; บทที่ 15; กัณดารวิถี 19:11-22) แต่พระเยซูทรงก้าวข้ามพระราชบัญญัติไป พระองค์มิได้ทรงใช้พระราชบัญญัติในทางที่ผิด เพราะว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ พระองค์ทรงแต่งตั้งเด็กหญิงนั้นที่ตายไปแล้ว, พระองค์ทรงอนุญาตให้หญิงที่เป็นโรคตกเลือดผู้นั้นแตะต้องพระองค์ และในโอกาสอื่นๆพระองค์ทรงแต่งตั้งพวกคนโรคเรื้อน ในกรณีทั้งหมดเหล่านี้ แทนที่พระเยซูจะเป็นมลทินเพราะการสัมผัสสิ่งที่ถูกห้ามไว้โดยพระราชบัญญัติ พระองค์กลับทรงชำระให้หายสะอาด

ในมาระโก 5:41 และลูกา 8:54 เราเรียนรู้ว่าพระเยซูไม่เพียงแต่ต้องเด็กหญิงผู้นี้ แต่พระองค์ตรัสแก่เธอด้วย (จำไว้ว่าพระวาระของพระเจ้าค้ำยำกว่าดาบสองคมใดๆ, พระวาระของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลังภาพ, และพระวาระของพระเจ้าคือชีวิต) มัทธิวบอกเราเพียงว่าพระเยซูทรงจับมือของเธอ และเธอก็ลุกขึ้น มาระโกและลูกาบอกเราด้วยว่าพระเยซูทรงบัญชาพ่อแม่ไม่ให้บอกเล่าว่าเกิดอะไรขึ้น (เพื่อเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ ดูมัทธิว 8:4 อีกครั้ง)

ข้อ 26: “แล้วกิตติศัพท์นี้ก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น”

ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าพระเยซูทรงกำชับพ่อแม่ไม่ให้บอกเล่าว่าเกิดอะไรขึ้น (มาระโก 5:43, ลูกา 8:56) “แล้วกิตติศัพท์นี้ก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น” วลี “ทั่วแคว้นนั้น” กล่าวถึงแคว้นกาลิลี พื้นที่ๆอยู่ติดกับเมืองคาเปอร์นาอุม หญิงผู้นั้นที่ถูกรักษาให้หายจากโรคตกเลือดด้วยเหตุผลประการหนึ่งถูกสั่งให้บอกเล่าการอัศจรรย์นั้นที่ได้ถูกกระทำในกายของเธอ ส่วนโยริสและภรรยาของเขา ด้วยเหตุผลอีกประการหนึ่ง กลับถูกห้ามมิให้บอกเล่าว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูกสาวตัวน้อยของตน พระเยซูทรงสั่งพยาน (ในขณะนั้นและขณะนี้) ด้วยเหตุนี้มันจึงไม่น่าเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงคาดหวังให้เรื่องนี้ถูกปิดบังต่อไปได้ อย่างไรก็ตาม พระองค์น่าจะทรงบัญชาพวกเขาไม่ให้บอกเล่าผู้ใดเพราะพระองค์ทรงไม่ยากให้เกิดความตื่นเต็นซึ่งปกติแล้วก็เกิดขึ้นต่อจากการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่อย่างการทำให้คนตายเป็นขึ้น

การอัศจรรย์เรื่องการทำให้เป็นขึ้นจากตายนี้ชี้ไปยังการเป็นขึ้นจากตายของเหล่าวิสุทธิชนในการรับขึ้นไปนั้น เมื่อเราจะเห็นบรรดาคนที่เรารักอีกซึ่งได้จากไปก่อนหน้าเรา ผมมีครอบครัวและเพื่อนๆซึ่งอยู่อีกฟากแล้ว และหากเรามีชีวิตอยู่จนกระทั่งพระเยซูเสด็จมา คนเหล่านั้นที่เรารักที่ตายไปแล้วในพระคริสต์ก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นมาก่อน จากนั้นเรายังมีชีวิตอยู่ก็จะร่วมวงกับพวกเขาและเราทั้งสองพวกจะถูกรับขึ้นด้วยกันไป พบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ – “อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” (1 ธส. 4:13-17)

พญามารเป็น “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ” (อฟ. 2:2) มันเป็นราชาแห่งแผ่นดินโลกในขณะนี้ แต่วันเปี่ยมสง่าราศีสักวันหนึ่งมันจะถูกกำราบและพระเยซูจะทรงครอบครองอย่างยิ่งใหญ่สูงสุด พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย” (ยอห์น 11:25, 26) พระองค์ทรงมีสิทธิ์ตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด” – และเมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้น คนตายก็ออกมามีชีวิต และเมื่อพระเยซูทรงประกาศสั่งว่า “จงขึ้นมาบนนี้เถิด” เหล่าวิสุทธิชนก็จะถูกรับขึ้นไป, บรรดาผู้ที่ตายในพระคริสต์จะถูกชุบให้เป็นขึ้น – และนรกทั้งสิ้นและอำนาจแห่งความมืดจะไม่อาจหยุดยั้งการเป็นขึ้นอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นได้! เปาโลบอกชาวเมืองโครินธ์ว่า “เราจะไม่ล่วงลับหมด

ทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเปาเตอร์ครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” (1 โครินธ์ 15:51, 52)

มันจะเป็นประโยชน์แก่เราในที่นี้จะเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของการทำให้เป็นขึ้นจากตายที่ถูกบันทึกไว้สามครั้งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ: ลูกสาวของไยรัส, บุตรชายของหญิงม่ายผู้นั้น (ลูกา 7:11-15) และลาซารัส (ยอห์น 11:1-44) ลูกสาวของนายธรรมศาลาผู้นี้เพิ่งเสียชีวิตน่าจะแค่ไม่กี่ชั่วโมงอย่างยาวนานสุด บุตรชายของหญิงม่ายผู้นั้นเสียชีวิตไปแล้วนานกว่าและกำลังถูกแบกใส่โลงไปยังสุสาน ลาซารัสอยู่ในอุโมงค์ฝังศพไปแล้วนานสี่วันและเริ่มเปื่อยเน่าแล้ว พระเยซูทรงทำให้เขาทั้งสามเป็นขึ้นจากตาย ซึ่งเป็นภาพที่แสดงให้เห็นจนหมดข้อสงสัยว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่สามที่สามารถประทานชีวิตให้แก่คนทั้งปวงที่ตายแล้วฝ่ายวิญญาณ ไม่ว่าพวกเขาจะ “ตาย” ไปแล้วนานขนาดไหน พระองค์ทรงเป็นการเป็นขึ้นจากตายและชีวิต และเรามีชีวิตโดยทางพระนามของพระองค์

ในกรณีของเด็กหญิงผู้นี้ ทุกสิ่งเงียบสงบในห้องที่เธอนอนอยู่ และการอัศจรรย์นั้นได้ถูกกระทำด้วยความง่ายดายและความสงบเงียบ ไม่มีการแสดงอันตื่นตาหรือโอ้อวด ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามันเป็นเรื่องจับจ้อยที่พระเยซูจะทรงเรียกจิตวิญญาณของคนๆหนึ่งมาจากโลกที่เรามองไม่เห็นและทำให้จิตวิญญาณนั้นกลับรวมเข้ากับร่างกายผู้นั้นอีก การที่พระเยซูจะทรงกระทำการอัศจรรย์แห่งการรับขึ้นไปนั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่ยากกว่าการที่พระองค์ทรงทำให้เด็กหญิงตัวน้อยผู้นี้เป็นขึ้นจากตาย

ในการทำให้ชายหนุ่มผู้นั้นเป็นขึ้น คือบุตรชายของหญิงม่ายคนนั้น พระเยซู “ทรงถูกต้องโลง” และตรัสแก่ชายหนุ่มที่ตายไปแล้วนั้นว่า “ลุกขึ้นเถิด” – และเขาก็ลุกขึ้น เมื่อลาซารัสถูกชุบให้เป็นขึ้น พระเยซูตรัสเสียงดังว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด” การทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นเป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าและโดดเด่นกว่าการอัศจรรย์อีกสองครั้งนั้นเพราะว่าร่างกายของเขาเริ่มเปื่อยเน่าแล้ว ประเด็นก็คือว่า พระเยซูไม่ประสบความสำเร็จความยากลำบากใดๆเลยในการทำให้คนทั้งสามเป็นขึ้นจากตาย

(การทำให้เป็นขึ้นจากตายสามครั้งนี้น่าจะถูกเลือกมาจากกรณีเช่นนี้อีกหลายครั้ง เพื่อนำมาใส่ไว้ในบันทึกของกิตติคุณ ไม่มีใครทราบว่าการอัศจรรย์ที่ทำให้คนเป็นขึ้นจากตายขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่บนโลกนี้ ดูลูกา 7:22 แน่แน่นอนว่าการอัศจรรย์ทั้งสามครั้งนี้อุดมไปด้วยคำสอนฝ่ายวิญญาณสำหรับจิตใจของเรา)

การเสียชีวิตของบุตรสาวอายุสิบสองปีของไยรัสนี้เตือนเราว่าเด็กๆเสียชีวิต เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ – เพราะความตายไม่เลือกหน้าผู้ใด เหตุผลที่เด็กเล็กๆเสียชีวิตก็คือว่า มนุษย์ทุกคนเกิดมาในความบาป (อ่าน โรม 3:9-23 และกาลาเทีย 3:22) ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าเด็กเล็กๆคนหนึ่งเสียชีวิตเพราะความบาปของเขา เพราะว่าหลายครั้งเด็กทารกเล็กๆคนหนึ่ง – ซึ่งไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความบาป – ก็เสียชีวิตและจากไปยังโลกอื่น ผมแค่กำลังกล่าวว่าเพราะความไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว (อาดัม) ความตายจึงตกแก่มนุษย์ทั้งปวง – ทั้งเด็กและชรา (โรม 5:12-19) นอกจากนี้ คนทั้งปวงตายเพราะว่ามีกำหนดไว้แล้วว่ามนุษย์จะต้อง “ตายคนหนึ่ง” (ฮบ. 9:27)

เด็กๆต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และเมื่อพวกเขาโตพอที่จะรู้ถูกผิดและที่จะตระหนักว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา พวกเขาจะต้องรับการบังเกิดใหม่ หากเด็กคนใดตายไปก่อนที่จะมีอายุถึงเกณฑ์ที่จะรู้ดีชั่ว พระคุณของพระเจ้าก็ดูแลเด็กไว้เพียงสาธุคนั้น เด็กคนหนึ่งจะมีอายุถึงเกณฑ์ที่จะรู้ถูกผิดและรับผิดชอบเมื่อใดนั้นเป็นเรื่องที่พันธงไม่ได้ หลายสิ่งขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของเด็กในช่วงปฐมวัยของเขา เด็กที่ถูกเลี้ยงดูมาในบ้านของผู้รับใช้พระเจ้าก็ย่อมมีอายุถึงเกณฑ์รู้ดีชั่วก่อนเด็กที่ถูกเลี้ยงมาในบ้านของคนขายเหล้า เด็กคนที่ไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซูหรือพระเจ้านอกจากตอนที่ได้ยินคำสวด, ที่ไม่เคยถูกพาไปยังคริสตจักร, และไม่เคยมีคนอ่านพระคัมภีร์ให้เขาฟัง, ก็ย่อมไม่เข้าใจเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆในช่วงปฐมวัยของเขา เหมือนอย่างที่ถูกของผู้รับใช้พระเจ้าจะเข้าใจ

บุตรชายของหญิงม่ายคนนั้น – ซึ่งแน่นอนว่าเป็นชายหนุ่มที่ร่างกายแข็งแรงก่อนที่จะเขาเสียชีวิต – เป็นภาพของคนหนุ่มสาวสมัยนี้ที่ได้หลงเงินไปไกลจากพระเจ้าและที่ต้องรับการบังเกิดใหม่ ขอคุณพระเจ้าที่มีคนหนุ่มสาวจำนวนมากในปัจจุบันที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าและปรนนิบัติพระองค์ มีหลายพันคนในโรงเรียนคริสเตียนต่างๆที่เตรียมตัวสำหรับงานรับใช้, งานมิชชั่น, และงานคริสเตียนอื่นๆแบบเต็มเวลา แต่ในทางกลับกัน ก็มีคนหนุ่มสาวอีกหลายล้านคนที่รักโลก พวกเขาตีพิมพ์, พวกเขาใช้ยาเสพติด, พวกเขากระทำบาปอย่างเปิดเผย --- และดูเหมือนพวกเขาจะทำทนายพระเจ้า, พระผู้สร้างของพวกเขา, ให้มาจัดการกับพวกเขาด้วย แต่พระวจนะของพระเจ้าบัญชาไว้ว่า: “ในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจงระลึกถึงพระผู้เนรมิตสร้างของเจ้า” (ปฐมจ. 12:1) หากมีคนหนุ่มสาวผู้ใดที่ยังไม่ได้รับความรอดกำลังอ่านข้อความเหล่านี้อยู่ – ถึงแม้ว่าคุณเป็นคนแข็งแรง, รูปหล่อ, มีการศึกษา – ผมก็ขอวิงวอนคุณที่จะยอมให้พระเยซูคริสต์เจ้าชูปคุณเป็นขึ้นจากความตายฝ่ายวิญญาณและประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่คุณ

ลาซารัส ซึ่งตายไปแล้วสี่วันก่อนที่พระเยซูเสด็จไปถึง ก็เป็นภาพของคนเหล่านั้นที่ใจแข็งกระด้างในความบาป พวกเขาทำบาปมานานเสียจนหัวใจและความคิดของพวกเขาถูกความบาปทำให้ด้านชา, วิปริต และบิดเบี้ยว ชีวิตของพวกเขาแสดงออกมาว่าพระของพวกเขาคือพญามารและมันบอกพวกเขาว่าจะต้องทำอะไร และพวกเขาก็เริ่มเลวร้ายลงทุกทีๆ ยิ่งลาซารัสอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนานเท่าใด ศพของเขาก็ยิ่งเปื่อยเน่ามากขึ้นเท่านั้น แต่พระเยซูตรัสเพียงว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด!” – และเขาก็ออกมา โดยมีผ้าพันมือและเท้า จากนั้นพระเยซูก็ตรัสว่า “จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด”

เพื่อนที่รักของผมครับ ไม่ว่าคุณอาจกำลังใช้ชีวิตในความบาปและความอธรรมมานานสักเพียงไหน หากคุณจะยอมฟัง คุณก็จะได้ยินพระสุรเสียงของพระเยซูขณะพระองค์ตรัสเชิญชวนว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มธ. 11:28) ไม่ว่าคนๆหนึ่งได้ปฏิเสธพระองค์มานานขนาดไหน พระองค์ก็ยังเชิญชวนผู้ใดก็ตามที่ประสงค์ให้มาและดื่มน้ำแห่งชีวิตโดยไม่เสียค่า พระองค์ทรงสามารถและเต็มพระทัยที่จะช่วยให้คุณให้รอด ที่จะช่วยให้คุณให้พ้นจากการปรับโทษแห่งนรก และใส่สภาพแบบพระเจ้าและชีวิตใหม่ไว้ในตัวคุณ (2 ปต. 1:4) ที่คุณต้องทำก็คือ ยอมรับว่าคุณต้องการพระบุตรของพระเจ้า คือพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และจากนั้นในความเชื่อจงทูลขอพระองค์ให้

เสด็จเข้ามาในใจของคุณ, ยกโทษบาปของคุณ, และช่วยจิตวิญญาณของคุณให้รอด – *และพระองค์จะทรงกระทำ!*

ในการทำให้บุตรสาวของไยรัสเป็นขึ้นจากตาย มีภาพแบ่งยุคที่ถูกนำเสนอเช่นกัน:

เด็กหญิงคนนี้เป็นบุตรสาวของขุนนางยิวผู้หนึ่ง (มาระโก 5:22) และด้วยเหตุนี้จึงเป็นภาพของชนชาติอิสราเอล “ธิดาแห่งศิโยน” ขุนนางผู้นี้ทูลต่อพระเยซูว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์ตายเสียแล้วตอนนี้” – และเราอ่านในคำพยากรณ์ของเอเสเคียลเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลว่า “ดูเถิด เขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘กระดุกของเราแห้ง และความหวังของเราก็ตกสิ้นไป เราได้ถูกตัดส่วนของเร่ออกเสีย’...” (อสค. 37:11) กษัตริย์ของพวกเขาได้ทรงเริ่มการเดินทางของพระองค์เพื่อทำให้ “ธิดาแห่งศิโยน” เป็นขึ้นจากตายแล้ว

เราได้อ่านว่าเมื่อผู้เป็นบิดา (ไยรัส) ได้บอกถึงความต้องการแห่งหัวใจของเขา พระเยซูก็ทรงลุกขึ้นและเสด็จตามชายผู้มีใจปวดร้าวคนนี้ไป “และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย” เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อทำให้ชนชาติอิสราเอลเป็นขึ้นจากตาย เหล่าวิสุทธิชนของพระองค์จะมากับพระองค์: “เอโนคนคนที่เจ็ดนับแต่อาดัมได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ด้วยว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่น” (ยูดาส 14)

ระหว่างเสด็จไปเพื่อทำให้เด็กหญิงผู้นั้นเป็นขึ้น พระเยซูก็ทรงถูกทำให้ล่าช้าโดยหญิงผู้หนึ่งที่เป็นโรคที่รักษาไม่หาย ซึ่งพระองค์ทรงรักษาให้หาย นางเป็นภาพของคริสตจักร ซึ่งได้รับความรอดระหว่างทางขณะที่ชนชาติอิสราเอลนอนตายอยู่และสิ้นหวังในหว่างเขาที่เต็มไปด้วยกระดุกแห้ง (อสค. บทที่ 37) โดยรอคอยให้พระเยซูเสด็จมา คริสตจักรถูกทำให้เป็นขึ้นและถูกทำให้สมบูรณ์ครบถ้วนแล้ว โดยพร้อมที่จะถูกถวายเป็นคริสตจักรที่ไร้จุดด่างพร้อย ปราศจากริ้วรอยหรือความเหี่ยวย่นใดๆ (อฟ. 5:27) เมื่อคริสตจักรถูกทำให้สมบูรณ์ครบถ้วนและยุคสมัยนี้มาถึงจุดจบ พระเยซูก็จะเสด็จกลับมาและทำให้ “ธิดาแห่งศิโยน” เป็นขึ้น

พระเยซูเสด็จไปถึงบ้านของนายธรรมศาลาผู้นี้ และผมเชื่อว่าพระองค์ทรงได้ยินเสียงร่ำไห้และกรีดร้องนานแล้วก่อนพระองค์เสด็จไปถึง เมื่อพระองค์เสด็จไปถึงจริงๆ พระองค์ก็ตรัสว่า “จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้นี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่” นี่เป็นคำกล่าวที่ฝูงชนถือว่าโง่เขลา และพวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์ ถึงกระนั้นพระเยซูก็ทรงไล่ฝูงชนนั้นออกไปและทรงทำให้เด็กหญิงผู้นั้นเป็นขึ้นจากตาย นั่นแหละจะเป็นตอนที่พระเยซูเสด็จมาในการพิพากษาคนชั่วและเพื่อช่วยบรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ให้รอดพ้นจากตาย คือแก้วตาดวงใจของพระองค์ – ชนชาติอิสราเอล

พวกนักดนตรีอยู่ที่บ้านของไยรัสโดยเล่นเครื่องดนตรี และพวกคนร่ำไห้ก็ร่ำไห้อยู่ที่นั่น ทุกวันนี้ กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ คนไม่เชื่อทุกคนก็พร้อมที่จะจัดวงดนตรีเพื่อเล่นดนตรีให้แก่งานศพของชนชาติอิสราเอล เพราะว่าทุกคนเห็นพ้องตรงกันว่าชนชาติอิสราเอลตายไปแล้วและพระเจ้าทรงทิ้งประชาชาตินี้แล้วและจะไม่กลับมาหาพวกเขาอีกเลย เรามีกลุ่มคนที่เรียกตัวเองว่า “British Israel” ซึ่งประกาศว่าพระเจ้าได้ประทานพระสัญญาทั้งสิ้นที่ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมให้แก่คริสตจักรแล้ว แต่พวกเขาก็คิดผิดจริงๆ เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์จะทรงขับไล่ฝูงชนกลุ่มนี้ออกไปจากเบื้องพระพักตร์พระองค์ และจากนั้นชนชาติอิสราเอลก็จะลุกขึ้นและชื่อเสียงของเธอจะขจรขจายออกไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลก

โอ้ ใจแล้วครับ วันอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นกำลังจะมาเมื่อประชาชาติหนึ่งจะถูกคลอดในวันเดียว (อสย. 66:8; รม. 11:26) พระเยซูจอมกษัตริย์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มและครอบครองเหนือวงกว้างของยาโคบสืบๆไปเป็นนิรันดร์ แผ่นดินโลกจะอุดมไปด้วยความรู้เรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคุณน้ำปกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ จะไม่มีการแข่งสาปอีกต่อไป และแผ่นดินโลกนี้จะกลายเป็นสวนเอเดนใหญ่ยักษ์แห่งเดียว นั่นจะเป็นวันแสนสุขอันเปี่ยมสง่าราศีสักเพียงใด! มันคงเป็นวันที่ยิ่งใหญ่จริงๆที่บ้านของโยรัสเมื่อผู้คนชื่นชมยินดีเพราะเด็กหญิงผู้นี้ถูกทำให้กลับฟื้นคืนสู่ชีวิต วันอันยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งความชื่นชมยินดียังไม่มาถึง!

การรักษาชายตาบอดสองคนให้หาย

ข้อ 27: “ครั้งพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มาร้องว่า “บุตรดาวิด เจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด”

มัทธิวเป็นผู้เดียวในพวกผู้เขียนกิตติคุณที่บันทึกการอัศจรรย์อันพิเศษนี้ (และเรื่องการรักษาคนผีเข้าที่เป็นใบ้ที่เกิดต่อจากเรื่องนี้ด้วย) นี่เป็นบันทึกครั้งแรกที่ถูกให้ไว้ในหนังสือกิตติคุณเล่มต่างๆเรื่องการเปิดตาคนตาบอด การรักษาเหล่านี้ถูกกระทำจริงๆ และพวกมันเป็นการทำให้คำกล่าวที่เป็นคำพยากรณ์สำเร็จจริงเกี่ยวกับงานรับใช้ของพระเมสสิยาห์:

“จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปีติยินดี เราได้เอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้แล้ว ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปให้แก่บรรดาประชาชาติ...เราคือพระเยโฮวาห์ เราได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม เราจะยึดมือเจ้าและจะรักษาเจ้าไว้ เราจะให้เจ้าเป็นตัวพันธสัญญาของมนุษยชาติ เป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ เพื่อเบิกตาคนที่ตาบอด เพื่อนำผู้ถูกจองจำออกมาจากคุก นำผู้ที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ” (อสย. 42:1, 6, 7)

“พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ลุ่มใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสราเอลแก่บรรดาชน และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจองจำ” (พร้อมกับข้อพระคัมภีร์นี้ อ่านลูกา 4:17, 18)

คราวนี้จึงสังเกตคำพยากรณ์ต่อไปนี้เช่นกัน:

“ในวันนั้นคนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ และตาของคนตาบอดจะเห็นออกมาจากความมืดและความมืดของเขา” (อสย. 29:18)

“แล้วนัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก แล้วหูของคนหูหนวกจะเบิก” (อสย. 35:5)

เราอ่านบ่อยๆในกิตติคุณเล่มต่างๆที่พระเยซูทรงเปิดตาคนตาบอด (มธ. 11:5; 12:22; 15:30; 20:34; 21:14; มาระโก 8:22-25; ยอห์น 9:1-7) ด้วยเหตุผลบางประการ โรคตาบอดเป็นสิ่งที่พบบ่อยในบรรดาประเทศโลกตะวันออกมากกว่าที่พบในแผ่นดินอเมริกาของเรา มีผู้เสนอว่าเหตุผลอาจเป็นเพราะปริมาณมหาศาลของฝุ่นที่อยู่ในอากาศในแผ่นดินนั้น, การนอนกลางแจ้ง, และข้อเท็จจริงที่ว่าหมวกที่ผู้คนสวมไม่ได้

ปกป้องนัยน์ตาของพวกเขาจากการเปลี่ยนแปลงแบบฉับพลันจากบ้านมืดๆไปสู่แสงแดดจ้าจนพร่าตาที่อยู่ข้างนอก

เราไม่ทราบว่าจะพระเยซูทรงอยู่ต่อที่บ้านของโยรัสนานเท่าใด พระองค์อาจเสด็จจากไปหลังจากทรงทำให้บุตรสาวของโยรัสเป็นขึ้นไม่นาน – และขณะที่พระองค์เสด็จไปตามถนนเส้นนั้น “ชายตาบอดสองคนตามพระองค์มา” อาจมีคนที่พวกเขารักหรือเพื่อนๆของพวกเขาจึงพวกเขาตามพระเยซูไปตามถนนเส้นนั้น ชายสองคนนี้อาจกำลังนั่งข้างถนนขอทานอยู่ เหมือนชายคนนั้นในลูกา 18:35 ก็ได้ – และเมื่อพวกเขาค้นพบว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา พวกเขา ก็เริ่มส่งเสียงร้องว่า “ขอเมตตาข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด” เมื่อพวกเขากร้องขอความเมตตา พวกเขา ก็เรียกพระเยซูว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าพวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ นั่น ชื่อเรียกแบบกษัตริย์นี้ “บุตรดาวิด” ก็ถูกใช้โดยหญิงชาวซีเรียฟินิเซียคนนั้น (มธ. 15:22) และโดยชายตาบอดเหล่านั้นที่เมืองเยรีโคเช่นกัน (มธ. 20:30, 31) นอกจากนี้ กรูณาอ่านเอเสเคียล 34:23, 24; มัทธิว 21:9; มาระโก 10:47; และลูกา 1:32; 18:38, 39

หากผู้ใดอยากรู้ว่าทำไมชายตาบอดสองคนนี้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ขณะที่คนอื่นๆที่มองเห็นได้กลับไม่เชื่อ ผมก็ตอบได้อย่างเปิดเผยโดยการถามว่าเหตุใดจึงมีความแตกต่างที่คล้ายกันในตอนนี้ – เหตุใดบางคนถึงเชื่อและบางคนก็ไม่เชื่อ (อ่านกิจการ 28:23, 24) หากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอยากให้เราทราบคำตอบ พระองค์ก็คงใส่มันไว้ตรงนั้นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แล้ว “สิ่งลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย...” (พบญ. 29:29)

ข้อ 28: “และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า “เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้” เขาทูลพระองค์ว่า “เชื่อ พระเจ้าข้า”

“และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน...” นี้หมายถึงบ้านที่พระเยซูเสด็จกลับมาหลังจากที่ไปบ้านของขุนนางผู้นั้นแล้ว (ข้อ 23) มันอาจเป็นบ้านของมัทธิว (ข้อ 10) หรือของเปโตร (บทที่ 8 ข้อ 14) – หรือบ้านหลังอื่นที่เมืองคาเปอร์นาอุมก็ได้

“...ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์” นั่นคือ พวกเขาตามพระองค์เข้าไปในบ้านหลังนั้น พวกเขาแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นที่จะพากเพียรจนกว่าพวกเขาได้รับการมองเห็นของตน

คำทูลขอแรกของชายตาบอดสองคนนี้คือ ขอความเมตตา (ข้อ 27) เมื่อพวกเขากร้องขอความเมตตา และมาหาพระเยซู พระองค์ก็ทรงถามคำถามพวกเขาข้อหนึ่งว่า: “เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้” ผมชอบคำตอบที่ชายตาบอดสองคนนี้ให้ พวกเขา กล่าวเพียงว่า “เชื่อ พระเจ้าข้า” ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ติดตามพระองค์และร้องเรียกหาพระองค์ กระนั้นพระเยซูก็ทรงต้องการคำกล่าวรับสารภาพแบบเปิดเผยเรื่องความเชื่อของพวกเขา ในหลายวาระ พระเยซูตรัสแก่คนเหล่านั้นที่มาขอพระพรต่างๆจากพระองค์ว่า “ให้ไป ตามความเชื่อของเจ้าเถิด” พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อ ความไม่เชื่อเป็นการดูถูกต่อพระเจ้า: “แต่ถ้าไม่มี ความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย” (ฮบ. 11:6) “การกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

หนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่ชายเหล่านี้จะมีความเชื่อได้ก็คือ การที่พวกเขาเคยได้ยินถ้อยคำของพระเยซู ด้วยหูของตนหรือมีใครบางคนนำข่าวสารนั้นมาบอกพวกเขาเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู พระวาทะของพระเจ้านำมาซึ่งความเชื่อ และหากไม่มีพระวาทะของพระเจ้า ก็ไม่อาจมีความเชื่อที่จะนำพระพรฝ่ายวิญญาณมาจากพระบิดาในสวรรค์ได้: “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวาทะของพระเจ้า” (โรม 10:17)

ความเชื่อคือมือที่ยื่นออกไปรับของขวัญของพระเจ้า ของขวัญของพระเจ้ากลายเป็นของเราเมื่อเรายื่นมือแห่งความเชื่อออกไปรับพระพรต่างๆจากพระเยซู (ยอห์น 1:12; 16:24)

ความเชื่อคือดวงตาที่มองเข้าไปในสิ่งที่คนมองไม่เห็นซึ่งอยู่เหนือเหตุผลของมนุษย์ ในการมองเข้าไปในสิ่งที่คนมองไม่เห็น ความเชื่อก็มองเห็นสิ่งต่างๆซึ่งอยู่เหนือจินตนาการของมนุษย์ (ฮบ. 11:1)

ความเชื่อคือการตอบสนองของหัวใจต่อการทรงเรียกของพระเยซูเจ้าผ่านทางพระวาทะของพระองค์ (โรม 10:9, 10)

ความเชื่อคือการฟังพาของจิตวิญญาณต่อพระเยซูคริสต์เจ้า โดยวางใจในพระองค์แต่เพียงผู้เดียวและมีใจผู้อื่น (2 ทธ. 1:12)

ความเชื่อคือข้อต่อที่เชื่อมต่อเรากับพระคริสต์และพระเจ้า (ฮบ. 10:22)

ความเชื่อคือสายไฟที่ไฟฟ้าแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าไหลผ่านจากเจ้ามาสู่ใจของเรา มันสื่อสารข้อความของพระเจ้ามาสู่ใจของเราและคำพูลขอของเราไปถึงพระทัยของพระเจ้า (กท. 3:5)

ความเชื่อคือผู้ควบคุมที่ทำให้เท้าวิ่งในความเชื่อฟังอันชื่นบานและว่องไว นี้ถูกแสดงเป็นภาพประกอบในการอัศจรรย์นั้นแห่งเมืองเยรีโค เมื่อชนชาติอิสราเอลเชื่อฟังพระเจ้าและเดินรอบกำแพงเมืองตามที่พระองค์ทรงสั่ง และกำแพงเหล่านั้นก็พังลง (ฮบ. 11:30)

ความเชื่อฟังพิสูจน์ให้เห็นความเชื่อ ปราศจากความเชื่อฟัง ก็ไม่มีความเชื่อเลย ดังนั้นเราจึงร้องเพลงว่า “ไม่มีทางอื่นที่เที่ยงธรรม พระเยซูโปรดให้ความสุข แก่ผู้เชื่อและฟังคำ” เราอาจกล่าวแบบนี้ว่า -- **การวางใจคือการเชื่อฟัง** เมื่อเราวางใจพระเจ้า เราก็เชื่อฟังพระเจ้า – และถ้าเราไม่เชื่อฟังพระเจ้า นั่นก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าเราไม่วางใจพระเจ้า

ข้อ 29 และ 30: “แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขาตรัสว่า “ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด” แล้วตาของพวกเขา ก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาอย่างแข็งขันว่า “จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย”

“แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขา” ตรงนี้เรามีบันทึกครั้งแรกเกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงถูกต้องตาของคนตาบอด ดูเหมือนว่าส่วนใหญ่แล้วพระเยซูทรงใช้วิธีการนี้เวลารักษาคนตาบอด คนเหล่านั้นที่ตาปกติก็สามารถมองเห็นความกรุณาในพระเนตรของพระเยซู และเมื่อพวกเขา มองดูพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขาได้เห็นถึงความปรารถนาที่พระองค์ทรงมีที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่กำลังทนทุกข์อยู่ แต่ชายตาบอดเหล่านี้ไม่อาจมองเห็นพระเนตรที่เปี่ยมกรุณาและอ่อนโยนของพระองค์และความปรารถนาที่จะอวยพรซึ่งพระเยซูทรงแสดงออกในสีพระพักตร์ของพระองค์ได้ ด้วยเหตุนี้ การแตะต้องดวงตาของคนตาบอดจึงเป็นการกระทำอันเมตตาและเปี่ยมกรุณาตามธรรมชาติในส่วนของพระเยซู (อ่านมัทธิว 20:34 และยอห์น 9:6)

ชายเหล่านี้พิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเขามีความเชื่อในพระเยซูโดยการตามพระองค์เข้าไปในเรือนั้น พวกเขาได้รับสภาพความเชื่อของตนในพระเยซูเมื่อพวกเขา กล่าวว่า “เชื่อ พระเจ้าข้า” ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงแต่งตั้งดวงตาของพวกเขา และทันใดนั้น “ตาของพวกเขา ก็กลับเห็นดี” สัมผัสของพระคริสต์ทำให้เราเห็นความหลากหลายของการรักษาในการอัศจรรย์มากมายเหล่านั้นที่พระเยซูได้ทรงกระทำ เราได้อ่านว่าครั้งหนึ่งพระองค์ทรงใช้โคลนที่ทำด้วยน้ำลาย – ความชุ่มชื้นจากพระโอษฐ์ของพระเมษโปดกของพระเจ้า – เพื่อรักษาชายตาบอดคนหนึ่ง (ยอห์น 9:6, 7) ในครั้งอื่นๆ พระองค์เพียงแค่ตรัส และการอัศจรรย์นั้นก็เกิดขึ้น (มธ. 8:13; ลก. 18:42; ยน. 11:43)

เมื่อพระเยซูทรงแต่งตั้งดวงตาของชายตาบอดสองคนนั้น ดวงตาของพวกเขา ก็เปิดทันที หลังจากทรงเปิดดวงตาของพวกเขาแล้ว “พระเยซูได้ทรงกำชับเขาอย่างแข็งขัน” มิให้บอกเล่าผู้ใด คำกรีกที่แปลเป็น “อย่างแข็งขัน” หมายถึง “อย่างเข้มงวด” เราพบคำกรีกเดียวกันนี้ในมาระโก 1:43 สำนวนที่พระเยซูทรงใช้ตรงนี้บอกเป็นนัยว่าพระองค์จะทรงไม่พอพระทัยเป็นอย่างมากหากพวกเขาไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระองค์ ในมัทธิว 8:4 พระเยซูได้ประทานคำบัญชาเดียวกันแก่คนโรคเรื้อนที่พระองค์เพิ่งรักษาให้หายว่า: “อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย”

เมื่อพระเยซูทรงสั่งชายสองคนนั้นในที่นี้ว่า “จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย” เราต้องไม่คิดเอาเองว่าพระองค์ทรงหมายความว่าไม่ควรให้ผู้ใดทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา เพราะว่ามีพยานเห็นการอัศจรรย์นี้หลายคน สิ่งที่พระองค์ไม่ยอมให้พวกเขาทำก็คือ บอกทุกคนที่พวกเขาพบเจอและประกาศการอัศจรรย์นี้แก่คนเหล่านั้นที่เป็นศัตรูของพระองค์ ผู้ซึ่งจะประกาศว่าพระองค์กำลังทำการอัศจรรย์ต่างๆ ผ่านทางอำนาจของพญามาร (ดังที่เราเห็นว่าพวกเขาได้กระทำต่อไป)

หากคุณอ่านมาระโก 1:45 และลูกา 5:15 คุณก็จะเห็นว่าเพราะคนโรคเรื้อนผู้นั้นไม่ทำตามที่พระองค์ทรงขอร้องเขาให้กระทำ เขาจึงเป็นเหตุให้เกิดการขัดจังหวะอย่างรุนแรงในงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในขณะนั้น อาจเป็นไปได้ว่าพระเยซูตรัสแก่ชายเหล่านี้พร้อมกับกำชับและเข้มงวดที่มากกว่าเดิม ตรงนี้เพราะว่าคำขอก่อนหน้านั้นของพระองค์ได้ถูกเพิกเฉยเสีย

ข้อ 31: “แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่กิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น”

ชายสองคนนี้ก็ไม่นสนคำขอร้องของพระเยซูเช่นกัน พวกเขาเล่าให้ทุกคนฟังเกี่ยวกับการอัศจรรย์ใหญ่ๆ นั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่พวกเขา และชื่อเสียงของพระองค์ก็แพร่สะพัดไปทั่วแถบชนบทนั้น เมื่อพวกเขาไปจากพระเยซูแล้ว พวกเขาก็ตื่นเต้นและเต็มล้นด้วยความชื่นบานเหลือเกินจนพวกเขาเก็บความรู้สึกของตนไว้ไม่อยู่ และพวกเขาเริ่มบอกเล่าสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับตน อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้ฝ่าฝืนคำบัญชาที่ชัดเจนของพระเยซูเมื่อพวกเขาไปประกาศการอัศจรรย์นั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ดวงตาของพวกเขา

บางคนพยายามหาข้ออ้างเรื่องความไม่เชื่อฟังของชายสองคนนี้โดยอ้างว่ามันเป็นเรื่องปกติธรรมดาหลายๆ และคงคิดว่าที่พวกเขากระทำก็เพื่อถวายเกียรติพระองค์ แต่มันก็ยังเป็นความผิดพลาดอยู่ดี สิ่งใดจะเป็นที่พอพระทัยต่อพระองค์หรือถวายเกียรติแด่พระองค์มากกว่ากับความเชื่อฟังแบบเรียบง่ายและไม่ตั้งคำถามเล่า?

ขอขอบคุณพระเจ้าที่เราไม่ได้ถูกบัญชาให้เงียบเสียงวันนี้ แต่เรากลับถูกบัญชาให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ชนทุกผู้ เพื่อเปิดเผยการมหัศจรรย์แห่งพระคุณอัศจรรย์ของพระเจ้า ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยคุณและผมที่จะเป็นคนสัตย์ซื่อในการประกาศข่าวดีที่ว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์และว่าผู้ใดก็ตามที่จะทูลออกพระนามของพระองค์ก็จะได้รับความรอด ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราประกาศข่าวสารที่ช่วยให้รอดนี้ด้วยเถิด

ผีตนหนึ่งถูกขับออก

ข้อ 32: “*ขณะที่พระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่น ดูเถิด มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์*”

ขณะที่ชายสองคนนี้จากไปเพื่อเริ่มประกาศข่าวดีที่ว่าพระเยซูได้ทรงเปิดตาของพวกเขาแล้ว “มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์” จงสังเกตคำว่า “ดูเถิด” – นี่เป็นกรณีที่น่าตกใจ ชายผู้นี้ไม่ได้มาด้วยความสมัครใจของเขาเองเหมือนอย่างชายตาบอดสองคนนั้น แต่ “มีผู้” (they – พวกเขา) พาเขามา พระคัมภีร์ไม่ได้ใส่คำว่า “พวกเขา” เราไม่รู้ว่า “พวกเขา” เป็นใคร แต่ “พวกเขา” พาชายที่น่าสงสารที่ถูกผีสิงคนนี้มาหาพระเยซู เราไม่ได้อ่านว่า “พวกเขา” ขอร้องพระเยซูให้กระทำการอัศจรรย์หนึ่งแก่เพื่อนของพวกเขา แต่ด้วยเหตุผลแล้วเราเห็นว่าชายใบ้ผู้นี้พูดไม่ได้ ดังนั้น “พวกเขา” ที่พาเขามาจึงน่าจะขอร้องพระเยซูให้ทำให้เขาพูดได้

ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้นำบรรดาคนที่ เป็นใบ้ฝ่ายวิญญาณผู้นำสงสารมาหาพระเยซู – คนทั้งหลายที่ถูกเข้าสิงโดยพวกผีและไม่สามารถบอกความต้องการของตนต่อพระเจ้าได้เพราะว่าพวกเขาพูดไม่ได้ เมื่อมองจากแง่มุมฝ่ายวิญญาณ มนุษย์ธรรมดาๆย่อมไม่รับสิ่งต่างๆของพระเจ้า สิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาในสายตาของเขา และเขาไม่อาจรู้จักสิ่งเหล่านั้นได้ (1 คร. 2:14) มันขึ้นอยู่กับเราทั้งหลายที่รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะพูดออกไปและที่จะทูลขอต่อพระเจ้าเพื่อคนเหล่านั้นที่เป็นใบ้ฝ่ายวิญญาณ, ตาบอดฝ่ายวิญญาณ, และถูกผีสิง

ข้อ 33: “*เมื่อทรงขับผีออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ หมู่คนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย”*”

จงสังเกตว่าพระเยซูเจ้าไม่ทรงจัดการกับอาการต่างๆแต่ทรงตรงดิ่งไปยังสาเหตุของอาการเหล่านั้นเลย – วิญญาณชั่วนั้น มันคือผีตนนั้นที่ได้ทำให้ชายผู้นำสงสารคนนี้พูดไม่ได้ “เมื่อทรงขับผีออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้” พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยแก่เราว่าชายผู้นี้พูดว่าอะไร มันคงน่าสนใจยิ่งที่ได้รู้ถ้อยคำแรกที่เขาเอ่ยออกมา แต่พระเจ้าไม่ทรงอยากให้เรารู้ มิฉะนั้นพระองค์ก็คงให้เขียนลงในที่นี้แล้วโดยการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันไม่สำคัญว่าเขากล่าวอะไร เพราะว่าการอัศจรรย์นี้ไม่ใช่สิ่งที่เขากล่าว แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาพูดได้แล้ว

การอัศจรรย์นี้ยิ่งใหญ่เสียจน “*หมู่คนอัศจรรย์ใจ*” นั่นคือ พวกเขาตกตะลึงและอัศจรรย์ใจ และพวกเขารับสารภาพว่า “*ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย*” ไม่มีสิ่งใดที่ปกติธรรมดาเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า – ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์ล้วนพิเศษเหนือธรรมดา ผมเชื่อโดยส่วนตัวว่าพระองค์ทรงมีร่างกายที่สูง

ใหญ่เกินธรรมดา ผมไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นคนที่ย่อนแอ หากคุณจะศึกษาชีวิตของพระคริสต์ – สิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงเผชิญ, การทำงานเหน็ดเหนื่อยหลายชั่วโมง, ระยะทางหลายไมล์ที่พระองค์ทรงดำเนิน – คุณก็จะเห็นพ้องว่าพระองค์ทรงเป็นชายชาตรีในทุกกระเปาะนี้ ไม่มีสิ่งใดที่ปกติธรรมดาเกี่ยวกับพระองค์เลย พระองค์ทรงทำให้ผู้คนที่พระองค์ทรงติดต่อสัมพันธ์ด้วยประหลาดใจเสมอ พระองค์ทรงมีฤทธิ์มหัศจรรย์ พระองค์ตรัสถ้อยคำที่เปี่ยมด้วยความกรุณา – และพระองค์ก็ถ่อมพระทัยลงเหมือนลูกแกะตัวหนึ่ง

ฝูงชนเหล่านั้นไว้มากๆที่จะแสดงความชื่นชมของพวกเขาและพวกเขาอัศจรรย์ใจกับการอัศจรรย์เช่นนั้น แต่เราไม่พบตรงไหนเลยว่าฝูงชนเหล่านั้นโดยรวมให้ความเชื่อของตนอยู่ในพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์, พระผู้ช่วยให้รอด, พระบุตรของพระเจ้า การอัศจรรย์ใจกับอะไรบางอย่างที่ผิดปกติธรรมดาเป็นเรื่องราวหนึ่ง แต่การมีความเชื่อก็เป็นคนละเรื่องเลย คนจำนวนมากอัศจรรย์ใจกับจักรวาลนี้ – ท้องฟ้า, อวกาศ, ก้อนเมฆ, ฟ้าแลบ, สายลม – แต่พวกเขาไม่เคยถูกคิดและยอมรับว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งผู้ทรงอยู่เบื้องหลังสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด มันไม่ใช่สิทธิพิเศษของเราเท่านั้นที่ได้เชื่อ แต่มันเป็นหน้าที่ของเราด้วยที่จะยำเกรงพระเจ้าและที่จะรักษาบัญญัติต่างๆของพระองค์ ผู้คนไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก – พวกเขาอัศจรรย์ใจอยู่เสมอเหมือนเดิม แต่มีจำนวนไม่เยอะที่เชื่ออันนำไปสู่ความรอดและการยอมจำนนอย่างสิ้นสุดใจต่อพระเจ้า

“ให้เราฟังตอนสรุปความกันทั้งสิ้นแล้ว คือจงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์ ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกประการเข้าสู่การพิพากษาพร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว” (ปฐมจ. 12:13, 14)

ข้อ 34: “แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า “คนนี่ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี”

ขณะที่ผู้คนกำลังแสดงความประหลาดใจและความอัศจรรย์ใจอยู่นั้น เหล่าผู้นำทางศาสนาก็กำลังกล่าวว่าพระเยซูกำลังขับพวกผีออกโดยทางเจ้าของพวกผี คำกรีกตรงนี้อ่านว่า “ในการเป็นหนึ่งเดียวกับ” หรือ “โดยอำนาจที่ได้รับจาก” เจ้าแห่งพวกผี คำกล่าวหาที่ดูถูกนี้เป็นบาปอันร้ายแรง พระเยซูทรงประกาศในมัทธิว 12:22-32 ว่านี่เป็นบาปอย่างหนึ่งซึ่งจะไม่ได้รับการอภัยโทษในโลกนี้หรือในโลกที่จะมานั้น

ในข้อ 3 ของบทนี้ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์กล่าวในใจของตนว่าพระเยซูเป็นคนที่พูดหมิ่นประมาทเพราะพระองค์ได้ตรัสแก่คนอัมพาตผู้นั้นว่า “บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่าพูดหมิ่นประมาท และจากนั้นพวกเขาก็วิพากษ์วิจารณ์พระองค์ที่คบหาสมาคมกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป (ข้อ 11) คราวนี้พวกเขาเริ่มมีใจกล้าและขมขื่นมากขึ้น โดยกล่าวหาพระองค์ว่าเป็นพวกเดียวกับพญามารและได้รับอำนาจที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่างๆจากพวกผี ฝูงชนเหล่านั้นประหลาดใจและอัศจรรย์ใจกับการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์เหล่านั้นของพระเยซู แต่พวกฟาริสีพยายามที่จะหาเหตุผลมาอธิบายการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ การยอมรับความจริงเกี่ยวกับพระเยซูและการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำก็จะลดทอนอภิสิทธิ์ของพวกเขาเองท่ามกลางประชาชน ดังนั้นพวกเขาจึงทำทุกสิ่งที่ตนทำได้เพื่อหาเหตุผลมาอธิบายสิ่งเหล่านั้นที่พระเยซูกำลังกระทำอยู่ท่ามกลางคนเจ็บป่วยและคนที่ถูกผีเข้า

การรักษาให้หายนี้เป็นตัวปิดท้ายการอัศจรรย์ต่างๆที่มาเป็นชุดอันโดดเด่น – ตัวอย่างต่างๆของพระราชกิจมหัศจรรย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราท่ามกลางประชาชนเหล่านั้น – ซึ่งมีชีวิตไว้แก่เราในบทที่ 8 และ 9

พระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนและรักษาโรคในแคว้นกาลิลี

ข้อ 35: “พระเยซูได้เสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขาระหว่างเช้าประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย”

พระเยซูไม่ทรงตอบโต้หรือโต้เถียงกับพวกฟาริสีเหล่านั้นที่กล่าวหาพระองค์ว่าร่วมมือกับพญามาร คำตอบของพระองค์ที่ให้แก่คำใส่ร้ายที่พวกเขาโยนมาให้พระองค์ก็คือ การสั่งสอนและการเทศนาเพิ่มมากขึ้น การประกาศข่าวดีที่ว่าความรอดได้ถูกนำลงมาสู่มนุษย์แล้ว ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะตอบบรรดาศัตรูของเราโดยการกระทำดี เราไม่เคยชนะการโต้เถียงเลย เราจะต้องไม่โต้แย้งเรื่องข้อพระคัมภีร์ต่างๆ เราจะต้องประกาศพระวจนะ ที่จะพร้อมเสมอทั้งที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส ที่จะว่ากล่าว, ห้ามปราม, และตักเตือน “ด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน” (2 ทธ. 4:2) พระวจนะของพระเจ้าจะไม่กลับมาโดยเสียเปล่า แต่จะกระทำตามความมุ่งหมายที่พระวจนะนั้นถูกส่งไป – เพราะว่าพระวจนะมีชีวิตและทรงพลังานุภาพและคมกว่าดาบสองคมใดๆ

“พระเยซูได้เสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ...” ไม่มีสถานที่แห่งใดที่เล็กเกินกว่าที่พระเยซูจะทรงไปเยือนได้ หมู่บ้านแห่งหนึ่งในสมัยนั้นก็มีความเล็กมากเป็นปกติและประกอบด้วยไม่กี่ครอบครัวเท่านั้น แต่ที่ใดก็ตามที่พระองค์เสด็จไป พระองค์ก็ทรงสั่งสอน “ในธรรมศาลาของพวกเขา” ธรรมศาลาเหล่านี้เป็นเพียงสถานที่สำหรับการทำตามรูปแบบและประเพณีเท่านั้น แต่พระเยซูทรงเปลี่ยนธรรมศาลาเหล่านี้ให้กลายเป็นวิทยาลัยพระคริสตธรรมโดย “ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” งานรับใช้ของพระเยซูมีสามประการ: การอธิบายของเก่า, การประกาศของใหม่, และการกระทำการอัศจรรย์ต่างๆแก่คนเหล่านั้นที่เจ็บป่วย

“...ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่าง” น่าสนใจที่จะหมายเหตุคำว่า “ทุกอย่าง” นี้แสดงให้เห็นความครอบคลุมของฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ในการรักษาโรคของพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงรักษา “ความป่วยไข้ทุกอย่าง” ให้หาย และพระองค์ทรงรักษา “โรคทุกอย่าง” ให้หาย และพระองค์ทรงกระทำสิ่งนี้ “ท่ามกลางประชาชน” โดยไม่สนว่าพวกเขาป่วยหรือจน, ฉลาดหรือโง่เขลา, ทาสหรือไท พระองค์ทรงรักษาใครก็ตามและทุกคนที่มาหาพระองค์ จำไว้ว่าพระเยซูเจ้ากำลังประกาศ “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” และการรักษาโรคก็ไปพร้อมกับมันอย่างอัตโนมัติ พระเยซูกำลังกระทำภารกิจด้านการแพทย์รวมถึงท้าวประกาศข่าวประเสริฐด้วย ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับผู้ทรงรักษาโรคที่ยิ่งใหญ่ – พระองค์ผู้ไม่เคยรักษาไม่หายสักคนเดียว

ข้อ 36: “และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปดุจฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง”

ฝูงชนหมู่ใหญ่มหาพระเยซู – พระวณะประกาศว่า “หมู่ชน” และนี่จะเป็นจำนวนเท่าใดก็ได้ใน ภาษาของพระคัมภีร์ มีกี่ร้อยคนหรือกี่พันคน เราไม่รู้ แต่หมู่นั้นนั้นได้มา – และเมื่อพระเยซูทรงเห็นพวกเขา พระองค์ “ก็ทรงสงสารเขา”

“...ด้วยเขาอดโรย” คำว่า “อดโรย” ที่ถูกใช้ตรงนี้มี ความหมายว่า เหนื่อยล้า, หมดแรง, มีภาระหนัก พระเยซูทรงเห็นประชาชนเหล่านี้แบกภาระหนักในเรื่องศาสนา พวกเขาพิธีสั่งสอนประเพณีต่างๆของมนุษย์ แต่ พวกเขาไม่รู้เลยเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้าและพวกเขาละเลย “ข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ” (มธ. 23:23) พวกเขาเน้นการถืออดอาหาร, การถวายสืบลด, และการโอ้อวดทางศาสนาภายนอกแทนที่จะเน้นความจริง ต่างๆฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งแห่งมนุษย์ที่อยู่ภายใน

เรามีการทำซ้ำแบบนี้ในปัจจุบัน นี่เป็นโลกทางศาสนาที่เราอาศัยอยู่ มีสมาชิกคริสตจักรและผู้คนที่ เครื่องศาสนาบนแผ่นดินโลกทุกวันนี้มากกว่าที่เคยมีมา แต่สมาชิกคริสตจักรทั้งหลายก็ไม่จำเป็นต้องเป็นของ พระเจ้าโดยทางการอัครธรรมแห่งการบังเกิดใหม่ ศาสนาไม่ช่วยให้รอด เราถูกชำระให้สะอาดจากความบาปโดย พระโลหิตของพระเยซู – ไม่ใช่โดยศาสนาหรือการเป็นสมาชิกคริสตจักร พระเยซูทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี และผู้ เลี้ยงแกะที่ดีต้องค้ำนี้ได้ประทานชีวิตของพระองค์เพื่อฝูงแกะ เมื่อเรากล่าวพร้อมกับดาวิดได้ว่า “องค์พระผู้เป็น เจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงของข้าพเจ้า” เราก็จะกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน” เรากล่าวได้ด้วยว่า “แน่ที่เดียวที่ ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของ พระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิตย์”

เพราะว่าผู้คนเหล่านั้นอดโรยและ “กระจัดกระจายไป” พวกเขาก็ทำให้พระเยซูนึกถึงฝูง “แกะที่ไม่มี ผู้เลี้ยง” พวกเขาขาดการชี้นำ พวกเขาไม่มีผู้ใดที่จะนำพวกเขาไป พวกเขากระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ แต่พวกเขา ไม่มีเหล่าครูอาจารย์ที่กำลังสอนความจริง แกะที่ไม่มีผู้เลี้ยงก็น่าสงสารจริงๆ เพราะว่าพวกมันช่วยเหลือตัวเอง ไม่ได้เลย พวกมันไม่มีคนคอยให้อาหาร, ให้น้ำ, ให้อยู่รวมเป็นฝูง, ปกป้องดูแล และเหตุการณ์น่าเศร้าจะเกิดแก่ ฝูงแกะเช่นนั้นเป็นแน่ มนุษย์ที่ปราศจากพระเจ้าน่าสงสารยิ่งกว่า – พวกเขาไม่เพียงช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เท่านั้น แต่พวกเขายังสิ้นหวังและมุ่งหน้าไปสู่นรก

พระเยซูเจ้าทรงสะท้อนพระทัยเมื่อพระองค์ทรงเห็นหมู่ชนเหล่านั้น พระทัยของพระองค์เป็นทุกข์โศก และพระองค์ทรงเกิดความสงสารพวกเขายิ่งนัก สิ่งที่พระเยซูทรงเห็นไม่เพียงส่งผลกระทบต่อพระเนตรของ พระองค์เท่านั้นแต่ยังจะต้องพระทัยของพระองค์ด้วย พระเมฆโปดกของพระเจ้าทรงเกิดความสงสารและ ความรักอย่างสุดพระทัยต่อฝูงชนผู้หลงหายที่นำเวทนาเหล่านี้ ผมอยากรู้จริงๆว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรง รู้สึกอย่างไรเมื่อพระองค์ทรงมองลงมายังผู้คนหลายพันล้านชีวิตบนแผ่นดินโลกวันนี้ ไม่มีผู้ใดทราบได้ว่ามี คริสเตียนจริงๆอยู่กี่คนกัน แต่ขณะที่พระเยซูทรงมองลงมาพระองค์ก็ทรงเห็นหัวใจของทุกคน มนุษย์มองดูที่รูป ลักษณ์ภายนอก แต่พระเจ้าทรงทอดพระเนตรที่จิตใจ – และพระองค์ทรงทราบว่าใครได้รับความรอดและใคร เป็นผู้หลงหาย ผมอยากรู้จริงๆว่าพระองค์ทรงรู้สึกอย่างไรเมื่อพระองค์มองไปที่ฝูงชนเหล่านั้นที่เป็นเหมือน แกะที่ไม่มีผู้เลี้ยงและจากนั้นพระองค์ก็ทรงมองมาที่เราทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและทรงเห็นว่าเรากำลังทำ น้อยจริงๆเพื่อที่จะนำฝูงชนเหล่านี้มาหาพระองค์ แน่แน่นอนว่าพระองค์ทรงเกิดพระทัยสงสารในวันนี้ และ

แน่นอนว่าพระองค์กำลังตรัสแก่คุณและแก่ผม คือสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในข้อพระคำต่อไป

ข้อ 37: “แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่”

“การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา” ในที่นี้พระเยซูทรงเห็นฝูงชนเหล่านั้นว่าเป็นเหมือนการเก็บเกี่ยวใหญ่ – ทุ่งธัญพืชสีทองที่ลมพัดไหวซึ่งพร้อมที่จะเก็บเกี่ยวแล้ว (หากธัญพืชไม่ถูกเก็บเกี่ยวเมื่อพร้อมแล้ว ส่วนหัวที่หนักของข้าวสาลีก็ร่วงลงสู่พื้นดินและเปื่อยเน่าไป) พระเยซูทรงเห็นไม่เพียงทุ่ง “ธัญพืช” สีทองอันกว้างใหญ่ที่พร้อมที่จะถูกเก็บเกี่ยวเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเห็นคนงานไม่กี่คนเท่านั้นด้วย คนที่เสแสร้งว่าเป็นนั้นมีเยอะ แต่คนทำงานนั้นมีน้อย “ฟ่อนข้าว” พร้อมที่จะถูกเก็บรวบรวมแล้ว – หมู่ชนมหาศาลพร้อมที่จะถูกสอนแล้ว แต่ไม่มีใครที่จะสอนพวกเขา “ข้าวสาลี” พร้อมสำหรับถูกเกี่ยวด้วยเคียวแล้ว แต่มีคนงานน้อยที่จะเก็บเกี่ยวพืชผล ฝูงชนเหล่านั้นกำลังร้อนรนไปทั่วโดยโยหาบางสิ่งที่จะทำให้พวกเขาอิ่มใจ แต่พวกคนงานก็มีจำนวนน้อยเหลือเกินเมื่อเทียบฝูงชนมหาศาลเหล่านั้น

ข้อ 38: “เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์”

ฝูงชนเหล่านั้นกำลังมารวมตัวรอบพระเยซูโดยพร้อมที่จะฟังข่าวประเสริฐเรื่องพระเมสสิยาห์ แต่พวกคนงานก็มีจำนวนน้อยเหลือเกิน ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงส่งเหล่าสาวกให้ “อธิษฐาน...ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น” เพื่อที่พระองค์จะทรง “ส่งคนงานมา” เก็บเกี่ยวธัญพืชสีทอง – การเก็บเกี่ยวดวงวิญญาณทั้งหลายที่หิวกระหายข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

ผู้เก็บเกี่ยวธัญพืชต้องรู้วิธีวัดเคียวเกี่ยว หากเขาไม่รู้ว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ เขาก็จะทำลายธัญพืชและทำให้มันกระจัดกระจายไป – และนี่เป็นสิ่งสำคัญมากกว่าหลายล้านเท่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับดวงวิญญาณของมนุษย์ พระเจ้าเท่านั้นทรงสามารถส่งเหล่าคนงานไปเก็บเกี่ยวดวงวิญญาณทั้งหลายผ่านทาง การประกาศความรอดที่ถูกซื้อด้วยพระโลหิตแห่งกลโกธา และพระองค์ทรงบัญชาเราให้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อที่พระองค์จะทรงส่งเหล่าผู้เกี่ยวไปในการเก็บเกี่ยวนั้น

ผมแน่ใจว่ามีบางคนที่ย่านข้อความเหล่านี้ซึ่งเคยพูดว่า “ไม่มีอะไรที่ฉันจะทำได้เลย ฉันไปทำงานมิชชันต่างแดนไม่ได้หรอก ฉันเป็นศิษยาภิบาลดูแลคริสตจักรก็ไม่ได้ ฉันสอนรวีไม่เป็น ฉันเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐไม่ได้ ฉันเขียนหนังสือหรือโบปลิวิกก็ไม่ได้” เพื่อนของผมครับ มีสิ่งหนึ่งที่ฉันกระทำได้ ซึ่งเป็นหนึ่งในสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด – หากไม่ใช่สิ่งนั้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุด – ของงานรับใช้ทั้งปวง: คุณอธิษฐานได้ มีคนมากมายที่สอนรวีได้; มีคนมากมายที่กล่าวคำเทศนาจากธรรมาสน์ได้ – แต่ผมเกรงว่ามีน้อยคนที่ทราบจริงๆว่าจะต้องอธิษฐานอย่างไร หากคุณเทศนาไม่เป็น, หากคุณสอนไม่เป็น, หากคุณไปทำงานมิชชันต่างแดนไม่ได้, บางทีคุณอาจเป็นหนึ่งในคนหายากเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเรียกให้อธิษฐานเผื่อคนอื่น จงอธิษฐานสิครับ! จงอธิษฐานเผื่อเหล่าผู้รับใช้; จงอธิษฐานเผื่อพวกมิชชันนารี; และจงอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงส่งคนงานใหม่ๆเข้าไปในทุ่งเก็บเกี่ยวอันกว้างใหญ่ของโลกนี้

บางครั้งการอยู่ก็มีเกียรติมากกว่าไป; บางครั้งการอยู่ก็ก่อให้เกิดประโยชน์มากกว่าไป มันอาจสว่างม
น้อยกว่าเยอะ – แต่เราไม่ได้กำลังแสวงหาสง่าราศีและความสว่างาม; เรากำลังเสาะหาที่จะถวายเกียรติพระ
เยซูเจ้าผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา และหนทางที่จะถวายเกียรติพระองค์ก็คือ การยกชูพระนามของพระองค์
และชี้ไปยังพระเมฆโปดกของพระเจ้าผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด

บทที่ 10

- 10:1 เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้
- 10:2 อัครทูตสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา
- 10:3 ฟิลิปและบารโธโลมิว โธมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส
- 10:4 ซีโมนชาวคานาอันและยูดาสิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น
- 10:5 สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า “อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย
- 10:6 แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า
- 10:7 จงไปพลาจประกาศพลาจว่า ‘อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว’
- 10:8 จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ
- 10:9 อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าของท่าน
- 10:10 หรือย่ามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน
- 10:11 เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป
- 10:12 ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น
- 10:13 ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน
- 10:14 ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงเสกมัดฟางมัดที่ติดเท้าของท่านออกเสีย
- 10:15 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น
- 10:16 ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปดูแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา
- 10:17 แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา
- 10:18 และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ

10:19 แต่เมื่อเขามอบท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลาอันนั้น

10:20 เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน

10:21 แม้ว่าพื้ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงความตาย

10:22 ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

10:23 แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

10:24 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน

10:25 ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

10:26 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์

10:27 ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน

10:28 อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพิณาศในนรกได้

10:29 นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้

10:30 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น

10:31 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว

10:32 เหตุตั้งนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

10:33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

10:34 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามีได้้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา

10:35 ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี

10:36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน

10:37 ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา

10:38 และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา

10:39 ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด

10:40 ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็มารับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา

10:41 ผู้ที่รับศาสนาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสนาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างศาสนาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ผู้ชอบธรรมพึงได้รับ

10:42 และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้”

สิบสองคนนั้นได้รับคำสั่งและถูกส่งไป

ข้อ 1: “เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้”

ในมาระโก 6:7-13 และลูกา 9:1-6 เราพบบันทึกเรื่องการส่งพวกอัครทูตออกไปเช่นกัน ในมาระโก 3:13-19 และลูกา 6:13-16 ชื่อของพวกเขาถูกให้ไว้ หากเราอยากเห็นความแตกต่างอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวระหว่างการทรงมอบหมายงานที่พระเยซูได้ประทานให้แก่อัครทูตสิบสองคนนี้และงานที่ประทานให้แก่เจ็ดสิบคนนั้นที่พระองค์ทรงส่งไปเป็นคู่ๆ เราควรเปรียบเทียบบทที่เราศึกษาอยู่นี้กับลูกา 10:1-16

ในพระคำตอนนี้พระเยซู “ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มา” และทรงมอบหมายงานให้พวกเขา โดยประทาน “อำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้” และอำนาจที่จะรักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้ พวกเขามีอำนาจที่จะรักษาไม่เพียงบางโรคเท่านั้น แต่**ทุกโรค** – “โรคและความเจ็บไข้ทุกอย่าง” ผมเชื่อในการรักษาโรคให้หายแบบพระเจ้าเท่ากับคนอื่นๆบนแผ่นดินโลก เหมือนกับที่ผมได้กล่าวไว้ก่อนแล้ว – แต่ผมขอกล่าวซ้ำว่าผมไม่เชื่อในวิธีการสมัยใหม่บางวิธีที่ถูกใช้โดยพวกนักรักษาโรคบางคนตามสไตล์ของตนเอง พระเยซูทรงมอบหมายพวกสาวกให้รักษาโรค และพวกเขาก็รักษาโรค เราจะพูดถึงการรักษาโรคแบบพระเจ้าและอำนาจเหนือพวกผีอย่างละเอียดมากกว่านี้ในการศึกษาของเรา

ข้อ 2-4: “อัครทูตสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา ฟีลิปและบารโธโลมิว โธมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลอบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอันและยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น”

ถึงแม้ว่านี่เป็นครั้งแรกที่มีทิวเฮย์ชื่อพวกอัครทูต การคัดเลือกสิบสองคนนี้ก็เกิดขึ้นไปแล้วก่อนหน้านี้ (ดูมาระโก 3:13-19 และลูกา 6:13-16) ตรงนี้พระเยซูกำลังส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆ (มาระโก 6:7) เพื่อไปทำภารกิจหนึ่ง

คำว่า “อัครทูต” (apostle) มีความหมายตรงตัวว่า “ถูกใช้ไป” หรือ “คนหนึ่งที่ถูกส่งไป” และเป็นคำที่ถูกใช้ครั้งแรกตรงนี้โดยมัทธิว แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราประทานชื่อนั้นแก่สิบสองคนนี้ตอนที่พระองค์ทรงคัดเลือกพวกเขา (ลูกา 6:13) ตามที่ Lightfoot กล่าว “นี่เป็นชื่อเรียกอย่างหนึ่งซึ่งใช้เรียกคนเหล่านั้นที่ถูกส่งตัวจากเมืองแม่โดยพวกผู้ปกครองของชนชาตินั้นไปทำภารกิจในต่างแดน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่ถูกกำชับให้เก็บรวบรวมบรรณาการซึ่งถูกจ่ายให้แก่การปรนนิบัติในพระวิหาร”

ชื่อเรียก “เหล่าอัครทูต” ถูกตั้งให้แก่สิบสองคนนี้โดยมีความหมายที่พิเศษ แต่มันไม่ได้ถูกจำกัดแค่พวกเขาเท่านั้น *มัทธิอัส* ถูกเพิ่มเข้ากับสิบสองคนนั้น (กิจการ 1:26) และ *เปาโล* “ถูกเรียกให้เป็นอัครทูตคนหนึ่ง” (โรม 1:1) ยากอบ น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและบารนาบัสก็ถูกเรียกว่าอัครทูต (กท. 1:19; กจ. 14:14) เราพบคำนี้ถูกใช้ในความหมายที่กว้างกว่าเยอะในพระคำตอนอื่นๆ เช่นในโรม 16:7 ชื่อนี้ก็ยังถูกประยุกต์ใช้กับพระเยซูคริสต์ในฮีบรู 3:1 ด้วย ซึ่งเราอ่านเกี่ยวกับ “อัครทูตและมหาปุโรหิตซึ่งเราับเชื่ออยู่นั้นคือพระเยซูคริสต์” (พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ได้ทรงส่งพระองค์มา)

พวกอัครทูตเป็นกลุ่มคนที่ไม่มีใครเหมือน พวกเขาได้รับการทรงเรียกใน *วาระที่พิเศษ* และสำหรับ *ภารกิจที่พิเศษ* คนบางคนอ้างตัวว่าเป็นอัครทูต แต่พวกเขาไม่ได้มี “สัญญาณต่างๆของอัครทูต” ให้เราพิจารณา “สัญญาณ (หรือฉลาก) ของอัครทูต” เหล่านี้กัน:

1. พวกเขาถูกเลือกโดยตรงโดยพระเยซูเจ้าเอง หรือ เช่นในกรณีของบารนาบัส ถูกเลือกโดยตรงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มธ. 10:1, 2; มก. 3:13-15; ลก. 6:13; กจ. 9:6-15; 13:2; 22:10-15; และ รม. 1:1)

2. พวกอัครทูตได้รับของประทานต่างๆแบบเฉพาะเจาะจง, อำนาจที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่างๆซึ่งเป็นเครื่องหมายรับรองจากพระเจ้าเกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่นั้น (มธ. 10:1; มก. 3:14, 15; ลก. 9:1, 2; กจ. 5:15, 16; 16:16-18; 28:8, 9)

3. พวกอัครทูตได้ประกาศอาณาจักรแห่งสวรรค์แก่ชนชาติอิสราเอลเท่านั้น พวกเขาเป็นผู้นำชาวดินนั้นมาประกาศ (มธ. 10:5, 6) พวกเขาประกาศว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 10:7) พวกเขาสาธิตให้เห็นอำนาจต่างๆของอาณาจักรนั้น (มธ. 10:8)

4. คุณสมบัติที่ขาดไม่ได้เลยที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ของอัครทูตคนหนึ่งก็คือว่า เขาควรเป็นประจักษ์พยานแก่ตาเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า เปโตรกล่าวเรื่องนี้ชัดเจนก่อนการเลือกมัทธิอัสเพื่อมาแทนที่ยูดาส อิสคาริโอท: “เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา คือตั้งแต่บัดพิศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา *คนหนึ่ง*ในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” (กิจการ 1:21, 22) เปาโลบอกชาวเมืองโครินธ์ว่า: “ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีภาพหรือ *ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ...*” (1 คร. 9:1) “ครั้งหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด” (1 คร. 15:8)

5. พระเยซูได้ประทานลูกกุญแจเหล่านั้นของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้แก่อัครทูตเปโตร (มธ. 16:19) และเราจะอธิบายเรื่องนี้เมื่อเราไปถึงบทที่สิบหกของมัทธิอัส

6. ความสัมพันธ์ในอนาคตของพวกอัครทูตกับอาณาจักรนั้นจะเป็นตำแหน่งของเหล่าผู้พิพากษาเหนือสิบสองตระกูลของชนชาติอิสราเอล (มธ. 19:28)

มีอยู่สี่รายชื่อของอัครทูตทั้งสิบสองคนที่ถูกบันทึกไว้ในภาคพันธสัญญาใหม่ และไม่มีสองรายชื่อใดที่ตรงกันอย่างสมบูรณ์แบบ อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายความว่าหรือบอกเป็นนัยว่ามีความคลาดเคลื่อนหรือความขัดแย้งกันในสี่รายชื่อที่ถูกให้ไว้นี้ ขอให้ผมให้รายชื่อทั้งสี่อันแก่คุณดังนี้:

มัทธิว 10:2-4	มาระโก 3:16-19	ลูกา 6:14-16	กิจการ 1:13
ซีโมน เปโตร อันดรูว์	ซีโมน เปโตร ยากอบ บุตรเศเบดี	ซีโมน เปโตร อันดรูว์	เปโตร ยากอบ
ยากอบบุตรเศเบดี ยอห์นน้องชายของเขา	ยอห์นน้องชายยากอบ อันดรูว์	ยากอบ ยอห์น	ยอห์น อันดรูว์
ฟิลิป บารโธโลมิว	ฟิลิป บารโธโลมิว	ฟิลิป บารโธโลมิว	ฟิลิป โธมัส
โธมัส มัทธิว คนเก็บภาษี	มัทธิว โธมัส	มัทธิว โธมัส	บารโธโลมิว มัทธิว
ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส เลบเบอัส (ธัดเดอัส)*	ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส เลบเบอัส (ธัดเดอัส)*	ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมน เศโลเท	ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมน เศโลเท
ซีโมนชาวคานาอัน ยูดาส อิสคาริโอท	ซีโมนชาวคานาอัน ยูดาส อิสคาริโอท	ยูดาส น้องชายยากอบ* ยูดาส อิสคาริโอท	ยูดาส น้องชายยากอบ*

* นี่เป็นคนเดียวกัน ตามที่ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านกล่าว

เราสังเกตเห็นในทันทีว่า แม้จะมีการเรียงลำดับที่หลากหลาย ซีโมน เปโตรก็ถูกบอกชื่อเป็นคนแรกเสมอและยูดาส อิสคาริโอท เป็นคนสุดท้ายเสมอ เราควรหมายเหตุไว้เช่นกันว่าสี่คนแรกในทุกรายชื่อนี้คือ พี่น้องสองคู่ที่ทรงเรียกพวกเขาให้ติดตามพระเยซูถูกกล่าวถึงในตอนแรกสุด ยิ่งไปกว่านั้น เราสังเกตเห็นในแต่ละรายชื่อเหล่านี้ว่าสามกลุ่มๆละสี่คนถูกนำโดยเปโตร, ฟิลิป, และยากอบตามลำดับ และแต่ละกลุ่มมีสี่คนเดิมเสมอ ยกเว้นการตัดทิ้งยูดาส อิสคาริโอทในรายชื่อที่ให้ไว้ในหนังสือกิจการ

กรุณาสังเกตคำเหล่านี้ในข้อ 2 ของมัทธิวบทที่ 10 อีกครั้ง: “*อัครทูตสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร...*” ซีโมน เปโตร เป็นคนแรก ไม่เพียงในเรื่องของการทรงเรียกเท่านั้น แต่เป็นคนแรกในเรื่องยศศักดิ์ด้วย นี่เป็นเรื่องที่ปฏิเสธไม่ได้และสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนเมื่อเราสังเกตว่าเขาถูกเอ่ยชื่อเป็นคนแรกเสมอในรายชื่อเหล่านี้ของพวกอัครทูต เปโตรไม่เพียงถูกเอ่ยชื่อเป็นคนแรกเท่านั้น แต่เขายังมีความโดดเด่นในหลายวาระในฐานะผู้นำของสิบสองคนนั้นด้วย

ยกตัวอย่างเช่น เปโตรมักพูดแทนคนกลุ่มนั้น: “*แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง*” (มธ. 19:27) “*ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง*” (ลูกา 12:41)

บางครั้งเปโตรก็ตอบคำถามต่างๆซึ่งถูกกล่าวแก่อัครทูตเหล่านั้นทุกคน มีอยู่คราวหนึ่งเมื่อพระเยซู กำลังตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ “พระองค์ตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด” ซีโมนเปโตร ทูลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (มธ. 16:15, 16) อีกคราว หนึ่งพระเยซูตรัส “กับสิบสองคนนั้นว่า “ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ” ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 6:67, 68)

มีอยู่หลายครั้งเมื่อพระเยซูตรัสแก่เปโตรในฐานะเป็นตัวหลักท่ามกลางสามคนนั้นซึ่งเป็นเหล่าสาวกคน โปรต (เปโตร, ยากอบ, และยอห์น): “พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัส กับเปโตรว่า “เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักช่วงเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ” (มธ. 26:40)

บางครั้งเปโตรก็ถูกคนอื่นเรียกในฐานะเป็นตัวแทนของกลุ่มสาวกนั้น: “เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมา ถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า “อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุง พระวิหารหรือ” (มธ. 17:24) ในกิจการ 2:37 เราอ่านว่า: “เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึง กล่าวแก่เปโตรและอัครทูตอื่นๆว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี”

หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู เปโตรก็ปรากฏตัวในฐานะเป็นผู้พูดแทนพวกอัครทูต: “ครา วนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก ... และกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย...” (กิจการ 1:15, 16) “ฝ่าย เปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านชาวยูเดียและบรรดา คนที่อยู่ไนกรูเซอแลม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด” (กิจการ 2:14) “ขณะนั้นเปโตร ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวแก่เขาว่า “ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของ อิสราเอล” (กิจการ 4:8) “ฝ่ายเปโตรกับอัครทูตอื่นๆตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่า เชื่อฟังมนุษย์” (กิจการ 5:29)

เมื่อการประชุมสภาคริสตจักรครั้งแรกถูกจัดขึ้น เปโตรกล่าวคำเทศนาแรก; และดูเหมือนว่าคำเทศนา นี้เป็นตัวตัดสินข้อยุติเกี่ยวกับปัญหาที่สภาเผชิญในขณะนั้น: “เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวก ท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ” (กิจการ 15:7)

ในความสัพพัญญูของพระองค์ พระเยซูทรงทราบว่าเปโตรเป็นชายที่มีใจกล้าและเปี่ยมด้วยพลัง และ น่าจะเป็นเพราะเหตุนี้เองพระองค์จึงได้ประทาน “ลูกกุญแจแห่งอาณาจักรนั้น” แก่เขา (มธ. 16:19) เปโตรใช้ ลูกกุญแจเหล่านั้นไม่เพียงเพื่อเปิดประตูเท่านั้นแต่เพื่อปิดมันอีกด้วย เขาใช้ลูกกุญแจเหล่านั้นในการปิดประตู นั้นในบันทึกที่ถูกให้ไว้ในกิจการ 5:3-5:

“ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า “อานาเนีย เหตุไฉนซาตานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระ วิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ เมื่อที่ดินยังอยู่ที่ เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อ พระเจ้า”

“เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง”

จากนั้นเรามีบันทึกตอนที่เปโตรใช้ลูกกุญแจเหล่านั้นเพื่อเปิดประตูในวันเพ็นเทคอสต์นั้น:

“ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านชายเวรดีและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าอ่อนเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอล ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า

“พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชาย บุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์... และจะเป็นเช่นนี้คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’

“ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชวาวนาซาเรธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้... พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้งนั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว เหตุที่ท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ เหตุฉะนั้นให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์” ...

“คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน” (กิจการ 2:14-41 บางส่วน)

เปโตรยังใช้ลูกกุญแจเหล่านั้นในการนำเสนอข่าวประเสริฐแก่โครเนลิอัสและคนในบ้านเรือนของเขา ด้วย ทูตสวรรค์องค์หนึ่งบอกโครเนลิอัสให้ “ใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร” ...

“...โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้น และกล่าวว่า “จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน” เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิท

กับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นที่พระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน...

“ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่คนใดๆในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับพระทัยพระองค์ พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง) ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่องที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบังเกิดมาที่ยอห์นได้ประกาศนั้น คือเรื่องพระเยซูชวามาซาเรีว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้ ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้วพระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายยอมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์”

“เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หน้ตซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า” (กิจการ 10:5-46 บางส่วน)

ข้อเท็จจริงเหล่านี้ที่ถูกให้ไว้เกี่ยวกับเปโตรแน่นอนว่าไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อัครทูตคนนั้นเป็นศิลาซึ่งพระเยซูทรงสร้างคริสตจักรไว้บนนั้น และไม่มีการบอกเป็นนัยอะไรเลยตรงนี้ว่าเปโตรเป็นพระสันตะปาปาเหนือคริสตจักร เขาเป็นโฆษกผู้พูดแทนพวกอัครทูต และพระเยซูได้ประทานลูกกุญแจเหล่านั้นแห่งอาณาจักรนั้นแก่เขา เขาเทศนาข่าวประเสริฐและประกาศการเปิดและการปิดประตูแห่งอาณาจักรนั้น ไม่มีร่องรอยของการที่เปโตรเป็นผู้ที่เหนือกว่าคนอื่นๆในจดหมายฝากฉบับใดเลยซึ่งถูกเขียนหลังจากสมัยแรกของคริสตจักร เมื่อเปโตรถูกกล่าวถึงในจดหมายฝากฉบับต่างๆ เขาก็เป็นเพียงหนึ่งในอัครทูตเหล่านั้นและไม่ได้เป็นหัวหน้าหรือผู้นำ จึงสังเกตถ้อยคำของเปาโลเกี่ยวกับเขา:

“เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยาไปไหนๆด้วยกัน เหมือนอย่างอัครทูตอื่นๆ และบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเศฟาส (เปโตร) หรือ” (1 คร. 9:5)

“แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสู่หน้ต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ต (เพราะว่า พระองค์ผู้

ได้ทรงคลอใจเปโตรให้เป็นอัครทูตไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ก็ได้ทรงคลอใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน” (กท. 2:7, 8)

ในจดหมายฝากสองฉบับที่ถูกเขียนโดยปากกาที่ได้รับ การคลอใจของเปโตร เราไม่มีสักคำเดียวที่บอกเป็นนัยว่าเขาเหนือกว่าอัครทูตคนอื่นๆหรือสมาชิกคนอื่นๆของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ในแง่ใดเลย ทุกสิ่งเข้าไปในทางที่ต่อสู้กับหลักคำสอนดังกล่าวแทนที่จะสนับสนุนหลักคำสอนดังกล่าว เปโตรเตือนสติเหล่าผู้นำคริสตจักรให้เป็นคนที่ย่อมใจ ไม่เสาะแสวงหาเกียรติ: “ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสง่าราศีอันจะมาปรากฏภายหลังด้วย จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น” (1 ปต. 5:1-3)

ใน 2 เปโตร 1:1 เขากล่าวแก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่ “ได้รับความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย” ดังนั้นเราจึงเห็นว่าเปโตรไม่ได้บอกเป็นนัยว่าตนเหนือกว่าอัครทูตคนอื่นๆที่เหลือหรือผู้เชื่อคนอื่นๆแม้แต่นิดเดียวเลย

ชื่อ “เคฟาส” ถูกตั้งให้แก่เปโตรโดยพระเยซูคริสต์เจ้าเองตอนที่พระองค์ทรงพบเขาครั้งแรก: “อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า “ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเคฟาส” ซึ่งแปลว่าศิลา” (ยอห์น 1:42) ทั้งเคฟาส (ในภาษาอารามิก) และเปโตร (ในภาษากรีก) มีความหมายว่า “หินหรือศิลาขนาดเล็ก” ในมัทธิว 16:18 เราอ่านว่าพระเยซูทรงบอกเปโตรว่า “ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้”

“อันดรูว์” อัครทูตคนที่สองที่ถูกเอ่ยชื่อตรงนี้ในมัทธิว บทที่ 10 เป็นสาวกคนหนึ่งของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เราอ่านในกิตติคุณของยอห์นว่า: “รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคนและท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า “จงดูพระเมฆโปดกของพระเจ้า” สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขาจึงติดตามพระเยซูไป พระเยซูทรงเหลือวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า “ท่านหาอะไร” และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) “ท่านอยู่ที่ไหน” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “มาดูแลเถิด” เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว

“คนหนึ่งทั้งสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่าพระคริสต์” (ยอห์น 1:35-41)

หลังจากที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาชี้ไปยังพระเยซูในฐานะเป็นพระเมฆโปดกของพระเจ้าแก่อันดรูว์และสาวกอีกคนแล้ว พวกเขา也从ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและติดตามพระเยซู พวกเขาถามพระองค์ว่าพระองค์อาศัยอยู่ที่ไหนและกลับไปบ้านกับพระองค์เพื่อใช้เวลาตลอดทั้งวันที่เหลือนั้น – และมันเป็นการไปเยือนที่ลึกลับ

ไม่ลงของพวกเขา! อันดรูว์ประทับใจเสียจนเขาไปตามพี่ชายของตน คือเปโตร และพาเขามาหาพระเยซู พวกเขาไม่ได้ติดตามพระองค์ไปตลอดนับตั้งแต่ตอนนั้น แต่พวกเขาได้รับการทรงเรียกที่จริงจังมากกว่าเดิมในภายหลัง เรามีบันทึกนี้ในมัทธิว 4:17-20:

“ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา” เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที”

“ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา” เป็นหุ้นส่วนในการจับปลากับเปโตรและอันดรูว์: “ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน” (ลก. 5:10) ชายเหล่านี้ก็ทิ้งอวนของตนเช่นกัน (ลก. 5:11 กล่าวหาพวกเขา “ละทิ้งสิ่งสารพัด”) และทั้งสี่คนนี้ – เปโตร, อันดรูว์, ยากอบ, และยอห์น – ได้ติดตามพระเยซูเจ้าไปและกลายเป็น “ผู้จับคน” อย่างแท้จริง

“ฟิลิป” เป็นผู้ที่มาจากเมืองเบธไซดา ซึ่งเป็นเมืองเกิดของอันดรูว์และเปโตร (ยอห์น 1:44) ในวันถัดจากตอนที่อันดรูว์ไปเยี่ยมพระเยซู “วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟิลิปจึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา” (ยอห์น 1:43) ทั้งอันดรูว์และฟิลิปเป็นชื่อกรีก ในกิตติคุณของยอห์น เราอ่านเกี่ยวกับอัครทูตสองท่านนี้ว่า: “ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้น มีพวกกรีกบ้าง พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟิลิป ซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใครจะเห็นพระเยซู” ฟิลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟิลิปจึงไปทูลพระเยซู” (ยอห์น 12:20-22)

“บารโธโลมิว” เป็นชื่อฮีบรูเก่าแก่ชื่อหนึ่ง และมีความหมายว่า “บุตรชายของธัลมาย” ผู้รัฐพระคัมภีร์ที่โดดเด่นหลายท่านเชื่อว่าบารโธโลมิวเป็นคนเดียวกันกับนารานาเอลแห่งบ้านคานาในแคว้นกาลิลี ซึ่งถูกกล่าวถึงในยอห์น 1:45-51 จากยอห์น 21:2 เป็นธรรมดาที่เราจะคิดเอาเองว่านารานาเอลเป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น เนื่องจากฟิลิปเป็นคนพานารานาเอลมาหาพระเยซู (ยอห์น 1:45) และเนื่องจากบารโธโลมิวต่อจากฟิลิปทันทีในรายชื่อพวกอัครทูตของมัทธิว มันจึงดูเหมือนเป็นไปได้อย่างยิ่งที่นารานาเอลและบารโธโลมิวจะเป็นคนๆ เดียวกัน

“โรมัส” ในภาษากรีกบางครั้งก็ถูกแปลเป็น “ดิคุมัส” ซึ่งมีความหมายว่า “แฝด” (ยอห์น 11:16; 20:24; 21:2) เรื่องราวเหตุการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับชีวิตของเขาถูกพบในยอห์น 11:16, ยอห์น 14:1-6, และยอห์น 20:24-29 ถึงแม้ว่าโรมัสแสดงออกถึงความสงสัยและความไม่เชื่อตอนที่ถูกบอกเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว เขาก็ไม่สมควรถูกเรียกว่า “โรมัสที่สงสัย” ในความหมายปกติของวลีนี้ มันเป็นความจริงที่ว่าเขาเชื่อซ้่าที่จะเชื่อ แต่เมื่อเขาปักใจเชื่อในที่สุด เขาก็เอ่ยหนึ่งในคำสารภาพที่สูงส่งที่สุดในหนังสือกิตติคุณทั้งสี่เล่ม: “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์” (ยอห์น 20:28)

“*มัทธิวคนเก็บภาษี*” เห็นได้ชัดว่าเป็นอัครทูตคนหนึ่งที่พระเยซูทรงเรียกในมัทธิว 9:9 ผู้บันทึกเรื่องราวของกิตติคุณเล่มนี้ที่เราากำลังศึกษาอยู่ในกิตติคุณของมัทธิว อัครทูตท่านนี้เอ่ยชื่อของตนเพียงสองครั้ง (มธ. 9:9; 10:3) ประวัติศาสตร์ในเวลาต่อมาของมัทธิวไม่เป็นที่ทราบและประเพณีเหล่านั้นก็เชื่อถือไม่ได้

“...*ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส (เคลโอปัส)*” (ตามที่เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านได้บอกไว้ ชื่อกรีกสองชื่อนี้, *อัลเฟอัส* และ*เคลโอปัส* เป็นชื่อเดิมที่เรียกได้สองแบบ) ในยอห์น 19:25 เราอ่านว่า “ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับ*น้ำสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส* และมารีย์ชาวมัคดาลา” มาระโกกล่าวไว้ว่า “มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา *มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส* และนางสะโลเม” (มาระโก 15:40) จากพระคัมภีร์ข้ออ้างอิงเหล่านี้ บางคนเชื่อว่า “*ยากอบน้อย*” คือ “*ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส*” ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ในมัทธิว บทที่ 10 หากนี่เป็นความจริง (ตามที่สโกลฟีลด์กล่าว) ยากอบผู้นี้ก็เป็นบุตรชายของอัลเฟอัส (เคลโอปัส) และมารีย์ (น้องสาวของนางมารีย์มารดาของพระเยซู) และเป็นพี่น้องของโยเสส (มาระโก 15:40) ดังนั้นเขาจึงเป็นลูกพี่ลูกน้องของพระเยซูเจ้า – หรือตามการใช้แบบยิว, “น้อง” ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (กท. 1:19) เขาถูกเรียกว่ายากอบ “น้อย” (มาระโก 15:40) – ตรงตัวคือ *ตัวเล็ก* นั่นคือ ตัวเตี้ยกว่ายากอบบุตรชายของเศเบดี หากเราไม่ยอมรับพระคัมภีร์นี้ แต่สรุปแทนว่ายากอบผู้นี้เป็นคนละคนกับ “ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” เราก็แทบไม่รู้จะเกี่ยวข้องกับอัครทูตผู้นี้เลย

“...*และเลอบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส*” อาจารย์สอนพระคัมภีร์หลายท่านไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับชื่อสองชื่อที่ถูกให้ไว้ตรงนี้สำหรับอัครทูตท่านนี้ มีความยุ่งยากในการเห็นพ้องตรงกันทั้งจากมุมมองของสำเนาคัดลอกอันหลากหลายและคำถามต่างๆที่ผุดขึ้นมาจากรายชื่ออื่นๆที่เหลือของพวกอัครทูต อย่างไรก็ตาม ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ก็เห็นพ้องตรงกันว่า ไม่ว่าจะสำเนาคัดลอกฉบับไหนเป็นของจริง อัครทูตผู้นี้ก็เป็นคนเดียวกันกับ “*ยูดาส...ของยากอบ*” ที่ถูกให้ไว้ในรายชื่อพวกอัครทูตในลูกาบทที่ 6 และกิจการบทที่ 1

“...*ซีโมนชาวคานาอัน*” ชื่อนี้เทียบเท่ากับคำกรีก “เศโลเท” ที่ถูกพบในลูกาและกิจการ เราอาจทึกทักว่าก่อนการกลับใจรับเชื่อของชายผู้นี้ เขาเคยอยู่ในกลุ่ม Zealots ซึ่งเป็นก๊กทางการเมือง คนเหล่านี้ได้รับชื่อของตนมาจากการกระทำของพวกเขาที่ต่อต้านคนเหล่านั้นที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ พวกเขาทำตัวเป็นศาลเตี้ยและลงโทษบรรดาผู้ที่กระทำผิดพระราชบัญญัติ คนกลุ่มนี้ในที่สุดได้นำความพินาศย่อยยับมาสู่กรุงเยรูซาเล็ม

“*ยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น*” คืออัครทูตคนสุดท้ายที่ถูกเอ่ยชื่อ ช่างเป็นการปิดท้ายรายชื่อเหล่าอัครทูตตรงนี้ในมัทธิวที่น่าเศร้า ตามที่ยอห์น 6:71 กล่าว ยูดาสเป็นบุตรของซีโมน: “*พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน* เพราะว่าเขาเป็นคนที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่งในอัครทูตสิบสองคน” เขาน่าจะเป็นชาวเมืองเคริโอท ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในตระกูลยูดาห์ (ยชว. 15:20, 25)

เราจะศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับยูดาสอิสคาริโอทในกิตติคุณเล่มนี้ภายหลัง เพราะว่ามีหลายสิ่งที่ต้องเรียนรู้เกี่ยวกับเขา เหตุใดองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเลือกเขา ในเมื่อกิตติคุณของยอห์นบอกเราอย่างชัดเจนว่าเขาเป็น “*มารร้าย*” (ยอห์น 6:70) ในตอนแรกเขาเป็นคนแบบไหนกันแน่? เราจะศึกษาชะตากรรมของเขาในตอนจบของงานรับใช้ของเขาเช่นกัน เมื่อเขาล้มไปจากตำแหน่งอัครทูต เราอ่านในหนังสือกิจการว่าเขาล้ม (กิจการ

1:25) – แต่เขาได้ล้มไปจากสิ่งใดกัน? เราจะเห็นเมื่อเราศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับยูดาในภายหลังในอรรถาธิบายเล่มนี้

ภารกิจของสิบสองคนนั้น

พระเยซูทรงเรียกอัครทูตสิบสองคนนี้มาหาพระองค์และประทานคำสั่งต่างๆแก่พวกเขาก่อนที่จะทรงส่งพวกเขาออกไป ข้อความในข้อพระคำต่างๆต่อไปนี้ถูกกล่าวในคราวเดียวกัน เราไม่ทราบว่าคุณบัญชาและคำสั่งต่างๆอันจริงจังของมันถูกกล่าวซ้ำบ่อยแค่ไหนในคราวอื่นๆ คำสั่งหลายประการถูกกล่าวซ้ำตอนที่พระองค์ทรงส่งเจ็ดสิบคนนั้นออกไป ซึ่งถูกบันทึกไว้ในลูกาบทที่ 10 หัวใจของข้อความที่ประทานแก่สิบสองคนนี้คือการเตรียมทางของพระมหากษัตริย์ แต่มันก็รวมถึงคำสั่งต่างๆสำหรับเหล่าผู้รับใช้และมิชชันนารีแห่งข่าวประเสริฐในยุคสมัยนี้เช่นกัน ข้อความที่พระเยซูตรัสตรงนี้อาจแบ่งออกได้เป็นสามส่วน:

ส่วนแรกของข้อความนี้อยู่ในข้อ 5 ถึง 15 พระเยซูทรงสั่งสาวกเหล่านั้นว่าจะต้องไปหาใครและพวกเขาจะต้องกล่าวข้อความใด พวกเขาจะต้องกล่าวข้อความนั้นต่อไปที่ว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว และพระองค์ทรงสั่งพวกเขาอย่างเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะตกแก่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธคำเทศนาของชายเหล่านี้และยังอยู่ในความไม่เชื่อและความสงสัยแบบจ้องจับผิดต่อไป

ส่วนที่สองของข้อความนี้อยู่ในข้อ 16 ถึง 23 และกล่าวถึงภารกิจโดยทั่วไปของเหล่าอัครทูตหลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถูกรับไปจากพวกเขาแล้ว ในการเทศนาแก่พวกยิวและคนต่างชาติ (ข้อ 17 และ 18) พระเยซูตรัสชัดเจนว่าพวกเขาจะไม่เป็นที่ต้อนรับแบบอ้าแขนรับโดยทุกคน แต่พระองค์กำลังส่งพวกเขาไปดุจแกะที่เข้าไปอยู่ท่ามกลางพวกสุนัขป่า พวกเขาถูกสั่งให้มีปัญญาและไร้พิศภัย พวกเขาคาดหวังได้ว่าจะถูกจับกุม, ถูกส่งตัวให้แก่สภาพต่างๆ, และถูกทุบตี พระเยซูทรงรับประกันพวกเขาว่าพระวิญญาณของพระบิดาจะสถิตอยู่กับพวกเขาและตรัสแก่พวกเขาและผ่านทางพวกเขา ครอบครัวต่างๆจะหันมาต่อสู้กันเองและทำให้เหล่าสมาชิกในครัวเรือนของพวกเขาถูกฆ่าตาย เหล่าอัครทูตได้รับการรับประกันว่าพวกเขาจะเป็นที่เกลียดชังเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ แต่หากพวกเขายังคงสัตย์ซื่อต่อไป พวกเขาก็จะได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากการข่มเหง, การเยาะเย้ย, และการทนทุกข์ทั้งปวงนี้ จากนั้นพระเยซูทรงสั่งพวกเขาว่าเมื่อการข่มเหงเริ่มร้ายแรงมากๆในเมืองหนึ่ง พวกเขาก็จะต้องหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง ในเนื้อหาส่วนนี้มีการบอกล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นและหน้าที่ของเหล่าอาจารย์ผู้สอนข่าวประเสริฐไปจนถึงยุคนี้

ส่วนที่สาม (ข้อ 24 ถึง 42) ซึ่งเป็นส่วนที่ยาวที่สุดและมีน้ำหนักมากที่สุดของข้อความนี้ ถูกกล่าวโดยตรง (พร้อมกับการอ้างอิงเป็นครั้งคราวถึงอัครทูตสิบสองคนนั้นและภารกิจของพวกเขา) แก่สาวกทุกคน พระองค์ตรัสถึงตำแหน่งของพวกเขาในโลกนี้, เหตุผลที่พวกเขาควรมีกำลังใจ, หน้าที่ต่างๆของพวกเขา, และในที่สุดพระองค์ทรงรับปากพวกเขาถึงบำเหน็จอันยิ่งใหญ่สำหรับการรับใช้และการทำหน้าที่คนต้นเรือนอันสัตย์ซื่อ

ก่อนที่จะไปต่อด้วยการอธิบายแบบข้อต่อข้อของเราของบทนี้ ขอให้ผมได้ให้โครงร่างย่อๆแก่คุณเกี่ยวกับเนื้อหาส่วนแรกของข้อความนี้ (ข้อ 5-15):

ในข้อ 5 และ 6 เรามีตำแหน่งที่ตั้งของสถานที่ๆพวกเขาจะต้องไปเยือนและรับใช้

ในข้อ 7 และ 8 เรามีจุดประสงค์ของการประกาศข่าวประเสริฐของพวกเขาและความพยายามต่างๆ แบบมิชชันนารีของพวกเขา

ในข้อ 9 และ 10 เรามีอุปกรณ์หรือเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆของอัครทูตเหล่านี้

ในข้อ 11 ถึง 14 เรามีข้อปฏิบัติในภารกิจของพวกเขา

ในข้อ 15 เรามีคำเตือนเรื่องการพิพากษาที่จะมีแก่เมืองที่ปฏิเสธพวกเขา พระเยซูทรงให้คำเตือนนี้ เพื่อให้พวกอัครทูตตระหนักถึงความสำคัญของภารกิจที่พระองค์ทรงใช้พวกเขาไปกระทำและหน้าที่ที่พระองค์ทรงมอบหมายแก่พวกเขา

วิบัติจึงมีแก่ชายคนนั้นที่พระเจ้าประทานตำแหน่งในการเทศนา, สั่งสอน หรืองานรับใช้อื่นในพระนามของพระองค์แก่เขา และจากนั้นชายคนนั้นก็มิปฏิบัติตามคำสั่งต่างๆที่ถูกบอกไว้อย่างชัดเจนแล้วในพระวจนะของพระเจ้า ชายเหล่านี้ไม่ได้ออกไปโดยไม่รู้เรื่องรูราวอะไรเลย พวกเขาได้รับการแจ้งข้อมูลและได้รับการเตรียมอย่างดีสำหรับทุกสิ่งที่จะพวกเขาจะเผชิญในวันข้างหน้า

ข้อ 5 และ 6: *“สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า “อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า”*

“อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย” นี้ไม่ใช่คำแนะนำโดยทั่วไป มันเป็นคำบัญชาของพระเจ้าจากพระเยซู ชาวสะมาเรียเป็นคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ในเขตแดนระหว่างแคว้นยูเดียและแคว้นกาลิลี พวกเขาส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติที่นับถือรูปเคารพซึ่งเป็นผู้ที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำมาจากบาบิโลนและสถานที่อื่นๆที่เขาไปพิชิตมา ศาสนาของชาวสะมาเรียเหล่านี้เป็นการผสมกันระหว่างการนับถือรูปเคารพและความพยายามอันเปล่าประโยชน์ที่จะนมัสการพระเจ้าที่แท้จริง (กรูณาศึกษา 2 พงศ์กษัตริย์ 17:24-41)

พวกยิวไม่มีการติดต่อสัมพันธ์ในแง่ใดเลยกับชาวสะมาเรีย ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอกเราว่าพวกยิวอธิษฐานในตอนเช้าขอให้พระเจ้าช่วยให้พวกเขาไม่ต้องเจอหน้าชาวสะมาเรียสักคนในวันนั้น ความรู้สึกเช่นนี้ถูกชี้ให้เห็นในบทที่สี่ของกิตติคุณของยอห์น: *“หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า “ไฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย” (ยอห์น 4:9) อย่างไรก็ตาม เราเห็นจากยอห์น 4:29-42 ว่าชาวสะมาเรียเหล่านี้มีใจที่เปิดรับองค์พระผู้เป็นเจ้าและภารกิจของพระองค์มากกว่าพวกยิวหญิงที่บ่อน้ำนั้นได้ยินและยอมรับถ้อยคำของพระเมสสิยาห์และได้รับความรอด จากนั้นนางก็เข้าไปในเมืองเล่าคำพยานของตน และการฟื้นฟูครั้งใหญ่ได้เกิดขึ้น*

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงห้ามพวกอัครทูตมิให้ประกาศข่าวสารแห่งอาณาจักรนั้นแก่พวกคนต่างชาติ นั้นตั้งอยู่บนเหตุผลด้านความยุติธรรม ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ไม่ทรงรักพวกเขา พระคริสต์ทรงรักคนทั้งโลก พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปของคนทั้งโลก พระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่ง – และเมื่อครบกำหนด สิ่งต่างๆก็เกิดขึ้นตามแบบที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนไว้เสมอ ก่อนโลกเริ่มมีมา นี่เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงอำนาจสิทธิ์ขาด, ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น, ทรงทราบทุกสิ่ง และทรงอยู่ทุกหนแห่ง หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูก็ทรงสั่งชายเหล่านี้ให้รอคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าพวกเขาจะถูกทำให้เพียบพร้อมสำหรับ

งานรับใช้นั้น, การประกาศข่าวประเสริฐ, และความพยายามต่างๆในการทำงานมิชชันนารี (ลูกา 24:49; กิจการ 1:4-8) ในตอนนั้นพระองค์มิได้ทรงห้ามพวกเขาไม่ให้พูดแก่บุคคลอื่นยกเว้นพวกยิวแล้ว แต่ทรงมอบหมายภารกิจพวกเขาให้ไปหา*คนทั้งโลก* และไปหา*มนุษย์ทุกคน*: “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8) ในกิจการบทที่ 8 เราเห็นผลลัพธ์บางอย่างของการประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวกรุงเยรูซาเล็ม, แคว้นยูเดีย, แคว้นสะมาเรีย และ “ที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

อย่างไรก็ตาม ในภารกิจแรกนี้ พระเยซูทรงสั่งพวกอัครทูตให้ไปหา “*แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล*” เท่านั้น ในเอเฟซัส 2:14 เราอ่านว่า “เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่าย (ยิวและต่างชาติ) เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง” ก่อนที่พระเยซูทรงรื้อกำแพงที่กั้นกลางนั้นลง ข่าวประเสริฐถูกมอบหมายให้ประกาศแก่พวกยิวเท่านั้น พวกเขาเป็นประชากรที่ปรากฏแก่ตาของพระเจ้า พวกเขาเป็นผู้ที่ถูกเลือกสรร พวกเขาเป็น “*แกะหลง*” – ไม่ใช่แค่ในความหมายที่ว่าคนบาปทั้งปวงเป็นแกะหลงเท่านั้น แต่พวกเขาหลงหายไปจากพระเจ้าผู้เลี้ยงที่แท้จริงผู้ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาทุกคนที่จะยอมรับพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ด้วย พวกเขาเป็นแกะซึ่งได้ถูกนำให้หลงเงินไปและถูกทอดทิ้ง ถูกปล่อยให้ร่อนเร่ไปจากทางที่ถูกต้องเพราะเหล่าผู้เลี้ยงแกะที่ไม่สัตย์ซื่อ (อ่าน เอเสเคียล 34:2-6)

บางคนอาจถามว่าเพราะเหตุใดพระเยซูจึงทรงสั่งสิบสองคนนั้นให้ไปหา*พวกยิว* – “*แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล*” – และ*ไม่*ไปหาชาวสะมาเรียหรือพวกคนต่างชาติ คำตอบก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพันธสัญญาหนึ่งกับอับราฮัม ข่าวสารนั้นไปยัง “*พวกยิวก่อน*” และจากนั้นจึงไปยัง “*พวกกรีก*” (คนต่างชาติ) อัครทูตเปาโลกล่าวว่า: “*ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย*” (โรม 1:16) พวกยิวได้รับข่าวสารนั้นก่อน แต่พวกเขาได้ปฏิเสธข่าวสารนั้น และดังที่เราจะเห็นต่อไปในกิตติคุณของมัทธิว พระเยซูทรงหันไปหา “*พวกสุนัข*” ต่างชาติแล้ว

ข้อ 7: “*จงไปปลางประกาศพลางว่า ‘อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว’*”

สิบสองคนนั้นได้รับคำสั่งให้ประกาศข่าวสารเดียวกันกับที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ประกาศและเป็นข่าวสารที่พระเยซูเองได้ทรงเริ่มงานรับใช้ของพระองค์ในแคว้นกาลิลี (มธ. 3:2; 4:17) ในทำนองเดียวกัน เมื่อเจ็ดสิบคนนั้นถูกส่งออกไปเป็นคู่ๆ พวกเขาก็ได้รับคำสั่งให้ประกาศว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว (ลูกา 10:9)

ข้อ 8: “*จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ*”

“*จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย*” ข้อความภาษากรีกตรงนี้ไม่มีคำนำหน้านาม “*the*” ภาษาเดิมอ่านว่า “*จงรักษาทั้งหลายที่เจ็บป่วยให้หาย*” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกอัครทูตไม่ได้ถูกบัญชาให้รักษาคนเจ็บป่วยทุกคนที่พวกเขาพบเจอ พวกเขาน่าจะจำกัดการอัศจรรย์ต่างๆของพวกเขา เหมือนอย่างที่พระเยซูเองทรงกระทำ

ให้อยู่แค่คนเหล่านั้นที่แสดงความปรารถนาที่จะรับการรักษาให้หายและคนที่แสดงความเชื่อในพระเยซู – และในกรณีนี้คือ ความเชื่อในเหล่าผู้แทนของพระองค์

พวกเขาจะต้องรักษา “คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก” ชายเหล่านี้มีการเจิมแบบพิเศษและเฉพาะเจาะจงสำหรับตำแหน่งหน้าที่ของพวกเขา พวกเขามีของประทานหลายอย่าง และพวกเขาใช้ของประทานเหล่านี้เพื่อประกาศว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ (หรือการปกครองของสวรรค์บนแผ่นดินโลก) มาใกล้แล้ว (เมื่ออัครทูตพวกเดิมเหล่านั้นจากแผ่นดินโลกนี้ไปแล้ว ตำแหน่งนั้น – ตามที่พระเยซูได้ทรงตั้งขึ้นตอนที่พระองค์ทรงเรียกสิบสองคนนั้น – ก็สิ้นสุดลงแล้ว)

“ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ” คำกล่าวนี้มีความหมายว่า “อย่าคิดเงิน” หรือ “อย่าตั้งราคาสิ่งที่ท่านกระทำ” ต่อมาในจดหมายฝากฉบับต่างๆของเขา เปโตรเตือนสติผู้รับใช้ทั้งหลายมิให้ประกาศข่าวประเสริฐเพราะเห็นแก่ “ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน” หรือเพื่อเงิน (1 ปต. 5:2) การรักเงินเป็น “รากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทุกอย่าง” (1 ทธ. 6:10) และคนที่รักเงินก็ไม่อาจรักพระเจ้าได้อย่างสิ้นสุดใจ การเป็นผู้รับใช้หรือพยานที่มีประสิทธิภาพ เราต้องรักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจเป็นอันดับหนึ่งและสิ่งต่างๆของโลกต้องตกเป็นรองในชีวิตของเรา

ในขณะนั้นมีพวกยิวที่แสวงทำเป็นขับผีออก และพวกเขาก็ชินกับการรับค่าจ้างสำหรับบริการต่างๆของพวกเขา มีพวกหมอที่ไม่ใช่หมอที่แท้จริงซึ่งรับค่าจ้างอย่างไม่เป็นธรรมจากพวกคนยากจนที่อยากรับการรักษาให้หายเช่นกัน เราจำหญิงคนนั้นที่เป็นโรคตกเลือดได้และเธอได้ใช้จ่ายเงินทั้งหมดที่เธอมีไปกับพวกหมอ แต่กลับอาการกำเริบลงแทนที่จะดีขึ้น นี่เป็นเรื่องที่พระเยซูทรงเตือนสติสาวกเหล่านั้นในที่นี่ พวกเขาจะต้องกระทำสิ่งที่พวกเขากระทำแบบฟรีๆ นั่นคือ “เหมือนเป็นของขวัญ” พวกเขาจะต้องไม่ค้ำกำไรจากผู้คน

ผมเกรงว่าในสมัยนี้มีคนเหล่านั้นที่กำลังค้ำกำไรจากคนเจ็บป่วยอย่างแน่นอน ขอพระเจ้าทรงโปรดเมตตาต่อใครก็ตามที่เอาเปรียบคนเจ็บป่วย – ไม่ว่าคนๆนั้นจะเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งหรือหมอ หากมีใครสักคนบนแผ่นดินโลกที่ควรได้รับความรักและความสงสารจากเรา มันก็ควรเป็นคนเหล่านั้นที่เจ็บป่วย มันสมเหตุสมผลที่จะกล่าวว่าอัครทูตสิบสองคนนั้นจะรับเงินก้อนโตก็ทำได้ เพราะว่าพวกเขามีของประทานในการรักษาโรคอย่างแท้จริง – และหาก “พวกรักษาโรค” ในสมัยนี้สามารถกระทำสิ่งที่พวกเขาอ้างว่าตนกระทำได้ พวกเขาก็คงเป็นเศรษฐีพันล้านและคงไม่ต้องมารับเงินถวายไปแล้ว มีชายและหญิงที่มั่งมีจำนวนมากบนแผ่นดินโลกทุกวันนี้ที่คงยินดีเขียนเช็คส่งจ่ายเงินหนึ่งล้านดอลลาร์หรือมากกว่านั้นหากพวกเขาถูกรักษาให้หายจากโรคมะเร็ง, โรคหัวใจ, หรือโรคอื่นใดที่พวกเขาเป็นระยะสุดท้ายได้ ดังที่ผมได้กล่าวไปแล้วหลายครั้ง ผมเชื่อในการรักษาโรคแบบพระเจ้า เพราะผมได้รับการรักษาให้หายโรคมามากกว่าหนึ่งครั้งจากพระเจ้า ผมยังมีชีวิตอยู่ทุกวันนี้เพราะว่าพระเจ้าทรงดูแลต้องร่างกายของผม แต่ผมไม่เชื่อในวิธีการเหล่านั้นของ “พวกนักรักษาโรค” บางคนสมัยนี้

มันอาจดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกที่พระเยซูจำเป็นต้องให้คำสั่งนี้แก่พวกอัครทูต แต่เราต้องจำไว้ว่ายุคาสอิสคาริโอทอยู่ในคนกลุ่มนั้นด้วย เขาถือยามใส่เงิน – และต่อมาเขาก็ตำหนิพระเยซูที่ทรงยอมให้มารีย์เจิมพระองค์ด้วยน้ำหอมที่มีราคาแพงมากๆ เขากล่าวว่า “เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาริอันแล้วแจกให้แก่คนจน” เขาพูดอย่างนั้นมีใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือยาม

และได้ยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในยามนั้น” (ยอห์น 12:3-6) จากเหตุการณ์ตอนนี้เราจึงสันนิษฐานได้อย่างปลอดภัยว่า ยูดาสคงยินดีรับเงินทั้งหมดที่เขาอาจได้รับจากคนเจ็บป่วยเพื่อเอามาใส่ไว้ในยามนั้น เพราะว่าเขาสนใจเงิน แทนที่จะสนใจในร่างกายและจิตใจของคนทั้งหลาย

สิบสองคนนั้นได้รับฤทธิ์เดชในการรักษาโรคแบบแปลกๆ (“โดยไม่ต้องเสียอะไรเลย”) – และพวกเขาต้องใช้ของประทานนี้แบบแปลกๆ พวกเขาต้องไม่เป็นเหมือนซีโมนผู้มีเวทมนตร์คนนั้น ที่ได้พยายามซื้อฤทธิ์เดชนั้นเพื่อกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ (กิจการ 8:18, 19) การอัศจรรย์เหล่านั้นที่พวกเขาจะกระทำในพระนามของพระเยซูจริงๆ แล้วเป็นหนังสือรับรองสำหรับสิทธิอำนาจของพวกเขาในการเทศนาและสั่งสอน การอัศจรรย์เหล่านั้นยังเป็นเครื่องหมายที่บ่งบอกถึงการอวยพรจากพระเจ้าด้วย และของประทานต่างๆ ที่พวกเขามีต้องถูกใช้อย่างเหมาะสม พวกเขาไม่กล้าติตราการอัศจรรย์ใดหรือการรักษาโรคใดที่พวกเขากระทำเลย ตามที่มีคำ 3:11 กล่าว เคยมีสมัยหนึ่งในอิสราเอลเมื่อพวกผู้นำหากำไรจากประชาชนและรับเงินสำหรับการสั่งสอนอย่างแน่นอน: “ผู้เป็นประมุขของเมืองนี้ตัดสินความด้วยเห็นแก่สินบน บุโรทิศของเธอสั่งสอนด้วยเห็นแก่สินจ้าง ผู้พยากรณ์ของเธอทำนายด้วยเห็นแก่เงิน ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายยังอิงพระเยโฮวาห์และกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเรามีใช่หรือ ไม่มีความชั่วอย่างไรเกิดขึ้นแก่เราได้”

ข้อ 9 และ 10: “อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในใ้ของท่าน หรือยามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน”

พวกสาวกจะต้องไม่จัดเตรียมสิ่งใดเลยสำหรับการเดินทางครั้งนี้ แต่จะต้องพึ่งพาพระองค์ผู้ทรงใช้พวกเขาไป ในแบบที่พวกเขาเป็นอยู่ในขณะนั้น พวกเขาจะต้องไม่กระวนกระวายเรื่องอาหารและเสื้อผ้าของตน พวกเขาจะต้องวางเป้าหมายต่างๆ อันเห็นแก่ตัวและความปรารถนาส่วนตัวทุกอย่างไว้ต่างหาก และพวกเขาจะต้องทุ่มเทอย่างสิ้นสุดใจและสิ้นสุดตัวให้แก่งานรับใช้ที่พระองค์ทรงกำหนดไว้แก่พวกเขา ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงทรงสั่งพวกเขาไม่ให้สะสมเงินไว้ – นั่นคือ ไม่สำรอง “เหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดง” พวกเขาจะต้องไม่สะสมพยายามใส่เสปียงหรือพกไม้เท้าสำรอง พวกเขาจะต้องไม่ขนเสื้อผ้าสำรองติดตัวไปด้วย หรือแม้แต่ขนมปังสำรองหนึ่งแถว (กรูณาศึกษามาระโก 6:8 และลูกา 9:3)

พระเยซูเจ้าไม่เพียงกำลังประทานแก่สาวกเหล่านี้ คือ รายการสิ่งของต่างๆ ที่ต้องถูกทิ้งไปเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงยกภาพประกอบหลักการที่ว่าเราจะต้องไม่ทำให้ตัวเองรุ่งเรืองด้วยสิ่งของต่างๆ เวลาที่เรารับใช้ในพระนามของพระเยซูด้วย หากเราให้พระองค์มาก่อน สิ่งต่างๆ ทั้งปวงที่เราต้องการก็จะถูกเพิ่มเติมให้ เปาโลกล่าวว่า “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ โดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19) ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องไม่กระวนกระวายเกี่ยวกับสิ่งของต่างๆ – เราจะต้องกระวนกระวายเกี่ยวกับจิตวิญญาณของคนทั้งหลาย

ข้อห้ามต่างๆ ที่พระเยซูทรงชี้ให้เห็นมีอยู่สามชนิด:

1. เงิน พวกเขาจะต้องไม่จัดเตรียมทองคำ, เงิน, หรือทองแดงไป (จงสังเกตรามาระโก 6:8 และลูกา 9:3) ตรงนี้เรามีโลหะที่ใช้ในขณะนั้นทั้งสามชนิดตามลำดับมูลค่าของพวกมัน

2. อาหาร อาหารส่วนเกินใดๆถูกห้าม – ห้ามสำรองขนมปังแถว พวกเขาจะต้องวางใจพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์สำหรับอาหาร และพระองค์จะทรงจัดทำให้

3. เสื้อผ้า พวกเขาจะต้องไม่มีเสื้อคลุมสองตัวหรือรองเท้าสองคู่ – และพวกเขาจะต้องไม่มีไม้เท้าพิเศษด้วย มีความเห็นไม่ตรงกันอยู่บ้างเกี่ยวกับไม้เท้าในที่นี้ เราอ่านตรงนี้ในมัทธิวว่าพวกเขาจะต้องไม่เอา “ไม้เท้า” (พหูพจน์) ไป ซึ่งหมายความว่า สองอัน คำเอกพจน์ “ไม้เท้า” ถูกใช้ในบันทึกของมาระโก ที่พระเยซูทรงกำชับพวกเขา “ไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทางเว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว” (มาระโก 6:8) ผมไม่เห็นว่ามันขัดแย้งกับสิ่งที่มัทธิวกล่าว ผมคิดว่าความหมายตรงนี้ก็คือนั่น พวกเขาถูกห้ามมิให้ซื้อไม้เท้าพิเศษสำหรับการเดินทางแบบมิชชันนารีครั้งนี้ แต่จะต้องไปพร้อมกับสิ่งที่พวกเขามีอยู่

ขอให้ผมเน้นย้ำว่าคำสั่งต่างๆที่ถูกให้ไว้ตรงนี้โดยพระเยซูแก่สิบสองคนนั้นมีไว้สำหรับการเดินทางครั้งนี้ในคราวนี้ เราทราบในเวลาต่อมาว่าพวกเขาไม่มีเงิน และพวกเขาใช้เงินนั้นหลายคราว ยูดาสถือย่ามใส่เงินและสิ่งที่มีอยู่ในย่ามนั้น (กรณาสังเกตยอห์น 12:6 และยอห์น 13:29) ดังนั้นคำบัญชาที่พระเยซูประทานให้แก่สิบสองคนนั้นตรงนี้จึงไม่ใช่เรื่องถาวร ลูกา 22:35-38 กล่าวเรื่องนี้ชัดเจน:

“พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ไม่มีย่าม ไม่มีรองเท้า ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ” เขาทั้งหลายทูลตอบว่า “ไม่ขาดสิ่งใดเลย” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “แต่เดี๋ยวนี้ใครมีถุงเงินให้เอาไปด้วย และย่ามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า พระวจนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า ‘ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’ เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ” เขาทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูกิจ มีดาบสองเล่ม” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “พอเสียทีเถอะ”

“...เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน” – นั่นคือ สมควรได้รับอาหารหรือสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นในการดำรงชีวิต ในลูกา 10:7 เราอ่านว่า “ด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” เปาโลยกข้อความจากตรงนี้มาใน 1 ทิโมธี 5:18: “เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่’ และ ‘ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน’”

มีผู้คนที่เห็นแก่ตัวและไร้เหตุผลในปัจจุบันที่กล่าวว่าผู้รับใช้ไม่ควรได้เงินเดือนหรือได้รับการจัดเตรียมเรื่องที่อยู่อาศัย พวกเขา รู้สึกว่าผู้รับใช้ควรไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าจะทรงจัดหาสิ่งต่างๆเหล่านี้ให้ โดยไม่มีการรับประกันเรื่องเงินจำนวนเท่าใดหรือที่อยู่อาศัย แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสอนอย่างชัดเจนตรงนี้ในพระคำข้อนี้ว่าผู้รับใช้มีสิทธิ์ที่จะคาดหวังให้คนเหล่านั้นที่เขาใช้ จะเต็มเต็มความต้องการต่างๆของเขา อัครทูตเปาโลสอนเรื่องเดียวกันนี้:

“ท่านเองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 คร. 9:14)

“จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอน เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่’ และ ‘ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน’” (1 ทธ. 5:17, 18)

แน่นอนว่าพระเจ้าทรงสามารถที่จะเลี้ยงดูในวิธีต่างๆที่เหนือธรรมชาติได้ แต่เรามีคำสั่งต่างๆที่ชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับวิธีที่จะดูแลผู้รับใช้ เมื่อผู้ใดกล่าวว่าผู้รับใช้ควรคาดหวังให้พระเจ้าเลี้ยงดูเขา โดยปราศจากการรับประกันใดๆจากผู้คนที่เขารับใช้ คนๆนั้นก็กำลังเพิกเฉยคำสอนต่างๆที่ชัดเจนของพระคัมภีร์

พระเจ้าทรงเติมเต็มความต้องการต่างๆของเราจริงๆ ผมเป็นพยานรับรองเรื่องนั้นได้ หลังจากหลายปีแห่งการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ แต่พระเจ้าทรงเติมเต็มความต้องการต่างๆของเรา*ผ่านทางลูกๆที่สัตย์ซื่อของพระเจ้า*ที่เต็มใจให้พระวิญญูญาณทรงนำพาและที่จะให้ตามความสามารถของตนตามที่พระองค์ทรงนำ พระเจ้าไม่ทรงเห็นสมควรที่จะให้มานานตมาจากฟ้าในวันนี้ และพระองค์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะใช้พวกนกมาเลี้ยงดูเหล่านักเทศน์ของพระองค์เหมือนอย่างที่ว่าพระองค์ทรงเลี้ยงดูเอลิยาห์ พระเจ้าทรงทำงานในใจของคนเหล่านั้นที่รักพระเยซูที่จะถวายทรัพย์จากเงินของตนและให้สิ่งใดก็ตามที่ผู้รับใช้ต้องการ มันเป็นภาพสะท้อนไปยังคริสตจักรใดก็ตามที่ยอมให้ผู้รับใช้ของคริสตจักรทนทุกข์เพราะขาดสิ่งของต่างๆที่จะทำให้ชีวิตของเขาสะดวกสบาย และจะทำให้เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นและอุทิศตัวมากขึ้น ไม่มีผู้ใดสามารถทุ่มเทเต็มที่ให้แก่การรับใช้ได้หากเขามัวกังวลเกี่ยวกับว่าเขาจะจ่ายค่าน้ำค่าไฟและหาซื้ออาหารและเสื้อผ้าให้แก่ครอบครัวของเขาได้อย่างไร ดังนั้น ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม ผู้รับใช้จึงควรได้รับการดูแลโดยผู้คนที่เขารับใช้อยู่

ข้อ 11: “เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป”

เกือบทุกคนในสมัยนั้นอาศัยอยู่รวมกันในกลุ่มบ้านต่างๆหรือเมืองเล็กๆ มันเป็นเรื่องผิดปกติมากๆที่จะพบครอบครัวต่างๆที่อาศัยอยู่อย่างโดดเดี่ยวในชนบท มันเป็นเรื่องไม่ปลอดภัยเพราะพวกโจร และมันไม่เหมาะสมในทางปฏิบัติเพราะว่าการเดินทางเป็นเรื่องยากลำบากยกเว้นจะใช้สัตว์หรือเดินเท้า มันเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลและเหมาะสมในทางปฏิบัติที่ครอบครัวต่างๆจะอาศัยอยู่รวมกันเป็นกลุ่มและอยู่กันเป็นชุมชนด้วยเหตุผลหลายประการ เมื่อสาวกเหล่านี้เข้าไปในหมู่บ้านแบบนั้น พระเยซูก็ตรัสว่าพวกเขาจะต้อง “สืบดู” – นั่นคือ สืบค้นและตรวจสอบให้แน่ใจโดยการซักถาม – “ว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น” และจะยอมให้พวกเขาพักค้างคืนในบ้านของเขา ชายคนนี้จะต้องเป็นคนชอบธรรมและมีน้ำใจรับรองแขก – คนที่จะเป็นเพื่อนร่วมงานที่เหมาะสมสำหรับพวกเขาและเป็นเจ้าภาพที่เต็มใจ เมื่อพวกเขาค้นพบบุรุษเช่นนั้น พวกเขาจะต้อง “อาศัย” อยู่กับเขาจนกว่าพวกเขาออกเดินทางไปจากหมู่บ้านนั้น

ในทำนองเดียวกัน เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงส่งเจ็ดสิบคนนั้นออกไปเป็นคู่ๆ พระองค์ก็ทรงสั่งพวกเขาว่า “อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น” (ลูกา 10:7) พวกเขาจะต้องอยู่ต่อไปในบ้านหลังเดียว โดยใช้มันเป็นกองบัญชาการ และรับใช้ผู้คนที่หมู่บ้านนั้นหรือเมืองนั้นจากบ้านหลังนั้น ดูเหมือนว่าเหตุผลเดียวสำหรับคำสั่งนี้ก็คือนั่น พระเยซูทรงอยากให้ชายเหล่านั้นรู้สึกสบายใจมากที่สุด พระองค์ไม่ทรงอยากให้พวกเขาเดือดร้อนใจเกี่ยวกับ “สิ่งของต่างๆ” พวกเขาจะต้องเสาะแสวงหาชายผู้หนึ่งที่ใจดี, ใจกว้าง, เต็มใจ, และมีน้ำใจรับรองแขก และพวกเขาจะต้องพักอยู่ในบ้านของชายผู้นั้นและยอมให้เขาต้อนรับขับสู้พวกเขา พวกเขาจะต้องไม่เดือดร้อนใจโดยการเปลี่ยนที่อาศัยของตน พวกเขามีสิทธิ์ที่จะได้รับการดูแลและสนับสนุน เพราะว่า

พวกเขาเป็นผู้แทนของจอมกษัตริย์ พวกเขาจะต้องไม่ยอมให้สิ่งต่างๆที่เป็นรองมาทำให้พวกเขาหนักใจและดึงความสนใจของพวกเขาไปจากภารกิจหลักของตน จำไว้ว่า พวกเขาเดินทางเป็นคู่ๆ – และมันคงไม่ใช่ภาระหนักอะไรที่จะดูแลชายสองคนแค่นี้ในวันขณะที่พวกเขาออกเดินทางไปทั่วแถบชนบท โดยประกาศว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว แน่ใจว่าพวกเขาจะไม่เข้าไปในบ้านของครอบครัวหนึ่งที่พวกเขาอยู่อาศัยแล้ว ว่ายากจนมากๆ นั่นคือเหตุผลที่พวกเขาได้รับคำสั่งให้สืบหาสถานที่ๆเหมาะสมเพื่อพักอาศัยขณะอยู่ในหมู่บ้านนั้น

ศิษยาภิบาลบางท่านจะได้รับประโยชน์จากคำสั่งนี้เมื่อพวกเขาเชิญผู้ประกาศข่าวประเสริฐสักคนหรือผู้รับใช้สักคนเข้ามาในชุมชนของพวกเขาเพื่อจัดประชุมฟื้นฟู ในระยะเวลาหลายปีของการรับใช้ในตอนแรกๆ ของผม ผมก็มักเข้าไปในชุมชนหนึ่งและใช้เวลาบางส่วนกับครอบครัวหนึ่งและจากนั้นก็ใช้เวลาที่เหลือกับครอบครัวอื่นๆ หลายครั้งผมรับประทานมื้อเช้า, มื้อเที่ยง, และมื้อเย็นที่บ้านหลังต่างๆ โดยไปเยี่ยมสามครอบครัวเพื่ออาหารสามมื้อ เมื่อผู้รับใช้คนใดใช้เวลาแต่ละคืนนอนคืนละเตียงและรับประทานอาหารสามมื้อที่โต๊ะแตกต่างกันไป ผมก็รับประกันคุณได้ว่าเขาไม่อยู่ในสภาพที่จะกล่าวพระวาระของพระเจ้าได้เมื่อถึงเวลาประชุมนมัสการ มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่หลายครั้งผู้คนของพระเจ้าทำลายความสามารถของผู้รับใช้ของตนโดยการเลี้ยงดูเขาจนอึดหนักมากเกินไปหรือโดยการต้อนรับขับสู้เขาจนเกินพอดี

บุตรของพระเจ้าย่อมซาบซึ้งกับสถานที่ที่สะดวกสบายที่จะพักอาศัย และเขาจะยอมซาบซึ้งกับการที่เขาถูกปล่อยให้อยู่ตามลำพังเพื่อที่เขาจะได้ศึกษาค้นคว้าและอธิษฐาน เขาคงรู้สึกดีมากกว่าหากได้รับโอกาสที่จะรับประทานอาหารที่ร้านอาหารเล็กๆ และสั่งอาหารที่เขาว่าดีที่สุดในร้านสำหรับเขา ในการทำเช่นนั้น ผู้รับใช้ส่วนใหญ่ก็จะสัมฤทธิ์ผลมากขึ้นในการประชุมฟื้นฟูต่างๆ ไซแล้วครับ มีหลายสิ่งที่เราเรียนรู้ได้จากคำสั่งเหล่านี้ที่พระเยซูได้ประทานแก่เหล่าสาวกของพระองค์หากเราจะเพียงยอมฟังคำเตือนสติต่างๆของพระองค์

ลูกา 22:35 บอกเราว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมสำหรับทุกความต้องการของเหล่าสาวก: “พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มีเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้า ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ” เขาทั้งหลายทูลตอบว่า “ไม่ขาดสิ่งใดเลย”

ข้อ 12 และ 13: “*ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน*”

ภาษากรีกอ่านว่า “เข้าไปในเรือนนั้น” – นั่นคือ บ้านหลังนั้นที่ถูกเลือกหลังจากการสืบดูอย่างถ่วงถี้หลังจากที่บ้านหลังนั้นถูกเลือกแล้ว พวกเขาที่จะต้องเข้าไปในบ้านหลังนั้นและ “ให้พร” เราพบในลูกา 10:5 ว่าเมื่อเจ็ดสิบคนนั้นถูกส่งออกไป พวกเขาได้รับคำสั่งให้กล่าวว่า “ให้ความสุขแก่เรือนนี้เถิด” นี่เป็นคำขอพรคือคำขอให้คนๆหนึ่งได้รับการอวยพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้าในทุกเรื่อง (เมื่อพระเจ้าทรงเรียกอับราฮัม พระองค์ก็ตรัสว่า “เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า” – ปฐมก. 12:1-3)

“สันติสุข” เป็นคำทักทายอันเป็นมิตรหรือคำคำนับท่ามกลางพวกยิว ในโยฮัน 14:27 พระเยซูตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย” หลังจากที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนแล้ว เมื่อพวกสาวกมาชุมนุมกันในห้องที่ปิด

ประตูเพราะกลัวพวกยิวจะมาฆ่าพวกเขาเช่นกัน พระเยซูก็ปรากฏพระองค์แก่พวกเขา (ถึงแม้ว่าประตูทุกบาน ถูกปิดและใส่กลอนก็ตาม) เมื่อพระองค์ทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระองค์ก็ตรัสว่า **“สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”** (ยอห์น 20:19) (กรณาสั่งเกตลูกา 24:36; ยอห์น 20:21, 26; 1 ซามูเอล 25:6; และเพลงสดุดี 122:7, 8 เช่นกัน)

“ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร...” หากเรือนนั้น (หรือครอบครัวนั้น) เป็นอย่างที่คุณรายงานไว้ หากมันสมควรที่พวกเขาจะพักอาศัยอยู่ที่นั่น พวกเขาจะต้องอยู่ต่อไปในเรือนนั้น และหากเรือนที่ถูกเลือกนั้นต้อนรับชายเหล่านี้อย่างกรุณาและอย่างมีน้ำใจรับรองแขก ครอบครัวนั้นก็จะได้รับพรต่างๆและบำเหน็จฝ่ายวิญญาณสำหรับการดูแลเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า

“ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน” หากบ้านนั้นที่ถูกเลือกไม่ได้เป็นอย่างที่ผู้คนว่ากัน และหากพวกเขาปฏิเสธพวกอัครทูตและข่มเหงคนเหล่านี้ พรเหล่านั้นก็จะถูกระงับไว้ และพวกอัครทูตเองก็จะได้รับพร พวกเขาจะเก็บเกี่ยวผลกำไรนั้น พวกเขาถูกนับว่าคุณค่าที่จะถูกปฏิเสธและถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่พระเยซู: **“บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าจะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา”** (มธ. 5:10)

ข้อ 14: **“ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย”**

ขณะเดียวกันพระเยซูก็ทรงอ้างอิงถึงกรณีของคนๆหนึ่งที่ปฏิเสธที่จะต้อนรับพวกเขา และชุมชนหนึ่งที่ปฏิเสธที่จะฟังข้อความของพวกเขา พวกเขาได้รับคำสั่งให้หันไปเสียและ **“สะบัดผงคลีที่ติดเท้าของพวกเขา”** โดยบอกเป็นนัยว่าพวกเขาไม่ควรมีส่วนเกี่ยวข้องกับใครๆกับคนเหล่านั้น การกระทำนี้ถือว่าคนเหล่านั้นเป็นคนต่ำช้า, ไม่คู่ควร, และเป็นมลทิน ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงจะต้องกำจัดทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคนๆนั้นหรือชุมชนนั้นออกจากตัวของพวกเขา

ในกิจการ 13:51 เราอ่านว่าเปาโลและบาร์นาบัส **“สะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา”** แล้วก็ไปยังเขตเมืองอีโคเนีย” เราพบเหตุการณ์ที่คล้ายๆกันเกี่ยวกับเปาโลซึ่งถูกขับตักไว้ในกิจการ 18:6: **“แต่เมื่อพวกเขาเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า “ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ”**

เหล่านักประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอกเราว่าเมื่อพวกเขากลับเข้าไปในประเทศของตนจากดินแดนต่างชาติ มันก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาจริงๆที่พวกเขาจะถอดรองเท้าของตนและสะบัดผงคลีทั้งหมดออกไปก่อนเข้าไปในปาเลสไตน์ ด้วยเหตุนี้ เมื่อพวกอัครทูตถอดรองเท้าของตนและสะบัดผงคลีออกจากเท้าของตน พวกยิวก็ทราบทันทีว่านั่นมีความหมายว่าอะไร

พระเยซูเจ้าเองก่อนหน้านั้นก็ทรงถูกปฏิเสธในเมืองนาซาเร็ธ: **“เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้น ก็โกรธยิ่งนัก จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแห่งของเจ้้อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น”** หมายถึงผลักพระองค์ลงไป” (ลูกา 4:28, 29) ผู้คนขอให้พระองค์ออกไปจากดินแดนกาตารา: **“ดูเถิด คน**

ทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ่อนน้อมขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา” (มธ. 8:34) อีสยาห์ได้พยากรณ์ว่าพระองค์จะ “ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง” (อิสยาห์ 53:3) ยอห์นผู้เป็นที่รักกล่าวถ้อยคำเหล่านี้: “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่” (ยอห์น 1:11)

ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ประหลาดใจที่บางคนได้ปฏิเสธพวกอัครทูตและปฏิเสธที่จะยอมให้พวกเขาเข้ามาในบ้านของตน – และเราไม่ต้องประหลาดใจแต่อย่างใดในสมัยของเราเมื่อผู้คนปฏิเสธข่าวสารที่เราประกาศ ไม่ใช่ทุกคนจะฟังข่าวสารอันเปี่ยมสง่าราศีนี้แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ไม่ใช่ทุกคนฟังพระเยซู ไม่ใช่ทุกคนฟังอัครทูตสิบสองคนนั้นหรือเจ็ดสิบคนนั้น ผู้ชนมากมายได้ปฏิเสธเสียงเรียกแห่งข่าวประเสริฐเสมอมา แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่คนมากมายฟังและรับความรอดโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า

ข้อ 15: “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษา นั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น”

พระเยซูกำลังตรัสตรงนี้ว่าการพิพากษาสำหรับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบาว่าโทษที่จะมีแก่เรือนั้นหรือหมู่บ้านนั้นที่ปฏิเสธข่าวสารของพวกอัครทูตเมื่อพวกเขาเข้ามาในพระนามของพระองค์ เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ไม่มีโอกาสที่ผู้คนเหล่านั้นมีในสมัยนั้นเมื่อพระเยซูและเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ออกไปตามหมู่บ้านต่างๆโดยประกาศข่าวดีแห่งอาณาจักรที่จะมานั้น เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ไม่มีอัครทูตสิบสองคนนั้นหรือผู้นำสารเจ็ดสิบคนนั้นที่จะออกไปทั่วแผ่นดินนั้นโดยประกาศข่าวสารของพระเจ้าและกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ (อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ไม่มีข้อแก้ตัว เพราะว่าพวกเขามีอับราฮัม และพวกเขามีความรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความชอบธรรมและความยุติธรรม)

เราพบคำเตือนที่จริงจังแบบเดียวกันซึ่งถูกให้ไว้ในมัทธิว บทที่ 11 เกี่ยวกับเมืองเหล่านั้นที่พระเยซูทรงเทศนา (ผมอยากจริงจังว่าพระเยซูจะตรัสอะไรเกี่ยวกับอเมริกา พร้อมกับโอกาสทองทั้งหมดที่เราได้ปฏิเสธเสีย) จงฟังถ้อยคำของพระองค์ในมัทธิว 11:20-24: “แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นติเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่

“วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดิกา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นั่งหมั้นผ้ากระสอบ นั่งบนซีเมนต์ กลับใจเสียใหม่มานานมาแล้ว แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบาว่าโทษของเจ้า และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบาว่าโทษของเจ้า”

คำสั่งเพิ่มเติมต่างๆแก่สิบสองคนนั้น

ข้อ 16: “ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปจุดแกละอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา”

“ดูเถิด เราใช้พวกท่านไป...” พระคำข้อนี้ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ดูเถิด” และคำถัดไปก็บ่งบอกถึงพระองค์ผู้ที่พวกเขาจะต้องมองดู – “เรา” พระเยซูทรงอยากให้พวกเขาจดจำไว้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่กำลังใช้พวกเขาไป พวกเขาไม่ได้กำลังออกไปในถิ่นทุรกันดารแห่งโลกเพื่อพเนจรอ่อนเร่ไปดุงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พวกเขา กำลังถูกใช้ ออกไปโดยพระผู้เลี้ยงที่ดี และพวกเขาก็เชื่อมั่นได้เลยว่าพระผู้เลี้ยงองค์นี้จะทรงเฝ้าดูแลพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขา ก็ต้องระวังการข่มเหงที่จะมาถึงซึ่งจะรุนแรงและบางครั้งอาจถึงแก่ชีวิต พวกเขา กำลังจะออกไป ท่ามกลางภัยอันตราย, การถูกลองใจต่างๆ และความทุกข์ลำบากต่างๆ – “ดูแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า”

“เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา” พระองค์กำลังใช้พวกเขาออกไปอยู่ ท่ามกลาง “ฝูงสุนัขป่า” และพระองค์ทรงอยากให้ชายเหล่านี้ฉลาดเหมือนงูและไม่มีภัยเหมือนนกเขา คุณนึก ภาพนกเขาท่ามกลางฝูงสุนัขป่าออกไหมครับ หรือตัวหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่าที่ทำอันตรายถึงตายได้? สุนัขป่าเป็นหนึ่งในสัตว์ที่อันตรายที่สุดที่อาศัยอยู่ในป่า – กระนั้นพระเยซูก็ตรัสว่าพวกเขา กำลังออกไปดุง แกะเข้าไปอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า

คำกรีกที่แปลเป็น “ฉลาด” ในที่นี้จริงๆ แล้วก็มีความหมายว่า “รอบคอบ” (ระวังตัว, ระมัดระวัง, ยัง คิด; ไม่หุนหันพลันแล่นหรือไม่ไตร่ตรอง) โดยคำๆ นี้พระเยซูทรงหมายความว่าพระองค์ทรงอยากให้พวกเขา ตระหนักถึงภัยอันตรายที่พวกเขาอยู่ท่ามกลางนั้นตลอดเวลา พระองค์ไม่ขอให้พวกเขาประมาท แต่อยากให้ พวกเขา รอบคอบ พวกเขาต้องไม่ให้ตัวเองต้องเจอกับการบาดเจ็บหรือภัยที่เกิดกับร่างกายโดยไม่จำเป็น ในทาง กลับกัน พวกเขาจะต้องไม่ใช่วิธีการใดที่ไม่เป็นแบบคริสเตียนหรือไม่เหมาะสมในการหลีกเลี่ยงภัยอันตราย พวกเขาจะต้องใช้ความรอบคอบและความซื่อตรงผสมผสานกัน หากพระเยซูทรงสั่งพวกเขาให้มีการกระทำ เหมือนนกเขาเพียงอย่างเดียว พวกเขาก็อาจกลายเป็นคนที่ “โง่เขลา” ได้ – ดังที่เราได้อ่านเกี่ยวกับเอฟราอิม ว่า: “เอฟราอิมเป็นเหมือนนกเขาโง่เขลาและไร้ความคิด” (โฮเซยา 7:11) หากพวกเขาถูกสั่งให้มีการกระทำ เหมือนงูเพียงอย่างเดียว พวกเขาก็จะกลายเป็นคนเจ้าเล่ห์หรือเหลี่ยมจัดได้: “งูนี้เป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบรรดา สัตว์ในท้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้...” (ปฐมก. 3:1)

พระเยซูทรงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ให้รวมสองอย่างนี้เข้าด้วยกัน – สติปัญญาของงูและความ ซื่อตรงและความถ่อมตนของนกเขา ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูประทานคำเตือนสตินี้แก่พวกเขาก็เป็นพยาน รับรองว่าการรวมสองสิ่งนี้เข้าด้วยกันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ พระเยซูทรงรอบคอบตลอดเวลา พระองค์ทรงพยายาม อย่างสุดกำลังที่จะหลีกเลี่ยงภัยอันตรายจนกว่า “เวลา” ของพระองค์มาถึง และเมื่อถึงตอนนั้นพระองค์ก็ทรง ยอมจำนนต่อเหล่าศัตรูของพระองค์ด้วยความเต็มใจ (กรัณมาอ่านยอห์น 7:1-10; 8:59; 10:39, 40; 11:53, 54; 13:1; และ 18:4-11) แต่พระองค์ก็ทรงถ่อมพระทัย, ไร้อุบาย, ไร้ความผิด, บริสุทธิ์ – และพระองค์ไม่เคย กระทำตัวน่ารังเกียจหรือไม่เป็นแบบคริสเตียนในการหลีกเลี่ยงหนีจากเหล่าศัตรูของพระองค์ที่คอยหาโอกาสที่จะ ทำร้ายหรือฆ่าพระองค์เลย ผู้เชื่อทั้งหลายจำเป็นต้องแสดงออกถึงความรอบคอบและความซื่อตรงอย่าง สม่าเสมอในทุกสิ่งที่เขาเป็นและในทุกอย่างที่เขากระทำ นี่เป็นความจริงไม่เพียงในเรื่องของการถูกข่มเหงและ การถูกลองใจต่างๆ เท่านั้น แต่ในทุกปัญหาที่เขาเผชิญและในทุกกิจการที่เขากระทำในฐานะเป็นคริสเตียนคน หนึ่งด้วย

ข้อ 17: “แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านใน
ธรรมศาลาของเขา”

น่าสนใจที่ว่าเราควรเปรียบเทียบคำประกาศที่คล้ายๆกันซึ่งพระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกในคำเทศนาบน
ภูเขามะกอกเทศ ตามที่ถูกรับไว้โดยมาระโกและลูกา (กรณาศึกษามาระโก 13:9-13 และลูกา 21:12-19)
คำเตือนสติที่ถูกรับไว้ในที่นี้ในข้อพระคำที่เราศึกษาอยู่ครอบคลุมเกินกว่างานรับใช้ของสิบสองคนนั้นและมาถึง
ยุคสมัยนี้ด้วยซ้ำ เมื่อผู้รับใช้ทั้งหลายที่เทศนาความจริงบางครั้งก็ถูกข่มเหงและถูกเอารัดเอาเปรียบและหลาย
ครั้งก็ถูกลงคะแนนเสียงขับออกจากนิคมศาสนาใหญ่ๆเพราะจุดยืนของพวกเขาในเรื่องการเทศนาพระคัมภีร์
แบบเน้นหลักข้อเชื่อเดิม

“จงระวังผู้คนไว้ให้ดี” นี้หมายถึงมนุษยชาติโดยรวม หรือฝูงชนมหาศาล สาวกเหล่านี้อยู่ในกลุ่มคน
ส่วนน้อยอย่างแน่นอน คนส่วนใหญ่ (หรือ “ชาวโลก”) ต่อต้านข่าวประเสริฐมาโดยตลอด – และจะต่อต้านอยู่
เสมอไป ฝูงชนมหาศาลเดินทางไปในทางกว้างซึ่งนำไปสู่ความพินาศมาโดยตลอด – และจะเป็นอย่างนั้นอยู่
เสมอไป ภายใต้การตลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ยอห์นได้เขียนถ้อยคำต่อไปนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับ
ผู้เชื่อและโลกปัจจุบันนี้:

“ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของ
โลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลก
จึงเกลียดชังท่าน จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ท่านสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา’ ถ้าเขา
ข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย แต่
ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ถ้าเราไม่ได้
มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา” (ยอห์น 15:18-22)

ในคำอธิษฐานแบบอ้อนวอนเพื่อของพระเยซูก่อนที่พระองค์เสด็จไปยังกลโกธา เราอ่านว่า: “ข้า
พระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ก็ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือน
ดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก” (ยอห์น 17:14)

“...เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล” “ศาล” (councils) ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงสภาใหญ่
ซานเฮดรินที่ถูกพูดถึงในมัทธิว 26:59 เห็นได้ชัดว่านี่หมายถึงคณะตุลาการขนาดเล็กกว่าที่มีอยู่ในทุกหมู่บ้าน
และทุกเมือง

“...และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา” เราพบข้ออ้างอิงอื่นๆที่กล่าวถึงพวกสาวกและผู้เชื่อทั้ง
หลายที่ถูกเขียนติและถูกโอบยในธรรมศาลาต่างๆ เห็นได้ชัดว่าสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในห้องนั้นที่พวกยิวนมัสการและต่อ
หน้าบรรดาคนที่มานมัสการ ยกตัวอย่างเช่น จงศึกษามัทธิว 23:34, มาระโก 13:9 และกิจการ 22:19 ในคำ
พยานต่อหน้าอากริปปา เปาโลกล่าวว่า: “ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขา
ให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่าง
ประเทศ” (กิจการ 26:11)

เหล่านักประวัติศาสตร์บอกเราว่าบางครั้งพวกยิวก็ร้องเพลงขณะที่บรรดาผู้นำทางศาสนาเขียนตีผู้เชื่อทั้งหลายในธรรมศาลาต่างๆ นักประวัติศาสตร์ท่านหนึ่งบอกเราว่าผู้พิพากษาในศาลนั้นจะอ่านข้อพระคัมภีร์หลายตอนจากภาคพันธสัญญาเดิมไปตลอดการเขียนตีผู้เชื่อเหล่านั้น พวกยิวค่อนข้างจริงจังและเคร่งศาสนา และธรรมะธรรมไม่ว่าจะจะไม่เขียนตีผู้เชื่อเกินสี่สิบที นี่เป็นไปตามพระราชบัญญัติที่โมเสสได้ให้ไว้ – และแน่นอนว่าพวกเขาเคารพยกย่องโมเสสอย่างสูงยิ่ง: “ให้โอบเขาสี่สิบทีก็ได้ แต่อย่าให้เกินนั้นไปเลย เกรงว่าถ้าโอบเขาเกินนั้น ฟืน้องของท่านก็เป็นที่อยู่ของท่าน” (อพย. 25:3)

บางทีอาจไม่มีผู้ใดทนทุกข์เพราะเหตุของพระคริสต์มากเท่ากับอัครทูตเปาโล ผู้ซึ่งถูกเขียน “ห้าครั้งๆ ละสามสิบเก้าที” เขากล่าวตอนที่เขียนไปหาผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า:

“ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกว่า อย่าให้ใครเห็นไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนขลาด แต่ถ้ามี ก็ให้เขาต้อนรับข้าพเจ้าอย่างต้อนรับคนขลาดเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รอดตัวเองได้บ้าง การที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนขลาด ด้วยไว้ใจตัวในการรอดนั้น เพราะเมื่อเห็นว่าหลายคนเคยรอดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะรอดบ้าง เพราะว่าสิ่งที่ท่านทนฟังคนขลาดพูดด้วยความยินดีนั้น น่าจะเป็นเพราะท่านช่างฉลาดเสียนี้กระไร เพราะท่านทนเอา ถ้ามีผู้นำท่านไปเป็นทาส ถ้ามีผู้ล้างผลาญท่าน ถ้ามีผู้มายึดของของท่านไป ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้ตบหน้าท่าน ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละอายว่า ดูเหมือนเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้ไม่ว่าใครกล้ารอดในเรื่องใด (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนขลาด) ข้าพเจ้าก็กล้ารอดเรื่องนั้นเหมือนกัน

“เขาเป็นชาติฮีบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นดีกว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนโง่) ข้าพเจ้าทำงานมากยิ่งขึ้นกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าถูกโอบตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าหวัดตายบ่อยๆ พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้งๆ ละสามสิบเก้าที เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญภัยโจรภัย เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากฟืน้องเทียม ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย และนอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นที่บีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือการดูแลคริสตจักรทั้งปวง

“มีใครบ้างเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย มีใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องรอด ข้าพเจ้าก็จะรอดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงทราบว่ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาเรทัสในนครดามัสกัส ให้ทหารเผ่านครดามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ” (2 คร. 11:16-33)

ข้อ 18: “และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ”

“ท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์” คำกล่าวนี้ได้ถูกทำให้ไว้ไม่ใช่เพียงเพื่อชี้ให้เห็นว่าศาลเหล่านี้มีศักดิ์ใหญ่โตกว่าเท่านั้น แต่เพราะว่าพวกเจ้าเมืองและบรรดากษัตริย์สามารถลงโทษถึงตายได้ด้วยมันเป็นสิ่งที่โดดเด่นด้วยที่ว่าพวกเขาจะไม่เพียงถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าศาลศาสนาต่างๆของประชาชนของพวกเขาเองเพื่อที่จะถูกไต่สวนความเท่านั้น แต่พวกเขาจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าบรรดาผู้มีอำนาจฝ่ายพลเรือนและถูกไต่สวนความต่อหน้าพวกข้าราชการโรมด้วย

คำที่แปลเป็น “เจ้าเมือง” เป็นคำทั่วไปซึ่งอาจรวมถึงเหล่าผู้ปกครองมณฑลต่างๆหลายชนิดของโรม – ผู้ว่าราชการเมือง (เช่น ปีลาต, เฟลิกซ์, และเฟสทัส เป็นต้น); รองผู้ว่าฯ หรือผู้ทำหน้าที่แทนกงสุล (เช่น เซอร์จีส อัส พอลลัส และกาลลิโอ) และคนอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน คำว่า “กษัตริย์” บ่อยครั้งก็ถูกใช้กับจักรพรรดิโรม เราทราบว่าการทรมานต่างๆที่ท่านได้ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลาย เรามีตัวอย่างของเรื่องนี้ในการเขียนตีและการข่มเหงยากอบและเปโตรโดยเฮโรด อากริปปาที่หนึ่ง (ซึ่งถูกบันทึกไว้ในกิจการ บทที่ 12) และในการปรากฏตัวของเปาโลต่อหน้าเฮโรด อากริปปาที่สอง (กิจการ บทที่ 26)

ในคำเตือนสติของเขาแก่ผู้เชื่อทั้งหลาย เปโตรเขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงไป: “ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากกษัตริย์นั้น ให้หลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่ของคนโหดเขลาให้สงบด้วยการประพฤติดีจึงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้เสรีภาพนั้นให้เป็นที่ปกปิดความชั่วไว้ แต่จงใช้เหมือนเป็นทาสของพระเจ้า

“จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์ ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย เพราะว่าถ้าผู้ใด เพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์ โศกเศร้าอย่างยุติธรรม นี่แหละเป็นความชอบ ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเขียนเพราะการชั่วนั้น แม้ท่านทนถูกเขียนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที่สรรเสริญอะไรแก่ท่าน แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดี และทนเอาการข่มเหงด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า” (1 ปต. 2:13-20)

“...เพราะเห็นแก่เรา” เพราะพวกเขาจะกล่าวในพระนามของพระองค์ ชาวโลกจึงจะเกลียดชังพวกเขาและนำตัวพวกเขาไปอยู่ต่อหน้าพวกผู้มีอำนาจ ไม่ใช่ตัวพวกเขาที่ชาวโลกจะเกลียดชัง แต่คือพระองค์ผู้ที่พวกเขาจะยกย่องและประกาศต่างหาก – พระเยซูคริสต์เจ้า

“...เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ” คำกรีกที่แปลเป็น “ต่อ” อ่านได้ด้วยว่า “แก่” ความคิดก็คือว่า จุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงยอมให้พวกเขาถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าผู้ปกครองเหล่านี้ก็คือ เพื่อที่พวกเขาจะได้เป็นพยานแก่พวกผู้ปกครองและประชาชนทั้งหลาย – หรือที่น่าจะเป็นมากกว่าก็คือ – แก่พวกยิวและคนต่างชาติ – เกี่ยวกับความจริงเหล่านั้นที่พวกเขากำลังออกไปประกาศ (หลังจากวันเพ็นเทคอสต์นั้น ชาย

เหล่านี้ก็ไม่เคยลืมที่จะเป็นพยานเมื่อพวกเขาถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าพวกผู้ปกครอง – ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ต่อหน้าศาลโตสวนเล็กๆในหมู่บ้านต่างๆหรือต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลายก็ตาม พวกเขายืนเด่นเป็นสง่าอยู่เสมอและป่าวประกาศเสียงดังเพื่อพระเยซู พวกเขาไม่เหน็ดเหนื่อย พวกเขาฉลาดและไร้พิษภัย – แต่ก็มีใจกล้าดุจสิงโตเพื่อพระคริสต์)

ตอนเขียนไปหาผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองฟิลิปปี ผู้ซึ่งเขารักสุดหัวใจ เปาโลก็กล่าวว่า: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่า การตั้งปวงที่อุบัติขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข้าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเพราะพระคริสต์นั้น ก็ปรากฏทั่วตลอดดงผู้คุมและทั่วสถานที่แห่งอื่นๆทั้งสิ้น และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความเชื่อมั่นเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการทั้งหลายของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว” (ฟป. 1:12-14)

ตอนเขียนไปหาทิโมธี บุตรชายของเขาในความเชื่อนั้นและงานรับใช้ เปาโลก็กล่าวเช่นนี้เกี่ยวกับการถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ข้าวประเสริฐ: “อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขาให้สมกับการกระทำของเขา’ ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงประกาศพระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติตั้งปวงได้ยิน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากปากสิงโตนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงคุ้มครองข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจะมีแต่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน” (2 ทธ. 4:14-18)

พวกเราส่วนใหญ่ที่ประกาศข่าวประเสริฐวันนี้ไม่ทราบความหมายของคำว่า “ทนทุกข์” เมื่อเรารู้สึกว่าเรากำลังทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข้าวประเสริฐ ที่เราต้องทำก็คือ อ่านพระคำตอนเหล่านี้ที่ถูกเขียนไว้เพื่อเตือนสติเรา จากนั้นเราก็จะทูลขอพระเจ้าให้ทรงโปรดอภัยโทษเราที่รู้สึกได้ว่าเราได้ทนทุกข์ และเราจะทูลขอพระองค์ให้ประทานอภิสิทธิ์นั้นแห่งการทนทุกข์แก่เราเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มีแค่ผู้รับใช้และมีขันทนที่ผิดปกติธรรมดาไม่กี่คนที่รู้จักความชื่นชมยินดีของการทนทุกข์อย่างแท้จริงเพื่อข้าวประเสริฐในยุคนสมัยนี้ที่เรามีชีวิตอยู่

คำเตือนเหล่านี้ที่พระเยซูทรงให้ไว้ตรงนี้ในมัทธิว บทที่ 10 ไม่มีทางหมายถึงแค่การเดินทางระยะสั้นๆของพวกสาวกในขณะนั้นรอบแคว้นกาลิลี มันเป็นความจริงที่ว่าพวกเขาได้ทนทุกข์การถูกข่มเหงในช่วงเวลานั้น แต่ข้อพระคำเหล่านี้ก็ครอบคลุมมากกว่าการเดินทางสั้นๆนั้น โกลเข้าไปสู่อานาคต – เข้าไปในยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้นด้วยซ้ำ เมื่อการข่มเหงจะสาหัสที่สุด การเดินทางที่พวกเขา กำลังจะมีนั้นคือ การเดินทางครั้งแรก – หรือเราอาจกล่าวได้ว่า เป็นระยะแรกของการเดินทางเพื่อข้าวประเสริฐ ชายเหล่านี้ได้เดินทางและเทศนาไปทั่วทุกหนทุกแห่ง แต่นี่เป็นเพียงระยะแรกของการเดินทางเท่านั้น

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกอย่างชัดเจนว่ามันจะไม่ใช่ง่าย มันไม่เคยง่ายเลย – และมันจะไม่มีวันง่าย – ที่จะยืนหยัดเพื่อข้าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า พวกเราหลายคนทราบว่าเมื่อเรายืนหยัดเพื่อพระคริสต์ บางครั้งแม้แต่คนที่เรารักก็ปฏิเสธเรา โดยหาว่าเราเป็นคนบ้า (แต่นี่เป็นการทนทุกข์แบบ

เล็กน้อยเมื่อเทียบกับสิ่งที่พวกเขาเคยได้พบเจอมาก่อน เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ พวกเขาถูกทุบตี, ถูกทรมาน, ถูกโยนเข้าคุก, ถูกล่ามโซ่ตรวน, ถูกหินขว้าง, ถูกลากตัวออกไปนอกเมืองเพราะคิดว่าตายแล้ว พวกเขาได้พบทุกข์ความทุกข์ยากอันหนักหนาสาหัสของจริงเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เราทนทุกข์การปวดร้าวใจเพียงเล็กน้อย, ความผิดหวังเพียงนิดหน่อย, เรื่องนี้คิดเรื่องนั้นหน่อย – และนั่นคือความทุกข์มากที่สุดของเราแล้ว) เราควรนั่งคิดดีๆว่าจะต้องแลกด้วยอะไรบ้างในการยอมจำนนต่อการรับใช้ของคริสเตียนแบบเต็มเวลา ความรอดเป็นของฟรี, การไถ่เป็นของขวัญของพระเจ้า – แต่หน้าที่คนต้นเรือนอาจทำให้เราต้องเสียอะไรหลายอย่างในหลายๆวิธี

ข้อ 19: “แต่เมื่อเขามอบท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลาอันนั้น”

ในที่นี้พระเยซูทรงสั่งพวกเขาว่าเมื่อพวกเขาถูกเรียกให้ไปอยู่ต่อหน้าบรรดาผู้มีอำนาจ พวกเขาจะต้องไม่หวาดวิตกและกระวนกระวายหรือพยายามรวบรวมข้อแก้ต่างหรือคำพูดที่จะกล่าวต่อหน้าบรรดาผู้ปกครอง สิ่งที่เขาควรจะทำเมื่อพวกเขาถูกลากตัวเข้าไปในห้องต่างๆของบรรดาผู้นำทางศาสนาและของรัฐบาล จะถูกสื่อสารแก่พวกเขาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในผู้เชื่อทั้งหลาย และทรงนำผู้เชื่อทั้งหลาย – และพระองค์จะทรงนำเราไม่เพียงเข้าไปในวิถีต่างๆแห่งความชอบธรรมเท่านั้น (การดำเนินชีวิตแบบชอบธรรม) แต่พระองค์จะทรงนำเราไปในสิ่งที่เราควรกล่าวเมื่อเราต้องกล่าวและเป็นพยานด้วย พระองค์จะประทานถ้อยคำเหล่านั้นแก่เราหากเราจะเพียงไว้วางใจพระองค์

“อย่าเป็นกังวล...” พวกเขาควรจะมีสติเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาควรจะทำ เพราะว่ามันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่จะกล่าวคำร้องอันประณีตบรรจงและยืดเยื้อต่อหน้าศาลพิจารณาคดีของโรม เรามีตัวอย่างของเรื่องนี้ในกิจการ 24:1 ที่เทอร์ทูลลัส นักพูดโวจาโรตคนหนึ่ง ถูกว่าจ้างโดยมหาปุโรหิตให้มาเสนอคดีฟ้องร้องอัครทูตเปาโล: “ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และนักพูดคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง”

พวกเขาซึ่งทราบถึงความสำคัญของการใช้สำนวนโวจาโรตและคำเรียกต่างๆและตระหนักถึงความไร้ประสิทธิภาพของพวกเขาในกฎหมายของโรมและกระบวนการไต่สวนความ ก็คงรู้สึกกระวนกระวายอย่างหนักเป็นธรรมดา นี่จะยิ่งทวีมากขึ้นโดยข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไม่เพียงจะต้องแก้ต่างให้ตัวเองเท่านั้น แต่ต้องกล่าวคำพยานเพื่อพระเยซูด้วย

“...ว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร” คำว่า “อย่างไร” บ่งบอกถึงแผนการต่างๆไปและการกล่าวคำแก้ต่างของพวกเขาเมื่อพวกเขาจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าศาล คำว่า “อะไร” บอกเป็นนัยถึงหัวข้อเรื่องที่จะกล่าว – นั่นคือ ถ้อยคำต่างๆที่พวกเขาจะกล่าวต่อหน้าผู้พิพากษา, เจ้าเมือง, หรือกษัตริย์ พวกเขาจะต้องไม่กระวนกระวายหรือเดือดร้อนใจเกี่ยวกับว่าตนจะพูดอย่างไรหรือตนจะพูดอะไร – “เพราะ” พระเยซูทรงสัญญาแล้วว่า “คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลาอันนั้น”

ข้อ 20: “เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน”

ด้วยถ้อยคำเหล่านี้พระเยซูทรงหนุนใจพวกสาวกและรับประกันพวกเขาว่าพวกเขาจะมีนักพูดองค์ยิ่งใหญ่ที่สุด, หนายความองค์ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา – *พระวิญญาณบริสุทธิ์* พวกเขาคงได้รับการปลอบประโลมใจอย่างยิ่งเมื่อพระองค์ประทานพระสัญญาให้แก่พวกเขา พระวิญญาณผู้สถิตอยู่ภายในพวกเขาจะทรงนำพวกเขาว่าต้องกล่าว “อะไร” และ “อย่างไร” – และพวกเขาก็จะกระทำตามนั้น

เรามีพระสัญญานั้นเช่นกัน เราจะต้องไม่กระวนกระวายเกี่ยวกับสิ่งใดเลย เพราะว่าการวิตกกังวลหรือเดือดร้อนใจนั้นเป็นความบาป เราถูกเตือนสติให้มีความเชื่อในพระเจ้า (มาระโก 11:22) เราจะต้องเชื่อและฟังคำ โดยรู้ว่าทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนเหล่านั้นที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ ด้วยการรับประกันนี้ เราจึงเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักเรา

คำกล่าวของพระเยซูตรงนี้แสดงให้เห็นว่าคำบัญชาของพระองค์ที่ให้พวกเขาไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับการแก้ต่างของพวกเขาที่มีความหมายที่กว้างกว่า โดยรวมถึงภารกิจต่างๆในอนาคตของอัครทูตเหล่านี้ด้วย นี่ถูกสนับสนุนโดยคำตรัสของพระองค์ในกิตติคุณของยอห์น: “แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว” (ยอห์น 15:26, 27)

ต่อมาเรามีตัวอย่างคำพูดที่ถูกกล่าวโดยพวกสาวกและอัครทูตบางท่านภายใต้สถานการณ์ที่ลงใจต่างๆในศาลของโรม เรามีคำพูดต่างๆที่กล่าวโดยเปโตรและสเทเฟนต่อหน้าสภาซานเฮดรินและคำพูดต่างๆที่ถูกกล่าวโดยเปาโลต่อหน้าเฟลิกส์, เฟสทัส, และอากริปปา เราต้องยอมรับว่านี่เป็นคำกล่าวอุทธรณ์และแถลงคดีที่ยอดเยี่ยม เราคงไม่มีพื้นที่พอสำหรับข้อพระคำที่แสดงคำพูดเหล่านั้นตรงนี้ แต่กรุณาศึกษากิจการบทที่ 4, 6 และ 7 จากนั้นจงศึกษาคำแก้ต่างของเปาโลต่อหน้าเฟลิกส์ในกิจการ 24, ต่อหน้าเฟสทัสในกิจการ 25 และต่อหน้าอากริปปาในกิจการ 26; และคำอุทธรณ์ของเขาถึงซีซาร์ในกิจการ 25 จงฟังเขาเมื่อเขาประกาศต่อหน้าอากริปปาว่า “ท่านกษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสดีที่ได้แก้คดีต่อพระพักตร์พระองค์วันนี้ ในเรื่องข้อคดีที่ปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น” (กิจการ 26:2) (หากคุณจะศึกษาบทเหล่านี้ทั้งหมดอย่างตั้งใจและเปี่ยมด้วยคำอธิษฐาน คุณก็จะได้รับพรล้นเหลือ)

มันน่าสนใจที่จะสังเกตว่าพระเยซูไม่เคยตรัสว่า “พระบิดาของเราทั้งหลาย” เวลาตรัสแก่พวกสาวกเลย พระองค์ตรัสว่า “พระบิดาของเรา” (ของพระเยซู) หรือไม่ก็ “พระบิดาของท่านทั้งหลาย” ในมัทธิว 15:13 พระองค์ตรัสว่า “พระบิดา... ของเรา” ตรงนี้ในบทที่ 10 ข้อ 20 มันเขียนว่า “พระบิดาของท่านทั้งหลาย” ในยอห์น 20:17 พระองค์ทรงใช้ทั้งสองแบบ – “พระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย” นี่บ่งบอกจนหมดข้อสงสัยว่าพระเยซูไม่เคยบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของเราทั้งหลายในความหมายเดียวกันกับที่พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของพระองค์เลย พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ได้บังเกิดจากหญิงพรหมจารี เราบังเกิดโดยพระวิญญาณ แต่เราไม่ได้บังเกิดจากหญิงพรหมจารีเหมือนอย่างพระเยซูเจ้าทรงบังเกิด พระองค์ทรงเป็น (ในตอนนั้นและตอนนี้) *พระเจ้าแท้ๆและมนุษย์แท้ๆ*

เราควรสังเกตตรงนี้ด้วยเช่นกันว่าในพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในโลกนี้ ความสำคัญแบบมนุษย์ก็จมลงและสาบสูญไปอย่างสิ้นเชิง พระเจ้าและพระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้น (โดยทางพระคริสต์ของพระเจ้า, พระวิญญาณของพระเจ้า) ทรงเป็นผู้ที่กระทำกิจ – ไม่ใช่เนื้อหนัง พระเจ้าจะทรงรับประกันว่าไม่มีเนื้อหนังใดเลยโอ้อวดได้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เปาโลกล่าวเรื่องนี้ชัดเจนเมื่อเขาเขียนไปหาผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น:

“พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยามว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นความจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้ว เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้โดยพระองค์ ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’” (1 คร. 1:26-31)

ข้อ 21: “แม้ว่าพี่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงความตาย”

พญามารไม่เพียงพยายามทำลายความสัมพันธ์ของพระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างที่มีต่อสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นเท่านั้น แต่มันยังพยายาม – และประสบความสำเร็จมาแล้วมากมายด้วย – ที่จะยุบให้ลูกต่อสู้กับพ่อแม่และพ่อแม่ต่อสู้กับลูก พี่น้องเกลียดชังกัน ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ได้เป็นต้นเหตุของเรื่องนี้ ความเกลียดชังเหล่านี้เกิดมาจากความใจแคบทางศาสนา ผมรู้ว่านี่เป็นความจริงที่ว่าหลายครั้งภรรยาคนหนึ่งที่ถูกตีตัวก็ไม่ได้ได้รับความชื่นชมจากสามีที่ชอบทำบาป แต่ความเชื่อแบบคริสเตียนนำสันติสุขมาสู่หัวใจและความเป็นหนึ่งเดียวกันในครอบครัวเมื่อทุกคนได้รับความรอด เมื่อครอบครัวใดเปิดรับ “ความเชื่อนี้” ทุกสิ่งก็เกิดขึ้นได้

พระเยซูเพิ่งเตือนพวกสาวกเกี่ยวกับบรรดาผู้มีอำนาจของประชาชนและศาลต่างๆ จากนั้นพระองค์ทรงก้าวไปอีกขั้นหนึ่งและทรงเตือนพวกเขาว่าบางครั้งญาติพี่น้องที่ใกล้ชิดและเป็นที่รักมากที่สุดของพวกเขา ก็อาจส่งตัวพวกเขาให้แก่ศาลต่างๆและเรียกร้องให้ปรับโทษพวกเขาถึงตาย

ข้อ 22: “ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด”

“ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา” ตรงนี้พระเยซูทรงประกาศว่าความเกลียดชังที่มีต่อเหล่าสาวกของพระองค์จะเกิดขึ้นทั่วโลก อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะต้องไม่ท้อถอยหรือทอดทิ้งองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา แต่ต้องจำไว้ว่าพวกเขากำลังสู้ทนสิ่งต่างๆเหล่านี้เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ตอนเขียนไปหาพวกคนฮีบรู เปาโลกล่าวไว้ว่า: “ด้วยว่าท่านทั้งหลายจงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการตีเดียนินทาแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ้อนระอาใจไปท่านทั้งหลายยังมิได้สู้รบกับความบาปจนถึงโลหิตตก” (ฮบ. 12:3, 4)

“...แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด” มีหลายคนที่จะสะดุดไปแล้วเพราะคำกล่าวตรงนี้ เราต้องจำให้
ขึ้นใจว่าถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวแก่พวกอัครทูตเป็นหลัก ผมรู้ว่าพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า
และพระคัมภีร์ทุกตอนก็เป็นประโยชน์แก่เราและพระคัมภีร์ทุกตอนมีไว้สำหรับเรา ผมไม่ได้กำลังพยายามหลบ
เลี่ยงประเด็นนี้, อ้อมความจริงไป, หรือแยกแยะพระวจนะอย่างผิดๆ – แต่เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทาง
ทางความเชื่อ ไม่ใช่โดยความทรหดอดทน

ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่านี่มีความหมายสองชั้น ผมเชื่อว่าพระเยซูกำลังตรัสตรงนี้แก่พวกสาวกเป็นหลัก
เกี่ยวกับการข่มเหงที่ได้เกิดขึ้นตามมาทันทีหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ผมเชื่อว่ามันครอบคลุม
ถึงยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้นด้วยเมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์จะเช่นฆ่าผู้คนที่ไม่ยอมรับเครื่องหมายของมัน
ความบาปที่ไม่อาจอภัยให้ได้ในระหว่างยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้นจะเป็นการที่คนๆหนึ่งรับเครื่องหมายของ
สัตว์ร้ายนั้น เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นจะไม่มีโอกาสรอดได้เลย คนเหล่านั้นที่ไม่
ยอมรับเครื่องหมายนั้นจะได้รับความรอด (อ่าน วิวรรณ์ 14:9-11)

อย่างไรก็ดี ขอให้ผมได้รับกล่าวว่า คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับเครื่องหมายในระหว่างยุคแห่งความทุกข์
ลำบากนั้นจะได้รับความรอดไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธเครื่องหมายนั้น พวกเขาจะปฏิเสธเครื่องหมายของ
สัตว์ร้ายนั้นเพราะว่าพวกเขามีความเชื่อในพระเจ้า มนุษย์ทุกยุคสมัยตั้งแต่อาดัมเรื่อยมาจนถึงมนุษย์คนสุดท้าย
ที่ได้รับความรอดก่อนการเริ่มต้นของนิรันดร์กาล ล้วนได้รับความรอดโดยทางความเชื่อในพระเจ้าทั้งสิ้น ไม่มี
ทางอื่นอีกเลย ปราศจากความเชื่อ มันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย (ฮบ. 11:6) อย่าแอบคิด
เป็นอันขาดว่าคนเหล่านี้จะได้รับความรอดเพราะว่าพวกเขาพลีชีพ การพลีชีพไม่ได้ช่วยใครให้รอดเลย (มีคน
มากมายที่ได้ทนทุกข์จนถึงแก่ความตายเพราะเห็นแก่ลัทธิคอมมิวนิสต์และลัทธิอื่นๆ) คนเหล่านี้จะได้รับความ
รอดโดยความเชื่อในพระเยซูและโดยทางการวางใจในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์

ข้อ 23: “แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่
ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา”

“แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้...” เราเห็นตรงกันว่าพระเยซูมิได้บอกพวกอัครทูตให้แค่ยอมจำนนและ
ไม่พยายามอะไรเลยที่จะหลบหนีจากการถูกข่มเหง พระองค์ทรงสั่งพวกเขาอย่างชัดเจนว่าเมื่อพวกเขาถูก
ข่มเหงในเมืองหนึ่ง พวกเขาก็ควร “หนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง” จำไว้ว่า พระเยซูได้ทรงเตือนสติพวกเขาให้ “ฉลาด
เหมือนงู” (ข้อ 16) พวกเขาจะต้องไม่อยู่ต่อไปในเมืองหนึ่งโดยหวังอย่างสมๆแล้งๆว่าจะยึดเยียดชาวประเสริฐ
ให้แก่คนเหล่านั้นที่ต่อต้านพวกเขาและข่มเหงพวกเขา พวกเขาจะต้องไม่ยืนอยู่เฉยๆและรอให้ผู้คนมาฆ่าพวกเขา
เมื่อผู้คนปฏิเสธที่จะฟังข่าวสารของพวกเขา พวกเขาก็จะต้องออกไปจากเมืองนั้นและเดินทางต่อไปยังเมือง
ถัดไปทันที ในคำเทศนาบนภูเขาเวลานั้น พระเยซูตรัสว่า “อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่าน
ให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย” (มธ. 7:6)

คนบางคนได้วาตะและโต้เถียงกับพวกคนไม่เชื่อ แต่ผมไม่เคยได้วาตะกับผู้ใดบนเวทีต่อหน้าชุมนุมชน
เลยและผมจะไม่มีวันทำแบบนั้นเป็นอันขาด ผมได้รับคำเตือนสติให้ “ประกาศพระวจนะ ให้เข้มแข็งเข้มแข็งที่จะ
ทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและ

การสั่งสอน...” (2 ทธ. 4:2) ผมถูกเรียกให้กล่าวป้องกันชาวประเสริฐ แต่ผมไม่ได้ถูกเรียกให้โต้แย้ง ผมถูกเรียกให้เทศนา เราจะต้องไม่โยนไข่มุกอันเลอค่าแห่งชาวประเสริฐไปตรงหน้า “สุกร” และยอมให้พวกมันเหยียบย่ำพระวจนะของพระเจ้าภายใต้ฝ่าเท้าของพวกมันและเยาะเย้ยความจริงอันมีค่าเหล่านั้นแห่งพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า

มีคนทีหิวโหยมากมายเหลือเกินที่รอคอยที่จะได้ยินข่าวประเสริฐ จนเราไม่ควรเสียเวลาและพลังงานอันมีค่าไปกับการโต้แย้งกับคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมเชื่อมั่น พวกเขาเรียกตัวเองว่า พวกคนไม่เชื่อพระเจ้า, พวกคนสงสัยการมีอยู่จริงของพระเจ้า, พวกนักคิดอิสระ และชื่ออื่นๆ บางคนเหล่านั้นแค่อยากได้รับความสนใจเท่านั้น กล่าวตรงๆแล้ว ผมเชื่อว่ามีคนที่ไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของพระเจ้าในจำนวนน้อยมากๆ ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “คนโง่รำพึงในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า”” (เพลงสดุดี 14:1) ดังนั้นเมื่อคนใดประกาศว่าไม่มีพระเจ้า เขาก็กำลังกล่าวว่า “นี่ๆ มองมาที่ฉันสิ ฉันเป็นคนโง่”

เปาโลและบาร์นาบัสปฏิบัติตามคำเตือนสตินี้ในการหลีกเลี่ยงการถูกข่มเหงและออกจากเมืองอันทิโอคไปยังเมืองอโคเนียและเข้าไปในเมืองอื่นๆต่อไป (กิจการ บทที่ 13 และ 14) หากคุณจะศึกษาชีวิตของเปาโล คุณก็จะเห็นว่าหลายต่อหลายครั้งเขาหลบหนีพ้นจากมือของคนเหล่านั้นที่อยากฆ่าเขา มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาออกเดินทางตอนกลางคืน อีกครั้งหนึ่งเขาถูกหย่อนใส่ตะกร้าข้ามกำแพงลงมา มันเป็นความจริงที่ว่าสุดท้ายแล้วเขาประทับตราคำพยานของเขาด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขา แต่ตราบใดที่ยังเป็นไปได้อีก เขาก็หลีกเลี่ยงคนเหล่านั้นที่อยากทำลายเขา เมื่อคนของพระเจ้ายอมจำนนอย่างไม่หวังสิ่งใดแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็ไม่มีทางถูกทำลายได้จนกว่าพระเจ้าทรงหมดฤทธิ์กับเขาแล้ว แต่พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราดูแลตัวเองตราบเท่าที่เราทำได้ในแง่ของมนุษย์ เราจะต้องไม่เปิดเผยตัวเราอย่างบ้าบิ่นแก่เหล่าศัตรูของพระเจ้าที่อยากทำลายเรา

“เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” วลีที่ว่า “ไปทั่ว” อาจแปลได้ว่า “เสร็จสิ้น” นั่นคือ “พวกท่านจะประกาศแก่เมืองต่างๆของอิสราเอลยังไม่ทันเสร็จดี...” คำว่า “ไม่” เป็นคำปฏิเสธที่มีความหมายแรงมากๆ ซึ่งแปลว่า “ไม่เด็ดขาด” หรือ “ไม่เลยสักกะนิด” ในยอห์น 6:37, มัทธิว 5:20 และมัทธิว 10:42

ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว พวกอัครทูตจะต้องไม่ชักชวนอันตรายให้เข้ามาใกล้แต่จะต้องหนีไปจากมัน พวกเขาจะต้องไม่ใช่เวลามากเกินไปนักในสถานที่แห่งหนึ่งแห่งใด เพราะว่าพวกเขาจะไปไม่ทั่วเมืองเหล่านั้นทั้งหมดก่อนที่การพิพากษาของพระเจ้าจะตกใส่แผ่นดินนั้น วันเวลาแห่งความเมตตาสำหรับชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งเหลืออยู่น้อยแล้วและจะสิ้นสุดลงไม่ช้า การข่มเหงจากเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐจะเป็นพระพรอย่างหนึ่งก็ว่าได้ เพราะว่ามันจะผลักดันชายเหล่านั้นจากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่ง หากพวกเขาไม่โดนข่มเหง พวกเขา ก็คงอยากตั้งรกรากและใช้ชีวิตแบบสบายๆมากขึ้น พวกเขาจะต้องไม่ชักช้าอยู่ต่อไปในหมู่บ้านที่หมดหวังแล้วซึ่งเป็นที่ๆผู้คนปฏิเสธข่าวสารของพวกเขา แต่จะต้องสะบัดผงคลีออกจากเท้าของพวกเขาและเดินทางต่อไป มีเมืองอีกหลายเมืองที่พวกเขาไม่อาจหาเวลาไปเยือนได้หมดก่อนที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่ามันเป็นเรื่องยากพอสมควรที่จะตัดสินชี้ขาดความหมายของคำกล่าวที่ว่า “จนกว่าบุตรมนุษย์เสด็จมา” ในความหมายโดยตรงพระเยซูกำลังตรัสเกี่ยวกับการเดินทาง

ของพวกอัครทูตในขณะนั้น แต่ที่แน่นอนพอๆกันก็คือว่า คำกล่าวนี้มองล่วงหน้าไปยังการเสด็จมาในตอนท้ายที่สุดขององค์พระผู้เป็นเจ้าและการสิ้นสุดของคำพยากรณ์ทั้งหมด การเข้าใจว่าคำกล่าวนี้มีความหมายว่า “จนกว่าพระองค์เสด็จมาและรวมกลุ่มกับสิบสองคนนั้นอีกที่เมื่อการเดินทางของพวกเขาสิ้นสุดลง” – เหมือนอย่างที่เราบางคนได้เสนอมา – ก็ดูเหมือนจะเป็นการตีความที่ตื่นเงินเกินไป มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาอยู่แล้วที่พระองค์จะมารวมกลุ่มกับสิบสองคนนั้นอีกที่ แต่วลีอันซึ่งซึ่งที่ว่า “จนกว่าบุตรมนุษย์เสด็จมา” ซึ่งถูกเกริ่นนำโดย “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า” ก็มีความหมายที่ครอบคลุมไปไกลกว่าแค่ความคิดที่ว่าพระองค์จะรวมกลุ่มกับสิบสองคนนั้นอีกหลังจากภารกิจของพวกเขา มันมีความหมายในด้านหลักคำสอนที่ตายตัวตรงนี้ โดยกล่าวถึงทั้งการที่กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายในไม่ช้าและการที่คำพยากรณ์จะสำเร็จครบถ้วนในการถูกข่มเหงของชนชาติอิสราเอลก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้า (วิวรณ์) เมื่อสิ้นสุดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น ในความทุกข์ลำบากนั้น “หมู่ชนที่เหลืออยู่” จะยัง “ไปไม่ทั่วเมืองต่างๆของอิสราเอล” จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา

ข้อ 24: “ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน”

ข้อเท็จจริงทั่วไปตามที่ถูกต้องแสดงออกตรงนี้ก็คือนั่นคือว่า พวกสาวกจะทนทุกข์การข่มเหงต่างๆแบบเดียวกับที่พระเยซูเองทรงเผชิญ พวกเขาไม่ต้องประหลาดใจแต่อย่างใดหรือคิดว่าเป็นเรื่องแปลกหากพวกเขาถูกข่มเหง เพราะว่าพวกเขาจะร่วมแบ่งปันชะตากรรมเดียวกับองค์ผู้เป็นนายและพระอาจารย์ของพวกเขา “ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู” – นั่นคือ ผู้เรียนไม่อยู่เหนืออาจารย์ของเขา และ “ทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน” เหมือนกัน หากพระผู้เป็นนายทรงทนทุกข์ คนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์ก็จะทนทุกข์เช่นเดียวกัน ในคำเทศนาบนภูเขา พระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วไม่ให้โศกเศร้าหรือท้อใจเพราะการถูกข่มเหง แต่ให้ชื่นชมยินดีและดีใจ

หากคุณถูกหัวเราะเยาะ, ถูกนิพนทาลับหลัง, ถูกวิพากษ์วิจารณ์ และถูกใส่ร้ายเป็นเท็จเพราะคุณเป็นคริสเตียน ก็จงอย่าเศร้าใจเลย จงชื่นชมยินดีและดีใจเหลือล้นที่คุณได้รับอนุญาตให้ร่วมแบ่งปันในการทนทุกข์แบบที่พระเยซูได้ทรงทนทุกข์ หากเราเดินร่วมแอกกับพระองค์ เราก็ต้องคาดหวังว่าจะถูกข่มเหง เรามีคำกล่าวที่เข้าใจได้และชัดเจนในจดหมายฝากฉบับต่างๆแล้ว: “แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทธ. 3:12)

มีอยู่อีกคราวหนึ่งที่พระเยซูทรงย้ำเตือนพวกสาวกของพระองค์ว่า หากพวกเขาเป็นของโลก โลกก็จะรักพวกเขา – แต่พวกเขาไม่ใช่ของโลก ดังนั้นโลกจึงเกลียดชังพวกเขา (ยอห์น 15:18, 19) พระองค์ตรัสว่าโลกเกลียดชังพระองค์ และโลกจะเกลียดชังพวกเขา – และนั่นก็เป็นความจริงทุกวันนี้ คริสเตียนทั้งหลายที่ไม่ถูกข่มเหงก็ทำตามแบบโลก (ผมไม่ควรกล่าวว่า คริสเตียนทั้งหลาย ผมควรกล่าวว่าบรรดาสมาชิกคริสตจักร) บรรดาสมาชิกคริสตจักรที่มีแต่คนพูดถึงเขาในทางที่ดีและไม่เคยถูกวิพากษ์วิจารณ์หรือถูกข่มเหงเลยจริงๆ แล้วก็เพียงบรรดาสมาชิกคริสตจักรเท่านั้น พวกเขาไม่ใช่คริสเตียน คนที่เป็นคริสเตียนและอุทิศตัวแต่พระเจ้าก็จะทนทุกข์การข่มเหงอย่างไม่ต้องสงสัย

ข้อ 25: “ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอ นายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด”

พระเยซูทรงอยากให้ชายเหล่านั้นเตรียมตัวไว้ให้พร้อม – และพวกเขาก็เตรียมตัวพร้อม พวกเขามีสุดยอดพระอาจารย์ พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง โดยทรงรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น และพระองค์กำลังประทานคำเตือนล่วงหน้าแก่พวกเขา

“ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด” คำกล่าวที่ว่า “เจ้าบ้าน” หมายถึงเจ้าของบ้านและนำเสนอเขาในฐานะผู้ปกครองครัวเรือนนั้นในแบบทั่วไป สิทธิอำนาจของชายคนหนึ่งเหนือภรรยาและลูกๆของเขาในสมัยนั้นก็เด็ดขาดน้อยกว่าสิทธิอำนาจเหนือเหล่าทาสของเขา ชายคนหนึ่งเป็นเจ้านายของพวกทาสหรือไม่เขาก็เป็นทาสคนหนึ่ง ดังนั้นเจ้าบ้านจึงเป็นคนที่ไม่เพียงมีสิทธิอำนาจเหนือภรรยาและลูกๆของเขาเท่านั้น แต่เหนือพวกทาสและทุกสิ่งที่อยู่ใต้ชายคาของเขาด้วย หากพวกเขาเรียกชายที่มีสิทธิอำนาจเช่นนั้นในฐานะเจ้าบ้านว่า เบเอลเซบูล หรือเจ้าแห่งพวกผี พวกเขาจะเรียกบรรดาสมาชิกในบ้านหลังนั้นมากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด?

เรารู้ว่าพวกฟาริสีได้กล่าวหาพระเยซูแล้วว่าร่วมมือกับเจ้าแห่งพวกผี (มธ. 9:34) (และอ่านมัทธิว 12:24-28 เช่นกัน) เราต้องเข้าใจตรงนี้ใหม่ว่าจริงๆแล้วพวกเขาใช้ชื่อ “เบเอลเซบูล” กับพระเยซู? สำนวนนี้จริงๆแล้วไม่ได้สนับสนุนสมมติฐานนี้ แต่พวกเขาได้กล่าวสิ่งที่ชวนให้คิดเช่นนั้น – และเป็นไปได้ว่าในคราวอื่นๆที่ไม่มีการบันทึกไว้พวกเขาอาจเคยเรียกพระองค์โดยใช้ชื่อนั้นจริงๆ

เราได้กล่าวไปแล้วในตอนที่ถึงความสัมพันธ์สามแบบที่พระเยซูทรงมีต่อบุตรทั้งหลายของพระองค์ ประการแรก พระองค์ทรงเป็น*อาจารย์*ของพวกเขา – พวกเขาเป็นเหล่าศิษย์ของพระองค์ ประการที่สอง พระองค์ทรงเป็น*จอมเจ้านาย*ของพวกเขา – พวกเขาเป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ ประการที่สาม พระองค์ทรงเป็น*เจ้าบ้าน* – พวกเขาเป็นทาสในเรือนของพระองค์ พระคริสต์ตรัสตรงนี้แล้วว่าคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์ก็เป็นหนึ่งเดียวกันกับพระองค์จนถึงขนาดที่ว่าพวกเขาไม่อาจหวังได้ว่าพวกเขาจะเจอสิ่งดีๆมากกว่าพระองค์

อย่ากลัวเลย

ข้อ 26: “เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์”

“เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา...” คนเหล่านั้นที่พวกเขาจะต้องไม่กลัวคือ คนเหล่านั้นที่จะข่มเหงพวกเขา ซึ่งถูกกล่าวถึงในหลายข้อก่อนหน้า ประโยคนี้ถูกนำเสนอโดยอ้างบอกเป็นนัยถึงประโยคที่มาก่อนหน้า: “เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา” ถ้าหากเหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐต่อต้านและข่มเหงพวกเขา มันก็คงไม่มากไปกว่าที่พระเจ้าผู้เป็นนายและองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเคยทนทุกข์และจะทรงทนทุกข์ กระทั่งถึงแก่ความมรณา ในทางกลับกัน คำกล่าวนี้ถูกสนับสนุนโดยการรับประกันที่ว่าข่าวประเสริฐที่พวกเขานำไปประกาศจะต้องถูกเผยแพร่ออกไปทั้งๆที่ถูกขัดขวางโดยเหล่าผู้มีอำนาจแห่งยมโลกและพวกศัตรูของข่าวประเสริฐบนแผ่นดินโลกนี้

“เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์” นั่นก็คือ ไม่มีสิ่งใดที่ถูกปิดบังไว้ที่จะไม่ถูกเปิดเผย ไม่มีสิ่งใดที่ถูกซ่อนไว้ที่จะไม่ถูกนำมาสู่ความสว่าง ด้วยเหตุนี้ พวกอัครทูตจึงต้องป่าวประกาศทั่วทุกแห่งหนโดยปราศจากความกลัว, การเห็นแก่หน้าผู้ใด, หรือการขอรภัย – ในสถานที่

สาธารณะต่างๆ รวมถึงแก่คนทั้งหลาย คือสิ่งที่พระอาจารย์ของพวกเขาได้ทรงสอนพวกเขาแล้วในชั้นเรียนพระคัมภีร์ส่วนตัวของพระองค์ (ข้อ 27 เปิดเผยว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนพวกเขาในทีร์โธฐาน)

บางทีพวกสาวกอาจมีสีหน้าสลดไปแล้วในขณะนั้น เราไม่รู้ แต่หากพวกเขามีสีหน้าสลดจริง พระเยซูก็ทรงบอกพวกเขาให้มีกำลังใจขึ้นและไม่ต้องกลัวคำพูดใส่ร้ายหรือคนเหล่านั้นที่จะใส่ร้ายพวกเขา พระอาจารย์, องค์พระผู้เป็นเจ้า, และเจ้าบ้านของพวกเขาได้ทรงแบกรับและจะทรงแบกรับทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขา และมากยิ่งขึ้นเสียอีก

พระเยซูทรงเตือนพวกเขาไปแล้วว่าพวกเขาจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าพวกผู้มีอำนาจ แต่ในตอนจบความจริงจะผงาดขึ้นสู่จุดสูงสุดและจะถูกเปิดเผย ในกิตติคุณของยอห์น พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” และพวกฟาริสีก็ตอบว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง” (ยอห์น 8:12, 13) หากสิ่งที่พระองค์ตรัสไม่ใช่ความจริง พระองค์ก็เป็นคนมูสาและเป็นคนลวงโลก – และนั่นคือสิ่งที่พวกเขา*กล่าวหา*พระองค์ว่าเป็น

ในระหว่างการสนทนากับพวกฟาริสี พระเยซูตรัสว่า: “เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว (เมื่อพวกท่านตรึงเราที่กางเขนแล้ว) เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น (ทั้งหมดที่เราได้กล่าวอ้างว่าเป็น – พระบุตรของพระเจ้า) และรู้ว่าเรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น” (ยอห์น 8:28) กล่าวอีกนัยหนึ่ง สิ่งที่พระเยซูตรัสตรงนี้จริงๆ แล้วก็คือ: “พวกท่านได้กล่าวว่าคุณพยานของเราไม่เป็นความจริง – ว่าเราเป็นคนพูดปด, เป็นคนลวงโลก, เป็นลูกที่เกิดจากการล่วงประเวณี แต่เมื่อพวกท่านตรึงเราที่กางเขนแล้ว ขณะที่เราถูกตรึงอยู่ระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก พระบิดาของเราก็จะทรงบอกพวกท่านว่าใครได้พูดความจริงและว่าเราเป็นใคร”

ความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกประกาศตรงนี้ในข้อ 26 ก็ถูกประกาศซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดเท่าที่เคยยืนอยู่บนพื้นพิภพนี้ (กรูมาศีกษาลูกา 8:17 และลูกา 12:2 ซึ่งเรามีเกือบจะเป็นถ้อยคำเดียวกันกับที่พระองค์ตรัสตรงนี้เลย) ส่วนแรกของข้อพระคำนี้ได้ถูกกล่าวเพื่อให้เกิดการปลอบประโลมใจและกำลังใจจากอดีต และส่วนที่สอง (ทุกสิ่งที่ถูกปิดซ่อนไว้จะต้องถูกเปิดเผย) เพื่อให้การปลอบประโลมใจจากอนาคต ด้วยเหตุนี้พวกสาวกของพระองค์จึงควร:

1. *ไม่ต้องกลัวที่จะประกาศข่าวประเสริฐ* เพราะมันเป็นจุดประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่ข่าวประเสริฐควรถูกประกาศอย่างอิสระ
2. *ระวังความหน้าซื่อใจคดเพราะการกลัวคน* ในลูกา 12:1 พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกก่อนให้ระวังเชื่อของพวกฟาริสี: “ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื่อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด” ความหน้าซื่อใจคดทุกอย่างที่ถูกปิดบังไว้ขณะนั้นจะถูกเปิดเผยในภายหลัง – เพราะว่ามีวันสุดท้ายอยู่วันหนึ่งที่จะมาเมื่อความหน้าซื่อใจคดแบบนั้นทุกอย่างจะถูกตรวจเจอและถูกเปิดโปง, เป็นคราวที่มนุษย์ทุกคนจะถูกพิพากษาโดยองค์ตุลาการผู้ชอบธรรม อัครทูตเหล่านี้ที่ได้ชื่อตรงต่อการรับใช้แห่งพระวามจะได้รับการช่วยให้พ้น ขณะที่พวกคนหน้าซื่อใจคดจะถูกปรับโทษ

3. *ไม่ต้องกลัวคนเหล่านั้นที่วิพากษ์วิจารณ์และประณามคุณหากคุณรู้ว่าคุณกำลังกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าอยู่* คุณไม่ต้องกลัวสิ่งที่พวกเขาจะกระทำแก่คุณหากคุณกำลังทำงานอย่างไม่กลัวเกรงคืองานนั้นของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งคุณมา เพราะว่าวันนั้นจะมาถึงซึ่งจะทำให้คุณพินาศและปรับโทษคนเหล่านั้นในถ้อยคำของเปาโล “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา...เรามีชัยเหนือสิ้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย” (โรม 8:31, 37) พระองค์ทรงสัญญาว่าจะไปกับเราตลอดทาง – กระทั่งถึงที่สุดปลาย ดังนั้น เราจึงไม่ต้องกลัวหรือวิตกกังวล เราจะต้องไว้วางใจและเชื่อฟัง

ข้อ 27: *“ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน”*

ชายสิบสองคนหนึ่งที่พระเยซูได้ทรงเรียกกำลังถูกฝึกอยู่ในโรงเรียน พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่าสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงเปิดเผยแก่พวกเขาเท่านั้น โดยห่างไกลจากฝูงชน พระองค์ก็ทรงอยากให้พวกเขาประกาศ “ในที่สว่าง” สิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงบอกพวกเขาในที่รโหฐาน พระองค์ก็ทรงอยากให้พวกเขาประกาศในสถานที่ๆ สะดุดตามากที่สุด สิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระซิบบอกพวกเขาข้างหู พระองค์ก็ทรงอยากให้พวกเขาตะโกนบอกจาก “ดาดฟ้าหลังคาบ้าน”

ดาดฟ้าของบ้านเหล่านั้นมีลักษณะแบนราบและถูกล้อมด้วยเชิงเทินแคบๆ (ในสมัยของเรา อาคารอพาร์ทเมนต์ขนาดใหญ่จำนวนมากและบ้านหลังใหญ่โตมากก็มีดาดฟ้าที่แบนราบ แต่บ้านของเราส่วนใหญ่ไม่ได้มีหลังคาที่แบนราบ) มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาหลายๆในสมัยนั้นที่จะเห็นคนเดินอยู่บนหลังคาบ้านของตน (2 ซมอ. 11:2) หรือนั่งอยู่บนนั้นเพื่อรับลมโชยยามเย็น โดยอยู่ห่างไกลจากเสียงอึกทึกของท้องถนน ดาดฟ้าหลังคาบ้านที่แบนราบโดยธรรมดาแล้วก็จะให้ที่ยืนซึ่งอยู่สูงเหนือผู้คน ซึ่งจากตรงนั้นพวกเขาจะพูดให้ผู้คนที่ยืนตึกว่า แน่แน่นอนว่าหากผู้ใดจะเริ่มตะโกนจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน ผู้คนบนท้องถนนที่อยู่เบื้องล่างก็จะหยุดและฟัง

ดาดฟ้าหลังคาบ้านยังเป็นสถานที่สำหรับการอธิษฐานอีกด้วย เราอ่านในกิจการ 10:9 ว่า “ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน” ในช่วงเวลาของการอธิษฐานนี้เอง พระเจ้าได้ประทานนิมิตแก่เขาเรื่องผ้าปูผืนใหญ่ที่ถูกหย่อนลงมาจากสวรรค์ซึ่งเต็มไปด้วยสัตว์นานาชนิด ผ่านทางนิมิตนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสั่งเปโตรว่าเขาจะต้องนำชาวสวรรค์อันเปี่ยมสง่าราศีแห่งความรอดไปประกาศแก่คนทั้งปวง – ไม่ใช่แค่แก่พวกยิวเท่านั้น แต่แก่พวกคนต่างชาติด้วย

เปาโลซึ่งเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อในกรุงโรม กล่าวไว้ดังนี้:

“ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวป่าด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วยด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด **พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย** เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุกท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” (โรม 1:14-17)

จงสังเกตว่าเปาโลกล่าวว่า “แก่พวกยิวก่อน” พวกยิวได้รับข่าวประเสริฐก่อน พวกเขาเป็นพวกแรกที่
ได้รับเชิญ พวกเขาปฏิบัติศาสนการทรงเรียกนั้น และบัดนี้ข่าวสารนั้นถูกส่งไปยัง “ผู้ใด (ก็ตามที่) มีใจปรารถนา”

ข้อ 28: “อย่างกลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่
จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพิเนาศในนรกได้”

พระเยซูทรงเตือนสติพวกสาวกอีกครั้งว่า “อย่างกลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย” ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องไม่
กลัวคน เราจะต้องเกรงกลัวพระเจ้าเพียงผู้เดียว – ใ้วางใจพระองค์, ติดตามพระองค์ตามที่พระองค์ทรงนำเรา,
และฝากทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ หากเรารักพระเจ้าและหากเราถูกเรียกให้ประกาศข่าวดีแห่งความ
รอด เราก็จะต้องไม่ร้อนใจและวิตก – เพราะเราารู้ว่าทุกสิ่ง ไม่ว่าเราจะเข้าใจพวกมันหรือไม่ก็ตาม “ทำงาน
ร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า แก่คนเหล่านั้นที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของ
พระองค์” (โรม 8:28) พระประสงค์ของพระองค์คือ การนำข่าวสารแห่งความรอดไปบอกคนทั้งปวง

“...แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพิเนาศในนรกได้” การตีความ “ผู้” ตรงนี้
ว่าหมายถึงซาตานก็ไม่มีข้อสนับสนุนและไร้เหตุผล พระเจ้าทรงสามารถที่จะทำลายได้ – ถึงแม้ว่าในขณะที่
เดียวกันพระองค์ไม่ทรงประสงค์จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพิเนาศเลยก็ตาม (2 ปต. 3:9)

บางคนก็เชื่อในการตายแล้วสูญของคนชั่วก็ใช้พระคำข้อนี้เพื่อพิสูจน์หลักคำสอนของพวกเขา – แต่
พระเยซูมิได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงฆ่าจิตวิญญาณ พระองค์ทรงใช้คำว่า “ทำลาย” และคำนี้ก็ไม่ได้หมายถึง
การตายแล้วสูญ แต่หมายถึงความพิเนาศ, ความย่อยยับ, และความตายชั่ววันรันดร์ในปัจจุบัน

ผมไม่ได้กำลังพยายามพิสูจน์อะไรแก่คุณหากคุณไม่ยอมรับพระวาทะของพระเจ้าให้เป็นสิทธิอำนาจ
สุดท้ายในเรื่องสวรรค์และนรก, กาลเวลาและนิรันดร์กาล แต่ผมกำลังกล่าวแก่คนทั้งปวงที่มีเหตุผลว่าการ
ทำลายไม่ได้หมายถึงการทำให้ดับสูญ จิตใจ, วิญญาณ, มนุษย์ภายในจะไม่มีวันตายเลย คุณเป็นผู้ที่คงอยู่ชั่ววัน
รันดร์ และคุณจะไม่ดับสูญเลย คุณจะสิ้นสุดการมีตัวตนในรูปแบบปัจจุบันของคุณ คือในร่างกายที่บัดนี้
คุณครอบครองอยู่ แต่ตัวตนคุณที่แท้จริงคงอยู่ชั่ววันรันดร์ อีกหลายพันล้านปีนับจากนี้ คุณจะอยู่กับพระเยซู
หรือไม่คุณก็จะอยู่ในนรกอันยาวนานอนันต์ ไม่ว่าคุณจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับมันหรือคุณเชื่ออะไรเกี่ยวกับมัน พระ
วาทะของพระเจ้ายิ่งสอนเรื่องนี้ – และพระวาทะของพระเจ้าถูกปักแน่นเป็นนิรันดร์ในสวรรค์ คุณไม่สามารถ
เปลี่ยนแปลงสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัสไว้แล้วได้

มีผู้คนจำนวนมากที่ปิดความคิดของตน ที่ไม่ยอมให้ความคิดของตนถูกเปิดออกและไม่ยอมให้ดวงตาที่
มืดบอดของพวกเขาได้รับความสว่าง พวกเขา “แต่งงาน” กับศาสนา, ประเพณี, ลัทธิ และพวกเขาไม่ยอมเห็น
หรือใช้เหตุผลกับสิ่งต่างๆที่ถูกประกาศในพระคัมภีร์ พระเจ้าตรัสว่า “มาเถิด ให้เราสู้ความกัน” (อสย. 1:18)
พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่มีเหตุผล, พระวาทะของพระเจ้านั้นมีเหตุผล – และบุคคลใดก็ตามที่ยอมศึกษา
ค้นคว้าด้วยใจและความคิดที่เปิดออกก็จะสามารถเข้าใจพระวาทะของพระเจ้าได้ เราจะไม่มีวันเข้าใจพระ
คัมภีร์ทั้งหมดได้อย่างถ่องแท้ แต่เราสามารถเข้าใจได้มากพอที่จะอยู่ห่างไกลจากนรกและทำให้สวรรค์เป็นบ้าน
ของเราได้

ความกลัวบางอย่างเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับมนุษย์ พระเยซูไม่ได้ทรงบัญชาเราให้ตัดความกลัวออกไป แต่เราจะต้องเชื่อมั่นเหมือนกับที่เราชื่นชมความรัก เราจะต้องรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ, จิต, ความคิด, กำลัง, และตัวตนของเรา – และเราจะต้องเกรงกลัวพระเจ้าด้วยความกลัวตามแบบของพระเจ้า (หรือความเคารพยำเกรงตามแบบพระเจ้า) โดยรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์ตุลาการชอบธรรมผู้ที่ตัดสินชี้ขาด ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ต้องกลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่เราหรือพูดอะไรเกี่ยวกับเรา

ในงานรับใช้ยาวนานของผมในการประกาศข่าวประเสริฐ ผมเคยเห็นศิษยาภิบาลมากกว่าหนึ่งคนที่ยอมยอมขอมกับผู้คนโดยการไม่เทศนาความจริงทั้งหมด ผมพูดถึงเหล่าศิษยาภิบาลที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า, ที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ในที่ประชุมของพวกเขามีคนเหล่านั้นที่รักโลก – และแทนที่จะถูกคนเหล่านี้ข่มเหงหรือเมินเฉย ศิษยาภิบาลกลับไม่ยอมเอ่ยถึงความบาปต่างๆเลย ศิษยาภิบาลบางคนเหล่านี้ได้ออมยอมเพื่อที่รักษาน้ำใจของเหล่าสมาชิกคริสตจักรที่มีความคิดแบบโลก เพียงเพื่อที่จะโดนไล่ออกในเวลาต่อมาและถูกขับออกไปจากเมืองโดยคนกลุ่มเดียวกันนี้ที่พวกเขาอมยอม

จงฟังถ้อยคำของเปาโล: “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา” (โรม 8:31) หากคุณเป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง จงจำสิ่งนี้ไว้: พระเจ้าทรงช่วยคุณให้รอดแล้ว, พระเจ้าทรงเรียกคุณมา, และพระเจ้าได้ส่งคุณไปประกาศข่าวประเสริฐ คุณจะต้องเกรงกลัวพระเจ้าและไม่ใช้ใครอื่น จงยำเกรงพระเจ้า; จงยอมให้พระองค์กำกับนำพาความคิดของคุณและคำเทศนาต่างๆของคุณ และผมรับประกันคุณได้เลยว่าคุณจะเป็นผู้ที่มีชัยชนะและไม่ตกเป็นเหยื่อ ผู้รับใช้ที่ยำเกรงพระเจ้าอย่างแท้จริงก็ไม่มี ความกลัวคนอยู่ในใจของเขา

เราไม่ทราบว่ามีสาวกทุกคนเหล่านั้นได้รับคำเตือนสติที่ถูกให้ไว้ตรงนี้ในข้อ 28 และดำเนินชีวิตตามนั้น ในประสบการณ์การทำงานรับใช้ของพวกเขาหรือเปล่า แต่เราทราบว่าพวกเขาส่วนใหญ่ทำตาม เปโตรและยอห์นทำได้อย่างดีเยี่ยมในเรื่องราวที่ถูกบันทึกไว้ในกิจการ บทที่ 3 และ 4 ชายง่อยคนหนึ่งได้รับการรักษาให้หายอย่างน่าอัศจรรย์ที่ประตูของพระวิหาร ซึ่งหลังจากนั้นเปโตรได้เทศนาแก่ผู้คนที่มารวมตัวกัน จากนั้นในบทที่ 4 ข้อ 1-4 เรามีบันทึกเกี่ยวกับการข่มเหงเหล่าผู้เชื่อครั้งแรก พวกเขาถูกรังแกและพวกเขาเสียใจยิ่งนักเพราะพวกอัครทูตกำลังประกาศเรื่องการฟื้นคืนชีพของคนตายโดยทางพระเยซูคริสต์ ดังนั้นพวกเขาจึง “จับท่านทั้งสอง”, จับพวกเขาขังคุก และกักตัวพวกเขาไว้จนวันรุ่งขึ้น (อย่างไรก็ตาม คนประมาณห้าพันคนได้รับความสะดวกหลังจากได้ฟังข่าวสารเรื่องการฟื้นคืนชีพนั้น)

วันต่อมา เปโตรและยอห์นก็ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดริน ผู้ซึ่งเรียกร้องที่จะทราบว่าชายง่อยคนนั้นได้รับการรักษาให้หายโดยฤทธิ์เดชใด จากนั้นเปโตรซึ่งเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ประกาศแก่เหล่าผู้นำทางศาสนาว่าการอัศจรรย์นั้นได้ถูกกระทำโดยทางฤทธิ์เดชของพระเจ้าในพระนามของพระเยซูคริสต์ ชาววานาซาเรธ – พระองค์ผู้ที่พวกเขาได้ตรึงเสียที่กางเขน

สภาซานเฮดรินอัศจรรย์ใจมากๆ พวกเขาไม่อาจเข้าใจความมีใจกล้าของเปโตรและยอห์นได้ พวกเขารู้ว่าชายทั้งสองนี้ “ขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อย” (กิจการ 4:13) และพวกเขาตกตะลึงที่ทั้งคู่ไม่กลัวเลย คนเหล่านี้เป็นพวกผู้นำทางศาสนา พวกเขามีอำนาจที่จะขังคุกพวกอัครทูตได้ – แต่ชายสองคนนี้ก็ไม่ว่า

เมื่อได้เห็นความมีใจกล้าของชายสองคนนี้ได้ประกาศเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย พวกผู้ปกครองเหล่านี้ก็
“สำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู”

สภาซานเฮดรินประกอบด้วยเหล่าบรูซผู้มีอำนาจมาก และพวกเขาว่าการอัศจรรย์ที่โดดเด่นมากๆ
ประการหนึ่งได้ถูกกระทำแล้ว เรื่องนี้ไม่อาจถูกปฏิเสธได้เลย แต่เพื่อที่หลักคำสอนใหม่นี้ที่ถูกเทศนาโดยพวก
อัครทูตจะไม่แพร่กระจายไปไกลกว่านี้ พวกเขาจึงตกลงที่จะขู่พวกอัครทูตและสั่งคนเหล่านี้ว่า “ห้ามไม่ให้พูด
อ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย” (กิจการ 4:17) “ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า **“การที่จะฟังท่านมากกว่าฟัง
พระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือของท่านทั้งหลายพิจารณาเหตุซึ่งข้าพเจ้าจะไม่
พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้”** (กิจการ 4:19, 20)

เมื่อเปโตรและยอห์นกลับไปยังกลุ่มผู้เชื่อและรายงานแก่พวกเขาว่าปุโรหิตใหญ่และพวกผู้นำทาง
ศาสนาได้กล่าวอะไรบ้าง ชายเหล่านี้ทุกคนก็เปล่งเสียงทูลต่อพระเจ้าอย่างพร้อมเพรียงกันและกล่าวว่า:

“พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่
เหล่านั้น พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น
และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครอง
ชุมนุมกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์’ ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทือสปีลาต กับพวก
ต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว
ให้กระทำการสังหารติดตามที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น **บัดนี้
พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ของเขา และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำ
ของพระองค์ด้วยใจกล้า** เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้
หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์”

“เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้สว่างไสว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาน
บริสุทธิ์ **ได้กล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ**” (กิจการ 4:24-31)

มีอีกหลายคราวที่พวกเขาถูกจับกุม, ถูกขู่, ถูกเขียน, และถูกทุบตี – แต่ทั้งๆที่เจอสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
พวกเขาก็ยังประกาศข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีอยู่ต่อไปโดยปราศจากความกลัว, ปราศจากการเอาใจคน,
และด้วยใจกล้าเป็นอันมาก

ข้อ 29: “**นगरจะจอกสองตัวเขาชายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้น
แม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้**”

เพื่อหนุนใจเหล่าสาวกของพระองค์ไม่ให้กลัว พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบสองเรื่องที่เด่นชัดมากๆ
โดยเรื่องแรกกล่าวถึงความหวังโยของพระเจ้าที่มีต่อพวกนगरจะจอกตัวเล็กๆ นगरจะจอกเป็นหนึ่งในพวกนกที่มี
มีขนาดเล็กที่สุดและน่าจะมีค่าน้อยที่สุดด้วย มีนगरจะจอกตัวเล็กๆอยู่หลายหมื่นตัว แต่ไม่มีสักตัวเดียวที่ร่วงลง
สู่พื้นดินโดยที่พระเจ้าไม่ทรงทราบเรื่อง

ข้อ 30: “**ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น**”

ภาพประกอบเรื่องที่สองที่พระเยซูทรงใช้เพื่อแสดงให้เห็นการปกป้องดูแลอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าก็คือว่า ผมทุกเส้นบนศีรษะของเราถูกนับไว้แล้ว หากพระเจ้าทรงแสดงความห่วงใยถึงขนาดนั้นแก่นกกระจอกตัวเล็กๆและทรงนับผมทุกเส้นบนศีรษะของคน พระองค์ก็จะทรงปกป้องและเลี้ยงดูผู้รับใช้ทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกและทรงใช้ออกไปประกาศข่าวสารของพระองค์อย่างแน่นอน บางคนอาจกำลังถามว่า “คุณเชื่อจริงๆหรือว่าผมทุกเส้นบนศีรษะของคุณถูกนับไว้แล้ว?” ทำไมผมถึงไม่ควรเชื่อล่ะครับ? ใช่แล้วครับ ผมเชื่อพระคัมภีร์

พวกนักคิดอิสระ, พวกคนสงสัยการมีอยู่จริงของพระเจ้า, และพวกคนที่ไม่ยอมรับว่าพระเจ้ามี่จริงกล่าวว่าหากมีพระเจ้าองค์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่, ใหญ่โต, และทรงฤทธิ์เหมือนอย่างที่เราคริสเตียนพูดว่าพระองค์ทรงเป็น พระองค์ก็คงไม่มาห่วงใยเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตตัวเล็กๆที่น่าสงสารอย่างมนุษย์แน่นอน พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่, ใหญ่โต, และทรงฤทธิ์ พระองค์ทรงสามารถตรัสให้จักรวาลมีตัวตนขึ้นมาได้ – แต่พระองค์ก็ทรงมีเวลาและความห่วงใยมากพอที่จะระบุจำนวนเส้นผมทุกเส้นบนศีรษะของมนุษย์ทุกคน

ข้อ 31: “เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว”

ผมเชื่อว่าคำเตือนสติที่ถูกให้ไว้ตรงนี้โดยพระเยซูครอบคลุมเกินกว่าพวกอัครทูตสิบสองคนนั้นและเชื่อว่ามีข่าวสารหนึ่งสำหรับพวกเราด้วย ในลูกา 21:8-19 มันถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนว่าในการสิ้นสุดของยุคแห่งพระคุณ จะมีการข่มเหงอันรุนแรงเกิดขึ้นกับเหล่าวิสุทธิชนและบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้า:

“พระองค์จึงตรัสว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ และว่า ‘เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว’ ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที”

“แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “‘ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร’ ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรง และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆจากฟ้าสวรรค์ แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน

“เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคิดค้านไม่ได้ แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา แต่ผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้ ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน”

ลูกของพระเจ้าเอ๋ย จงฟังถ้อยคำประเสริฐเหล่านี้: “เจ้าทั้งหลายอย่ากลัวเลย” ผมขอบคุณพระเจ้าเพราะพระเยซู ด้วยว่าในพระองค์เราจึงครบบริบูรณ์ และในพระองค์ทุกความต้องการก็ได้รับการเติมเต็ม (คส. 2:9, 10; ฟป. 4:19)

พระเยซูไม่เพียงทรงช่วยให้รอดจากความบาปเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงคนบาปจาก “แพะ” ให้กลายเป็น “แกะ” ด้วย พระเยซูทรงตั้งชื่อแกะทุกตัวของพระองค์และทรงเรียกแกะเหล่านั้นด้วยชื่อ (ยอห์น 10:3, 27)

พระองค์ไม่เพียงเรียกแกะของพระองค์ด้วยชื่อเท่านั้น แต่พระองค์ทรงนับเส้นผมบนศีรษะของเราด้วย (มธ. 10:30)

พระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนอันทารุณนั้นเพื่อช่วยเราให้รอดจากความบาปและสร้างเราเป็นคนใหม่ ทรงเฝ้าดูเราอย่างห่วงใย พระองค์ถึงขนาดนับย่างก้าวของเราด้วยซ้ำ (โยบ 31:4)

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงเป็นพนักงานบัญชีที่มีประสิทธิภาพ พระองค์ทรงจดบันทึกความคิดต่างๆ ของเรา (มลค. 3:16)

พระเยซูไม่เพียงเป็นพนักงานบัญชีที่ใส่ใจมากๆ เท่านั้น แต่พระองค์ทรงห่วงใยเราและพระองค์ทรงเก็บน้ำตาของเราใส่ขวดไว้ด้วย (สดด. 56:8)

อิสยาห์รู้จักพระเจ้าผู้เป็นเจ้าขององค์เดียวกับที่พวกอัครทูตรู้จัก และองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ตรัสแก่อิสยาห์ว่า “เพราะเราคือพระเจ้าโฮวาห์พระเจ้าของเรา จะยึดมือขวาของเราไว้ คือเราเองพูดกับเจ้าว่า “อย่ากลัวเลย เราจะช่วยเจ้า” (อสย. 41:13) พระเจ้าทรงงมมือเรา

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า: “ข้าพเจ้ากระทำได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:13) พระองค์ประทานพลังกำลังสำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกเราให้กระทำ

เปาโลกล่าวเช่นกันว่า: “และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19) พระองค์ทรงเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของเรา

สรุปก็คือ องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราทรงตั้งชื่อแกะของพระองค์, ทรงนับเส้นผมของเรา, ทรงนับย่างก้าวของเรา, ทรงจดความคิดต่างๆของเราไว้ในสมุด, ทรงเก็บน้ำตาของเราไว้ในขวด, ทรงงมมือเรา, ประทานพลังกำลังและความสามารถแก่เราเพื่อที่จะกระทำทุกสิ่งได้, และทรงเติมเต็มทุกความต้องการของเรา พระองค์ทรงเป็นความพอเพียงของเราและความครบบริบูรณ์ของเราอย่างแท้จริง!

ความกลัวเป็นปรสิท ความกลัวและความไม่เชื่อมีชีวิตอยู่ไม่ได้ในแสงแดดอันอบอุ่นแห่งความรักของพระเจ้าและต่อหน้าพระวิญญูณบริสุทธิ ผู้ทรงสถิตอยู่ในดวงใจของผู้เชื่อทุกคนเพื่อนำพาเราเข้าในวิถีต่างๆ แห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง (เพลงสดุดี 23)

หากคุณอยากรู้ว่าจิตวิญญาณดวงหนึ่งมีค่ามากขนาดไหน – หากคุณอยากรู้มูลค่าของจิตวิญญาณดวงหนึ่งซึ่งคงอยู่ชั่ววันรันดร์ – จงฟังถ้อยคำของพระเยซูในมัทธิว 16:26: “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” พระเยซูทรงประกาศด้วยถ้อยคำที่ชัดเจนและเข้าใจได้ว่า จิตวิญญาณดวงหนึ่งที่มีชีวิตอยู่ก็มีค่ามากกว่าทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นในโลกรวมกัน คุณมีค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า – และพระเจ้าไม่ทรงประสงค์จะให้ผู้นั้นผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงอยากให้ทุกคนมาถึงการกลับใจใหม่ (2 ปต. 3:9)

หากคุณยังไม่ได้กลับใจใหม่ ผมก็ขอเตือนสติคุณให้กระทำเช่นนั้นเดี๋ยวนี้ – เพราะวันนี้เป็นวันแห่งความรอดและบัดนี้ก็เป็นเวลาอันชอบ (2 คร. 6:2) “อย่าคอยอวดถึงพรั่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่ามีวันหนึ่งจะนำอะไรมาก็บ้าง” (สภษ. 27:1)

หากคุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าและคุณดำเนินชีวิตในความกลัวมาตลอด ผมก็ขออ้อนวอนคุณให้ยอมจำนนและมอบถวายจิตใจ, วิญญาณ และร่างกายของคุณแด่พระเยซูและยอมให้พระองค์ทรงนำอย่างก้าวของคุณตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไปจนกว่าพระองค์จะทรงเรียกคุณกลับบ้าน จงยำเกรงพระเจ้า, จงมีความเชื่อในพระเจ้า, และพระองค์จะทรงทำให้วิถีของคุณราบรื่นและช่วยให้คุณให้พ้นจากศัตรู

ข้อ 32 และ 33: “เหตุตั้งนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย”

“เหตุตั้งนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์...” คำแรกตรงนี้ “ผู้ใด (ก็ตาม)” – รวมทุกคนเข้าไว้หมดและไม่กีดกันผู้ใดออกไปเลย “ผู้ใดก็ตาม” ได้รับเชิญให้มาและกล่าวยอมรับพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า มีหลายคนที่สอนว่าบางคน “ถูกเลือก” ให้ได้รับความรอดขณะที่คนอื่นไม่ได้ถูกเลือก ผมไม่มีเวลาและพื้นที่ที่จะอภิปรายเรื่องการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า, การทรงเลือกและการลิขิตไว้ล่วงหน้าตรงนี้ แต่ผมเชื่อว่าพระเจ้าแห่งสวรรค์ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดทุกอย่าง ผมเชื่อในการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า ผมเชื่อในการทรงเลือกตามพระคัมภีร์และการลิขิตไว้ล่วงหน้าตามพระคัมภีร์ แต่มันก็ถูกสอนอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ว่าผู้ใดมีใจปรารถนาจะได้รับเชิญให้มาดื่มน้ำแห่งชีวิตโดยไม่เสียค่า (วว. 22:17) ทุกคนที่เชื่อว่าบางคนถูกลิขิตให้ต้องอยู่ชั่วนิรันดร์ในนรกก็กำลังดำเนินตามศาสนาแทนที่จะศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์และแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง ผมขอให้พระคำสักสองสามข้อแก่คุณที่พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งโลก – ไม่ใช่เพื่อคนกลุ่มหนึ่งที่ถูกละเลือก โดยตัดคนอื่น ๆ ที่เหลือออกหมด:

ยอห์น 3:16, 17: “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น”

1 ยอห์น 2:1, 2: “ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มียพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย”

โรม 10:13: “เพราะว่า ‘ผู้ใดที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’”

2 เปโตร 3:9: “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่”

วิวรณ์ 22:17: “พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย”

มีข้อพระคำอีกเป็นโหลๆที่ผมจะยกได้เพื่อทำให้คุณเชื่อว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูคริสต์เจ้าให้มาสิ้นพระชนม์บนกางเขนอันทารุณนั้น เพื่อที่ว่าผู้ใดมีใจปรารถนาจะได้มา, ทูลขอ, เชื่อ, ต้อนรับ, และรับความรอดได้ แต่หากข้อพระคำเหล่านี้ที่ผมยกให้คุณแล้วยังไม่ทำให้คุณเชื่อได้ คุณก็คงไม่เชื่ออยู่ดีแม้ผมจะยกให้คุณอีกเป็นร้อยข้อ คำเชิญชวนนี้มายัง “ผู้ใด (ก็ตามที่) มีใจปรารถนา” ก็ให้ผู้ที่กระหายดื่มได้โดยไม่เสียค่า หากคุณต้องอยู่ชั่ววันริ้นดรึ้นนรก มันก็ไม่ใช่เพราะว่าคุณถูกตัดออกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า มันจะเป็นเพราะว่าคุณปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณ

คำแรกตรงนี้ในข้อ 32 – “เหตุฉะนั้น” ชี้ไปยังความคิดต่างๆที่มาก่อนหน้า คือสิ่งที่ได้ถูกกล่าวไปแล้ว ก่อนหน้านี้ ความจริงที่พระเยซูเพิ่งนำเสนอไปก็คือว่า พระเจ้าทรงปกป้องนรกกระจอกและทรงนับเส้นผมบนศีรษะของเรา เหตุฉะนั้น จึงไม่มีข้ออ้างที่คนใดจะปฏิเสธที่จะติดตามพระเยซูเพราะกลัวว่ามนุษย์จะพูดหรือทำอะไรใด ทุกคนที่ยอมมาและกล่าวยอมรับพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์จะทรงรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดา พระเยซูจะทรงปกป้องและนำพาชีวิตของพวกเขาและรับพวกเขากลับบ้านในพระนิเวศของพระบิดาในที่สุด

และพระเยซูตรัสชัดเจนว่าคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะกล่าวยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะไม่รับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดา คำกล่าวที่ชัดเจนนี้คือเหตุผลประการสุดท้ายที่สำคัญสูงสุดเพื่อที่เหล่าสาวกของพระองค์จะรับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อ ไม่ถูกเหนี่ยวรั้งโดยความกลัว, ความกังวล, และความกระวนกระวายเกี่ยวกับมนุษย์:

ประการแรก ชายเหล่านี้ถูกรับประกันว่าพวกเขาจะเจอกับการถูกปฏิบัติอย่างหยาบช้ำ, ถูกใส่ร้าย, ถูกข่มเหง – แต่มันจะไม่มากกว่าที่พระเยซูเองได้ทรงเผชิญมา (ข้อ 22-25)

ประการที่สอง ความจริงเหล่านั้นที่พระเยซูได้ประทานให้แก่พวกเขาและจะประทานให้แก่พวกเขาจะต้องถูกประกาศออกไป เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้าถูกลิขิตไว้สำหรับที่จะถูกเปิดเผย – และไม่มีการขีดขวางใดจากพญามารจะหยุดยั้งการแผ่แพร่ของข่าวประเสริฐได้ (ข้อ 26 และ 27)

ประการที่สาม พระพิโรธของพระเจ้าต้องเป็นสิ่งที่เราควรกลัวและหวาดหวั่นมากกว่าโทษของมนุษย์ (ข้อ 28)

ประการที่สี่ พระองค์ผู้ทรงห่วงใยนรกกระจอกและทรงนับเส้นผมบนศีรษะของเราจะทรงดูแลลูกๆของพระองค์และเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์อย่างแน่นอน (ข้อ 29-31)

ประการที่ห้า พระองค์ทรงเตือนอย่างจริงจังว่าคนเหล่านั้นที่ไม่กล่าวยอมรับพระองค์ต่อหน้ามนุษย์ พระองค์ก็จะไม่ทรงรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาในสวรรค์ (ข้อ 32 และ 33)

การกล่าวยอมรับตรงนี้ไม่ได้หมายถึงแค่คำกล่าวที่ออกมาจากริมฝีปากของคนหนึ่งที่ว่าเขาเชื่อในพระเจ้าและพระคริสต์เท่านั้น มันหมายความว่าเราเชื่อด้วยใจซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม และเราพิสูจน์ความเชื่อของเราโดยการปรนนิบัติรับใช้หรือการงานต่างๆอันสัตย์ซื่อ เราไม่ได้ถูกช่วยให้รอดโดยการงานต่างๆ แต่

การงานต่างๆ พิสูจน์ความเชื่อของเรา (ยากอบ 2:14-26) การกล่าวยอมรับนี้ไม่ใช่การเข้าร่วมกับคริสตจักร, การรับบัพติศมา, หรือการลงนามในเอกสารใด การกล่าวยอมรับนี้หมายถึงการต้อนรับพระคริสต์และทุกสิ่งที่มีความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นและแสดง เปาโลอธิบายเรื่องนี้ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงพี่น้องที่โรม:

“คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชูประองศ์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า ‘ผู้ใดที่เชื่อในพระองศ์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย’ เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองศ์ เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’” (โรม 10:9-13)

ผมขอชี้ให้เห็นว่าตรงนี้มีข้อเสนอที่เป็นลักษณะทั่วไปอย่างสมบูรณ์แบบ ในข้อ 5 ถึง 31 ของบทนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราดูเหมือนกำลังตรัสแก่สิบสองคนนั้นโดยตรง โดยใช้คำสรรพนาม *ท่านทั้งหลาย* และ *ของท่านทั้งหลาย* แต่เริ่มต้นตรงนี้ที่ข้อ 32 ภาษามีลักษณะทั่วไปมากขึ้น – แก่ *“ผู้ใดก็ตาม”*, แก่ทุกคน

มันเป็นความจริงที่ว่าพระเยซูได้ทรงสั่งสอนเหล่าสาวกเกี่ยวกับคำพยานของพวกเขาต่อหน้าศาลต่างๆ เมื่อพวกเขาถูกข่มเหงและถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าพวกผู้ปกครอง (ข้อ 18 และ 19) อย่างไรก็ตาม ภาษาตรงนี้มีลักษณะทั่วไปและครอบคลุมไปไกลกว่าช่วงเวลานั้นและการกล่าวยอมรับแบบนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย มันกล่าวถึงวิถีหรือทั้งชีวิตของผู้เชื่อ เปาโลกล่าวเรื่องนี้แก่ทีโมธีในถ้อยคำเหล่านี้: “จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน” (1 ทธ. 6:12)

คำกล่าวที่ว่า “เราจะรับผู้มันต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย” หมายความว่าพระเยซูจะทรงยอมรับเราว่าเป็นลูกๆของพระองศ์ต่อพระพักตร์พระเจ้าในสวรรค์ เราเห็นอย่างชัดเจนว่า การที่ผู้ใดจะปฏิเสธที่จะยอมรับพระเยซูเจ้าว่าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ก็คือการถูกปฏิเสธโดยพระองศ์ในวันพิพากษา ไม่มีสิ่งๆที่เรียกกันว่าโอกาสแก้ตัวหลังจากที่เราตายไปแล้ว คุณกับผมมีโอกาสตอนนี้ที่จะรับความรอดและที่จะกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า แต่หากเราปฏิเสธที่จะยอมรับพระเยซูเดี๋ยวนี้ต่อหน้ามนุษย์ พระองศ์ก็จะไม่ยอมรับเราต่อพระพักตร์พระบิดาในเวลาที่เรายืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า และเราทุกคนจะยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า: “...เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า”’ ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า” (โรม 14:10-12)

ผมไม่อาจเน้นย้ำได้อย่างหนักแน่นจนเกินไปว่าการยอมรับพระคริสต์ไม่ได้หมายถึงแค่การเข้าร่วมกับคริสตจักร, การรับบัพติศมา, หรือการประกาศด้วยคำพูดว่าเรากำลังนับถือศาสนา นี่ไม่ใช่การยอมรับพระคริสต์แต่อย่างใด การยอมรับพระคริสต์หมายถึง การพึ่งพาพระองศ์สำหรับการไถ่บาป, สำหรับชัยชนะในทุกสิ่งที่เรากระทำ การยอมรับนี้หรือการกล่าวยอมรับเช่นนี้อาจเกิดขึ้นได้ตอนที่เราร่วมกับคริสตจักร แต่การเข้าร่วม

กับคริสตจักรไม่ใช่ความรอด หากเราต้อนรับพระเยซูและเชื่อในพระองค์และรับบัพติศมาในเวลาเดียวกัน เราก็กำลังประกาศแก่คริสตจักรและแก่ชุมชนอย่างเปิดเผยว่าเราได้ต้อนรับพระคริสต์โดยความเชื่อแล้วและเราเป็นผู้เชื่อ แต่ผมขอเน้นย้ำอีกครั้งว่าการเป็นสมาชิกคริสตจักร, พิธีบัพติศมา, หรือการยืนยัน, ไม่ใช่การยอมรับพระเยซูอันนำไปสู่ความรอด

เมื่อเรากล่าวยอมรับพระเยซูอันนำไปสู่ความรอด เราก็กลายเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ (2 คร. 5:17) เราจะมีดำเนินชีวิตแตกต่างไปจากเดิม เราจะมีเพื่อนใหม่ๆและนิสัยใหม่ๆ การกล่าวยอมรับพระคริสต์หมายถึง การกล่าวรับสารภาพด้วยปาก, การเชื่อในใจ, และการยอมให้พระเยซูนำพาและบงการอย่างก้าวของเรา เราจะต้องไม่ละอายในพระเยซู เราต้องไม่ละอายในพระวาระของพระองค์, หลักคำสอนต่างๆแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน, หรือข้อกำหนดต่างๆของพระคริสต์ (คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้ามนุษย์และยังไม่ได้รับความรอด ก็ไม่ต้องหวังให้พระองค์กล่าวยอมรับพวกเขาต่อพระพักตร์พระบิดา – ด้วยว่าคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า)

ในฐานะเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว เราต้องใคร่ครวญคำเตือนสติของเปาโลที่ให้แกทิโมธีซึ่งเราพบใน 1 ทิโมธี 6:12: “จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน” เราต้องยืนนิ่งและเงียบฟังคำเตือนสติของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฮีบรู 4:14: “เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาบุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เรารักษาใจมั่นคงในการยอมรับของเราไว้” จากนั้นเราต้องวางใจในพระสัญญาของพระเยซูเจ้าในลูกา 12:8: “และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่รับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย”

การข่มเหงจะมานะ

ข้อ 34: “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามีได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา”

อัครทูตเปาโลซึ่งเขียนหาทิโมธี บุตรของเขาในงานรับใช้ กล่าวว่า: “แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) ไม่ควรมีใครต้องประหลาดใจเมื่อเขาถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม พระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกข่มเหง – พระองค์ทรงถูกใส่ร้าย, ทรงถูกเอาผิดเอาเปรียบ, ทรงถูกปฏิบัติอย่างหยาบช้ำ แต่พระองค์ทรงทนทุกข์เพื่อที่เราจะได้รับการช่วยให้พ้นจากการทนทุกข์ชั่ววันรันดร์ในนรก – และหากผู้คนข่มเหงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกเขาจะข่มเหงเรา หากเราปฏิบัติตามคำบัญชาของพระองค์ที่ให้แบกแอกของพระองค์และเรียนจากพระองค์ (มธ. 11:29) เราก็คาดหวังได้ว่าจะถูกปฏิบัติแบบเดียวกับที่พระองค์ทรงได้รับ ชีวิตที่พระเยซูทรงดำเนิน, หลักคำสอนที่พระองค์ทรงสอน, และคำบัญชาต่างๆที่พระองค์ประทานให้จะก่อให้เกิดความแตกแยกต่างๆและความขัดแย้งต่างๆท่ามกลางมนุษย์อย่างแน่นอน มนุษย์ฝ่ายวิญญาณต่อต้านมนุษย์แห่งเนื้อหนัง และมนุษย์แห่งเนื้อหนังยอมต่อต้านมนุษย์แห่งจิตวิญญาณ (กท. 5:17) ความเชื่อแบบคริสเตียนอยู่คนละขั้วเลยกับการรักโลก ความเชื่อแบบคริสเตียนคือการดำเนินตามพระคริสต์ และเมื่อเราติดตามพระคริสต์ เราก็จะทนทุกข์การข่มเหง

พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า: “เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33) มันเป็นเรื่องน่าชื่นใจและชวนให้อุ่นใจที่ได้รู้ว่าเราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ เรามีคำรับประกันเรื่องชัยชนะโดยทางชัยชนะของพระองค์

“อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก” เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้ พวกอัครทูตก็รู้สึกอัศจรรย์ใจอย่างไม่ต้องสงสัย พวกเขาคิดว่าพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงจะนำสันติภาพมาให้, ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากเหล่าศัตรูของพวกเขา, และนำอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศีมารวมให้ซึ่งถูกพรณนาไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาไม่เห็นว่าการข่มขู่และความขัดแย้งมาก่อนอาณาจักรนั้นที่จะถูกสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ คำประกาศที่มาจากฟ้าสวรรค์คืนนั้นที่พระเยซูประสูติได้ประกาศว่า “บนแผ่นดินโลก สันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น” แต่เวลานั้นเมื่อมนุษย์จะตีดาบของตนให้เป็นพลัดและหอกของตนให้เป็นขอลิด, เมื่อแผ่นดินโลกจะอุดมไปด้วยความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าคุณน้ำปกคลุมทะเลในตอนนั้น ก็อยู่ในอนาคต พระเยซูได้เสด็จมาครั้งแรกนั้นเพื่อสิ้นพระชนม์บนกางเขน เพื่อหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อที่พระองค์จะทรงไถ่มนุษย์จากความบาปได้ พระองค์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อไถ่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดและช่วยมันให้รอดพ้นจากการตกเป็นทาสของบาป การช่วยให้พ้นนี้ถูกพรณนาในโรม 8:18-23:

“เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยในเราทั้งหลาย ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยทำปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ เพราะว่าสรรพสิ่งที่เหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ ว่าสรรพสิ่งที่เหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย เราารู้ยู่ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ และไม่ใช่สรรพสิ่งที่ทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญูญาณ ตัวเราเองก็ยังคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตรคือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้”

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย” (ยอห์น 14:27) เรามีสันติสุขจริง ๆ ในใจของเราแต่ละคน แต่ไม่มีสันติภาพที่ปกคลุมอยู่ทั่วโลก ไม่เคยมีสันติภาพที่ปกคลุมทั่วโลกมาตั้งแต่อาดัมได้ทำบาป และจะไม่มีสันติภาพจนกว่าพระเยซูเสด็จมาเป็นครั้งที่สองและประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นเราจะมีสันติภาพที่ปกคลุมทั่วพื้นพิภพ และความโปรดปรานอันดีต่อมนุษย์ พญามารจะถูกล่ามโซ่อยู่ในเหวนั้นเป็นเวลาหนึ่งพันปี (วิว. 20:1-7)

พระวจนะของพระเจ้ากล่าวถึงสันติสุขในสามแบบ:

แบบแรกคือ บุคคลที่บังเกิดใหม่แล้วก็มี “สันติสุขกับพระเจ้า”: “เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรม เพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 5:1) นี่เป็นพระราชกิจของพระคริสต์ในใจแต่ละคนเมื่อคนๆนั้นต้อนรับพระองค์ด้วยความเชื่อ

แบบที่สองคือ พระวจนะของพระเจ้ากล่าวถึง “สันติสุขแห่งพระเจ้า”: “แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:7) “สันติสุขกับพระเจ้า” บ่งบอกว่าความเป็นศัตรูกันระหว่างพระเจ้ากับคนๆ นั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว มีความขัดแย้งกันระหว่างคนบาปกับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าไม่อาจเห็นดีด้วยกับความบาปได้ – พระเจ้าจึงไม่ทรงงดโทษคนชั่วได้ (นาฮูม 1:3) จนกว่าคนๆ นั้นต้อนรับพระเยซู ก็ไม่อาจมี “สันติสุขกับพระเจ้า” ได้ และเมื่อเขาต้อนรับพระคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา “สันติสุขของพระเจ้า” ก็เข้ามาในมนุษย์นั้นที่อยู่ภายใน

แบบที่สาม พระวจนะของพระเจ้ากล่าวถึง “สันติภาพบนแผ่นดินโลก” คือนั่นที่พระเยซูประสูติบุตรสวรรค์องค์นั้นได้ประกาศว่าพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งได้บังเกิดในนครของดาวิดแล้ว และเหล่าพลโยธาแห่งสวรรค์ได้ประกาศว่า: “รัศมีภาพงมีแต่พระเจ้าในที่สูงที่สุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น” (ลก. 2:14) ผู้แต่งเพลงสดุดีบอกเราว่า “ในสมัยของท่านคนชอบธรรมจะเจริญขึ้น และสันติภาพอันอุดมตราบเท่าที่ดวงจันทร์ดำรงอยู่” (เพลงสดุดี 72:7) และในเพลงสดุดี 85:10 เราอ่านว่า: “ความเมตตาและความจริงได้พบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้จับกันและกัน”

แม้แต่พระนามของพระเยซูก็บ่งบอกถึงสันติภาพเช่นกัน: “ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่ป่าของท่าน และจะเรียกนามของท่านว่า “ผู้ที่มีหัตถ์จรรย ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาในรันดร์ องค์สันติราช” เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้” (อสย. 9:6, 7) (นอกจากนี้ จงศึกษาอิสยาห์ บทที่ 11)

สิ่งที่พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ทรงนี้ (ข้อ 34) ก็คือว่าข่าวสารที่พระองค์ทรงประกาศและข่าวสารที่พวกเขาจะประกาศจะไม่นำมาซึ่งอาณาจักรแห่งสันติภาพ แต่จะนำมาซึ่งความขัดแย้งกระทั่งระหว่างเหล่าสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน ผมขอรับกล่าวว่าพระเยซูมิได้ทรงหมายความว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อนำมาซึ่งการทะเลาะวิวาท, ความเกลียดชัง, และความแตกแยกระหว่างมนุษย์ พระเยซูทรงเป็น (ในอดีตและปัจจุบัน) “องค์สันติราช” (อสย. 9:6) พระเยซูไม่ทรงก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทและความเกลียดชัง; สาเหตุที่นั่นอยู่ในใจของคนไม่เชื่อ เมื่อลูกเป็นคริสเตียน และพ่อแม่ไม่ได้เป็น มันก็ต้องมีความขัดแย้งกันอย่างแน่นอน เมื่อพ่อแม่ได้รับความรอดแล้วและลูกๆ ยังไม่ได้รับความรอด ความขัดแย้งก็ย่อมเกิดขึ้น

ความสว่างไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับความมืด – และคริสเตียนทั้งหลายเป็นลูกแห่งความสว่าง ขณะที่คนไม่เชื่อทั้งหลายเป็นลูกแห่งกลางคืน เปาโลบอกเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองเธสะโลนิกาว่า “ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด” (1 ธส. 5:5) เขากล่าวแก่คนอื่นๆ เกี่ยวกับ “พระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรง

โปรดยกบาปทั้งหลายของเรา” (คส. 1:12-14) เมื่อผู้ใดเชื่อและบังเกิดใหม่แล้ว เขาก็ถูกย้ายออกจากอาณาจักรแห่งความมืดเข้ามาอยู่ในอาณาจักรแห่งความสว่าง

เปาโลกล่าวตอนเขียนไปหาพี่น้องชาวเมืองโครินธ์ว่า “แต่ถ้าชาวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพิณาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” (2 คร. 4:3, 4) คนไม่เชื่อทั้งหลายเป็นคนตาบอด พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในความมืดและพวกเขาเดินอยู่ในความมืด คนไม่เชื่อยอมไม่รับสิ่งต่างๆของพระวิญญูณของพระเจ้า เขาไม่อาจชื่นชมสิ่งต่างๆของพระเจ้าได้เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องฝ่ายวิญญูณ และมนุษย์ธรรมดาไม่อาจเข้าใจหรือซาบซึ้งสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญูณได้ (1 คร. 2:14)

“เรามีได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำตาบอดมา” เมื่อพระเยซูตรัสถึงการส่งตาบอดเข้ามาแบ่งแยกแม้แต่ญาติมิตรที่สนิทกันมากที่สุด เราก็เข้าใจว่าพระองค์ได้เสด็จมาโดยมีจุดประสงค์เพื่อสอนหลักคำสอนซึ่งจะนำไปสู่การแบ่งแยกนี้ที่พระองค์ได้ตรัสถึงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งชั่วร้ายเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูทรงปรารถนาให้เกิดขึ้น แต่พวกมันก็เกิดขึ้นเพราะว่ามนุษย์รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง: “หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยฟังพระเจ้า” (ยอห์น 3:19-21)

ข้อ 35: “ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี”

ในงานรับใช้ของผม ผมเคยเห็นการสำเร็จจริงของคำประกาศของพระเยซูในพระคำข้อนี้มาแล้ว ผมเคยเห็นพ่อแม่หันมาเล่นงานลูกๆของตนเพราะว่าพวกเขาได้รับความรอดแล้วและถูกเรียกให้ไปทำงานมิชชั่น พ่อแม่ไม่เห็นชอบกับการตัดสินใจนี้ และด้วยเหตุนี้จึงปฏิเสธที่จะช่วยเหลือลูกๆในเรื่องการศึกษาเพื่อเตรียมตัวพวกเขาสำหรับงานมิชชั่นหรืองานรับใช้ ผมกำลังคิดถึงชายหนุ่มคนหนึ่งที่ถูกทอดทิ้งโดยพ่อที่ร่ำรวยมากๆซึ่งสามารถส่งเขาเรียนจนจบมหาวิทยาลัยได้อย่างสบายๆ ชายหนุ่มคนนั้นคงจะมีเวลามากกว่านี้เพื่อเล่าเรียน แต่เพราะว่าพ่อของเขาไม่ยอมส่งเสียในเรื่องการศึกษาของเขา ชายหนุ่มผู้นี้จึงต้องทำงานเพื่อหาเงินมาจ่ายค่าเทอมของตน วันนี้เขาเป็นมิชชันนารีที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่งที่ได้รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในประเทศต่างแดน และเขาจะได้รับบำเหน็จอันยิ่งใหญ่เพราะความเสียสละของเขา คนที่เป็นพ่อคือผู้แพ้และคนที่เป็นลูกคือผู้ชนะ

ข้อ 36: “และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน”

ถ้อยคำเหล่านี้อาจฟังดูแปลกๆ แต่ผมเคยเห็นการสำเร็จจริงของมันมาแล้วเช่นกัน ผมรู้จักคุณแม่หลายท่านที่ถูกปฏิเสธโดยสามีที่ไม่เอาพระเจ้าของพวกเธอเพราะว่าพวกเธออยากมาประชุมกับคริสตจักรและพาลูกๆมาเรียนรวี ผมเคยเห็นหลายครอบครัวที่มีความขัดแย้งกันอยู่สมอระหว่างสามีกับภรรยา, ระหว่างลูกชายกับพ่อ, ระหว่างลูกสาวกับแม่

พระเยซูกำลังสอนตรงนี้ว่าการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณและโลกย่อมไม่ปนกัน เราอยู่ฝ่ายวิญญาณหรือไม่เราก็รักโลก, รอดแล้วหรือไม่ก็ยังไม่รอด – ไม่มีพื้นที่ตรงกลาง คนเหล่านั้นที่ประกาศเรียกกร้อง “ขอสันติภาพไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไร” ก็ไม่มีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้า เราจะต้องไม่ยอมคบกับพญามาร, กับโลก, หรือกับบรรดาสมาชิกในครอบครัวของเราเอง ลูกๆ ครอบครัวยุโรปพ่อแม่ของตน – และพวกเขาได้รับคำบัญชาที่จะให้เกียรติพ่อแม่ของตน แต่เมื่อพ่อแม่เรียกร้องลูกๆ ให้ตัดขาดหรือไม่เชื่อฟังพระเจ้า เมื่อนั้นลูกๆ ก็จะต้องจงรักภักดีต่อพระเจ้าและทอดทิ้งพ่อแม่และแม่ เราไม่อาจยอมให้แม้แต่ญาติมิตรที่สนิทที่สุดมาคั่นกลางระหว่างเรากับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

ข้อ 37: “ผู้ใดที่รักบิดามารดาดีกว่ารักเราที่ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา”

ความหมายของถ้อยคำเหล่านี้ก็ชัดเจนแก่เราทั้งหลายผู้ยอมให้พระวิญญาณสอนเรา พระเยซูไม่ได้กำลังสนับสนุนให้ผู้ใดเกลียดชังพ่อแม่ของตน, หรือไม่รักพ่อแม่ของตน แต่พระองค์กำลังตรัสว่าพระองค์ต้องเป็นผู้ที่เขารักสูงสุด เราไม่อาจยอมให้ความรักของเราที่มีให้แก่พ่อแม่ของเรามีพลังมากกว่าความรักของเราที่มีให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ หากเราไม่เต็มใจที่จะสละทิ้งพ่อแม่และแม่, ครอบครัว, ญาติมิตร, บ้านและที่ดิน เพราะเห็นแก่พระองค์ เราก็ไม่คู่ควรกับพระองค์และเราก็ไม่ใช่สาวกของพระองค์อย่างแน่นอน หากเราไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ แทนที่จะฟังแต่คำแนะนำของคนอื่นๆ เราก็ไม่มีส่วนกับพระองค์เลย วลีที่ว่า “ก็ไม่มีสมกับเรา” หมายความว่าบุคคลเช่นนั้นไม่เหมาะสมที่จะถูกเรียกว่าลูกของพระเจ้าหรือสาวกของพระเยซู บุคคลเช่นนั้นไม่ใช่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง

ข้อ 38: “และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา”

ผมแน่ใจว่าข้อความนี้ที่พระเยซูตรัสอาจทำให้บางคนในตอนนั้นตกใจ และคนอื่นๆ ก็รู้สึกสับสนมากว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอะไร เมื่อบุคคลใดในสมัยนั้นถูกตัดสินว่ามีความผิดในข้อหาอาชญากรรมและถูกปรับโทษถึงตาย ปกติแล้วเขาก็ถูกตรึงกางเขน – และส่วนหนึ่งของคำตัดสินโทษนั้นก็คือผู้ที่ถูกปรับโทษจะถูกบังคับให้แบกกางเขนที่เขาจะต้องตายบนนั้นไปยังแดนประหาร (พระเยซูทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปจนกระทั่งพระองค์หมดแรงและล้มลงได้น้ำหนักนั้น – แต่เหล่าสาวกก็ยังไม่รู้ในขณะนั้นว่าพระเยซูจะถูกตรึงกางเขน ดังนั้นข้อความนี้ซึ่งเหมือนกับข้อความอื่นๆ อีกมากมายของพระเยซู จึงไม่ถูกเข้าใจอย่างถ่องแท้โดยพวกเขาจนกระทั่งในภายหลัง)

กางเขนอันหนึ่งปกติแล้วก็ถูกทำจากท่อนไม้หนักรองสองท่อนที่ถูกเชื่อมเข้าด้วยกันเพื่อทำให้เป็นกางเขนอันนั้น มันเป็นสัญลักษณ์แห่งความตายเช่นเดียวกับเป็นเครื่องมือแห่งความตาย เมื่อชายคนใดถูกปรับโทษและถูกบังคับให้แบกกางเขนของตนไป มันก็เป็นภาระหนักและน่าอัปยศสุดๆ การแบกกางเขนเป็นการเพิ่มเข้ากับการลงโทษและการทนทุกข์ของผู้ที่ถูกปรับโทษนั้น

การ “แบกกางเขน” เป็นสำนวนเชิงเปรียบเทียบซึ่งเปิดเผยแก่เราว่าหากเราอยากติดตามพระเยซูและดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ เราก็ต้องเตรียมพร้อมที่จะทนทุกข์ เราต้องเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับภาระหนักต่างๆ, ความอัปยศ, และถูกกล่าวร้ายในหลายๆ เรื่อง หลายครั้งพวกคริสเตียนถูกมองว่าเป็นคน

ใจแคบและบ้าศาสนา มีหลายคนที่หัวเราะเยาะคริสเตียนที่พยายามดำเนินชีวิตที่แยกออกและอุทิศตัว การแบกกางเขนหมายถึงการปฏิบัติหน้าที่ของเราในฐานะคริสเตียนและการทำให้ผู้อื่นรู้ว่าเราเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์ ไม่ว่าผู้คนจะกล่าว คิด หรือทำอะไร เราก็จะต้องยืนหยัดเพื่อพระเยซูและแบกรับความละเอียดและการเหยียดหยาม – เพราะว่าเมื่อพวกเขาเหยียดหยามเรา จริงๆแล้วคำเหยียดหยามเหล่านั้นก็ตกบนพระองค์ (โรม 15:3) พระเยซูทรงแบกรับภาระของเราแล้ว พระองค์ได้ทรงแบกรับความอัปยศของเราแล้ว และเราจะต้องดำเนินตามแบบอย่างของพระองค์ โดยถือว่าการทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์เป็นเรื่องน่ายินดี

การแบกกางเขนของเราและติดตามพระเยซูไปคือ การทำสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าสอนเราให้กระทำ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม การกระทำสิ่งที่เราถูกเรียกร้องให้กระทำอาจนำมาซึ่งความละเอียด, การเหยียดหยาม, ความอัปยศ, หรือแม้แต่ความเจ็บปวด แต่เราจะต้องไม่สนสิ่งทั้งปวงเหล่านี้และมุ่งตามองที่พระเยซู ผู้ทรงริเริ่มและกระทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ จงฟังถ้อยคำของอัครทูตเปาโล ผู้ได้ทนทุกข์ในฝ่ายร่างกายอย่างที่ว่าอาจไม่มีมนุษย์คนอื่นใดเคยทนทุกข์ ยกเว้นพระเยซูเอง:

“เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทิ้งของหนักทุกสิ่งทีขัดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายามหมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละเอียดไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว ด้วยว่าท่านทั้งหลายจงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการติเตียนนิทาแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป ท่านทั้งหลายยังไม่ได้สู้รบกับความบาปจนถึงโลหิตตก” (ฮบ. 12:1-4)

ข้อ 39: “ผู้ที่เจ้าเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด”

“ชีวิต” ในพระคำข้อนี้ถูกใช้ในความหมายสองแบบ – ชีวิตชั่วคราวและชีวิตนิรันดร์ คนที่หวังพะวงอยู่กับชีวิตชั่วคราวเสียเหลือเกิน, สนใจในสวัสดิภาพ, ความสุขสบาย, และความปลอดภัยของตัวเองเหลือเกินจนเขาไม่ได้ติดตามพระเยซูและปรนนิบัติพระองค์ ก็จะสูญเสียชีวิตนิรันดร์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากเขาแสวงหาสิ่งชั่วคราวก่อนและเพิกเฉยสิ่งนิรันดร์ เขาก็จะทนทุกข์กับการสูญเสียชีวิตนิรันดร์ไป ในถ้อยคำของพระเยซู “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” (มธ. 16:26) ในทางกลับกัน หากเราแสวงหาสิ่งนิรันดร์และสิ่งต่างๆของพระเจ้าก่อน สิ่งชั่วคราวต่างๆก็จะได้รับการดูแล (มธ. 6:33)

นี่เท่ากับเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งต่างๆทั้งปวงนั้นเป็นการเสียเพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์” (ฟป. 3:7-10) นั่นคือ เขาเต็มใจที่จะถูกเพื่อนร่วมชาติของเขาตัดขาด, ที่จะสูญเสียตำแหน่งของเขาในศาสนาของบรรพบุรุษของเขา, และที่จะสูญเสียความสุขสบายแห่งชีวิตเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐและเพราะเห็นแก่พระคริสต์ คนที่เต็มใจที่จะสูญเสียสิ่งทั้งปวงที่ชีวิตนี้มีเสนอให้และให้พระเยซูเป็นที่หนึ่งในทุกสิ่ง ก็จะมี “พบ”

ชีวิตที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ บุคคลเช่นนั้นอาจดูเหมือนสูญเสียสิ่งทั้งปวง แต่เขาไม่ได้เสียเลย เขากำลังได้อยู่ทุกชั่วขณะ – เพราะว่่าสักวันหนึ่งเมื่อเขาจากชีวิตชั่วคราวนี้ไป เขาจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์กับพระเยซู พระเยซูได้แสดงออกถึงความจริงเดียวกันนี้เมื่อพระองค์ตรัสว่า “จงให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด” (มธ. 8:22) หากเราเอามือจับคันไถและหันกลับ เราก็ไม่สมกับอาณาจักรนั้น หากเรารักครอบครัว, เพื่อนๆ, หรือสิ่งต่างๆ มากกว่าที่เรารักพระเยซู เราก็ไม่สมกับอาณาจักรนั้น หากเราไม่เต็มใจที่จะเสียสละความสนุกสนานต่างๆ และความสุขสบายต่างๆของชีวิตชั่วคราว เราก็ไม่สมกับอาณาจักรนั้น พระเยซูได้ทรงเสียสละทุกสิ่ง – แม้แต่พระโลหิตแห่งชีวิตของพระองค์ – เพื่อที่เราจะได้รับความรอดโดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์

เมื่อผู้ใดปฏิเสธพระคริสต์และหันไปเสียจากพระองค์เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงจากความตายฝ่ายร่างกาย แม้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้โดยการที่เขาได้ปฏิเสธพระคริสต์ เขาก็สูญเสียชีวิตที่แท้จริง – ชีวิตนิรันดร์ ในทางกลับกัน คนที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่พระคริสต์ก็พบชีวิตที่บริบูรณ์บนโลกนี้และชีวิตนิรันดร์หลังจากที่เขาตายไป ถึงแม้ว่าบุคคลเช่นนั้นถูกทอดทิ้งโดยมิตรสหายและครอบครัว และถึงแม้ว่าเขาทนทุกข์การถูกข่มเหงและดูเหมือนจะสูญเสียทุกสิ่ง เขาก็กำลังได้รับ – เพราะเขาจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์เมื่อเขาจากชีวิตนี้ไป คนเราอาจได้ชีวิตชั่วคราวโดยต้องเสียชีวิตนิรันดร์ไป อย่างไรก็ตาม ทางเลือกที่ฉลาดที่สุดก็คือ การสูญเสียทุกสิ่ง หากจำเป็น เพราะเห็นแก่พระคริสต์ พระองค์ได้ประทานทุกสิ่งเพื่อเราแล้ว เหตุใดเราถึงไม่ควรมอบถวายทุกสิ่งของเราแก่พระองค์เล่า?

คนเหล่านั้นที่ต้อนรับและช่วยเหลือ

เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะได้รับบำเหน็จ

ข้อ 40: “ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็คือรับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา”

หลังจากได้ตรัสไปเยอะเยอะแล้วเกี่ยวกับการข่มเหง, การถูกปฏิบัติอย่างหยาบช้ำ, และการที่พวกอัครทูตจะถูกใส่ร้ายและถูกเอารัดเอาเปรียบ พระเยซูก็ตรัสถึงคนเหล่านั้นที่จะช่วยเหลือและสนับสนุนพวกเขาในงานรับใช้ของพวกเขา พระองค์ทรงประกาศว่าคนเหล่านั้นที่แสดงความกรุณาและเอาใจใส่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์จะได้รับบำเหน็จ พระองค์ตรัสว่าเมื่อผู้ใดต้อนรับอัครทูตผู้หนึ่งหรือผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้ไป คนๆนั้นก็กำลังต้อนรับพระเยซู – ด้วยว่าเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงเป็นผู้แทนของพระเยซูคริสต์เจ้า และการต้อนรับผู้รับใช้ที่แท้จริงก็เท่ากับเป็นการต้อนรับพระองค์ผู้ทรงใช้เหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงไป ไซแล้วครับ คือพระบิดา นั่นเอง (คำกล่าวที่ว่า “ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา” หมายถึงการต้อนรับพวกอัครทูตเข้าไปในเรือนของเขา – ไม่ใช่ต้อนรับพระคริสต์เข้าไปในใจด้วยความเชื่อ) การต้อนรับพวกเขาเข้าไปในเรือนของตนไม่เพียงแสดงให้เห็นถึงความเคารพนับถือต่อเหล่าผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่การทำเช่นนี้ยังช่วยเหลือพวกเขาในการเดินทางต่างๆของพวกเขาและในงานของพวกเขาด้วย

ข้อ 41: “ผู้ที่รับศาลดาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาลดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างศาลดาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างผู้ชอบธรรมพึงได้รับ”

“ผู้ที่รับศาสตาดพยากรณ์” – คนที่กล่าวโดยการตลใจของพระเจ้า – “เพราะนามแห่งศาสตาดพยากรณ์นั้น” – นั่นคือ เพราะเห็นแก่ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ชื่อว่าเป็น “ศาสตาดพยากรณ์” หรือเราอาจกล่าวได้ว่า เพราะว่าเขาเป็นคนของพระเจ้า (ไม่ใช่จากความหวังที่จะได้รับบำเหน็จ เพราะนั่นก็จะไม่ใช่การต้อนรับเขา เพราะว่าเขาเป็นศาสตาดพยากรณ์คนหนึ่ง) – “ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ศาสตาดพยากรณ์พึงได้รับ” เนื่องจากเขาปฏิบัติอย่างกรุณาและช่วยเหลือศาสตาดพยากรณ์ผู้นั้นเพราะว่าคนๆนั้นเป็นผู้นำสารของพระเจ้า เขาก็จะได้รับบำเหน็จแบบเดียวกันในนิรันดรกาลราวกับว่าตัวเขาเองเป็นนักเทศน์หรืออาจารย์คนหนึ่งที่ได้รับการตลใจ นี่ก็ใช้กับการต้อนรับ “คนชอบธรรมคนหนึ่ง” (เหล่าศาสตาดพยากรณ์และคนชอบธรรมถูกกล่าวถึงพร้อมกันในแบบเดียวกันในมัทธิว 13:17 และ 23:29)

นี่ยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมในวันนี้ เมื่อผู้ใดช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระเจ้า เขาก็จะได้รับบำเหน็จจากองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับความกรุณาที่เขาได้แสดงต่อผู้รับใช้คนนั้นของพระเจ้า อาจเป็นไปได้ว่าคนๆนั้นมีเงินหรือทรัพย์สินของฝ่ายโลกอยู่ในปริมาณน้อยมากๆที่เขาจะใช้ช่วยเหลือผู้รับใช้คนนั้นได้ บ้านของเขาอาจจะจ่อมกมากๆและอาหารที่เขาเสิร์ฟอาจเป็นแค่อาหารพื้นๆที่จำเป็นต่อชีวิตเท่านั้น – แต่เมื่อใครก็ตามต้อนรับผู้รับใช้ของพระเจ้าและช่วยเหลือและหนุนใจเขาด้วยวิธีใดก็ตาม คนๆนั้นก็จะไม่สูญเสียบำเหน็จของตนเลย

ข้อ 42: “และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้”

ผู้ใดก็ตามที่ให้ “น้ำเย็นสักถ้วยหนึ่ง” เท่านั้น – คิดดูสิครับ! นั่นดูเหมือนเป็นสิ่งเล็กน้อยเหลือเกินในสายตาของเรา แต่ใครก็ตามที่ให้น้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งในนามของสาวกคนหนึ่ง เขาก็จะไม่ถูกมองข้ามหรือถูกลืมเลยไม่ว่าจะในสถานการณ์ใด เขาจะได้รับบำเหน็จอย่างแน่นอนในวันใหญ่ยิ่งนั้นเมื่อเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าถูกเรียกให้ไปยังบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เพื่อรับบำเหน็จของพวกเขาสำหรับสิ่งต่างๆที่พวกเขาได้กระทำในกายนี้ เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู แต่เราจะได้รับบำเหน็จสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อ

ผมซาบซึ้งเหลือเกินที่พระเจ้าไม่ได้ทรงวัดเหมือนกับที่มนุษย์วัดและพระเจ้าไม่ทรงซึ้งเหมือนกับที่มนุษย์ซึ้ง เราคิดถึงคนที่ถวายทรัพย์เป็นเงินก้อนโตว่าเขาถวายของกำนัลที่ยิ่งใหญ่ แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าอาจมีบางคราวเมื่อน้ำเย็นถ้วยหนึ่งก็เป็นของกำนัลที่ยิ่งใหญ่กว่า คุณเชื่อใจได้เลยว่าเมื่อเราทำสิ่งที่เราทำได้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่ว่าสิ่งนั้นอาจดูเหมือนเล็กน้อยหรือไร้ค่าสักเพียงใด เราก็จะได้รับบำเหน็จ

พระคัมภีร์เตือนเราว่ามีสิ่งที่เรียกว่าการได้รับความรอดแต่ก็สูญเสียบำเหน็จของตนอย่างแน่นอน เปาโลประกาศใน 1 โครินธ์ 3:12-15 ว่าการงานบางอย่างจะถูกไฟเผา: “แล้วบนรานั้นถ้าผู้ใดจะก่อสร้างด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ ฐาฐาหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลานั้นนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อสร้างทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ”

ยอห์นเตือนสติเราให้ระวังให้ดีเพื่อที่จะได้รับบำเหน็จเต็มที: “เพราะว่ามีผู้ล่องลงเป็นอันมากออกไปในโนโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น” (2 ยอห์น 7-11)

เหตุโดยอห็นจึงควรกล่าวถึงบำเหน็จเต็มทีหากมันไม่มีสิ่งๆที่เรียกว่าเป็นบำเหน็จบางส่วนหรือเสียวหนึ่ง ของบำเหน็จเต็มจำนวนเล่า? เหตุใดเปาโลจึงกล่าวถึงการงานต่างๆของคนๆหนึ่งที่ถูกเผาไหม้ไป “แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” เล่าหากมันเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อคนหนึ่งจะถูกไถ่แล้วและเข้าสู่สวรรค์ แต่ก็สูญเสียบำเหน็จของตน? จงฟังคำเตือนสติของพระเจ้าและดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซู โดยกระทำทุกสิ่งๆที่คุณทำได้เพื่อถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์และเพื่อช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่เป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้า

สรุปย่อ

ก่อนจะจบบทที่ 10 ผมรู้สึกว่าคุณควรสรุปย่อเนื้อหาบทนี้และชี้ให้เห็นว่ามันสำคัญสุดๆ มีความสับสนมากมายท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายวันนี้ อันเป็นผลมาจากการไม่แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง เราไม่เพียงจะต้องศึกษาค้นคว้าพระวจนะเท่านั้น แต่ต้องแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้องด้วย (2 ทธ. 2:15) – และการไม่แยกแยะบทที่สิบของมัทธิวอย่างถูกต้องได้ก่อให้เกิดความสับสนในความคิดของคนเป็นอันมาก

พระเยซูได้ประทานคำสั่งต่างๆตรงนี้แก่อัครทูตสิบสองคนนั้น – คนกลุ่มพิเศษที่ถูกส่งไปทำภารกิจพิเศษในเวลาพิเศษ อย่างไรก็ตาม คำสั่งเหล่านั้นที่พระเยซูได้ประทานแก่อัครทูตสิบสองคนนั้นถูกหลายคนคิดว่าเป็นคำสั่งต่างๆสำหรับผู้รับใช้ทุกคนตลอดทุกยุคสมัย ผู้นำทางศาสนาบางคนยืนยันกรานว่าพวกนักเทศน์ไม่ควรทำงานเดี่ยวๆ แต่ต้องไปเป็นคู่ – พวกเขาควรออกไปเป็นคู่ๆ บางคนสอนว่าพวกเขาควรเดินทางโดยปราศจากเงินและปราศจากสัมภาระ คนอื่นๆก็เน้นพันธกิจทางการแพทย์และอสังสิทธิ์ของพวกเขาที่จะกระทำเช่นนั้น โดยยกคำบัญชาของพระเยซูที่ได้ประทานแก่วกอัครทูตที่ให้ไปรักษาคนเจ็บป่วยเช่นเดียวกับไปประกาศข่าวประเสริฐ บางคนก็ประกาศเรื่องการรักษาโรคจากพระเจ้ก็ประกาศว่าบทนี้พิสูจน์ว่าผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรใช้หมอ, ยารักษาโรค, และโรงพยาบาลเลย แต่ควรวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะรักษาพวกเขาให้หาย คนเหล่านั้นที่บ้าคลั่งไร้เหตุผลเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องการรักษาโรคจากพระเจ้ก็ดูเหมือนจะลืมนำคำบัญชานั้นที่ได้ประทานแก่อัครทูตพวกเดียวกันนี้ที่ให้ไปทำให้คนตายฟื้นคืนชีพ – เพราะว่าชายเหล่านี้ที่ได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชเหนือความเจ็บป่วยและวิญญาณชั่วทั้งปวงก็ได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชที่จะทำให้คนตายฟื้นคืนชีพเช่นกัน!

ผมไม่อยากให้คุณคิดแม้สักนาทีเดียวว่าผมต่อต้านพันธกิจทางการแพทย์ต่างๆ ผมได้สนับสนุนเหล่ามิชชันนารีที่ทำงานด้านการแพทย์มาตลอดหลายปีแห่งการรับใช้ของผม และผมไม่ปฏิเสธความจริงเรื่องการรักษาโรคที่เป็นมาจากพระเจ้า – เพราะผมคงไม่มีชีวิตอยู่จนถึงตอนนี้หากพระเจ้าไม่ได้ทรงแตะต้องร่างกายของผม

มามากกว่าหนึ่งครั้ง ผมเชื่อในสูตรของพระคัมภีร์เรื่องการรักษาโรคที่เป็นมาจากพระเจ้า แต่ผมไม่เชื่อในโปรแกรมที่ถูกใช้โดยพวกนักรักษาโรคสมัยใหม่บางคน อย่างไรก็ตาม ทั้งคนเหล่านั้นที่เทศนาเรื่องการรักษาโรคที่เป็นมาจากพระเจ้าและคนเหล่านั้นที่ประกาศว่าคริสตจักรควรมีส่วนในพันธกิจทางการแพทย์ต่างๆก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะใช้มัทธิวบทที่ 10 ให้เป็นพื้นฐานสำหรับหลักคำสอนของพวกเขา

สิ่งหนึ่งที่สร้างความสับสนมากมายทุกวันนี้ท่ามกลางเหล่านักเรียนพระวจนะของพระเจ้านั้นก็คือ คำสอนที่ว่าคริสตจักรเป็นศูนย์กลางแห่งโปรแกรมของพระเจ้าเสมอและที่ว่าทุกสิ่งหมุนรอบคริสตจักร นั้นไม่ใช่สิ่งที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์เลย มันเป็นความจริงที่ว่านับตั้งแต่วันพื้นเทคอสต์นั้นเป็นต้นมา พระเจ้าได้ทรงเรียกผู้คนออกมาโดยตลอด – ยิวและต่างชาติ, รวยและจน, ทาสและไท – คริสตจักรที่แท้จริง แต่โปรแกรมของพระเจ้าเริ่มต้นใน, หมุนเวียนรอบ, และขึ้นสู่จุดสูงสุดในพระเยซูคริสต์เจ้า, พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า จนกว่านักเรียนพระวจนะของพระเจ้าจะเห็นว่าไม่ใช่คริสตจักรแต่เป็นพระบุตรของพระเจ้าที่เป็นศูนย์กลางแห่งโปรแกรมของพระเจ้า เขาก็ไม่มีกุญแจไขสู่พระคัมภีร์อย่างแน่นอน

แต่มันเป็นไปได้เลยที่จะเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าหากเราไม่ตระหนักถึงยิว, คนต่างชาติ, และคริสตจักรของพระเจ้า อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ว่า: “อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป” (1 คร. 10:32) แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงรักคริสตจักรและพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคริสตจักร พระองค์ได้ทรงซื้อคริสตจักรด้วยพระโลหิตของพระเจ้า ดังที่ลูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนในกิจการ 20:28: “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง”

เมื่อเราพูดถึงคริสตจักรของพระเจ้า เราก็กำลังพูดถึงพระกายของพระคริสต์ ซึ่งประกอบด้วยคนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว คริสตจักรของพระเจ้าและอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน ทั้งสองนี้แตกต่างกันอย่างชัดเจน คริสตจักรไม่ได้มีตัวตนขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับใช้อยู่บนโลกนี้ ในมัทธิว 16:18 เราได้ยินพระองค์ตรัสว่า “และบนศิลานี้เราจะ (รูปอนาคตกาล) สร้างคริสตจักรของเราไว้” คริสตจักรได้ถือกำเนิดหลังจากพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว ตามที่บันทึกไว้ในกิจการบทที่ 2 แต่ความจริงเกี่ยวกับคริสตจักรก็ไม่ได้ถูกเปิดเผยจนกระทั่งเริ่มงานรับใช้ของเปาโล เปาโลประกาศว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เขาถึงข้อลึกลับนี้ซึ่งได้ถูกปิดซ่อนมาตั้งแต่โบราณกาล (จงศึกษาเอเฟซัส บทที่ 3) ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องไม่มองหาคริสตจักรในกิตติคุณของมัทธิว

มัทธิวเป็นหนังสืออาณาจักรที่ประกาศถึงการเสด็จมาของกษัตริย์และอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก อาณาจักรนั้นได้ถูกเสนอแก่อิสราเอล และแก่อิสราเอลเท่านั้น วันหนึ่งกษัตริย์ของพวกเขา คือพระเยซู จะทรงครอบครองเหนือวงศ์วานยูดาห์และเหนืออาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลก พระเยซู, พระเมสสิยาห์, ได้ทรงเสนออาณาจักรนั้นแก่พวกยิว และพวกเขาได้ปฏิเสธกษัตริย์ของตนเสีย บัดนี้อาณาจักรนั้นถูกระงับไว้จนกว่าคริสตจักร, พระกายของพระคริสต์, ถูกทำให้ครบบริบูรณ์ ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นคริสตจักรก็จะถูกรับออกไปจากโลก

นี่ หลังจากการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์, เมสสิยาห์ตัวปลอม, คริสตจักรก็จะกลับมาพร้อมกับพระเยซู และพระองค์จะทรงครอบครองเหนืออิสราเอลบนแผ่นดินโลกนี้

อัครทูตสิบสองคนนั้นเป็น*คนอิสราเอล*ก่อนที่พวกเขาได้กลายเป็น*คริสเตียน* และงานรับใช้ที่ได้ประทานให้แก่พวกเขาก็มีไปยังชนชาติยิวเป็นหลัก พวกเขาจะต้องประกาศข่าวสารเดียวกับที่พระเยซูและยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เทศนา – พวกเขาจะต้องประกาศอาณาจักรนั้น พวกเขาได้ปฏิเสธอาณาจักรนั้นเสียแล้ว; อัครทูตหลายคนได้ถูกฆ่าตาย – และข่าวสารนั้นก็ถูกประกาศโดยอัครทูตเปาโลแก่*พวกคนต่างชาติ* พวกคนต่างชาติ “เมื่อก่อนหาเป็นชนชาติไม่”, พวกเขาเคยอยู่โดยปราศจากพระเจ้า, ปราศจากความหวัง, ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล, ไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ในวัน (1 ปต. 2:10; อฟ. 2:12) – แต่พวกเขาก็ได้ยื่นข่าวประเสริฐผ่านทางงานรับใช้ของเปาโล ผมไม่ได้กำลังกล่าวว่า ไม่มีคนต่างชาติที่กลับใจรับเชื่อผ่านทางการประกาศของสิบสองคนนั้นเลย แต่เปาโลประกาศว่าพระเจ้าได้ประทานงานรับใช้ที่มีต่อพวกคนต่างชาติให้แก่*เขา*: “แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะ*ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังพวกต่างชาติ* ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า” (โรม 11:13)

ผมคิดว่าหนึ่งในภาพที่ดีที่สุดของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในพระคัมภีร์ทั้งเล่มถูกบันทึกไว้ในกิจการบทที่ 10 เราอ่านในข้อ 9 ของบทนั้นว่าเปโตรได้ขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านเพื่ออธิษฐาน และเขาก็ตกอยู่ในภวังค์ เขาได้เห็น “ภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่” ถูกหย่อนลงมาจากท้องฟ้า เต็มไปด้วยสัตว์ป่าทุกชนิด, สัตว์เลื้อยคลาน, และนกในอากาศ เปโตรเป็นนักพิธีกรรมที่เข้มงวดและเชื่อในศาสนาของบรรพบุรุษของตน และเมื่อเขาเห็นผ้าผืนนี้ซึ่งเต็มไปด้วยสัตว์ทุกชนิด เขาก็มองไปที่พวกมันว่าเป็นสัตว์มลทิน – และพวกมันก็เป็นจริงๆ ตามที่กฎต่างๆในหนังสือเลวีนิติได้กล่าวไว้ แต่พระเจ้าทรงมีข่าวสารหนึ่งสำหรับเปโตร: พระองค์ได้ทรงชำระพวกมันแล้ว และด้วยเหตุนี้พวกมันจึงไม่เป็นมลทินอีกต่อไปแล้ว ผ่านทางนิมิตนั้นที่ได้ประทานให้แก่เปโตรบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน เขาได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลยและว่าแม้แต่ “พวกสุนัข” ต่างชาติก็มีสิทธิ์ได้รับอภิสิทธิ์ต่างๆของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าและความรอดนั้นที่พระเยซูได้ทรงนำลงมาสู่มนุษย์ เปโตรได้เรียนรู้ว่า*ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระเยซู* – ไม่ว่าจะยิวหรือต่างชาติ – จะได้รับความรอดและการยกโทษบาป: “ศาสตพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า *ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้น* จะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์” (กิจการ 10:43)

เหมือนกับผ้าใหญ่ผืนนั้นในนิมิตของเปโตร คริสตจักรของพระเจ้ามีแหล่งกำเนิดจากสวรรค์และจะมีบ้านปลายในสวรรค์ คริสตจักรได้ถูกหย่อนหรือปล่อยลงมาจากสวรรค์และวันหนึ่งจะถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์อีก เมื่อการรับขึ้นไปเกิดขึ้น (ซึ่งถูกพรรณนาไว้อย่างชัดเจนใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18) ผู้เชื่อทุกคนที่มีชีวิตอยู่จะถูกรับขึ้นไปและคนเหล่านั้นที่ได้ตายไปแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะถูกชุบให้เป็นขึ้นปราศจากเปื่อยเน่า – และเราทั้งสองพวกก็จะถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ ที่นั่นเราจะกินเลี้ยงที่งานเลี้ยงสมรสนั้น และได้รับบำเหน็จสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือที่สัตย์ซื่อ จากนั้นเราก็จะกลับมาครอบครองในอาณาจักรแห่งสวรรค์อันเปี่ยมสง่าราศีบนแผ่นดินโลก – ยุคพันปี

ยุคของคริสตจักร ซึ่งบัดนี้ได้ดำเนินมาเกือบสองพันปีแล้ว ได้ถูกปิดซ่อนไว้จากเหล่าศาสตาศาพยากรรม สมัยภาคพันธสัญญาเดิม อัครทูตเปาโลกล่าวว่า: “ถ้าแม่ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลับกลับ ... ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวก อัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสตาศาพยากรรมของพระองค์โดยพระวิญญาณ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดก ร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าว ประเสริฐนั้น” (อฟ. 3:2-6) และเปโตรได้เขียนเกี่ยวกับ “จิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอด -- พวกศาสตาศาพยากรรมก็ได้หลุดสำหรับค้นหาในความรอดนั้น และได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย เขาได้สืบค้นหาสิ่งใดหรือลักษณะแห่งเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขา ได้ทรง บ่งไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง” (1 ปต. 1:9-11)

ศาสตาศาพยากรรมอิสยาห์ได้ป่าวประกาศเมื่อเจ็ดศตวรรษก่อนพระเยซูประสูติว่า: “ด้วยมีเด็กคนหนึ่ง เกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่ป่าของท่าน” (อิสย. 9:6) ศาสตาศาพยากรรมผู้นี้ได้เห็นการประสูติ, พระบุตร, การปกครองที่อยู่บนป่าของพระองค์, แต่เขามิได้เห็นช่วงเวลา ระหว่างการประสูติและการครอบครองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเยซู

ทูตสวรรค์กาเบรียลได้ประกาศแก่มารีย์ว่าเธอเป็นที่โปรดปรานยิ่งนัก เธอจะคลอดพระบุตรของพระเจ้า เธอจะตั้งชื่อพระองค์ว่าเยซู พระองค์จะทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่และจะทรงถูกเรียกว่าพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด เขาได้เปิดเผยแก่มารีย์ว่าพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานแก่พระเยซูคือ พระที่นั่งของดาวิด บรรพบุรุษของพระองค์, ว่าพระองค์จะทรงครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบตลอดไปเป็นนิรันดร์และอาณาจักรของพระองค์จะไม่รู้สิ้นสุดเลย แต่กาเบรียลมิได้เข้าใจหรือบอกมารีย์ว่าระหว่างการประสูติและการครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิด จะมีเวลาหลายร้อยปี กาเบรียลมิได้เห็นช่วงเวลาตรงกลางซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ ยุคแห่งพระคุณ หรือยุคคริสตจักร

คำสั่งบางประการที่พระเยซูเจ้าได้ประทานแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในมัทธิวบทที่ 10 นี้ แน่แน่นอนว่าครอบคลุมไปถึงอวสานของยุคนี้ – กระทั่งไปจนถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เจ้า (กรุณาสังเกต ข้อ 22 และ 23) แต่พระเยซูมิได้บอกพวกเขาว่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์จะถูกทำให้ล่าช้าไปเกือบสองพันปีและถูกนำหน้าโดยการถูกเรียกออกไปของเจ้าสาวต่างชาติผู้หนึ่งเพื่อพระนามของพระองค์

ยุคสมัยของพวกยิวที่พระเยซูเคยมีชีวิตอยู่ขณะที่พระองค์ยังอยู่บนโลกนี้ยังมีได้สิ้นสุดลง เมื่อยุคคริสตจักรได้เริ่มต้นขึ้น ทั้งสองยุคนั้นก็คาบเกี่ยวกันเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ยุคของพวกยิว – นั่นคือ การกระทำกิจของพระเจ้ากับพวกยิวโดยตรง – จะเริ่มต้นอีกครั้งหลังจากที่คริสตจักรถูกรับออกไปจากแผ่นดินโลกแล้ว ช่วงเวลา สี่ร้อยเก้าสิบปีแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล (เจ็ดสิบสี่ปีของดาเนียล บทที่ 9) ยังไม่ครบถ้วนตอนที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน ช่วงเวลาของคำพยากรณ์ของดาเนียลยอมให้มีช่วงคั่นกลางเป็นเวลาหลายปีที่ไม่จำกัด ระหว่างสี่ปีแรกที่หกสิบเก้าและเจ็ดสิบแห่งปีทั้งหลาย สี่ปีสุดท้ายซึ่งมีเจ็ดปีนั้นถูกผลักเข้าไปสู่ออนาคตโดย

การทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้า เพื่อเปิดทางให้แก่ยุคคริสตจักร เมื่อคริสตจักรครบบริบูรณ์ มันก็จะถูกรับออกไปจากแผ่นดินโลกขึ้นไปในฟ้าอากาศเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้า (1 ธส. 4:13-18) จากนั้นก็จะเริ่มการทำให้สำเร็จจริงของสัปดาห์สุดท้ายแห่งปีทั้งหลายของดาเนียล ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ “เวลาทุกขใจของยาโคบ” หรือความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง

พระเยซูเจ้าทรงดำริสิ่งเหล่านี้ไว้ทั้งหมดแล้ว และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงประทานคำสั่งต่างๆแก่เหล่าอัครทูตของพระองค์, ไม่ใช่สำหรับยุคคริสตจักร, แต่สำหรับยุคพวกยิวที่มีอยู่ในขณะนั้น ซึ่งจะกลับมาเดินหน้าต่อในระหว่างความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นหรือสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งคำพยากรณ์ของดาเนียล เมื่อเราจำเรื่องนี้จนขึ้นใจ บทที่สิบของมัทธิวก็น่าสนใจเป็นพิเศษ หนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่จะเข้าใจเรื่องนี้คือ การเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงต่างๆเกี่ยวกับยุคสมัยเหล่านี้

ผมแน่ใจว่าใครบางคนกำลังถามว่า “แล้วทำไมต้องศึกษาจิตตคติของคุณของมัทธิวกด้วยหากมันเป็นหนังสืออาณาจักรและหากว่าคำสั่งเหล่านั้นที่ประทานให้แก่พวกสาวกมีไว้สำหรับยุคอาณาจักรเป็นหลัก?” นั่นเป็นคำถามที่โง่เขลาเมื่อพิจารณาถ้อยคำของเปาโลใน 2 ทิโมธี 3:16: “**พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม**” มีบางสิ่งในหนังสือทุกเล่มและทุกบทของพระคัมภีร์สำหรับเรา

ยกตัวอย่างเช่น พระเจ้าทรงบอกโนอาห์ให้ต้อนาวา – และถึงแม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงบัญชาผมให้ต้อนาวา ผมก็สามารถศึกษาเกี่ยวกับนาวาของโนอาห์และได้รับคำสั่งสอนและการหนุนใจได้ กฎและข้อบังคับต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้ถูกมอบให้แก่คริสตจักรของพระเจ้าโดยตรง แต่เนื่องจากว่าพวกมันเป็นส่วนหนึ่งของ “พระคัมภีร์ทุกตอน” พวกมันจึงเป็นประโยชน์แก่เรา สิ่งเหล่านั้นที่ได้เกิดขึ้นแก่พวกอิสราเอลเป็นภาพเล็งถึง และพวกมันถูกบันทึกไว้เพื่อการเตือนสติและการสั่งสอนเรา: “แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดท้ายของแผ่นดินโลก” (1 คร. 10:11)

หากคุณไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ผมได้กล่าวไปแล้วในสรุบบ่อนี้ ผมก็ขอชี้ให้คุณเห็นว่าในมัทธิว 10:5-15 เราพบกฎข้อปฏิบัติต่างๆสำหรับภารกิจพิเศษของอัครทูตสิบสองคนนั้น กรุณาหมายเหตุว่าพวกเขาจะต้องไปหาชนชาติอิสราเอลเท่านั้น พวกเขาจะต้องไม่ไปหาพวกคนต่างชาติเลย – แต่ทุกวันนี้พวกเราได้รับบัญชาให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ชนทุกชาติ เราได้รับคำสั่งให้ประกาศข้อความนี้แก่พวกยิวก่อน (โรม 1:16) จากนั้นจึงแก่คนต่างชาติ; แก่ทาส, ไท, คนรวย, คนจน พวกคนต่างชาติแต่ก่อนนั้นไม่มีส่วนในงานรับใช้ของอัครทูตสิบสองคนนั้น แต่ในยุคสมัยแห่งพระคุณอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ มนุษย์ทุกคนได้รับเชิญให้มา สิบสองคนนั้นได้รับคำสั่งให้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น โดยป่าวประกาศว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” นี่เป็นข่าวสารของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, มันเป็นข่าวสารของพระเยซู, และมันจะต้องเป็นข่าวสารของสิบสองคนนั้น การประกาศของพวกเขาจะต้องถูกรับรองโดยการอัศจรรย์, หมายสำคัญและสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ พวกเขาจะต้องไม่จัดเตรียมสิ่งใดเลยสำหรับการเลี้ยงชีพตน – แต่เราได้ยินเปาโลกล่าวว่าคนทำงานก็สมควรได้รับค่าจ้างของตนและคนทั้งหลายที่ประกาศข่าวประเสริฐก็จะดำรงชีวิตโดยข่าวประเสริฐนั้น

ในข้อ 16 ถึง 23 เรามีโครงร่างของการข่มเหงอันน่ากลัวเหล่านั้นที่พวกอัครทูตจะเจอและเผชิญ พวกเขาถูกสั่งให้มีใจกล้าเพราะว่าพวกเขาจะได้รับพระราชทานถ้อยคำที่จะกล่าวออกไป และพวกเขาจะต้องไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์และผู้ปกครองทั้งหลายโดยปราศจากความกลัวสิ่งใดเลย

แต่ผมขอชี้ให้เห็นว่าส่วนที่เหลือของบทนี้ให้หลักการยิ่งใหญ่ต่างๆที่คงอยู่ชั่ววันรันดร์ซึ่งเป็นความจริงอยู่เสมอและประยุกต์ใช้ได้ตลอดทุกยุคสมัย ผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่ได้อยู่เหนือพระเจ้าผู้เป็นนายของตน, ผู้รับใช้ไม่อยู่เหนือเจ้านายของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าและเจ้านายของเราทรงพอพระทัยที่จะเป็นพวกเดียวกับเหล่าสาวกและผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เราจึงควรถือว่าเป็นความชื่นชมยินดียิ่งที่ได้ถูกมองว่าเป็นพวกเดียวกับพระองค์ – ไม่เฉพาะในสิ่งดีๆเท่านั้น แต่ในการทนความทุกข์ยากและแม้แต่ในความมรณาด้วยหากนั่นเป็นสิ่งที่จำเป็น แม้แต่ในยุคแห่งพระคุณนี้เราก็จะต้องไม่กลัวมนุษย์; เราจะต้องเกรงกลัวพระเจ้า มนุษย์อาจฆ่ากายของเราได้ แต่พวกเขาไม่สามารถทำลายดวงวิญญาณของเราในนรกได้ ผมได้ชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้วในการศึกษาบทนี้ว่า*เปาโลรับประกัน*ว่าทุกคนที่ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าจะต้องทนทุกข์ (2 ทธ. 3:12) – และนี่ก็เป็นความจริงไม่ว่าจะ*ในยุคสมัยใดก็ตาม* มันยังเป็นความจริงด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญาในทุกยุคสมัยแล้วว่า จะทรงดูแลคนของพระองค์และเติมเต็มความต้องการต่างๆของพวกเขา

สุดท้ายในข้อ 40 ถึง 42 องค์กษัตริย์ทรงชี้ให้เหล่าผู้นำสารของพระองค์เห็นว่าพวกเขามีสิทธิอำนาจเพราะว่าพวกเขาเป็นพวกเดียวกันกับพระองค์และพระองค์ทรงเป็นพวกเดียวกันกับพวกเขา ทุกคนที่ต้อนรับพวกเขาก็ต้อนรับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา และทุกคนที่ปฏิเสธเหล่าผู้นำสารของพระเจ้ายกก็ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา จากนั้นพระเยซูทรงรับประกันพวกเขาว่าทุกคนที่ให้แม้แต่*น้ำเย็นสักถ้วยหนึ่ง* ในนามของศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งและทุกคนที่ปรนนิบัติด้วยจิตใจที่ถูกต้องจะได้รับบำเหน็จ: “และผู้ที่ได้อ่าน*น้ำเย็นสักถ้วยหนึ่ง* ให้คนเล็กน้อยเหล่านั้นใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า *คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้*” (ข้อ 42) ช่างเป็นถ้อยคำที่เปี่ยมด้วยพระคุณและปลอบประโลมใจจริงๆ!

ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกันกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตและส่งาราศี และพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกันกับเรา – “*พระคริสต์ผู้สถิตในท่านทั้งหลาย* อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) ความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้ก็ถูกเปิดเผยในโคโลสี 3:3 เช่นกัน: “เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” หากเราเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว เราก็เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์: “เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์” (อฟ. 5:30)

ขอพระเจ้าทรงโปรดประทานให้เราแต่ละคนมีความปรารถนาอันลึกซึ้งที่จะศึกษาพระวจนะของพระองค์ในแบบที่เราไม่เคยศึกษากันมาก่อนเลย ขอให้เราหมายพึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอที่จะทรงสอนเราและนำพาเราให้เข้าสู่ความจริงทั้งหมด เพื่อที่เราจะได้แยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามมิให้เราแยกแยะพระวจนะของพระเจ้าอย่างผิดๆเพื่อที่จะปกป้องหลักคำสอนในใจ, นิกายใด, หรือผู้รับใช้คนใด